TRICIA LEVENSELLER

UMBRELE CARE NE DESPART

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Tricia Levenseller

este autoarea seriei *Daughter of the Pirate King* și a romanelor *Warrior of the Wild*, *Umbrele care ne despart* și *Blade of Secrets*. Scrie romane YA high fantasy cu intrigi axate îndeosebi pe romantism și dragoste.

A crescut într-un oraș mic în Oregon, iar acum locuiește lângă Munții Stâncoși cu câinele ei Rosy, care o cam face pe șefa. Are o diplomă în litere și editare și este încântată că nu mai trebuie să citească vreodată un manual. Când nu citește sau scrie, Triciei îi place să facă puzzle-uri, să joace volei și să se uite la seriale în timp ce mănâncă floricele cu unt din belșug.

O aventură malefic de amuzantă cu corsete și pumnale incrustate cu rubine. Levenseller ne abandonează la o curte regală unde competiția este condusă de Alessandra, o nobilă nemiloasă și încrezătoare care își dorește să-l detroneze pe Regele Umbrelor și să devină regină. Abilitățile misterioase ale regelui și secretele întunecate de la curte îi înfrânează avântul de a domni, toate acestea punând bazele unei povești de iubire pasionale și neprevăzute. *Umbrele care ne despart* va încinge paginile – și inima cititorului.

Emily R. King, autoarea seriei *The Hundredth Queen*

O poveste de iubire vicioasă, satisfăcătoare, și o confruntare perfect echilibrată, cu doi adversari redutabili.

Booklist

Romanul fantasy ideal pentru cititorii în căutarea unei lecturi amuzante, în care personajele negative dețin toată puterea.

School Library Journal

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

TRICIA LEVENSELLER

UMBRELE CARE NE DESPART

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *The Shadows Between Us*
Autor: Tricia Levenseller

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVENSELLER, TRICIA

Umbrele care ne despart / Tricia Levenseller ; trad. din engleză de Simona Ștefana Stoica. - București : Storia Books, 2021

ISBN 978-606-9072-29-5

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTORI: Rodica Crețu, Cristina Munteanu

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Becki

Nu mă pot gândi la nimeni care să merite mai mult
această poveste de dragoste dintre doi Viperini.
Mersi că ai fost prima care a citit-o!

E TARE SĂ NU ÎMBĂTRÂNEȘTI.
ÎMI PLACE SĂ RĂMÂN UN ARMĂSAR.
— Damon Salvatore,
Jurnalele vampirilor,
Sezonul 1, episodul 4

Capitolul 1

Nu au găsit niciodată trupul primului și singurului băiat care mi-a frânt inima.

Și nici nu o vor face.

L-am îngropat pe Hektor Galanis într-o groapă atât de adâncă, încât nici diavolii care cutreieră pământul nu au putut ajunge la el.

Visul meu era despre el, despre ziua în care mi-a spus că fusese distractiv, dar că o terminase cu mine. O altă fată îi atrăsese privirea. Nici nu-mi mai amintesc numele ei. În acel moment, nu mă puteam gândi decât la faptul că îi dăruisem totul lui Hektor: primul meu sărut, dragostea mea, corpul meu.

Și, când i-am spus că îl iubesc, tot ce a avut de spus a fost „Mersi, dar cred că este timpul să ne despărțim".

A mai avut și alte lucruri de zis. Când i-am înfipt pumnalul în piept, cuvintele s-au revărsat din el aproape la fel de repede ca sângele.

Reacția mea l-a luat prin surprindere. De altfel, și pe mine. Abia mi-am amintit cum am înșfăcat pumnalul dăruit de tata la cea de-a cincisprezecea mea aniversare, de acum trei luni, unul cu mânerul bătut cu nestemate și cu lama de un luciu argintiu, dar îmi amintesc că sângele lui Hektor se potrivea cu rubinele incrustate.

Îmi mai amintesc și ce anume mi-a ajutat mintea, într-un

final, să-mi prindă din urmă inima tulburată, care bătea cu putere: ultimul cuvânt rostit de buzele lui Hektor.

Alessandra.

Ultimul lui cuvânt a fost numele meu. Ultimul lui gând a fost despre mine.

Am câștigat.

Acea conștientizare pune acum stăpânire pe mine, așa cum a făcut-o în urmă cu trei ani. Acel sentiment de justiție, de pace.

Ridic brațele, întinzându-mă ca o pisică, după care mă rostogolesc în pat.

O pereche de ochi căprui se află la doar câțiva centimetri de ai mei.

— Pe toți dracii, Myron, de ce te holbezi la mine? întreb.

Mă sărută apăsat pe umărul gol.

— Pentru că ești frumoasă.

Stă întins pe o parte, cu capul sprijinit pe pumnul strâns. Cearșafurile îl acoperă de la brâu în jos. Este atât de înalt, că e de mirare cum are loc în patul meu. Bucle rebele îi acoperă fruntea, așa că își dă capul pe spate, ca să și le dea din ochi. Mirosul de lemn de santal și sudoare se revarsă peste mine.

Țin cearșafurile cu o mână deasupra pieptului în timp ce mă ridic în șezut.

— Noaptea trecută a fost distractiv, dar ar trebui să pleci. Astăzi am multe de făcut.

Myron se uită fix la pieptul meu și îmi dau ochii peste cap.

— Poate din nou mai târziu? sugerez eu.

Ridică privirea spre mine, apoi ochii îi zboară iar, cu subînțeles, la pieptul meu.

Nu, stai. Nu la pieptul meu. La mâna care ține cearșafurile în loc și la greutatea suplimentară pe care o simt acum acolo.

Am un diamant pe deget. Este frumos, tăiat în formă de ou și îngropat în aur. Când îmi înclin mâna dintr-o parte în alta,

licărește ușor în lumina dimineții. Inelul este, de departe, cea mai scumpă bijuterie pe care mi-a dăruit-o vreodată.

— Alessandra Stathos, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

Râsul umple camera, iar Myron tresare. Îmi acopăr repede buzele cu mâna liberă.

— Ce-a fost în capul tău? spun o clipă mai târziu. Bineînțeles că nu.

Mă uit încă o dată la inelul superb. Cu acest cadou, Myron și-a depășit utilitatea. Dintr-un motiv necunoscut, iubiții mei încetează să-mi mai ofere cadouri scumpe odată ce le refuz cererile în căsătorie.

Din păcate.

— Dar suntem atât de fericiți împreună, spune el. Te voi prețui în fiecare zi. Îți voi dărui tot ce meriți. Te voi trata ca pe o prințesă.

Of, dacă ar ști că țintesc un rang puțin mai înalt de atât.

— Este o ofertă foarte generoasă, dar încă nu sunt pregătită să mă așez la casa mea.

— Dar... m-ai primit în patul tău, se bâlbâie el.

Da, pe el și pe alți trei băieți luna aceasta.

— Și acum este timpul să te dai jos din el.

Mă pregătesc să fac la fel, când ușa camerei se deschide brusc.

Myron îngheață cu mâna întinsă spre mine, iar tatăl meu, Sergios Stathos, lordul Masis, privește în jos la ceea ce se poate întrezări din trupurile noastre goale.

— Pleacă, rostește el cu o voce înfricoșător de liniștită.

Tatăl meu este mai scund decât mine – eu am 1,70 metri –, dar are constituția unui taur: gât gros, umeri largi și ochi pătrunzători, care îți străpung sufletul.

Myron încearcă să plece înfășurat în cearșafuri, dar eu le-am prins cu fermitate în jurul meu. Pentru că nu reușește să mi le smulgă, se apleacă să-și ia pantalonii.

— Pleacă acum, îi ordonă tata.

— Dar...

— Fă cum îți spun, altfel te voi biciui!

Myron e picioare. Oarecum. Se cocoșează de parcă și-ar putea ascunde statura impunătoare. Parcurge jumătate din distanța până la ușă, apoi se întoarce:

— Inelul meu?

— Sunt sigură că îți dorești să-l păstrez. Ca să îmi pot aminti de timpul petrecut împreună.

Myron se strâmbă. Are un picior îndreptat spre ușă și celălalt, spre mine.

Tata mârâie.

Myron nu știe cum să fugă mai repede și aproape că se împiedică de cizmele tatălui meu când se năpustește afară din cameră. Odată plecat, tata se întoarce spre mine.

— Îmi este greu să-ți găsesc un soț potrivit în condițiile în care te găsesc cu un nou tovarăș de pat în fiecare noapte.

— Nu fi ridicol, tată. Aceasta a fost a cincea noapte a lui Myron.

— Alessandra! Trebuie să încetezi cu asta. A sosit vremea să te maturizezi. Să te așezi la casa ta.

— Să înțeleg că și-a găsit soț Chrysantha?

Tata știe foarte bine că legea îmi interzice să mă căsătoresc înaintea surorii mele mai mari. Există o ordine a lucrurilor. Tata se îndreaptă cu pași hotărâți spre pat.

— Regele Umbrelor a trimis de la palat mai multe femei singure, printre care se număra și Chrysantha. Am sperat că sora ta îi va atrage atenția, fiind o așa frumusețe rară.

Oh, da. Chrysantha este o frumusețe rară. Și proastă ca noaptea.

— Dar nu a fost să fie, concluzionează tata.

— Este disponibil Myron, spun eu.

Tata mă ațintește cu o privire furioasă.

— Nu se va căsători cu Myron. Chrysantha va fi ducesă. Am făcut deja aranjamentele necesare cu ducele de Pholios. Este un bărbat matur, care își dorește o fată drăguță la braț. Totul este bătut în cuie. Asta înseamnă că este rândul tău.

În sfârșit.

— Brusc te interesează viitorul meu? întreb, doar ca să pun bețe-n roate.

— Întotdeauna am avut în vedere binele tău.

O minciună desăvârșită. Singurele dăți în care tata se obosește să se gândească la mine este când mă prinde făcând ceva ce crede că nu se cade. Chrysantha a fost principala sa preocupare de când mă știu.

— Îl voi aborda pe contele de Oricos pentru a discuta despre căsătoria dintre tine și fiul său, care va moșteni totul într-o zi, continuă tata. Cred că se va întâmpla cât de curând, având în vedere starea precară de sănătate a lui Aterxes. Asta ar trebui să te facă fericită.

— Nu mă face fericită.

— Cu siguranță nu vei rămâne problema mea pentru totdeauna!

— Cât de înduioșător, tată, dar am pus ochii pe un alt bărbat.

— Și cine ar fi acesta?

Mă ridic, trăgând cearșaful în sus cu mine, apoi îl bag pe sub brațe.

— Regele Umbrelor, desigur.

Tata râde în hohote.

— Mă îndoiesc. Cu reputația ta, va fi un miracol să pot convinge fiul oricărui nobil să te ia de soție.

— Reputația mea nu este cunoscută de nimeni, cu excepția celor pe care îi privește direct.

— Bărbații nu păstrează aventurile din dormitor pentru ei înșiși.

— O fac, când este vorba despre mine, spun zâmbind.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu sunt proastă, tată. Îi am cu ceva la mână pe toți bărbații care au văzut interiorul acestei camere. Myron are o problemă nefericită cu jocurile de noroc. A pierdut o bijuterie de familie la un joc de cărți. A dat vina pentru pierderea pandantivului pe un servitor care a fost biciuit și dat afară. Tatăl său nu ar fi fericit să afle despre asta. Și Damon? Se întâmplă să știu că face parte dintr-un grup de contrabandiști care importă arme ilegale în oraș. Ar fi trimis la închisoare dacă ar ști cineva adevărul. Și să nu-l uităm pe Nestor, care are o predilecție aparte pentru opiul pur. Aș putea continua să-mi numesc toți iubiții, dar ai prins ideea.

Deși chipul nu-l trădează, umerii tatei se detensionează ușor.

— Dar cu ce gentilomi distinși alegi să-ți petreci timpul, draga mea.

— Concluzia, tată, este că știu ce fac. Și voi continua să fac orice îmi doresc, pentru că îmi sunt propria stăpână. Cât despre tine, tu mă vei trimite la palat cu următorul grup de femei care urmează să-l văd pe rege, pentru că, dacă există un lucru la care mă pricep, acela este să-i determin pe bărbați să mă ceară în căsătorie.

Flutur diamantul strălucitor de pe deget în direcția lui.

Ochii tatei se îngustează.

— De cât timp plănuiești asta?

— De câtiva ani.

— Nu ai spus nimic când am trimis-o pe Chrysantha la palat.

— Tată, Chrysantha nu ar putea atrage nici atenția unui câine turbat. În plus, frumusețea nu este îndeajuns pentru a-i trezi interesul Regelui Umbrelor. Femei frumoase defilează în fața lui tot anul. Trimite-mă pe mine. Voi obține un palat pentru noi toți, închei eu.

Tăcerea pune stăpânire pe cameră preț de un minut.

— Vei avea nevoie de rochii noi, spune tata, în cele din urmă, și voi primi prețul miresei pentru sora ta abia peste câteva săptămâni. Nu va fi suficient timp.

Scot inelul de pe deget și mă uit în jos la el, fixându-l cu afecțiune. De ce crede că mi-am luat atât de mulți iubiți? Sunt distractivi, cu siguranță, dar cel mai important este că îmi vor finanța șederea la palat.

Ridic inelul astfel încât tata să-l poată vedea.

— Mai sunt destule bijuterii care așteaptă să servească unui scop mai înalt.

CUSUTUL A FOST ÎNTOTDEAUNA O PASIUNE pentru mine, dar îmi este imposibil să lucrez într-un timp atât de scurt toate hainele noi de care este nevoie pentru planurile pe care le am. Lucrez cu croitoreasa mea preferată, creez modele și comand zece ținute noi de zi, cinci rochii de seară și trei cămăși de noapte potrivit de indecente (deși pe acestea le croiesc singură – Eudora nu trebuie să știe cum intenționez să-mi petrec nopțile).

Tata nu ia parte la întocmirea planurilor, deoarece este mult prea ocupat cu contabilul său, fiind îngrijorat din pricina moșiei. E falit și încearcă cu disperare să ascundă acest lucru. Vina nu-i aparține. Tata este destul de competent, însă pământul nu mai produce la fel cum o făcea odată. În urmă cu câțiva ani, boala s-a furișat pe moșie și a ucis majoritatea animalelor, iar acum recoltele sunt din ce în ce mai sărace în fiecare an. O fântână a secat deja și tot mai mulți arendași pleacă.

Moșia Masis amenință să devină istorie, astfel că tata trebuie să obțină prețuri de mireasă decente pentru mine și sora mea, ca să mențină terenurile în funcțiune.

Deși sunt conștientă de situație, nici măcar nu m-am obosit să-mi fac griji. Toți iubiții mei simt nevoia să-mi ofere lucruri frumoase. Lucruri foarte scumpe. A fost un joc distractiv. Să le aflu secretele. Să-i seduc. Să-i conving să-mi ofere nenumărate cadouri.

Dar sinceră să fiu...

M-am plictisit.

Am un joc nou în minte.

Îl voi curta pe rege.

Bănuiesc că nu va trece mai mult de o lună înainte ca el să se îndrăgostească nebunește de mine. Iar când îmi va cere mâna, voi spune *da* prima oară.

Ce se va întâmpla după ce căsătoria va fi oficială și consumată?

Îl voi ucide pe Regele Umbrelor și îi voi lua regatul.

Numai că, de data asta, nu va trebui să îngrop cadavrul. Voi găsi un țap ispășitor convenabil și voi face așa încât regele să fie descoperit întâmplător. Lumea va trebui să știe că eu sunt ultimul membru al familiei regale rămas în viață.

Regina lor.

Capitolul 2

Tata coboară primul din trăsură și îmi întinde brațul. Îl apuc cu o mână înmănușată, îmi ridic cu cealaltă fusta croită dintr-o țesătură groasă și cobor treptele.

Palatul este o clădire grandioasă, vopsită complet în negru. Are o înfățișare de-a dreptul gotică, cu creaturi înaripate care tronează deasupra coloanelor. Văd turnuri rotunde, care se înalță în laterale și care au acoperișuri cu țigle, un stil arhitectural recent.

Întregul palat este construit aproape de vârful unui munte, cea mai mare parte a orașului șerpuind în jos. Regele Umbrelor este un cuceritor măreț, răspândindu-și încet influența în toată lumea, o imagine în oglindă a tatălui său. Din moment ce regatele vecine încearcă din când în când să riposteze, un oraș bine protejat este esențial; se spune că marele palat nu poate fi cucerit. Gărzile patrulează prin împrejurimi cu puști aruncate peste umeri, un alt mijloc de intimidare adresat dușmanilor noștri.

— Nu sunt sigur că negru a fost cea mai bună alegere, îmi spune tata în timp ce mă conduce pe treptele care duc la intrarea principală. Toată lumea știe că verde este culoarea preferată a regelui.

— Fiecare fată care va fi prezentă va purta verde. Scopul este să ieși în evidență, tată. Nu să te integrezi în mulțime.

— Cred totuși că s-ar putea să fi exagerat.

Mă îndoiesc. Odată ce regele a cucerit Pegai, unele dintre doamnele de la curte au încercat stilul Pegain, cu pantaloni largi și cu tivuri împodobite cu bijuterii, întrezărite sub o bluză mulată. După o vreme, stilul a dispărut, fiind mult prea diferit pentru ca doamnele să se poată adapta.

Am creat o combinație între stilul Pegain și stilul nostru Naxosian, cu fuste croite din materiale groase. Port o fustă lungă până la podea, cu o crăpătură pe mijloc care lasă la vedere o pereche de pantaloni strâmți. Cizmele cu toc mă înalță câțiva centimetri. Bluza este cu mânecă scurtă, dar port mănuși atât de lungi, că se suprapun peste acestea. Este legată la spate, sub fustă, iar decolteul se oprește foarte aproape de claviculă. O ținută modestă, dar nu tocmai respectabilă.

Un pandantiv în formă de trandafir negru este prins de chokerul pe care îl am la gât. Cercei asortați îmi atârnă de lobii urechilor, iar părul este prins pe jumătate, într-un coc din șuvițe răsucite.

— Presupun că ai un plan, odată ce ești prezentată regelui! îmi spune tata. Va întâmpina la podium fiecare doamnă în parte. Abia dacă s-a uitat la Chrysantha când i-a venit rândul. Regele Umbrelor nu coboară niciodată treptele pentru a interacționa cu petrecăreții. Nici măcar nu invită pe cineva la dans.

— Bineînțeles că am un plan, îi răspund.

Doar nu intri în luptă nepregătit.

— Ai de gând să-mi împărtășești acest plan?

— Nu ai niciun rol de jucat. Nu trebuie să știi.

Mușchii brațului i se încordează ușor.

— Dar aș putea să intervin. Să te ajut. Nu ești singura care vrea să reușești.

Mă opresc în capul scărilor.

— Ai mai sedus vreodată un bărbat?

Obrajii lui tata se înroșesc.

— Bineînțeles că nu!

— Atunci nu văd de ce aș avea nevoie să faci parte în vreun fel din planul meu. Te asigur, tată, că, dacă există vreo modalitate prin care te-ai putea dovedi util, îți spun. Deocamdată, mă descurc.

Continuăm drumul la pas. Ușierul ne salută înclinându-și ușor capul când trecem pe lângă el, iar tată mă îndrumă spre sala de bal.

Dar nu ne putem apropia la nici treizeci de metri de încăpere, pentru că vedem o coadă de verde care se întinde până la peretele îndepărtat. Aproape o sută de fete sporovăiesc cu familiile lor sau între ele, toate așteptând să fie prezentate regelui. Sunt sigură că nu pot fi toate eligibile pentru măritiș, mai ales că multe par surorile mai mici ale doamnelor mai în vârstă care stau la coadă. Totuși, dacă regele arată vreun interes pentru cele mai tinere, sunt convinsă că tații lor le vor *pune* la dispoziția acestuia.

Tata încearcă să mă ducă spre capătul șirului de fete guralive și, deși pare să se micșoreze într-un ritm oarecum rapid, pur și simplu nu e îndeajuns.

— Nu, nu așteptăm la rând, îi spun.

— Aceasta este singura cale de a fi prezentată regelui.

— Să mergem mai întâi în sala de bal.

— Acolo te vei pierde în mulțime. Asta nu-i va atrage atenția.

Pufăi pe nas, apoi mă întorc spre tata:

— Dacă nu poți face așa cum ți se spune, atunci pleacă. Ține minte, tată, că toată tutela ta cu Chrysantha a fost o pierdere de vreme. Metoda ta nu dă roade. Eu mă ocup de acest plan și îl voi executa după cum cred eu de cuviință. Nu ne va ajuta cu nimic să ne certăm odată ce intrăm la petrecere, așa că ia acum o decizie.

Buzele tatei se lungesc într-o linie subțire. Nu-i place să i se spună ce să facă, cu atât mai puțin dacă este vorba despre mine, cel mai mic copil al său. Poate că, dacă mama ar mai fi în viață, s-ar arăta mai blând și mai înțelegător, dar boala a răpit-o când aveam 11 ani.

Într-un final, tata înclină din cap și întinde mâna liberă în fața noastră, o invitație prin care mă îndeamnă să o iau înainte.

Nu ezit.

Muzica jovială a unei orchestre se revarsă prin două uși deschise aflate în capătul îndepărtat al coridorului. Cu toate acestea, par să fie folosite îndeosebi pentru plecarea de la petrecere. Văd fete cu batiste lipite de nas pentru a-și înăbuși smiorcăielile și mamele furioase, care le ceartă, cum dau buzna pe coridor și se retrag în grabă.

Oare regele a respins public femeile care au venit să-i fie prezentate? Îndrăzneala lui mă face să zâmbesc. Aș proceda exact la fel dacă aș fi în poziția lui.

Trec cu tata pe lângă mai mulți nobili care pleacă, apoi suntem în sfârșit prinși în vâltoarea petrecerii.

Cupluri alunecă pe ringul de dans. Gentilomii beau vin din pocale, iar mamele bârfesc între ele de pe margine. Grupuri de fete chicotesc, cu fețele ascunse în spatele evantaielor sau al șalurilor, și se uită în sus la podium.

La Regele Umbrelor.

Nu l-am văzut niciodată în persoană, iar acum sunt liberă să-l observ oricât de mult îmi doresc, ascunsă momentan de ceilalți invitați.

Se pare că își merită cu prisosință numele, fiind o confirmare a zvonurilor pe care le-am auzit. Tentacule de umbre îi înconjoară întregul trup ca o aură. Se răsucesc ca și cum ar fi vii, mângâindu-i pielea, și se dizolvă în neant înainte să reapară din nou.

Este fascinant de privit.

Se spune că Regele Umbrelor posedă un fel de putere, dar nimeni nu știe despre ce este vorba. Unii afirmă că le poate comanda umbrelor să-i îndeplinească orice poruncă, că le poate folosi ca să ucidă – ca să-și sufoce inamicii și să-i lase fără viață. Alții, că sunt un scut. Că nicio lamă nu-i poate străpunge pielea. Și unii chiar afirmă că umbrele îi vorbesc, șoptindu-i gândurile celor din jur.

Sper din tot sufletul că ultimul zvon nu este adevărat.

Soarta nu va fi de partea mea, nu și dacă știe ce i-am rezervat după noaptea nunții.

Odată ce mă obișnuiesc cu aura făurită din umbre, sunt capabilă să întrezăresc și alte trăsături distinctive. Are părul la fel de negru ca umbrele care-l înconjoară. Este tăiat scurt în lateral, dar cel din creștetul capului are puțin volum și este răsfirat într-o parte. Sprâncene stufoase îi umbresc ochii. Are linia mandibulei atât de ascuțită încât ar putea tăia sticla, și o barbă nerasă de câteva zile. Nasul drept și buzele pline...

Este cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, chiar și când trăsăturile îi oscilează undeva între plictiseală și iritare.

Seducerea regelui se va dovedi, într-adevăr, o sarcină foarte plăcută.

Pe măsură ce ochii îmi alunecă pe hainele sale, constat că ne asortăm. În timp ce toate rochiile din jurul nostru variază de la mentă la azuriu și apoi la măsliniu, noi suntem înveșmântați în negru din cap până-n picioare. Regele poartă pantaloni eleganți. O cămașă neagră, cravată, vestă și o mantie. Nasturi strălucitori de argint îi ornează jiletca. În partea stângă, un lanț îi atârnă de la umăr până la un buzunar aflat deasupra pieptului – sunt sigură că e de la un ceas. Mănuși negre din piele îi acoperă mâinile pe care le ține așezate pe

brațele scaunului. O rapieră* în teacă stă proptită de tron; sunt convinsă că este pentru decor, nu pentru întrebuințare.

Deși nu se obosește să poarte coroană, nu există nicio îndoială cu privire la poziția pe care o deține.

— E atât de impresionant, spun eu într-un final.

Și de tânăr. Știu că a fost încoronat în urmă cu doar un an, dar nu poate fi mult mai în vârstă decât mine.

— Dacă vrei să te apropii de rege, nu uita că nu ai voie să ajungi la mai puțin de cinci pași de el.

Da, cunosc legea. Nimeni nu are voie să-l atingă pe rege. O astfel de faptă se pedepsește cu moartea.

Oh, Regele Umbrelor este un mister fascinant, pe care abia aștept să-l elucidez.

— Tată, dansează cu mine.

Pentru că și-a învățat lecția, îmi pune o mână pe talie și mă conduce fără ezitare într-un dans Naxosian lent. Ne învârtim de-a lungul marginii ringului de dans, dar îi poruncesc să se îndrepte mai aproape de centru.

În stânga noastră, doi gentilomi dansează împreună. Cel înalt îl rotește pe cel scund cu o mișcare perfectă. În dreapta noastră, un bărbat și o femeie se mișcă fulgerător și indecent de aproape unul de celălalt, iar eu îi felicit în tăcere. Rebela din mine adoră să ignore normele decenței și să condamne regulile severe de etichetă.

După un minut, remarc câțiva bărbați care se uită peste capetele partenerelor de dans, ca să-mi arunce o privire. Ținuta mea neagră își îndeplinește cu desăvârșire rolul.

Dar cred că atenția acordată se datorează îndeosebi faptului că port pantaloni, ceea ce este o raritate în sală. Majoritatea bărbaților nu sunt obișnuiți cu stilul. În plus am optat pentru o pereche strâmtă, care-mi scoate seducător în evidență formele.

---

* Spadă cu lama fină și lungă, folosită în dueluri (n.t.).

— Oamenii se holbează, spune tata.

— Asta e ideea, nu-i așa?

Îmi imaginez cum trebuie să arate scena de sus, de pe podium – centrul negru al unei margarete în mijlocul petalelor de salvie.

Din ce în ce mai multe fete părăsesc sala de bal după ce sunt prezentate. Sper că acea coadă se va termina în curând. Nu pot fi *atât* de multe fete cu sânge nobil.

O senzație bruscă de căldură îmi mângâie gâtul și se răspândește până la degetele de la picioare. Sunt urmărită.

— Spune-mi, tată, am reușit să atragem atenția regelui?

Tata aruncă pe furiș o privire spre tron. Ochii i se măresc.

— Cred că da.

— Excelent. Continuă să dansezi.

— Dar...

— Tată, îl opresc eu.

Îmi iau libertatea de a mă pierde pe ring, subjugată de pași. Îmi place atât de mult să dansez. Îmi place felul în care trupul îmi devine ușor și fluid când trec de la o mișcare la alta, modul în care piruetele îmi aruncă părul peste umeri sau în care fusta mi se învârte în jurul picioarelor.

Când melodia se apropie de sfârșit, întreb:

— Câte femei au rămas la coadă?

— Zece.

Melodia se termină, iar orchestra o începe deja pe următoarea.

— Oare ar trebui să...? începe tata.

— Mor de sete. Să mergem la mese să bem ceva.

— Dar...

După ce îi arunc o privire furioasă, mă ia din nou de braț și mă conduce până la o masă încărcată cu pahare pline cu o licoare roșie și cu porții minuscule de mâncare, dispuse pe tăvi.

Aleg un pahar și, ținându-l cu degetele de piciorul lung, îl aduc la buze.

— Lord Masis, rostește o voce veselă din cealaltă parte a mesei înguste.

Ridic privirea. În fața noastră stă un nobil cu păr auriu, mai în vârstă decât mine. Probabil că are în jur de 30 de ani. Chipul lui este în continuare tânăr și are umerii mult mai lați decât bărbații cu care obișnuiesc să mă distrez.

— Lord Eliades! îl salută tata, uitându-mă pentru o clipă. Pe unde ai umblat? Nu te-am mai văzut la club de săptămâni.

Nu am nici cea mai vagă idee la ce club se referă, dar presupun că ar fi trebuit să știu că tata nu-și petrecea serile la o amantă.

Nu a uitat-o niciodată pe mama.

Întinde un braț pentru a da mâna cu Eliades și observ că gentilomul mai tânăr are bătături pe palma dreaptă. Cât de neobișnuit pentru un lord. După ce observ mușchii clar vizibili prin pantalonii eleganți, îl consider un călăreț desăvârșit.

— Din păcate, moșiile au avut nevoie de atenția mea deplină în tot acest timp îndelungat. Am fost nevoit să...

Deja plictisită de conversație, nu-mi bat capul să ascult în continuare. În schimb mă răsucesc pe călcâie pentru a-i analiza atent pe cei care dansează. Un gentilom își calcă partenera în timpul unei piruete, pentru că are ochii ațintiți la picioarele mele.

— Au! protestează ea.

Zâmbesc, lăsând capul în jos, spre pahar, și mai iau o înghițitură, atentă ca ochii să nu-mi fugă cumva la tron. Jur că încă mai simt o rază de căldură săgetându-mă din acea direcție.

— Iartă-mi lipsa de maniere! exclamă tare tata dintr-odată. Orrin, aceasta este fiica mea Alessandra. Acum, că Chrysantha este logodită, îi permit să vină la palat.

Înăbuș un mormăit, apoi mă întorc. Presupun că nu poate decât să mă ajute să fiu văzută interacționând cu alți invitați și să par complet dezinteresată de rege. Pe de altă parte, sunt convinsă că oricare dintre prietenii tatălui meu nu poate fi decât intolerabil.

Apuc fusta cu mâna liberă și fac o reverență:

— Încântată.

Ochii lui Eliades scânteiază, după care băiatul face o plecăciune.

— Este la fel de frumoasă ca sora ei mai mare. Oare și temperamentul îi este la fel de plăcut?

Până să apuce tata să încropească un răspuns la acea întrebare, Eliades adaugă:

— Încă sunt supărat că nu mi-ai oferit mâna Chrysanthei. Banii mei sunt la fel de buni ca ai unui duce!

— Ești conte, așa că sunt sigur că înțelegi că a trebuit să-i dau cel mai bun titlu oferit. Oricât de mult apreciez prietenia noastră, draga mea Chrysantha...

Închid ochii strâns. Chrysantha este ultimul nume care vreau să se afle pe buzele tuturor. Noaptea asta este despre *mine*.

— Tată, începe un alt dans.

Pun paharul gol pe masă și îl trag de braț.

Amintindu-și scopul prezenței noastre în acest loc, tată inventează o scuză și mă strecoară în rând cu ceilalți dansatori. Încerc să-mi ascund mânia. Chiar dacă suntem la o petrecere la care Chrysantha este absentă, chiar dacă tata este hotărât să mă ajute să-i atrag atenția regelui, nu se poate abține să nu vorbească despre preferata lui. Fiica lui care arată ca mama și care îi moștenește comportamentul blând.

— Coada a dispărut, spune tata în timp ce facem primii pași, concentrându-se acum la rege.

— Doar continuă să dansezi. Nu te mai uita la rege.

— Dar ne urmărește.

— *Ignoră-l.*

Cu coada ochiului îl surprind pe rege mișcându-se agitat pe tron, de parcă și-ar fi dat seama că a stat în aceeași poziție prea mult timp, pentru că a fost distras.

Distras de mine.

Un gând care îmi tempereazá furia. Acest dans este mai rapid și necesită mai multă îndemânare și concentrare. Pe măsură ce chipul tatei se estompează în fața mea, reușesc să uit cu totul de rege. Nu mai există nimic altceva în afara ritmului alert, care pulsează concomitent cu bătăile inimii mele, și senzația picioarelor care îmi alunecă grațios pe podea.

Înainte ca melodia să se sfârșească, muzica se întrerupe brusc. Cuplurile din jurul nostru se îndepărtează iute, iar tata oprește subit dansul.

Regele se apropie cu umbrele șerpuind în urma sa în timp ce se deplasează. Încerc să-mi recapăt răsuflarea de la dansul energic, dar tata mă ia de braț și se întoarce pentru a-l întâmpina pe suveranul nostru.

— Maiestatea Voastră, îl salută el, înclinându-se.

Fac o reverență odată cu tata.

— Lord Masis, spune regele cu un semn din cap. Nu cred că am făcut cunoștință cu partenera ta de dans.

Îmi mențin ochii la dreapta regelui. Deși nu-l pot vedea, îl simt măsurându-mă din cap până-n picioare. Mă urmărește de cel puțin cincisprezece minute, dar acum mă observă îndeaproape, fără să se grăbească.

— Iertați-mă, sire, glăsuiește tata. Permiteți-mi să v-o prezint pe cea de-a doua mea născută, lady Alessandra Stathos.

Regele înclină capul.

— Nu ai stat la coadă alături de celelalte doamne, lady Stathos. Să înțeleg că ringul de dans este mai interesant decât mine?

Are o voce profundă, baritonală; nu tocmai liniștitoare, dar puternică.

Suprimând un zâmbet, permit ochilor noștri să se întâlnească prima oară. Un fior delicios de electrizant îmi străbate întregul trup când ni se întâlnesc privirile.

Ochii lui sunt azurii ca marea, evocând valuri spulberate de țărm și vânturi violente. Există ceva periculos în adâncul lor, ceva incitant și chiar atunci îmi dau seama că va fi o sarcină dificilă să mă prefac dezinteresată.

Când reușesc în cele din urmă să-mi desprind privirea, o las să coboare și îl cercetez lent pe rege. El mă urmărește cu atenție, iar eu îl analizez de la vârfurile părului negru până la cizmele strălucitoare.

— Da, trag eu concluzia.

Tata expiră, lăsând să-i scape un țipăt ascuțit, cutremurător.

Dar Regele Umbrelor scoate un singur hohot de râs jos.

— Am văzut doamne părăsind balul în lacrimi, continui eu. Părea că a vorbi cu Maiestatea Voastră era un mod sigur de a fi dat afară. Nu aveam să permit ca asta să se întâmple înainte să mă alătur dansului.

— Oare dansul te interesează cu adevărat? Sau pur și simplu cauți să atragi atenția asupra – aruncă o privire rapidă la picioarele mele – rochiei tale?

— Râdeți de ținuta mea? Am creat-o chiar eu.

— Dimpotrivă, îmi place foarte mult.

O urmă de amuzament amenință să-i arcuiască colțurile buzelor. Cred că ar putea fi din cauza mea și nu îmi place deloc asta.

— Dați-mi măsurile dumneavoastră și vă pot face una și Maiestății Voastre.

Un alt rânjet apare pe buzele regelui și nu pot să nu observ că devine cu atât mai chipeș.

— Dansează cu mine, spune el.

Tata rămâne atât de nemișcat, încât ai putea crede că a fost transformat în piatră.

— Este un ordin sau o rugăminte? Am înțeles că spânzurați fetele care se apropie prea mult de dumneavoastră.

— Nu le spânzur. Fetelor respective li se cere să părăsească petrecerea. Atât timp cât păstrezi distanța, nu voi cere să fii înlăturată și tu.

Totuși încă nu sunt pregătită să accept.

— Oare poate fi distractiv un dans în care nu-ți poți atinge partenerul?

— Acceptă invitația mea și vei afla.

Capitolul 3

Ringul de dans se eliberează și rămânem doar eu și regele. Orchestra începe o melodie nouă, una numai pentru noi.

Cu ochii ațintiți asupra mea, regele face un pas în față, iar eu, unul în spate, o mișcare perfect sincronizată cu a sa, urmându-i exemplul. În loc să aibă o coregrafie fixă, ușor de respectat, acest stil de dans se bazează mai mult pe improvizație și mă tot întreb dacă nu cumva este un test la care mă supune regele, ca să vadă dacă pot ține pasul. Când alunecă în lateral, îl urmez, reproducând mișcarea întocmai. Își ține brațele încrucișate la spate, dar dansul nu ar trebui să fie atât de rigid, așa că eu le las pe ale mele să se miște odată cu mine.

La început, este dificil să nu fii distras de tentaculele negre care valsează în jurul lui. Umbrele sunt atât de neobișnuite, atât de fascinante. Oare ce s-ar întâmpla dacă aș întinde mâna spre una dintre ele? S-ar ondula în jurul degetului meu? S-ar disipa la atingerea mea? M-aș simți ca și cum aș plonja în ceață?

Revin cu picioarele pe pământ când Regele Umbrelor îmi întinde o mână. Știu că nu am voie să-l ating, așa că mă învârt pentru el și-mi las fusta să se ridice de la podea și să lase la vedere mai mult din pantalonii strâmți de dedesubt. Închid ochii și mă pierd în mișcare.

Ritmul se intensifică, la fel și mișcările regelui. Pare mai degrabă că le simt, decât că le văd. Dansul devine amețitor și frenetic, aproape ca și cum s-ar ascunde o anume disperare în muzica însăși. Pe măsură ce melodia devine tot mai antrenantă și ochii regelui îi sfredelesc pe ai mei, mă simt de parcă ar încerca să-mi comunice ceva doar prin intermediul dansului.

Văd doar ochii aceia verzi, simt doar podeaua de sub picioare. Pierd complet orice noțiune legată de timp și de scop.

Când muzica se oprește pe neașteptate, las capul pe spate, iar Regele Umbrelor înclină o mână înmănușată spre mine, ca și când m-ar mângâia.

Cu răsuflarea întretăiată, mă uit în sus, fix și intens, în două vârtejuri de verde-smarald. Ne îndreptăm trupurile câteva secunde mai târziu.

Când își desprinde în cele din urmă privirea de mine, regele ridică vocea ca să fie auzit de toți.

— Petrecerea a ținut suficient pentru o noapte.

Și, fără niciun cuvânt în plus, se răsucește pe călcâie și se îndreaptă cu pași mari spre ușa sălii de bal, luându-și spada în drum spre ieșire.

Mă holbez la locul prin care a dispărut într-o tăcere mormântală.

În următoarea clipă, slujitori cu peruci ridicole îi ușuiesc pe toți afară din încăpere. Tata mă apucă de braț și îi urmez în liniște.

Ce s-a întâmplat?

Am crezut că dansul a fost perfect. Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult.

Regele, care nu a mai dansat în public cu nimeni de la încoronare, m-a invitat *pe mine* la dans.

Și apoi a plecat fără să mai rostească nici măcar un singur cuvânt.

Bărbații nu mă resping. Niciunul nu a mai făcut-o de la Hektor. Simt cum nările îmi freamătă și fața mi se încălzește.

— A fost o încercare curajoasă, spune tata în timp ce mă ridică în trăsură. Până și zeii știu că ai obținut mai mult decât orice altă femeie. Nu doar că Maiestatea Sa te-a învrednicit cu o privire, ci te-a invitat și la dans. Își va aminti de tine. Poate că planul tău încă nu s-a sfârșit.

Trăsura se mișcă lent, oprindu-se și zguduindu-se la intervale scurte, pentru că traficul începe să se fluidizeze odată cu plecarea de la palat a celorlalți invitați.

— Numai puțin! strigă o voce.

Trăsura se oprește din nou subit, iar capul unui bărbat apare în dreptul ferestrei deschise. Un servitor de la palat, judecând după haine.

— Lady Stathos? întreabă el.

— Eu sunt.

Strecoară un braț în trăsură și îmi înmânează un plic negru. Nu pleacă după ce îl iau, ci așteaptă cu răbdare să-l deschid.

Iartă-mă, lady Stathos, dar m-am răzgândit. Nu-mi doresc încă să pleci. Ești mult prea interesantă. Vrei să te alături curții mele? Consideră asta o invitație, nu o poruncă. Omul meu va aștepta să citești acest bilet, în eventualitatea unui consimțământ.

— KM

Mă uit uimită la semnătură. Ar putea fi inițialele adevărate ale regelui? Presupun că nu ar fi trebuit să mă aștept să semneze *RU*. Până la urmă, *Regele Umbrelor* nu este numele său.

Euforia gonește prin mine când îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Ce este? întreabă tata.

— Regele îmi cere să rămân la curte.

— Atunci de ce naiba mai stăm în trăsură?

Mă întorc spre servitor.

— Voi accepta invitația Maiestății Sale.

— Foarte bine, domnișoară.

Îmi deschide ușa trăsurii, dar o închide înainte ca tata să poată coborî treptele.

— Mă tem că invitația îi este adresată doar domnișoarei, lordul meu. Sunteți liber să vă întoarceți acasă.

Și, înainte ca tata să poată rosti un cuvânt în semn de protest, servitorul mă conduce înapoi spre palat.

NU INTRĂM PE UȘILE PRINCIPALE. În schimb, sunt îndrumată spre o intrare laterală, una care pare a fi folosită doar de servitori.

Într-adevăr, spălătorese curioase și lucrători la bucătărie se holbează la mine în timp ce sunt condusă de-a lungul unor coridoare lungi, cu covoare negre, pe lângă candelabre în formă de liane spinoase și prin uși încadrate de vaze pictate cu armăsari și vulturi.

Oare regele încearcă să mă ascundă? Sau poate pur și simplu nu vrea să atragă atenția asupra sosirii mele mai permanente?

Într-un final, servitorul mă lasă în fața unei uși. Scotocește în haină după o cheie și îmi dă drumul înăuntru.

Camera este mai grandioasă decât orice altă încăpere în care am stat vreodată, cu draperii groase, care blochează lumina, cu mobilier din lemn decorat cu trandafiri deosebiți, minuțios sculptați, și perne din cel mai moale și mai fin puf,

dar sunt convinsă că nici măcar nu se compară cu felul în care ar arăta camera unei regine.

O servitoare așteaptă în încăpere; probabil că tocmai a terminat de făcut patul.

— Regele a trimis deja după lucrurile dumneavoastră, domnișoară. Ar trebui să ajungă mâine, la prima oară, mă informează bărbatul care m-a condus aici.

— Dar abia mi-am dat consimțământul și încă nu i-ai spus că am acceptat.

Servitorul își îndreaptă puțin ținuta:

— Regele a fost încrezător că veți accepta.

Încrezător? Mai degrabă încrezut. Arogant.

— Înțeleg.

O să am mult de lucru.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, micul dejun îmi este adus în cameră împreună cu lucrurile mele. Îmi petrec următoarele ore dând ordine servitorilor.

Dulapurile sunt pline cu toate rochiile pe care le-am croit, iar pe o măsuță de toaletă se află pudre, parfumuri și bijuterii.

Nu prea mă dau în vânt după citit, însă am adus la palat mai multe cărți. Majoritatea sunt lucrări de filosofie, matematică, agricultură și acoperă alte subiecte importante. Rolul lor este să ascundă singurele trei cărți de interes. Pentru un ochi necunoscător, par inofensive: trei tomuri pline de plante și de ierburi folosite în scopuri medicinale. Dar în fiecare volum există mai multe capitole despre otrăvuri și antidoturi, extrem de utile pentru mine, din moment ce va trebui să-l ucid pe Regele Umbrelor de îndată ce vom fi căsătoriți.

Moartea lui Hektor a fost murdară, dezgustătoare, deci foarte dificil de ascuns și de curățat. Ezit să mai înjunghii pe cineva vreodată. Otrava este un mod mult mai curat de a ucide și se va dovedi mult mai facil. Nici nu mai are rost să menționez că este aproape imposibil de identificat persoana care a folosit orava.

Le poruncesc cameristelor să așeze cărțile pe un raft gol din cameră. Apoi fac un pas înapoi ca să admir întregul ansamblu.

Da, sunt mulțumită.

O cameristă mă ajută să mă îmbrac. Aleg o fustă de o nuanță intensă de albastru, pe care să o port peste niște pantaloni asortați. Spre deosebire de taftaua ținutei de aseară, materialul acesta este din bumbac simplu. Dantela îmi mângâie gleznele – este un model cu petale de trandafir. În loc de cizme optez pentru pantofi de zi. Bluza este dantelată în față și seamănă cu un corset. Va fi extrem de scandalos și bănuiesc că niciunul dintre bărbații de la curte nu va putea să-și țină ochii departe de mine.

Asta este și ideea. Când un bărbat vede ceva pe care și-l doresc și alții, nu se poate abține să nu-l râvnească la rândul său.

Camerista îmi prinde tot părul în vârful capului, apoi eliberează câteva bucle care îmi alunecă ușor pe gât și peste urechi.

Când sunt pe punctul de a începe să mă simt pregătită pentru o nouă zi, un alt servitor este primit în camerele mele. Face o plecăciune adâncă.

— Domnișoară, regele speră că vă veți alătura lui și restului curtenilor în livezi, pentru ceai.

— Am ratat prânzul?

— Mă tem că da, însă regele s-a așteptat la asta. A presupus că va dura aproape o zi întreagă să vă aranjați noua cameră.

Mă bucur să aflu că regele se gândește la mine chiar și când nu sunt prin preajmă.

— Dacă îmi permiteți să adaug, domnișoară, regele nu acordă o atenție deosebită ceaiului de după-amiază. Presupun că a aranjat totul pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Servitorul încrucișează la spate mâinile cu mănuși albe.

— Înțeleg că este prima dată când sunteți la curte. Există multe persoane noi cu care să faceți cunoștință.

Observația lui îmi aduce un mic zâmbet pe buze.

— Atunci presupun că nu ar trebui să-l dezamăgesc pe Maiestatea Sa și să lipsesc.

ALEI DIN PIATRĂ CUBICĂ se desfășoară sub cireși în floare. Un pârâu îngust curge într-o parte, iar vântul poartă alene ciripitul păsărilor.

Afară au fost scoase o mulțime de scaune capitonate, prevăzute cu perne moi, iar o masă lungă, încărcată cu sandviciuri subțiri, fructe feliate, biscuiți, prăjituri și alte dulciuri, este constant reaprovizionată de servitori.

O scânteie de emoție licărește înăuntrul meu la gândul tuturor oportunităților viitoare. De data aceasta, tatăl meu nu este aici pentru a strica lucrurile și sunt înconjurată de cei mai influenți oameni din lume.

Lângă pârâu se află un grup de doamne care își împărtășesc cele mai noi bârfe. Trei gentilomi stau strânși laolaltă sub unul dintre cireși, cu ceștile de ceai în mână, râzând de ceea ce a spus unul dintre ei. Câteva cupluri s-au desprins din alte grupuri. Mă uit la două doamne de la curte care se plimbă cu mâinile împreunate și cu arcurile fustelor atingându-se. Serios acum, doamnelor de la curte le-ar prinde bine niște sfaturi legate de modă din partea mea. Sper că voi lansa câteva tendințe noi.

Cum toți curtenii sunt distrași de actualii tovarăși, nimeni nu-mi sesizează încă sosirea.

Hotărâtă să le atrag atenția, mă îndrept spre masa cu gustări și băuturi răcoritoare, lăsându-mi ochii să cutreiere în căutarea regelui, când ceva mă izbește din spate.

Aproape că-mi pierd echilibrul, mă redresez, dar simt o presiune uriașă care îmi trage fusta.

O mustrare este deja pe buzele mele, dar nu apuc să-i dau glas.

În fața mea este un câine care răsuflă greu.

Cel puțin cred că este un câine. Seamănă izbitor de mult și cu un urs. Atât în ceea ce privește dimensiunea, cât și culoarea.

— Bună, zic eu și mă aplec cu mâna întinsă.

Câinele o adulmecă de câteva ori înainte să-mi împingă degetele cu nasul. O invitație de a-l mângâia, presupun.

Întotdeauna mi-am dorit un câine, dar tata mi-a interzis acest lucru, pentru că nu îi prea suportă.

După o privire rapidă în jos, pentru a confirma sexul, îl mângâi în spatele urechilor.

— Bun băiat, îi spun eu, deși aș aprecia dacă te-ai da jos de pe fusta mea.

Se întinde și acoperă și *mai mult* din aceasta, după care își îngroapă nasul ud în material.

— Ce faci, ființă prostuță?

Îmi ajustez poziția astfel încât să nu-mi pierd echilibrul și ajung să lovesc ceva cu piciorul.

O minge de mărimea unui măr. Ascunsă sub fustele mele. Mă aplec să o ridic.

— Oh, asta căutai? întreb.

Câinele sare în șezut și dă din coadă, eliberându-mi în cele din urmă fusta. Las brațul pe spate, apoi arunc mingea cât pot de repede și urmăresc potaia uriașă cum aleargă după ea.

Și apoi întrezăresc un vălătuc de umbră cu coada ochiului.

Regele mă privește. Umbrele i se întunecă de îndată ce ni se întâlnesc ochii, învârtindu-se tot mai aproape de trupul său. Mă întreb dacă se schimbă odată cu gândurile sale. Dacă le-aș studia suficient de mult, poate le-aș putea învăța secretele.

Stă la umbra pe care o face unul dintre copaci, sprijinit de trunchi. Astăzi are părul dat pe spate, fruntea e liberă și nici nu-mi pot imagina ce vrăjitorie reușește să-i țină șuvițele pe loc la un asemenea volum. Poartă o cămașă neagră și ele-

gantă, cu mânecă lungă, mănuși asortate, o vestă din brocart albastru-intens și o cravată neagră.

Îmi dau seama că i-am zâmbit câinelui abia când se vede uimirea pe fața mea.

Și apoi urmăresc potaia cum tropăie până la rege și îi lasă mingea la picioare.

Îmi revin rapid, îmi îndrept fusta și o iau ca un fulg spre rege, oprindu-mă la cinci pași distanță. Apoi încrucișez brațele peste piept.

— Acela este câinele Maiestății Voastre? întreb pe un ton acuzator, deși cunosc deja răspunsul.

— Bun băiat, Demodocus*, spune Regele Umbrelor, ridicând mingea și aruncând-o din nou.

Câinele aleargă din nou după aceasta.

— Ai un braț bun, îmi spune.

— Iar Maiestatea Voastră, o țintă impresionantă.

Ridică o sprânceană.

— Cu siguranță nu mă acuzi că am aruncat intenționat mingea spre tine.

— Exact asta ați făcut.

Dar de ce?

— Dacă voiați să-mi atrageți atenția, nu trebuia decât să vă faceți cunoscută intenția. Deși acum, când știu că practic i-ați poruncit câinelui să sară pe mine, nu mai sunt deloc dispusă să vi-o acord.

Regele schițează un zâmbet:

— Nu voiam să-ți atrag atenția. Eram curios cum vei reacționa la Demodocus.

— De ce? întreb nedumerită.

Demodocus se repede spre noi și lasă mingea la pantofii perfect lustruiți ai regelui, care o ridică cu o mână înmănușată

---

* În *Odiseea* lui Homer, Demodocus este un poet care vizitează deseori curtea regelui Alcinous (n.t.).

în negru, apoi o aruncă spre un grup de doamne așezate pe scaune, pe malul pârâului. Câinele se năpustește în fața lor, înnebunit să-și prindă premiul, iar în aer se înalță un cor de țipete.

Regele pleacă ușor capul într-o parte, semn că reacția femeilor îi demonstrează punctul de vedere.

Oricare ar fi acesta.

— Ești calmă în fața neprevăzutului, spune el, într-un final. Și îndrăgești animalele. Sunt două lucruri pe care nu le știam despre tine.

— Și Maiestatea Voastră sunteți viclean.

Pentru că și-a asmuțit câinele pe niște doamne naive, care nu bănuiau nimic.

— Uite un lucru pe care cu siguranță l-ai ghicit despre mine, replică el, îndepărtându-se de copac.

Pășește în lumină, iar eu fac imediat un pas în spate, păstrând distanța corespunzătoare. Rânjetul lui devine tot mai mare în timp ce mă măsoară din priviri.

— Ce vi se pare amuzant? întreb.

— Pur și simplu îți admir încă o dată ținuta. Luminează-mă: corsetul nu este menit să fie purtat pe sub bluză?

— Nu este un corset. Este doar o piesă inspirată după unul. Îmi place felul în care arată șireturile. De ce să le ascund?

Regelui îi ia o clipă să-mi digere cuvintele.

— Vei provoca tot felul de probleme la curtea mea.

Nu-mi dau seama dacă este îngrijorat sau amuzat din cauza asta.

— Privește cum ai schimbat deja lucrurile. Te rog să mă scuzi, adaugă el și se întoarce în lateral. Demodocus! Vino, băiete!

Câinele îl ajunge numaidecât și pornesc împreună într-o alergare ușoară printre copaci, umbrele șerpuind ca niște comete în urma lui.

Am schimbat deja lucrurile? Oare la ce s-ar fi putut referi?

Mă întorc cu spatele la locul în care a dispărut regele și mă concentrez în schimb asupra celorlalte siluete din grădină.

Oh!

Doamnele de la curte sunt îmbrăcate în negru din cap până-n picioare. Nicio urmă de verde la vedere.

Îmi imită stilul ales cu o noapte în urmă. Cum de nu am observat imediat asta?

Am atras atenția regelui. M-a invitat la dans și a fost văzut vorbind cu mine în livezi. Acum oamenii se holbează la mine pe față. Și...

Și un grup de lorzi și de doamne mai mari decât mine se îndreaptă în direcția mea. Sunt cinci, fiecare având în jur de 40 sau 50 de ani, după socoteala mea. Par importanți. Îmi dau seama după felul în care nu se obosesc să arunce nici măcar o privire celor din jur, după felul în care toți se dau la o parte pentru ca ei să treacă.

Și după felul în care alte persoane care sunt pe punctul de a intra în vorbă cu mine se opresc brusc ca să le permită celor cinci să ajungă primii în fața mea.

— Lady Alessandra Stathos, dacă nu mă înșel? mă întreabă bărbatul aflat în fruntea grupului, întinzând o mână. Numele meu este Ikaros Vasco. Sunt șeful consiliului regelui.

Îi întind mâna și el își pleacă capul – are părul mai mult alb decât castaniu. Cu excepția ridurilor de la ochi, lordul Vasco a îmbătrânit frumos.

— Da. Este o plăcere să vă cunosc, lord Vasco.

Nu-și bate capul să-i prezinte pe restul însoțitorilor săi, care trebuie să fie ceilalți consilieri ai regelui.

— Mă tem că nu știu multe despre tine, spune el când își reia poziția de drepți. A doua fiică a unui conte. Niciodată văzută în societate până aseară. Deși sunt câțiva gentilomi la curte care pretind că te cunosc și că au avut afaceri cu tatăl tău.

S-a interesat de mine. Mi-a scotocit prin trecut. Bineînțeles că a făcut-o. Este treaba lui să știe tot ce se poate despre cei cu care regele își petrece timpul. Adevărata întrebare este alta: oare regele a fost cel care a ordonat ca trecutul să-mi fie verificat? Sau consiliul acționează pe cont propriu?

— Mă tem că legea este de învinuit pentru acest lucru, răspund sincer. Sora mea tocmai s-a logodit. Până de curând, nu mi s-a permis să particip la evenimente. Singurele persoane pe care am avut ocazia să le cunosc sunt cele cu care face afaceri tatăl meu.

— Și fiii lor, dacă nu mă înșel.

Clipesc:

— Poftim?

— Mi s-a părut destul de curios că niciuna dintre doamnele de la curte nu a auzit de tine. Până la urmă, sora ta a fost aici la ultimul bal. A stat la curte. Și-a făcut prieteni. Și totuși nu te-a adus niciodată în discuție, de parcă nu ai fi existat atunci.

Zâmbesc politicos și simt o greutate apăsătoare în stomac. Doar Chrysantha putea să provoace probleme fără să fie efectiv aici. Din nou.

— Și totuși, continuă Vasco, Myron Calligaris și Orrin, lordul Eliades, susțin că te cunosc. De fapt au avut multe de spus despre tine. Eliades a vorbit încontinuu despre cât de fermecătoare ești, mă informează el, strâmbându-se. Calligaris a avut... alte lucruri de spus despre caracterul tău.

Nici nu mă îndoiam de asta. Myron este în continuare supărat că l-am refuzat.

Sora și prietenii mei gentilomi îmi strică reputația, fără să spună neapărat ceva incriminatoriu la adresa mea. Dar pot remedia situația.

— Mă tem că lordul Calligaris i-a cerut tatălui meu permisiunea de a mă curta înainte ca sora mea să fie logodită. Ca gentilom care respectă legea, tatăl meu a fost obligat să-i

refuze cererea, îi explic eu, lăsând tristețea să-mi învăluie ușor trăsăturile. Mă tem că lordul Calligaris mă învinovățește pentru asta. Puteți crede așa ceva? Parcă nu ar avea respect pentru cei care stabilesc și aplică legile regatului nostru.

Mă refer, desigur, la cei cinci bărbați și femei din fața mea. Lordul Vasco încuviințează din cap, interesat de noua perspectivă.

— Într-adevăr. Va trebui să revizuiesc conversația mea anterioară cu el.

Și, înainte de orice, va trebui să-i reamintesc lui Myron ce se va întâmpla dacă va îndrăzni să divulge natura legăturii noastre precedente. Doamnelor nu le este permis să aibă iubiți înainte de căsătorie. Este doar una dintre numeroasele legi pe care le voi schimba odată ce voi ajunge pe tron.

Simpla umbră a unui asemenea zvon mi-ar ruina atât reputația, cât și planurile.

— Bucură-te de timpul petrecut la curte, lady Stathos, spune Vasco. Sunt convins că vei fi fericită să te întâlnești cu mulți prieteni vechi, dar ți-aș sugera – dacă speri, desigur, să petreci mai mult timp în compania regelui – să-ți faci și câțiva prieteni de *sex feminin*. Ce zici? Și poate încerci să te îmbraci mai tradițional?

Se uită la hainele mele, puțin dezgustat.

— Am deja prieteni de sex feminin, lord Vasco. Poate că nu ați luat la întrebări suficiente doamne de la curte.

— Chiar așa? întreabă el.

— Da, iar acum vă rog să mă scuzați.

Am trei secunde să cercetez livezile. Mai întâi, ochii mi se îndreaptă spre grupul de doamne care au țipat când a sărit Demodocus în fața lor. Înlătur imediat această variantă. *Nu ele*. Apoi ochii îmi poposesc pe o adunătură de doamne și de lorzi înghesuiți unii în alții. Par mult prea prietenoși pentru ca eu să fiu văzută acolo.

Și apoi zăresc două domnișoare separate de restul curteni-

lor. Stau pe o bancă aflată mai la vale, în fața pârâului, bucurându-se de liniște, departe de toți ceilalți.

Da, alegerea ideală.

Mă îndrept cu pași mari și hotărâți spre ele. Simt cum privirea mistuitoare a consiliului. Mă urmăresc pe întreaga distanță, dar, din fericire, mă îndepărtez de ei suficient de mult cât să nu poată trage cu urechea.

— Bună, spun când ajung la ele. Numele meu este Alessandra Stathos. Aș putea să vă țin companie?

Prima fată se luminează numaidecât și îmi las umerii să cadă de ușurare. Acesta este exact genul de răspuns pe care consiliul trebuia să-l vadă.

— Desigur, te rog să stai cu noi! Eu sunt Hestia Lazos. Te rog, spune-mi Hestia.

Îmi place imediat de ea, doar din acest motiv. Numai prietenii își spun pe nume.

Apoi îi studiez vestimentația. Poartă pantaloni pe sub fustă. Mă îndoiesc că avea ținuta la îndemână, prin urmare mă întreb câte croitorese au trebuit să stea treze întreaga noapte pentru ca ea să o poarte a doua zi.

Tenul Hestiei are o nuanță intensă de brun-închis, cu tente aurii. Își poartă părul scurt, la doar un centimetru de scalp, cu șuvițele răsucite în bucle strânse. Lipsa lungimii părului îi lasă la vedere cerceii superbi, o pereche de granate incrustate într-o montură complicată din alamă.

— Și ea este buna mea prietenă Rhoda Nikolaides.

— Este o plăcere să vă cunosc, lady Stathos, spune Rhoda.

Aceasta este îmbrăcată într-o rochie neagră cu jupoane care par îngrozitor de grele și abia dacă are loc pe bancă din cauza fustelor ample, croite din materiale groase. Deși toți nobilii sunt înveșmântați în haine scumpe, îmi dau seama că această doamnă este incredibil de bogată. Fustele îi strălucesc atât de puternic, încât realmente îmi văd reflexia în țesă-

tură. Are părul aranjat în vârful capului într-o coafură atât de complicată, că ar fi nevoie de cel puțin trei doamne pentru o astfel de sarcină. Avem aceeași culoare la păr, dar pielea ei este puțin mai închisă, mai chihlimbarie, comparativ cu tenul meu, care este cafeniu-nisipos.

— Te rog să-mi spui Alessandra, spun eu, urmând exemplul Hestiei.

În fond, trebuie să-mi fac repede prieteni, nu-i așa? Nu am avut multe ocazii să fac acest lucru și, din proprie experiență, am descoperit că majoritatea doamnelor nu mă plac. Nu când mă aflu în competiție cu ele pentru atenția bărbaților.

Dar ele două sunt numai zâmbete sincere.

— În sfârșit ne întâlnim! exclamă Hestia. Am vrut să te abordez, dar apoi m-am gândit că poate nu ar trebui s-o fac, ca să nu te copleșesc. Nu mai spun că toți vor să știe cine ești! Și apoi i-am văzut pe cei din consiliu, care au luat decizia în locul meu. Sunt atât de ușurată că ai cerut să ne ții companie. Muream de nerăbdare să te întreb cine a creat rochia pe care ai purtat-o aseară. A fost pur și simplu uimitoare!

— Și delicios de scandaloasă, adaugă Rhoda. Ador cât de aventuroasă ești cu garderoba ta. Cu siguranță că a atras rapid atenția regelui.

Zâmbește de parcă tocmai am împărtășit un secret compromițător.

Amândouă mă privesc cu nerăbdare.

— De fapt, îmi creez singură ținutele, le spun. Îmi place foarte mult să cos și angajez o croitoreasă să mă ajute când nu am timp să termin totul.

— Glumești! se minunează Hestia, iar cerceii ei lungi se legănă odată cu mișcările capului. Nu-i de mirare că ți-a venit atât de bine. Ai creat-o având în minte propria siluetă. I-am scris croitoresei mele de îndată ce s-a terminat balul și i-am oferit de trei ori prețul normal, doar ca să-mi termine această

ținută. A încercat din răsputeri să țină cont de instrucțiunile mele, dar tot nu-mi place cum vin pantalonii. Este pur și simplu genial să porți o fustă deasupra lor. Știai că motivul pentru care stilul Pegain a dispărut atât de repede a fost acela că – spunând acestea, își coboară vocea până la o simplă șoaptă – majoritatea fetelor nu se puteau obișnui să aibă fundul atât de expus? Însă tu ai rezolvat problema, nu-i așa?

Nu prea știu ce să înțeleg din această conversație, dar dintr-odată se aude o voce în spatele nostru, făcându-mă să tresar.

— Iertați-mă că întrerup discuția despre funduri. Aș continua cu plăcere conversația, dar trebuie neapărat să mă prezint.

Nou-venitul ocolește cu pași mari banca pe care stăm, pentru a se așeza în fața noastră.

— Leandros Vasco. La dispoziția dumneavoastră, domnișoară.

— Vasco? întreb în timp ce mă ia de mână și mi-o sărută. Sunteți înrudit cu Ikaros Vasco, șeful consiliului regelui?

Leandros oftează.

— Mă tem că este unchiul meu.

Nu văd asemănarea. Leandros pare cu câțiva ani mai în vârstă decât mine. Este înalt și suplu, la fel ca regele, dar are părul brun-deschis, lung până la umeri. Are barbă scurtă și îngrijită. Poartă o vestă roșie de mătase peste o cămașă neagră, cu manșete în formă de trandafiri. Și-a spart nasul în trecut, dar s-a vindecat bine. Acum mai amintește de accident doar o crestătură mică, de lângă piramida nazală. Cicatricea reușește să-l facă să pară atât periculos, cât și chipeș. Dacă nu ar trebui să-i acord regelui întreaga mea atenție, Leandros este exact genul de bărbat cu care m-aș distra.

Rhoda își lipește buzele de urechea mea.

— Leandros n-a putut să-și ia ochii de la tine la balul de

aseară. Cred că este deja vrăjit de tine. Dar, pe de altă parte, cine nu este?

— Cu siguranță nu te pot învinovăți pentru rudele tale. Este o plăcere să te cunosc, Leandros, îndrăznesc eu să-i spun pe nume.

Doar pentru că nu pot să mă culc cu el nu înseamnă că nu pot flirta. Ochii noștri se întâlnesc și, deodată, mă măsoară cu privirea într-o lumină nouă. Ca o posibilitate. Este foarte răutăcios din partea mea să-l încurajez, dar pur și simplu nu mă pot abține.

— Și unde îți sunt tovarășii? întreb.

Îl văzusem pe Leandros mai devreme în livezi, înainte ca Demodocus să intre în mine. Vorbea cu alți doi bărbați de vârsta lui.

— Distrag atenția maselor, desigur.

Dă din cap peste umărul meu.

Mă întorc și îi văd pe prietenii lui interceptând alți gentilomi care vin spre mine.

— M-ai vrut doar pentru tine, nu-i așa? întreb.

— Mă poți învinovăți?

Rânjesc.

— De cât timp sunteți voi trei la palat? întreb eu, dornică să le includ și pe fete în conversație.

— De aproximativ șase luni, spune Rhoda, dar Leandros se află aici de mult mai mult, nu-i așa?

— Da, confirmă el. Locuiesc la palat de câțiva ani. Fiind în consiliul regelui, unchiul meu este obligat să locuiască aici. Am cerut să mă alătur lui. Nu mă dau în vânt după viața la țară.

— Să înțeleg că ai crescut cu regele? întreb.

Ceva de pe chipul lui Leandros pare întristat de întrebare.

— Da, în adolescență. Am fost destul de apropiați. Împreună cu prietenii mei.

— Ați fost?

Remarc imediat că a folosit timpul trecut.

— I-a îndepărtat pe toți odată ce a devenit rege. Nu are încredere în nimeni. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care nicio persoană nu are voie să se apropie de el.

— Presupun că aș fi și eu neîncrezătoare dacă aș fi pe tron, știind că ultimul rege a fost ucis, începe Rhoda după o pauză în conversație.

Nu știu prea multe despre răposatul rege și regretata regină sau despre uciderea lor, dar știu că vinovatul nu a fost niciodată prins. Unii, desigur, speculează că noul rege este responsabil. Dar asta nu prea contează pentru mine.

Nu-mi influențează cu nimic planurile.

Capitolul 5

După ce ne ridicăm de pe bancă, Hestia și Rhoda mă invită să mă alătur lor și celorlalte doamne în camera de zi, ca să brodăm puțin înainte de cină.

— Am prins aluzia, spune Leandros. Rămas-bun, doamnelor. Alessandra, sper că te voi vedea mult mai des.

Încuviințez din cap, mijind ușor ochii, apoi mă întorc spre Rhoda și Hestia.

— Nu mă dau în vânt după brodat, dar aș putea aduce una dintre noile ținute la care lucrez.

— Da! exclamă Hestia. Atunci poți să mă înveți și câteva cusături. Oh, ai vrea, Alessandra?

Este ceva atât de sincer în spatele acestei întrebări, încât nu pot decât să ofer un răspuns pe măsură:

— Desigur.

— Minunat, spune ea. Deja îmi dau seama că vom deveni repede prietene.

Plecăm împreună spre palat și la un moment dat ni se alătură un servitor care stătuse ceva mai departe de noi, pe malul pârâului. De obicei nu-i iau în seamă, dar acesta este foarte chipeș.

— Oh, el este Galen, valetul meu, explică Rhoda. Mă însoțește aproape peste tot și ne va duce materialele de brodat în camera de zi.

— Domnișoară, spune el și face o plecăciune, moment în

care o cascadă de bucle de culoarea ciocolatei alunecă spre pământ.

Neobișnuită să fiu prezentată slujitorilor, nu fac decât să-mi înclin capul, dar nici Rhoda, nici Galen nu par ofensați. De fapt, de îndată ce ajungem la palat, amândoi pornesc în direcția a ceea ce trebuie să fie camera în care Rhoda își ține materialele de brodat, cei doi fiind deja adânciți în conversație.

După ce îmi adun lucrurile, îl pun pe un servitor să mă escorteze până în camera de zi. Mi se spune că încăperea i-a aparținut răposatei regine, care a folosit-o pentru activitățile sociale desfășurate cu doamnele de la curte. Se pare că Regele Umbrelor a permis nobilimii feminine să continue să se ocupe de brodat și de croit acolo, din moment ce în prezent nu există o regină care să o folosească.

Ușile sunt deschise pentru mine și pășesc într-o cameră circulară, cu podele de marmură și cu un tavan frumos pictat, o imagine în oglindă a cerului nopții presărat de stele și nu numai. Lumina naturală, intensă și bogată, se strecoară prin ferestre înalte, iar de plafon atârnă un candelabru însuflețit de o sută de lumânări aprinse. Deși palatul a fost deja echipat cu fire pentru electricitate, îmi place nespus de mult că regina a păstrat un corp de iluminat atât de spectaculos.

Perne pufoase și scaune tapițate înconjoară camera, majoritatea fiind deja ocupate. Sunt doar câteva locuri goale, brodate cu trandafiri negri pe banchete și spătare. Am remarcat că modelul este răspândit prin tot palatul, însă nu știu de ce. Blazonul familiei regale este un armăsar negru care își înalță sfidător în aer picioarele din față. Prin urmare, trandafirii negri simbolizează altceva.

— Alessandra! strigă o voce, iar eu tresar. Aici! Ți-am păstrat un loc!

Chiar în centrul tuturor, Hestia stă în picioare și îmi face semn cu mâna să mă apropii. Cumva a reușit să-și schimbe

întreaga ținută, să-și ia broderia și să ajungă înaintea mea aici. Acum poartă o fustă albastră pe sub care are pantaloni negri, dintr-un material pe care sunt imprimate mierle albastre.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu măgulită sau supărată de modul fățiș în care mi-a reprodus ținuta albastră.

Mă îndrept spre ea cu pași apăsați, strângând o bucată de țesătură în brațe.

Doamnele au fustele așezate frumos în jurul lor, astfel încât să poată sta mai confortabil pe canapele și pe scaune. Întrucât port pantaloni, optez pentru o pernă mare de pe podea și mă așez încrucișându-mi picioarele la glezne.

Conversația care se desfășura când am intrat, continuă acum. Hestia gângurește continuu despre lordul cu care a dansat cel mai mult la balul de aseară.

Rhoda mi se alătură pe podea, fără să-i pese că își expune gleznele.

— Dacă nu par prea nepoliticoasă, pot să te întreb câți ani ai, Alessandra? se interesează Rhoda.

— Optsprezece, spun. Și tu?

Scoate un suspin adânc.

— Douăzeci și patru. Sunt destul de sigură că sunt cea mai bătrână doamnă nemăritată de la curte.

— Sunt convinsă că nu e așa, zic eu și îmi întind materialul în poală, ca să pot găsi mai ușor locul în care am rămas.

Rhoda dă din cap:

— Trebuie să recunosc totuși că am fost deja căsătorită o dată. Deci poate că nu contează că sunt momentan singură?

— Ce s-a întâmplat cu primul tău soț? întreb.

— Oh, nimic atât de îngrozitor cum ar fi să mă părăsească. A murit și atât. Nici măcar cel mai bogat om nu poate fugi de bătrânețe.

Ridic o mâna înmănușată ca să acopăr un zâmbet.

— Să înțeleg că nu a fost o căsătorie din dragoste?

— Nu, dar mi-a lăsat o sumă frumușică de bani, prin urmare presupun că nu ar trebui să mă plâng prea mult. Și mi l-a dat pe Galen! Vezi tu, Galen a fost valetul lui. Și, după ce a murit soțul meu, l-am păstrat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el, mai ales că s-a ocupat de toate aranjamentele funerare și m-a ajutat să mă acomodez.

— Și totuși te grăbești să te căsătorești din nou, remarc eu.

Rhoda își netezește fustele:

— O, nu trebuie să mă căsătoresc din nou. Nu la averea pe care o am, dar mi-aș dori foarte mult să trăiesc ceva intens și pasional. Am fost măritată la o vârstă mult prea fragedă cu un bătrân cu pielea zbârcită. Sunt gata să fiu cu cineva tânăr și sănătos. Cu cineva pe care îl pot iubi. Tu nu-ți dorești asta?

Eu am cunoscut deja pasiunea. Asta a fost cu Hektor și nu a mers prea bine. Pasiunea nu duce la nimic bun. Pe mine m-a transformat într-o ucigașă.

Cu toate acestea, sunt mai mult decât flatată că mi-a împărtășit dorința ei de a se arunca în brațele pasiunii în afara căsătoriei. Are încredere în mine împărtășindu-mi această informație, îndemnându-mă să-i răspund sincer.

— Eu mi-am trăit deja povestea de dragoste.

Ridică o sprânceană, surprinsă.

— Dar ești nemăritată. Cum s-a încheiat?

— El a decis că nu mă mai vrea. Pasiunea se sfârșește cu o inimă frântă, cu o suferință necruțătoare, Rhoda. Poate ar trebui să te gândești de două ori înainte să ți-o dorești atât de mult.

— Nu luasem asta în considerare.

Pentru o clipă privește în gol, pierdută în gânduri:

— Oricum ar fi, mă pripesc. Mai am patru luni de doliu.

— Doliu, repet eu.

— Da, nu port negru, pentru că așa aleg să fac. O soție tre-

buie să țină doliu un an după moartea soțului ei. Sunt nevoită să port numai negru și, dacă iau parte la evenimente sociale, nu am voie să particip cu adevărat; trebuie să urmăresc totul de pe margine.

Rămân cu gura căscată.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba foarte serios, din păcate.

— Nu, nu, nu. Asta nu este deloc acceptabil, Rhoda! Retrag ce am spus. *Chiar* ai nevoie de o întâlnire pasională. Nu are sens să ții doliu după un bărbat pe care nu l-ai iubit niciodată. Trebuie să-ți găsim numaidecât pe cineva! Există vreun pretendent la curte care trezește pasiunea înăuntrul tău?

Se pare că sunt mai mulți bărbați de care Rhoda este interesată. Uit imediat toate numele înșiruite, dar ea continuă să vorbească despre aspectul lor și titlurile deținute.

Inițial mi-am ales cele două prietene noi ca să domolesc suspiciunea consiliului, dar acum îmi dau seama cât de utile se vor dovedi amândouă. Rhoda are cunoștințe vaste despre toți bărbații de la curte. I-a observat cu atenție (de la distanță, desigur), de la moartea soțului ei. Ar putea fi oportunitatea mea de a mă integra mai bine în grupul curtenilor. Și Hestia este aproape obsedată de modul în care mă îmbrac. Din moment ce se străduiește atât de mult să mă imite, bănuiesc că va fi sursa principală a tuturor bârfelor legate de mine. Posibilitatea de a ști în permanență părerea celor de la curte este neprețuită. Faptul că șeful consiliului a dezvăluit atât de puține informații despre mine a ținut doar de noroc. Dacă vreau să știu ce părere au regele și curtea despre mine, trebuie să fiu mereu la curent cu felul în care sunt percepută.

Profit de o pauză în discursul Rhodei și o întreb:

— Din acest motiv ai venit la curte? Pentru bărbați?

— O, nu. Am venit la curte pentru că așa mi-a cerut regele.

— El ți-a cerut asta?

— Da, mulți dintre noi am fost invitați să rămânem. Mă rog, ca să fiu sinceră, este mai mult o poruncă. Nu cred că aș putea pleca dacă aș vrea, dar mă distrez atât de mult evaluând bărbații de la curte, încât nu mă deranjează câtuși de puțin.

O poruncă.

Mă lovește un gând:

— Rhoda, ai fost la palat în noaptea în care au fost uciși părinții regelui?

Tristețea îi umbrește trăsăturile:

— Da, oh, a fost o noapte oribilă.

— A fost și Hestia aici? Dar Leandros?

Se gândește.

— Cred că da.

— Și v-a poruncit tuturor să rămâneți la curte? Le-a poruncit tuturor celor de aici să rămână la curte?

Ridică brusc ochii spre mine:

— Oh, crezi că...

— Da.

Regele Umbrelor încearcă să-l descopere pe ucigașul părinților săi. I-a invitat să rămână la palat pe toți cei care au fost prezenți în noaptea în care au murit. Le-a *poruncit* acest lucru, șederea lor pe termen nedeterminat fiind doar un mijloc prin care să-i poată supraveghea și să-l găsească pe vinovat.

Dar nu poate fi acesta motivul pentru care mă aflu aici. Nu am fost la palat când au murit părinții lui. Și, după spusele lui Leandros, regele nu permite nimănui să se apropie de el. Toate interacțiunile lui sociale sunt evazive, în cel mai bun caz.

Așadar de ce m-a invitat să stau la palat? Oare doar pentru că planul meu chiar dă roade?

Mă tot gândesc la asta în timp ce termin tivul unei fuste noi. În spate este lungă până la podea, iar în față se oprește la

jumătatea coapselor. Bineînțeles că pe sub această ținută voi purta pantaloni strâmți. Presupun că nici măcar regele nu ar ezita să mă dea afară de la curte dacă mi-aș arăta picioarele.

Rezultatul final a ieșit chiar mai bine decât m-am așteptat, dar trebuie să creez și un top care să se potrivească și nu m-am gândit încă la design. Am sperat că fusta mă va inspira. Însă deocamdată o pun pe umeraș în șifonier.

Biletul ajunge chiar când stomacul îmi chiorăie după cină.

Draga mea lady Stathos,
Aș fi onorat dacă ai lua cina cu mine în această seară.
— KM

UN ALT SERVITOR MĂ CONDUCE prin palat. Observ cu atenție toate cotiturile și scările, încercând să-mi formez o hartă mentală a locului în care locuiesc acum. În cele din urmă, sunt poftită printr-o ușă într-o încăpere spațioasă. Mă așteptam la un salon, dar aceasta este o bibliotecă. Rafturi ticsite cu cărți se înalță până la tavanul aflat la șase metri deasupra noastră. Din câte îmi dau seama, niciun fir de praf nu acoperă vreun volum, în ciuda vechimii unora dintre ele.

Focul arde deja în șemineu, iar două fotolii destul de mari sunt așezate în fața acestuia, câte unul de fiecare parte a unei mese joase. Ceaiul a fost deja pregătit.

Servitorul îmi trage unul dintre fotolii, iar eu mă așez.

— Maiestatea Sa va veni imediat.

Și, cu o plecăciune, mă lasă singură în cameră.

Sesizez o mișcare aproape imperceptibilă pe podea și întorc brusc capul în acea direcție. Abia acum îmi dau seama că forma care mi se păruse a fi un covor de blană, dispus între masă și șemineu, este Demodocus.

— Salut din nou, spun.

Pentru o fracțiune de secundă, Demodocus întredeschide un ochi, apoi își reia somnul în fața focului.

— Ai avut o zi plină, nu-i așa? Presupun că toată alergătura aia te-a epuizat.

Demodocus se rostogolește, întorcându-se cu spatele la mine.

— Am înțeles mesajul. Te voi lăsa în pace. Dar unde este stăpânul tău?

În timp ce arunc o privire prin încăpere, admirând culorile de pe cotoarele cărților, sosește regele.

Doar că nu folosește ușa.

Trece efectiv printr-un perete înțesat cu cărți.

Mă îndrept brusc de spate în fotoliu când văd că regele prinde contur printre volume, umbrele din jurul său devenind translucide în clipa în care pășește prin perete.

Îmi dau seama că deja se uită la mine când îi disting ochii printre tomuri și mă întreb dacă mă urmărea, dacă se aștepta ca privirea să mi se oprească exact în acel loc din perete prin care trecut printre rafturile solide.

Mijesc ochii fără voia mea.

— Asta ar trebui să mă impresioneze? întreb eu, apoi adaug cu întârziere: Maiestatea Voastră.

În timp ce străbate camera, calcă ușor pe covor cu cizmele sale înalte până la genunchi.

— Mi-am dat seama că ești foarte greu de impresionat.

Trage fotoliul aflat de cealaltă parte a mesei și se așază.

Ne privim un moment în tăcere și, într-un final, curiozitatea învinge.

— De cât timp puteți face asta?

— Să trec prin pereți? Această abilitate este o trăsătură a familiei regale, dar se dezvoltă abia când un copil ajunge la maturitate.

— Un efect secundar al umbrelor, cu siguranță.

Regele Umbrelor rânjește în timp ce duce ceașca de ceai la buze.

— Cu siguranță, spune el după ce ia o înghițitură.

Îmi dau seama că întrebările mele îl amuză neașteptat de mult, moment în care amuțesc. În schimb aleg să mă concentrez pe ceașca mea de ceai și beau în timp ce mă uit la încăperea uimitor de spațioasă. Nu pot nici să-i dau exact ceea ce vrea, nici să fiu prea previzibilă. Trebuie să acționez cu grijă. La fel este cu orice bărbat.

— Văd că Demodocus își îndeplinește admirabil îndatoririle de câine de pază, spune regele în timp ce se uită la spatelui câinelui.

Mă abțin să râd.

— Oare acesta este adevăratul său rol?

— Când este prin preajmă, am observat că oamenii de la curte sunt mai puțin tentați să se apropie de mine. Când l-am cumpărat, menirea lui a fost să îmi asigure protecție.

— Și-n schimb v-ați ales cu un ursuleț, spun eu și mă uit cu drag la câine.

Se aude o bătaie în ușă, regele strigă „Intrați" și servitorii vin cu cina. Se pare că aduc toate cele patru feluri de mâncare deodată. Pun în fața mea un castron cu supă, iar mirosul de dovleac și smântână îmi gâdilă nările, lăsându-mi gura apă. Alături este așezată o tavă pe care se află fructe feliate și o sosieră umplută cu iaurt dulce. Felul principal este elan afumat – fâșiile condimentate sunt așezate pe un pat de legume.

În cele din urmă, în mijlocul mesei sunt puse două felii de tort, câte una pentru fiecare dintre noi, toppingul de ciocolată aburindă revărsându-se peste margini.

Servitorii în colanți și cu peruci se retrag lângă perete.

— Plecați, spune regele. Nu vom mai avea nevoie de nimic altceva.

Există ceva aproape hipnotizant când îl privesc dând ordine, ceva care îmi face sângele să curgă mai repede prin vene. Are atâta putere. Bărbații sunt obligați să-l asculte fără niciun cuvânt de protest. Ar înfăptui orice le-ar porunci.

Vreau acea putere.

O văd atât de aproape și asta îmi întărește hotărârea.

Când se închide ușa, împing tăvile și castroanele la o parte, mutând totul spre marginile mesei, până când am cale liberă spre tortul de ciocolată. Aduc desertul direct în față.

Nu mă uit la rege, însă am sentimentul că mă urmărește cu atenție. Iau o înghițitură și, când tortul moale mi se topește efectiv în gură, știu că am făcut alegerea corectă începând cu desertul cât încă este cald.

Când simt că nu mai pot îndura situația stânjenitoare, binevoiesc să ridic privirea. Regele are și el felia de tort în față.

— Ce mult ne asemănăm, spune el după ce își linge o picătură de sirop de pe buze.

— Pentru că ne place amândurora ciocolata? Înseamnă că nu ieșiți prea mult în lume dacă aveți impresia că asta este o trăsătură neobișnuită.

Regele ia o gură din unul dintre pocalele care au fost aduse odată cu mâncarea.

— Nu m-am referit la ciocolată. Când văd ceva ce-mi doresc, încerc să-l obțin fără să stau pe gânduri.

Poate că, dacă m-ar privi într-un alt mod, aș crede că este un mesaj cu subînțeles, o cale prin care îmi transmite că mă dorește. Dar nu are privirea înflăcărată. Dimpotrivă, este relaxată și am impresia că nu are parte prea des de așa ceva.

— Ce doriți să vă însușiți acum? îl întreb.

Îi ia doar o clipă să răspundă:

— Lumea. Vreau să o stăpânesc pe toată. Vreau ca fiecare oraș să-mi poarte blazonul și ca fiecare persoană de pe continent să-mi cunoască numele și să-mi recunoască domnia.

Pentru o clipă îmi imaginez o astfel de posibilitate. Ca toată lumea să-mi cunoască numele și să trăiască sub stăpânirea mea. Ce modalitate mai bună de a te simți complet, întreg și împlinit?

— Dar tu? întreabă el, spulberând imaginea cu mine stând în vârful unui turn, privind îndelung la tot ce îmi aparține. Tu ce dorești să-ți însușești?

Poate că ar trebui să mă gândesc mai mult la răspunsul meu. Ar trebui să fiu atentă și chibzuită, dar răspund cu sinceritate:

— Recunoaștere.

Regele Umbrelor înclină capul într-o parte.

— Sunt a doua fiică. Aproape ignorată. Niciodată invitată la petreceri sau baluri. Niciodată în gândurile cuiva sau văzută cu adevărat. Tânjesc să trăiesc din plin. Să iau parte la tot.

Să nu mai fiu ținută deoparte în timp ce Chrysantha se bucură de tot. Nu am vrut niciodată să-mi aștept rândul.

— Eu te văd, spune regele, iar umbrele din jurul său se înalță ușor, de parcă și ele mă recunosc. Spune-mi, lady Stathos, ce ai face cu recunoașterea pe care ți-o dorești atât de mult dacă ți-ar fi oferită dintr-odată?

— La ce vă referiți?

— Mă îndoiesc că atenția este singurul lucru pe care-l urmărești. Ar fi ceva foarte neînsemnat și nu-mi pari o persoană preocupată de lucruri neînsemnate. Așadar spune-mi mai multe despre această recunoaștere. De ce ți-o dorești?

Iau o gură de vin și o savurez lent, în timp ce mă gândesc la răspuns, în timp ce mă întreb ce se așteaptă el să spun. În cele din urmă, optez din nou pentru adevăr:

— Vreau prieteni. Vreau să am un rol mai mare în lumea din jurul meu. Dacă sunt văzută și respectată, alții îmi vor prețui opinia. Vreau puterea de a schimba lucrurile.

— De a schimba? Cum ar fi schimbarea unei legi care împiedică fiicele mai mici să-și facă debutul în societate înaintea logodnei celor mari?

— Exact, răspund.

— Cred că s-ar putea să avem mai multe țeluri în comun, lady Stathos.

Îmi amintesc de conversația cu Rhoda, când mi-am dat seama că regele caută un criminal printre cei de la curte. Asta și toate întrebările pe care mi le-a pus în această seară generează izbucnirea pe care o am:

— De ce mă aflu aici?

Regele își întrepătrunde gânditor degetele în fața lui și își sprijină bărbia pe ele.

— Am un consiliu care îmi suflă în ceafă. Am 19 ani. Un rege tânăr, așa mă consideră, și, până împlinesc 21 de ani, trebuie să mă duc la ei și să le cer permisiunea pentru orice fac. Trebuie să țin cont de sfatul lor în toate privințele. Ceea ce își doresc cel mai mult este să-mi găsesc o soție și să mă asigur că am un moștenitor în cazul în care mi se întâmplă ceva.

Îmi țin respirația când spune următoarea parte.

— Nu am nicio intenție să-mi iau o soție sau să-mi asigur moștenitori. Am un imperiu de clădit și trădători de eliminat chiar din propriul palat. Am nevoie ca membrii consiliului să nu mă mai persecute – dacă ar vedea că fac curte cuiva, ar înceta numaidecât cu hărțuirile. Te afli aici, lady Stathos, pentru că sunt în căutarea unei prietene. A uneia care nu urmărește să devină regină, așa cum faci tu. A uneia căreia nu-i este teamă să-mi spună la ce se gândește, indiferent dacă nu-mi va fi pe plac. Și prietenia noastră va avea și avantajul de a liniști consiliul.

După o scurtă pauză, continuă:

— Ești frumoasă. Dar nu îndeajuns de frumoasă încât să mă ispitești. Ești tot ce caut. Ești perfectă.

Rămân fără cuvinte. Ca să nu stau cu gura căscată, iau încă o gură tort.

Ești perfectă, a spus el. Imediat după *nu îndeajuns de frumoasă încât să mă ispitești*.

Vreau să-l plesnesc. Vreau să-l sărut. Vreau la fel de mult să-i arunc restul tortului în față, pe cât vreau să termin deliciosul desert.

Mai iau o gură. Prea multe gânduri îmi acaparează mintea, dar este unul pe care îl pot înțelege.

— M-ați folosi, rostesc pe un ton plat, inexpresiv.

Regele își așază furculița înapoi pe farfurie, lângă tort.

— Nu vreau să te folosesc. Îți propun un târg. Rămâi aici, la curte. Permite-le tuturor să tragă propriile concluzii despre noi doi. Și, ca răsplată, toată lumea din acest palat îți va cunoaște numele. Nu vei mai rata nicio petrecere sau bal. Vei primi toate invitațiile – vor fi atât de multe, încât îți va fi imposibil să le poți accepta pe toate.

— Ce vă face să credeți că nu vreau să fiu regină? întreb.

— Dacă ai fi vrut, te-ai fi așezat la rând cu restul fetelor. Nu ai încerca să mă insulți cu fiecare șansă pe care o ai.

Perfect. Nu vede dincolo de șarada mea.

Mă holbez la pocalul de pe masă. După ce îl las pe rege să se agite o vreme în scaun, îi spun:

— Dacă vă așteptați să devenim prieteni, va trebui să vă revanșați pentru comentariul incredibil de nepoliticos pe care tocmai l-ați făcut.

— Nepoliticos?

— Ați spus că nu sunt îndeajuns de frumoasă.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu, am spus că ești cât trebuie de frumoasă. Am spus că ești perfectă.

Acum chiar sunt preocupată de lucruri neînsemnate.

Las-o mai moale, pentru moment. Zâmbește și acceptă-i propunerea.

— Iartă-mă, adaugă el o secundă mai târziu, luându-mă prin surprindere. A trecut foarte mult timp de când nu am mai avut un prieten care să nu meargă în patru labe. Cuvintele mele au căpătat alt sens decât cel pe care mi-l dorisem.

Exact asta s-a întâmplat. Și este cu atât mai enervant.

Chiar și așa, spun:

— Vă accept propunerea și toate avantajele care decurg de aici.

— Excelent.

Regele Umbrelor schimbă tortul pe supa încă aburindă.

— Dacă tot suntem prieteni, ar trebui să-ți spun Alessandra când suntem singuri, nu?

— Încă nu suntem prieteni, Maiestate, dar, odată ce vom fi, cum să vă strig?

Un zâmbet slab persistă pe buzele sale.

— Numele meu este Kallias. Kallias Maheras.

— Kallias, repet, lăsând silabele să-mi alunece: *kuh-LIE**-*us*.

Mi s-a încredințat numele unui rege.

Acum am nevoie ca el să-mi ofere inima lui.

---

* În traducere liberă, *minciună* (n.t.).

Capitolul 6

Mă întorc furioasă în apartamentul meu.

Deci nu sunt îndeajuns de frumoasă pentru a-l ispiti? Mai vedem noi. Îl voi face să se îndrăgostească atât de tare de mine, încât va uita că a mai văzut vreodată o altă femeie. Mă *va implora* să fiu a lui.

Și apoi va implora să-i cruț viața, chiar înainte să-l ucid.

Gândul acesta încântător mă revigorează în drum spre apartamentul meu și, odată ajunsă aici, în drum spre pat.

Regele nu s-a înșelat. Un teanc impresionant de scrisori tronează pe masă, dar nu pot să le deschid acum.

Lângă patul meu stă un bărbat. O parte din mine speră că este chipeșul Leandros, doar pentru a putea avea o poveste despre alungarea bărbaților din camera mea, pe care să i-o împărtășesc regelui. Dar, din păcate, nu este el.

Ci Myron.

— Ce crezi că faci? întreb pe un ton poruncitor. Cum naiba ai ajuns aici?

Este atât de înalt, încât ajunge cu capul la doar 30 de centimetri distanță de tavan. Este îmbrăcat impecabil în pantaloni negri și o haină violet și se întoarce când îmi aude vocea.

— Alessandra, ce ciudat să te văd aici.

— Este camera mea!

— Da, iar camerista ta a fost mai mult decât fericită să-mi dea voie să intru. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i zâmbesc și să inventez o poveste despre o bijuterie pe care voiam să

ți-o las pe măsuța de toaletă, ca tu s-o găsești. Se pare că este romantică.

Mă strâmb.

— Pentru binele tău, roagă-te să nu sufle o vorbă.

— De ce? Ar fi atât de îngrozitor ca oamenii să știe că ți-am lăsat ceva?

Mă holbez la el, încercând să înțeleg de ce ar putea fi aici, moment în care își scoate pantofii și se întinde pe pat.

— Vino aici, mă ademenește el.

— Pleacă, îi spun pe o voce dură și tăioasă.

— Doar pentru că nu ai vrut inelul meu, nu înseamnă că nu vrei asta. Te cunosc.

— Întrucât nu ai observat, dă-mi voie să-ți explic cum stau lucrurile. *Nu te vreau pe tine*. Acum mă curtează regele. Regele, Myron. De ce l-aș vrea pe cel de-al doilea fiu al unui viconte, când îl pot avea pe Regele Umbrelor?

Myron se ridică atât de repede, încât scârțâie patul.

— Nu te va dori. Nu ești virgină. Nu după ce ai fost cu mine.

Oftez.

— Myron, doar pentru că tu ai fost virgin când ne-am întâlnit, nu înseamnă că și eu am fost.

Mă privește șocat, cu gura larg deschisă.

— Ce le-ai spus lordului Vasco și consiliului? îi cer să știu. Au spus că au vorbit cu tine.

— N-am fost primul?

Îmi scot mănușile și le arunc deoparte, apoi fac același lucru cu pantofii.

— Uite cum vor decurge lucrurile. Nu mai menționezi *niciodată* că mă cunoști. Ai venit de câteva ori la moșia tatălui meu alături de tatăl tău în interes de afaceri. Nimic mai mult. M-ai văzut în treacăt. Asta-i tot.

— Nu te-am văzut în treacăt. Te-am văzut goală. De mai multe ori, spune el amenințător. Pun pariu că membrii con-

siliului și dragul tău Rege al Umbrelor ar muri de nerăbdare să afle asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu acestea sunt regulile acestui joc. Ai uitat, Myron? Știu ce ai făcut. Tatăl tău ți-a dat unul dintre cele mai prețioase bunuri ale sale. Ție, celui de-al doilea născut, prostului. Și l-ai pierdut la cărți. Ce-ai zice dacă ar afla? Pariez că o dezmoștenire te așteaptă în viitor.

Myron încleștează maxilarul.

— De ce crezi că nu am o astfel de reputație, Myron? Pentru că știu regulile acestui joc. Acum pleacă și să nu îndrăznești să-mi mai vorbești vreodată.

Își ia pantofii în drum spre ieșire și trântește ușa suficient de tare cât să audă și vecinii mei. Atât timp cât coridorul este pustiu, sper că nimeni nu poate ghici din ce cameră a venit zgomotul.

ODATĂ CU DIMINEAȚA VIN ȘI IDEI NOI de intrigi. Voi pune mâna pe rege și voi debarasa palatul de oricine îmi stă în cale.

După micul dejun, mă ocup de teancul de scrisori, clasificându-le după importanță. Invitațiile de la ducese și marchize merg într-o grămadă. Cele de la contese și vicontese în altă grămadă. Pe cele de la baronese nici nu mă obosesc să le deschid. Îmi petrec dimineața răspunzând la invitații; pe unele le accept, pe altele, nu. Îmi fac un calendar social personal, ca să pot ține evidența tuturor întâlnirilor și apoi trimit o scrisoare către Eudora. Voi avea nevoie de mai multe ținute de seară. Nu va da bine să fiu văzută de două ori în aceeași rochie.

Două ore mai târziu chem o cameristă să mă ajute să mă pregătesc. Evident că a trebuit să o concediez pe prima, dar

cea nouă cunoaște tot felul de coafuri îndrăznețe, moderne. Îmi ridică părul în creștetul capului, fixând fiecare șuviță cu o agrafă incrustată cu ametist. Un cadou de la un fost iubit, desigur. Machiajul atinge perfecțiunea. Trag pe mine pantalonii de culoarea lavandei, cu un model complicat de perle pe partea din față a fiecărui picior. Fusta de brocart violet este pur și simplu divină, cu un tiv lung până la podea, iar bluza are mâneci lungi. Aleg o pereche de cizme negre cu toc mic, îmi pun mănuși negre, lungi până la încheietura mâinii, și apoi cobor pentru prânz.

Nu îndeajuns de *frumoasă încât să mă ispitească.*

Pufăi zgomotos când îmi aduc aminte de aceste cuvinte răuvoitoare.

Se pare că mă număr printre primii curteni care au ajuns în marea sală. Văd grupuri mici care discută animate unele cu altele. Când intru în cameră, se întorc câteva capete, vocile se domolesc, devenind doar niște bârfe șoptite, iar doamnele își scot evantaiele.

Apoi un bărbat se apropie de mine:

— Lady Stathos! Chiar am sperat să am din nou ocazia să vă vorbesc.

Blond. Chipeș. Poate cu un deceniu mai în vârstă decât mine. Unde l-am mai văzut?

— Orrin, lord Eliades, spune el.

Probabil că îl privesc în continuare nedumerită, pentru că adaugă:

— Tatăl tău ne-a făcut cunoștință la bal!

Ah, gata! El a fost singura persoană pe care am întâlnit-o în afară de rege. Aducea încontinuu vorba de Chrysantha și încerca să mă compare cu ea.

Nu-mi place de acest bărbat.

— Pur și simplu am adorat-o pe sora dumitale cât a stat la palat, zice el, înainte să apuc măcar să-i răspund, și știu că

sunteți la fel de încântătoare! Întrucât ne-am înțeles atât de bine noaptea trecută la balul regelui, speram că vă va plăcea să participați cu mine la următorul bal caritabil al contesei. Sunt convins că ați primit invitația. Alekto îmi este prieten și îmi plac nespus evenimentele care strâng bani pentru cei mai puțin norocoși. Pur și simplu am atât de mulți bani de cheltuit!

Râde de parcă ar fi spus vreo glumă, apoi continuă:

— Odată am cumpărat câte o pătură pentru fiecare copil din Orfelinatul Naxosian. Știți câte înseamnă asta? Două sute treizeci și șapte. Vă vine să credeți că atât de multe suflete sărmane sunt...

— Scuzați-mă, spun.

Leandros a intrat în sală și, dat fiind că el nu mă consideră un premiu de consolare după ce a ratat să se însoare cu sora mea, îi întorc spatele lui Orrin fără nici cea mai mică urmă de vinovăție.

De fapt, mă scutur efectiv ca să pot uita conversația cu el. Evenimente caritabile. Orfani. Diavolii au irosit frumusețea pe un astfel de bărbat.

Zâmbesc pentru Leandros și tovarășii săi.

— Lady Stathos!

— Leandros.

Arată destul de elegant astăzi, purtând cizme maro și înveșmântat într-o vestă azurie. Culoarea îi face părul să strălucească mai intens. Este flancat de alți doi bărbați. Dacă nu mă înșel, sunt prietenii lui care au izgonit curtenii în timp ce ne aflam în livezi.

— Alessandra, se corectează el, din moment ce și eu i-am spus pe nume. Mă bucur să te văd.

Îl lovesc cu cotul pe Leandros într-o parte, o mișcare nu-atât-de-subtilă, moment în care el își amintește că nu suntem singuri.

— Corect. Aceștia sunt prietenii mei și sunt disperați să te cunoască. Fă cunoștință cu Petros.

Arată spre un tip înalt, cu nasul și obrajii acoperiți cu nenumărați pistrui. Cumva imperfecțiunile reușesc să-l facă și mai chipeș.

— Și Rhouben.

Acesta poartă cele mai îndrăznețe și mai excentrice haine pe care le-am văzut vreodată. Îmbină cu mult curaj nuanțe deschise de albastru și de verde, reușind să arate la fel de extravagant ca orice păun. Un motiv ar putea fi ca să compenseze pentru trăsăturile sale comune.

— Domnilor, le spun eu.

Îmi iau mâna pe rând și mă sărută deasupra mănușii.

— În sfârșit, zice Rhouben când îmi lasă mâna. Muream de nerăbdare să întâlnesc singura persoană de la curte care se îmbracă mai bine decât mine.

— Aș protesta, spun eu, dar aș face-o doar din politețe.

Râde:

— Mai ești și sinceră, colac peste pupăză. Ești o comoară rară.

— Ușurel, îi atrage atenția Petros. Ești logodit, Rhouben. Jos labele!

— Felicitări, îi spun primului gentilom. Cine este doamna norocoasă?

Rhouben se strâmbă.

— Melita Xenakis.

— Încă nu am întâlnit-o. Este aici?

Petros aruncă o privire peste umăr:

— Da, este cea care se uită cu dezgust la haina lui Rhouben.

O găsesc imediat pe Melita. Bucle blonde perfecte deasupra umerilor și un brocart albastru. Abia acum observ că toate doamnele poartă albastru, culoarea aleasă ieri de mine. Zâmbesc satisfăcută. De parcă ar fi simțit că o fixez, Melita

îmi înfruntă privirea. Trăsăturile i se schimonosesc numaidecât, ca și cum aș fi comis un fel de crimă doar pentru că m-am uitat la ea. Sau pentru că am vorbit cu logodnicul ei.

— În acest caz, condoleanțele mele, rectific eu. Este foarte posesivă, nu-i așa?

Petros îi dă o palmă pe spate prietenului său și râde:

— O, nici nu-ți poți imagina. Este ca o lipitoare, se agață de brațul lui Rhouben oriunde merge. Și, ah, îți va plăcea asta! Tatăl lui nici măcar nu i-a spus despre logodnă până când nu a fost deja stabilită.

Rhouben mormăie când își aduce aminte.

Mă abțin cu greu să râd.

— Dar tu, Petros? Curtezi pe cineva?

— Nu și acum, spune el cu tristețe. Pusesem ochii pe Estevan Banis, dar a dansat de trei ori la rând cu lordul Osias, la balul regelui.

— Bărbații pot fi atât de nestatornici, comentez eu.

— Într-adevăr.

— Și tu, Leandros? întreb, dorind să-l includ și pe el în conversație.

— Sunt liber ca pasărea cerului, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

Îmi arată un rânjet diavolesc.

— Din păcate, acum sunt promisă, spun. Regele mi-a cerut permisiunea chiar noaptea trecută să mă curteze!

Rhouben și Petros mă felicită, însă Leandros pare destul de afectat. Pe măsură ce conversația continuă, îmi las ochii să-i analizeze pe noii nobili care intră în marea sală. Îi întâmpin cu zâmbete strălucitoare, ceea ce este mai mult decât suficient pentru a-i convinge să se alăture discuției. Grupul nostru de patru crește rapid la zece. Toți bărbații tineri sunt nerăbdători să-mi pună întrebări: la ce evenimente voi parti-

cipa? Este deja plin carnețelul meu de dans pentru următorul bal? De ce nu am onorat curtea cu prezența mea până acum?

Nu am mai menționat că regele mă curtează de când le-am spus lui Leandros și prietenilor săi. Noii admiratori nu trebuie să știe, mai ales că am nevoie de ei pentru acest mic spectacol pe care îl pun în scenă pentru rege.

Un vestitor anunță ceva, dar nu se aude din cauza sporovăielii noastre din colț. Urmăresc cu coada ochiului cum Regele Umbrelor pășește în marea sală. Am așteptat acest moment. Când îl văd, cei așezați la masă se ridică în semn de respect.

Însă Kallias nu ia loc, cel puțin nu imediat. Îi face pe cei de la masă să rămână în picioare în timp ce scrutează camera. Deși nu mă uit direct la el, pot simți când privirea i se oprește asupra mea. E ca și când o săgeată de căldură țâșnește prin aer.

La următorul lucru spus de Petros, râd puțin mai tare decât este nevoie.

Vezi? vreau să strig. *Majoritatea bărbaților mă consideră frumoasă. Majoritatea bărbaților mă consideră irezistibilă.*

— Lady Stathos.

Nu strigă, dar cuvintele răsună prin sală ca și cum ar fi făcut asta. Bărbații din jurul meu amuțesc pe loc și se întorc să se încline în fața suveranului lor.

— Da, regele meu? întreb.

— Ai spus deja tuturor vestea noastră?

— Nu, sire.

Regele Umbrelor întinde un braț în direcția mea și se adresează curtenilor din încăpere:

— O curtez pe lady Stathos.

Privirea îi zboară mai ales spre următoarea masă, unde sunt așezați consilierii săi.

Bărbații din jurul meu se dau doi pași îndărăt, de parcă ar fi fost prinși făcând ceva scandalos. Toți, mai puțin Leandros,

Petros și Rhouben, cărora nu pare să le pese deloc că regele tocmai m-a revendicat public ca fiind a sa.

Au fost prietenii lui. I-a îndepărtat. De ce ar trebui să le pese dacă îl irită?

Lordul Ikaros Vasco, șeful consiliului, se ridică și își înalță paharul de vin.

— În cinstea unei curtări fericite!

Curtenii din sală își ridică pe rând paharele și repetă cuvintele. Vasco mă urmărește cum beau din pocal.

Sunt cu ochii pe tine, pare să spună.

Răspunsul meu este un zâmbet sincer și înclin capul către camera însuflețită de felicitări.

Apoi întorc din nou ochii spre rege. Nu-mi dau seama după fața lui dacă a stârnit vreo reacție înăuntrul său faptul că m-a văzut înconjurată de bărbați, dar poate că declarația lui este o reacție suficientă. M-a revendicat verbal. Sau o fi fost numai ca să demonstreze ceva consiliului? Până la urmă, pe ei trebuie să-i convingă de curtarea noastră.

Acesta este momentul în care îmi dau seama că regele poartă o vestă violet. Cumva, am reușit să ne asortăm din nou vestimentația. E ca și cum am încerca să arătăm ca un front unit.

Ca și cum aș fi fost întotdeauna menită să-i fiu regină.

Kallias ridică un deget și face semn către locul din dreapta sa. Un servitor sare de la locul lui de la perete și se repede să tragă scaunul. Cu grijă. Cu atât de multă grijă fiind în apropierea regelui, păstrând distanța adecvată.

Atunci observ două locuri goale în stânga și în dreapta regelui. Nimeni nu are voie să stea atât de aproape de el.

Cu excepția mea.

Îmi este indicat locul din dreapta sa, iar tăcerea umple sala pe măsură ce, unul după altul, nobilii conștientizează că

scaunul – care va fi plasat în imediata vecinătate a regelui – este tras de la masă cu un scop.

După ce îmi verific mănușile, asigurându-mă că sunt bine întinse, mă scuz și mă retrag din cercul meu de admiratori, apoi parcurg distanța până la Kallias.

Odată ce îmi ocup locul, îmi pun mâinile în poală, având grijă să nu lovesc nimic sau să ating o anumită persoană. Stăm mult mai aproape decât permite legea celor cinci pași, dar, dacă Kallias aprobă acest lucru, nu vreau să mă plâng. În plus, fiind la o distanță atât de mică, simt cel mai îmbietor parfum de lavandă, mosc și mentă. Regele Umbrelor miroase încântător.

Kallias duce la buze o lingură cu ceva care arată ca o supă de legume.

— Văd că îți faci prieteni. Este recunoașterea așa cum sperai să fie?

— Este prea devreme să mă pronunț.

Un servitor îmi pune un șervet în poală, după care își reia poziția de la perete.

— Arăți minunat azi, spune regele, coborând vocea.

Luând în considerare că suntem separați de restul curtenilor de la masă, mă îndoiesc că putem fi auziți.

— Încerci să te revanșezi pentru cuvintele rostite aseară, zic la fel de rezervată, abordând pentru prima oară un ton mai informal.

— Pur și simplu spun adevărul.

Ei bine, este un început.

De-a lungul mesei, nenumărate perechi de ochi pretind că nu mă urmăresc. Bărbații se întreabă ce am făcut pentru ca regele să mă revendice. Femeile îmi studiază fiecare mișcare, întrebându-se cum ar putea să-l determine pe rege să le revendice pe *ele*.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii mi se opresc asupra lui Myron, care își ferește privirea de îndată ce își dă seama că a fost prins holbându-se.

Bun, a înțeles mesajul.

Nu-mi vine să cred cât de bine și-a îndeplinit regele promisiunea. Acele scrisori din camera mea sunt o urmare a faptului că a dansat cu mine, că mi-a vorbit în livezi, unde am putut fi văzuți. Cât despre anunțul de astăzi, nici nu-mi pot imagina ce oportunități mi-a oferit.

— Crezi că toate femeile vor purta violet mâine? întreb, apoi îmi îndrept atenția asupra mâncării.

— Bănuiesc că vor încerca să-ți mituiască toate cameristele ca să le spună ce culoare alegi în fiecare dimineață.

La o astfel de presupunere, ochii mi se îngustează.

— Tu așa ai procedat?

Mă uit cu subînțeles la ținuta lui, care se potrivește cu a mea.

— Sau doar ai tras cu ochiul prin peretele dormitorului meu, ca să arunci singur o privire?

Afișează cel mai mare rânjet de până acum, care îl lasă dinții la vedere.

— Crede-mă că au trecut ani buni de când am tras cu ochiul la doamne în timp ce se îmbracă. Nu mai am 12 ani.

Gust din mâncare. Este la fel de delicioasă precum cea de la cina de aseară.

— Ai fost prins?

— O, da! Când m-a văzut lady Kalfas, m-a pârât mamei, iar ea m-a mustrat atât de tare, încât nici măcar n-am mai fost tentat să încerc vreodată asta.

— Ce cuvinte te-ar fi putut convinge să nu mai încerci din nou?

— Mi-a spus că, dacă voi continua să trag cu ochiul, nu voi ajunge cu doamnele mai departe de acel punct. Și a spus că

nimeni nu mă va respecta vreodată, dacă nu le ofer și eu respect celorlalți.

Zâmbesc în castronul meu.

— Și a avut efect asupra ta gândul că nu vei fi niciodată respectat sau cel că nu vei ajunge să faci mai mult decât să tragi cu ochiul?

— Ambele, recunoaște el. La care se adaugă ideea de a mai fi nevoit să discut vreodată astfel de lucruri cu mama.

Râd delicat, dar o parte din mine nu se poate abține să se întrebe dacă a reușit vreodată să facă mai mult decât să tragă cu ochiul. Atât timp cât legea le interzice tuturor să-l atingă, relațiile intime ar fi ceva imposibil, nu-i așa?

După o pauză în conversație, îi spun:

— Membrii consiliului tău ne urmăresc cu atenție.

Este adevărat, dar sunt mai subtili decât curtenii care stau la masa noastră.

— Sunt supărați că le-am interzis să stea cu mine în timpul meselor. Ar trebui să vorbesc despre politică toată ziua, iar eu refuz să las un astfel de subiect să-mi strice prânzul.

— Sunt și doamne în consiliul tău?

Fac să sune ca o întrebare. Am bănuit că fac parte din consiliu, dar acum îmi dau seama că ar putea să fie soțiile bărbaților. Trăim într-o epocă modernă, iar doamnele au mai multe drepturi și libertăți ca niciodată. Totuși monarhia tinde să se adapteze mai lent decât restul lumii.

— Da, lady Desma Terzi este trezorierul regal. Nu am întâlnit pe nimeni mai priceput cu numerele. Apoi mai este lady Tasoula Mangas, legătura mea cu oamenii de rând de aici, din oraș. Ea ține sub observație negustorii și economia, informându-mă de orice lucru demn de menționat.

— Și ceilalți doi gentilomi? Am avut deja plăcerea să-l întâlnesc pe Vasco.

Dacă voi conduce regatul într-o zi, va trebui să știu numele tuturor celor din consiliu.

— Lordul Vasco poate fi protector. A fost unul dintre prietenii vechi ai tatălui meu. Este omul cu cele mai multe legături din regat. Dacă există o problemă pe care trebuie să o rezolv, este primul care vine cu o soluție. Apoi este generalul Kaiser, răspunzător pentru bărbații staționați aici, în oraș. Și, nu în ultimul rând, Ampelios. El... se ocupă de anumite lucruri și este foarte eficient.

— Asasin? ghicesc imediat.

Kallias ia o gură de băutură.

— Printre alte lucruri.

Îl urmărim amândoi pe Ampelios cum duce un cuțit foarte ascuțit la carnea din fața lui și o taie în bucăți uniforme pe care le înțeapă apoi cu vârful cuțitului ca să le bage în gură.

— Acestea sunt cele cinci persoane pentru care vei interpreta un rol, adaugă Kallias.

— Mi s-a spus că aș fi fost o actriță excepțională dacă nu aș fi fost de viță nobilă.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Kallias îi cercetează pe curtenii așezați la masa noastră.

— I-am pus la propria masă pe cei mai apropiați de vârsta mea. Nu că ar conta prea mult, având în vedere distanța pe care trebuie să o mențin față de ei.

Vreau să-l întreb *de ce* trebuie să mențină o distanță atât de mare. De ce legea îi împiedică pe ceilalți să-l atingă? Are vreo legătură cu umbrele lui? Dar, deocamdată, nu-l cunosc pe rege suficient de bine pentru a pune astfel de întrebări.

Capitolul 7

După prânz, arunc o privire pe calendarul cu evenimente pe care mi l-am făcut, ca să văd când este următorul. O trupă de artiști sosește vineri la moșia vicontelui de Christakos, astfel că mai mulți oaspeți de seamă au fost invitați să urmărească o interpretare a piesei Îndrăgostiții, în care două persoane găsesc dragostea în ciuda tuturor obstacolelor care le despart.

Chiar dacă și Kallias a primit cu siguranță o invitație, cel mai bine ar fi să-l anunț că mă duc și eu, ca să mergem împreună.

Iau o bucată de pergament dintr-un teanc de pe birou și aleg un stilou. Știind că scrisoarea va fi citită doar de el, încep astfel:

Dragă Kallias,

Am primit invitația de a participa la o piesă de teatru care va avea loc la reședința vicontelui și a vicontesei de Christakos. Se presupune că spectacolul este povestea a doi îndrăgostiți care se reunesc în ciuda șanselor potrivnice. Nu ar adăuga credibilitate vicleșugului nostru dacă am fi văzuți împreună la o astfel de piesă? Sper că mă vei însoți.

Prietena ta,
Alessandra

Nu trece nici măcar o oră înainte ca un servitor să revină cu un răspuns.

Draga mea Alessandra,
Îți mulțumesc pentru invitație, dar mă tem că trebuie să te refuz. A apărut o nouă problemă, una care mă obligă să particip la întrevederi toată săptămână. Abia voi avea timp să iau pauze de masă.
Dar bucură-te de piesă fără mine. Sunt sigură că va fi minunată. Cel puțin pot lucra știind că nu te vei plictisi.

Prietenul tău,
Kallias

Iau o altă bucată de pergament.

Kallias,
Ce problemă? Te pot ajuta cumva?

Prietena ta,
Alessandra

Alessandra,
Veștile se vor răspândi mai devreme sau mai târziu – se pare că un bandit periculos cutreieră liber prin regat. Îi atacă pe nobili pe drum și le fură banii. Lady Mangas din consiliu mă informează că în buzunarele țăranilor există brusc un surplus de bani lichizi, prin urmare nu putem decât să tragem concluzia că banditul fură de la nobilime pentru a le da oamenilor de rând. Desigur, nu pot permite ca supușilor mei să le fie frică să călătorească. Trebuie să opresc imediat asta.

Îți mulțumesc pentru ajutorul oferit, dar sunt convins că vom rezolva repede această problemă, atât timp cât îi putem acorda întreaga noastră atenție.

Prietenul tău,
Kallias

Cine naiba ar fura și nu ar păstra bogățiile pentru sine? E o afacere proastă. Cineva atât de prost cu siguranță va fi prins în curând.

Cu toate astea, ar trebui să fiu și eu implicată. Nobilii care au fost jefuiți îmi vor plăti *mie* taxe în viitor. Dacă Kallias nu rezolvă această problemă, va deveni a mea.

Dar cum poți prinde un hoț care nu-și păstrează comorile? Acest amănunt face mult mai dificilă depistarea lui. Va trebui să mă gândesc la asta. Este o situație care trebuie tratată cu atenție.

LA SCURT TIMP DUPĂ ACEEA, sosește o altă scrisoare, tot din partea lui Kallias. Mă invită să iau cina cu el. Accept, desigur.

Dar decid să-l fac să aștepte. Nu vreau să mă creadă prea nerăbdătoare.

După cincisprezece minute, mă alătur servitorului care așteaptă în fața camerelor mele. Mă însoțește din nou la bibliotecă.

După ce intru, un ghemotoc mare de blană țâșnește spre mine. Demodocus se oprește la doar câțiva centimetri distanță. După ce se convinge că are parte de atenția mea deplină, se aruncă pe podea, cu burta în sus.

— Mă bucur atât de mult că ești fericit să mă vezi, îi spun în timp ce ridic un picior ca să pot să-l mângâi.

— L-ai făcut să aștepte, zice Kallias, care s-a ridicat în picioare când am intrat. Să-l mângâi pe burtă este prețul pe care trebuie să-l plătești.

— Iartă-mă, Demodocus, îi spun eu, dezmierdându-l și mai apăsat.

Câinele își dă ochii peste cap de plăcere.

— Lucram la ceva și nu voiam să las treaba neterminată. Suntem chit acum?

Îndrăznesc să-mi iau piciorul de pe el, iar Demodocus se rostogolește și aleargă spre picioarele lui Kallias, prăbușindu-se în fața lui cu răsuflarea întretăiată.

Regele Umbrelor așteaptă să mă așez, apoi își ia argintăria și începe să mănânce.

Cina noastră a fost deja servită. În seara asta avem pulpe de pui cu un sos brun, legume presărate cu sare, baghete unse cu unt și cu miere și, dacă nu mă înșel, ecleruri de ciocolată la desert.

— Mi-am luat libertatea de a-ți alege eu primul fel, spune el, arătând spre eclerul din fața mea. Totuși îți sugerez să te grăbești înainte ca restul mâncării să se răcească.

Nu dă niciun semn că ar fi iritat de întârzierea mea. Poate că imaginația îmi joacă feste și doar mi se pare că umbrele se mișcă mai repede în jurul lui.

Bag degetul în frișca de deasupra eclerului și mi-l duc la buze. Renunț la furculiță, apuc prăjitura delicată într-o mână și iau o îmbucătură. Ciocolata îmi umple gura. Mă gândesc să-l felicit pe Kallias pentru bucătarul său, dar mă opresc brusc, nedumerită de expresia întipărită pe chipul lui.

— S-a întâmplat ceva? întreb, știind foarte bine că a fost distras de felul senzual în care am gustat desertul.

Își drege glasul și ignoră întrebarea.

— La ce lucrai?

— La primul articol vestimentar dintr-o ținută nouă, îi răspund, gândindu-mă la sesiunea de cusut de ieri.

— Sper că va fi o altă ținută scandaloasă.

Rânjesc:

— Nu prea văd cum de ținutele mele sunt considerate scandaloase. Am toată pielea acoperită.

Mai mult sau mai puțin.

— Nicio gleznă sau încheietură la vedere, continuu eu.

Kallias mestecă încet o bucată de pui, și-n timpul ăsta ochii îi coboară pe încheietura mea.

— Am observat. Este din cauza mea? Sau pur și simplu îți place să-ți acoperi mâinile?

Mă uit la mâinile lui, de asemenea înmănușate.

— Cu siguranță nu mă deranjează mănușile. Sunt un accesoriu interesant pentru orice ținută. Dar, din moment ce legea ne interzice să ne atingem, mi s-a părut înțelept să continui să le port, mai ales că vom petrece destul de mult timp împreună.

— Cât de grijuliu din partea ta. Un act de autoconservare.

Are o expresie indescifrabilă. Nu-mi dau seama dacă mă tachinează sau dacă vorbele lui ascund un mesaj cu subînțeles.

— M-ai ucide? întreb din curiozitate. Dacă ar fi să te ating?

Ține ochii ațintiți asupra mea în timp ce ia o gură din pocal:

— De ce ar trebui să mă atingi vreodată?

— Nu este neobișnuit ca prietenii să se atingă. Strângeri de mână. Îmbrățișări. Îmbrânceli jucăușe când cineva spune ceva enervant. Sigur ai mai avut prieteni până acum, nu? Leandros a spus că voi doi ați fost apropiați.

Nu-mi răspunde și întoarce privirea spre mâncare. Dar nu mă las descurajată atât de ușor.

— Cu siguranță nu a fost nevoie să-ți îndepărtezi priete-

nii după ce ai devenit rege. Doar nu îi suspectezi că ți-au ucis părinții, nu-i așa?

— Nu voi avea încredere în nimeni până când nu va fi descoperit ucigașul părinților mei.

— Dar ce ar putea câștiga dintr-un complot atât de oribil? întreb.

Ridică din umeri:

— Poate au crezut că mă ajută făcându-mă rege.

— Dacă ar fi cu adevărat prietenii tăi, ar ști că nu ți-ai dorit niciodată să-ți vezi părinții răniți.

Kallias înghite mâncarea din gură și se oprește, de parcă ar pune în balanță dacă e bine să-mi împărtășească ceva.

— Nu este singurul motiv pentru care i-am ținut la distanță.

— Ce vrei să spui?

Ochii noștri se întâlnesc.

— Una este să-l găsesc pe ucigașul regelui și al reginei. Și este cu totul altceva să am un asasin pe urmele mele, în timp ce încerc să-l descopăr pe ucigașul părinților mei.

— Cineva încearcă să te omoare? întreb surprinsă. De unde știi?

Își termină puiul și ia un castravete murat.

— Au eșuat deja o dată. Luna trecută, mănușile mi-au fost impregnate cu o otravă care acționează în contact cu pielea. Când le-am pus, am simțit că îmi iau foc mâinile. Se pare că toxina s-ar fi răspândit în corp, ajungând la inimă în mai puțin de un minut.

Îi privesc mâinile ascunse acum de mănuși:

— Te simți bine? Cum ai supraviețuit?

— Nu sunt ușor de ucis. Umbrele m-au salvat.

Mă întreb dacă nu cumva un alt motiv pentru care poartă mănuși este acela de a acoperi urmele lăsate de arsuri. Oricare ar fi fost otrava, sună înfiorător de neplăcut.

— Și crezi că prietenii tăi ar fi putut avea ceva de-a face cu asta? întreb eu.

— Prietenii mei. Consiliul. Oricine din nobilime. Un servitor din palat. Ar putea fi oricine. Nu pot risca.

Mă gândesc la Leandros, Petros și Rhouben. Sincer, mă îndoiesc că oricare dintre ei ar fi capabil de crimă, mai ales judecând după felul în care-și privesc prietenul de odinioară de fiecare dată când intră într-o sală. Le este dor de el. Și, oricum, ce ar avea de câștigat? Într-adevăr, unchiul lui Leandros este în consiliu. Dacă nu mai există rege, Ikaros Vasco rămâne la putere o perioadă îndelungată. Dar o astfel de conjunctură nu-l avantajează cu nimic pe Leandros. Nu poate obține coroana. Ar primi-o mai întâi o rudă îndepărtată a regelui.

Nici Petros nu-mi pare genul însetat de putere. Știu puține despre familia lui, dar nu poate avea nicio pretenție la tron. Rhouben, din câte îmi dau seama, nu vrea decât să scape de logodnica lui.

Dar îmi păstrez gândurile pentru mine. Dacă regele a decis deja să nu aibă încredere în nimeni, nu prea am cum să-l conving de contrariu. În plus, dacă aș face asta, *eu* aș fi cea suspectă.

— Ai vreo idee cine este responsabil? Ceva mai specific decât că este o persoană aflată în prezent la palat?

Kallias mă privește cu suspiciune peste marginea pocalului.

— Ești biletul meu către recunoaștere. Mai ții minte? Fără tine nu am nimic. Fără petreceri sau respect.

Până când voi putea câștiga cel din urmă avantaj pe cont propriu, desigur.

— Nimeni nu are voie să te ucidă sub supravegherea mea. Vreau să ajut.

Dă din cap, parcă mulțumit de răspunsul meu:

— Cred că un membru din consiliu a fost implicat. Pentru

simplul fapt că nu mai este nimeni în familia mea, pe linie directă, care să moștenească mai departe coroana dacă mor. Consiliul mi-ar conduce regatul la nesfârșit, până când ar putea fi ales un nou suveran. Am mulți veri de gradul trei. Ar trebui să se lupte pentru coroană. Și trebuie să fi fost un nobil sau un membru al gărzii.

— De unde știi asta?

— Pentru că palatul a fost închis în noaptea morții regelui și a reginei. A existat un grup de țărani insurgenți care au fost lăsați să intre în palat, provocând haos și ravagii. Și nimeni, cu excepția nobilimii, nu ar fi fost lăsat în camera de siguranță cu părinții mei. Când ușa a fost deschisă, le-au găsit cadavrele.

— Tu unde erai? întreb.

— În aripa opusă a palatului. Tocmai jucasem un meci amical cu fiii altor nobili. Când s-a descoperit că trăgătorii se aflau în palat, am fost duși într-o altă cameră de siguranță.

— Dar nu trăgătorii au fost cei care au ajuns la rege și regină?

— Nu. Toți intrușii au fost prinși înainte să ajungă la apartamentele regale. A fost o diversiune. Cineva i-a lăsat să intre pentru a prinde ocazia să-mi ucidă tatăl și mama.

Tăcerea se strecoară în bibliotecă. Nici Kallias, nici eu nu ne mai atingem de mâncare.

— Un subiect atât de deprimant, spune într-un final Kallias. Nu vreau să te împovărez cu problemele mele. Apreciez că vrei să ajuți, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

— Dacă voi fi prietena ta, cu siguranță vei dori să-ți împărtășești problemele?

Nu răspunde, de parcă simpla aducere în discuție a problemelor sale i-ar fi constrâns mintea să se gândească doar la ele.

L-am pierdut, așa că spun pe un ton vesel:

— Consiliul pare convins de vicleșugul nostru.

Într-o fracțiune de secundă, umbrele se luminează și se transformă într-o simplă ceață, încetinindu-și mișcările.

— Da. Nu se puteau opri din a mă felicita în timpul întrunirilor de azi.

— Atunci, să înțeleg că mă aprobă? A renunțat lordul Ikaros la suspiciunile pe care le are față de mine?

— În acest moment, sunt sigur că ar aproba orice are uter. Nu au suflat niciun cuvânt despre excentricitățile tale.

— Ce excentricități?

— Hainele tale, spune el zâmbind.

— Asta nu e prea cinstit, mai ales venind din partea unui bărbat înveșmântat în umbre.

— Sub umbrele mele este o ținută perfect normală.

— Nu că ar observa cineva. Ieși în evidență ca o scânteie într-o cameră întunecată, doar prin puterile tale. Dar cineva ca mine? Eu trebuie să încerc să ies în evidență.

— Nu și acum, spune el. Ești curtată de rege. Faptul în sine te face să fii cea mai populară fată din lume.

Capitolul 8

Mă trezesc în dimineața următoare cu un teanc nou de scrisori. În cea mai mare parte, sunt invitații suplimentare la prânzuri, baluri și banchete. Dar una singură iese în evidență. Este de la tatăl meu.

> Dragă Alessandra,
> Tocmai am aflat că regele a anunțat public că te curtează. Primește felicitările mele. Sunt mândru de tine. Cu toate acestea, recunosc că sunt dezamăgit că a trebuit să aud detaliile de la lordul Eliades, nu de la propria fiică. (Săracul pare îndrăgostit nebunește de tine. Vestea l-a mâhnit foarte tare. În cazul în care nu vei avea sorți de izbândă cu regele, se pare că avem deja un excelent plan de rezervă. Până la urmă, Orrin este foarte bogat.)

Fac o pauză pentru a înlătura gândul de a fi nevoită să mă căsătoresc cu Eliades. Este destul de chipeș, dar nu aș rezista nici măcar două minute singură cu acel bărbat. Și asta pentru că este de părere că salvarea pisicilor și evenimentele caritabile sunt cele mai interesante subiecte de conversație. Continui să citesc.

> Și sora ta a fost foarte bucuroasă să audă că ești curtată. Ea...

Sar peste acel paragraf.

Finalmente, ar trebui să știi că un ofițer a trecut pe la moșie, însoțit de Faustus Galanis, baronul de Drivas. Îl mai știi pe lordul Drivas, nu-i așa? Cred că te-ai împrietenit cu fiul său, Hektor. Îți amintești că bietul băiat a dispărut acum trei ani? Ei bine, lordul Drivas este convins acum că fiul său este mort, iar el și ofițerul Hallas conduc o anchetă. Mi-au pus destul de multe întrebări despre relația ta cu Hektor. Cred că speră că ai putea avea vreo idee despre locul în care ar fi putut să se ducă după ce a fugit.

Le-am spus că l-ai văzut pe Hektor doar de câteva ori, când a venit la moșie cu tatăl său, dar nu aș fi surprins dacă ar dori să te interogheze personal. Orice le-ai putea împărtăși despre ultima oară când l-ai văzut pe Hektor va fi, probabil, de mare ajutor.

Și, pe toți diavolii, te rog spune-mi că nu a fost unul dintre tovarășii tăi de pat. Nu ar da deloc bine dacă ar ieși la iveală acest lucru în timpul anchetei. Nu când faci astfel de progrese cu regele!

Ai grijă, draga mea, și fă tot ce poți pentru a accelera acea curtare. Hmm?

Cu sinceritate,
Tatăl tău iubitor

Până ajung la semnătură, degetele mi se strâng cu putere în jurul scrisorii. De ce naiba s-ar desfășura dintr-odată o anchetă? Este imposibil să fi găsit cadavrul lui Hektor, nu-i așa?

Nu, mă asigur. Nu, nu ar fi putut să...

A FOST DIFICIL SĂ SCOT TRUPUL lui Hektor din cameră după ce l-am ucis. Am avut mare noroc că m-a insultat în patul meu, unde și-a dat ultima suflare. Astfel am reușit să-l rostogolesc cu ușurință într-un cufăr gol. Apoi, înainte să-l închid, folosindu-mă de cel mai mare lacăt pe care l-am

putut găsi, am aruncat cheia înăuntru, alături de cadavrul lui Hektor.

Nimeni nu avea cum să deschidă acel cufăr fără un topor.

Apoi mi-a mai rămas să mă ocup de mizeria din cameră.

Am ars cearșafurile în șemineu și i-am spus cameristei că am murdărit salteaua din cauza sângerării lunare. Am fost surprinsă că a crezut minciuna. Nu mai sângerasem de câteva luni din cauza tincturii care mă împiedica să rămân gravidă.

Știam că nu va trece mult înainte ca Hektor să înceapă să miroasă urât, așa că a doua zi am chemat câțiva servitori să-mi ducă numaidecât cufărul în trăsură. Le-am spus că urma să mă întâlnesc cu mai mulți prieteni pentru un picnic și am mânat chiar eu caii.

Odată ce am găsit locul perfect, în adâncul Pădurii Undatia, am așteptat să se lase întunericul. De când îl cunoscusem pe Hektor, devenise ceva obișnuit din partea mea să lipsesc peste noapte. În plus, nici personalul, nici tatăl meu nu și-ar fi bătut capul cu un astfel de amănunt, deși știam că aveam să fiu mustrată mai târziu.

Săpatul gropii a fost cel mai nedemn lucru pe care l-am făcut vreodată. A durat aproape toată noaptea, cu multe pauze pentru a-mi odihni mușchii răpuși de durere. Însă mi-am dat seama de greșeală abia când mi-am spus că groapa este suficient de adâncă.

Era prea adâncă și nu puteam ieși.

Am țipat cuprinsă de panică, prizonieră în acea groapă fără nimic altceva decât o lopată. M-am gândit să-mi sap niște scări, dar m-am întrebat dacă puterea nu avea să mă părăsească complet înainte să duc treaba până la capăt.

A început să plouă.

În cele din urmă, mintea mi s-a limpezit îndeajuns pentru a-mi scoate cizmele din picioare. Am înfipt tocurile în pământ

și le-am folosit ca să mă târăsc afară din groapă. Toți mușchii mi se contractaseră, rochia era umedă de la noroi, iar nările, pline de praf și murdărie.

Dar nu aveam de gând să mor în mormântul pe care-l săpasem.

Când am împins în sfârșit cufărul peste marginea trăsurii, capacul s-a deschis puțin și Hektor s-a uitat fix la mine exact când am început să-i acopăr fața cu noroi.

Am fost atentă. Ploaia a spălat urmele lăsate de copitele cailor. Și-n dimineața următoare, când m-am întors, nu mi-a mai rămas decât să-mi distrug rochia și să ajung în camera mea fără să fiu văzută.

M-am ocupat de Hektor așa cum m-am ocupat de orice altceva din viața mea: singură și cu foarte multă meticulozitate.

Nu ar fi avut cum să-l găsească. Chiar dacă ar fi călătorit cineva prin Pădurea Undatia, nu ar fi avut de unde să știe că stă pe un mormânt.

În acest caz, probabil că lordul Drivas crede că Hektor lipsește pur și simplu de prea mult timp pentru a fi plecat în vacanță și cumva a descoperit în el dorința de a-și găsi fiul. Nu că ar trebui să-i pese atât de mult, din moment ce Hektor este al patrulea la titlul de moștenitor al său.

Ceva s-a schimbat, dar nu voi permite ca acest lucru să mă afecteze. A pune întrebări nu ar face decât să atragă și mai multă atenție asupra mea. Îmi voi pregăti cu atenție răspunsurile pentru momentul în care lordul Drivas și ofițerul vor veni să-mi pună întrebări. Altminteri, voi continua ca până acum.

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU, privesc fix tavanul din camera de zi a reginei, o imagine în oglindă a cerului nopții. Odată ce voi obține coroana, cred că voi emite un ordin să fie renovat. Pot vedea stelele afară în orice noapte doresc. Mi-aș dori să fie pictate lucrurile pe care nu le pot vedea cu ușurință. Poate un peisaj din fiecare dintre cele cinci regate cucerite de Naxos. În curând vor fi regatele mele.

— Gata, spune Hestia. M-am descurcat bine?

Mă uit în jos la opera ei.

— Nu. Cusăturile ar trebui să fie uniforme și mai strânse. Asta se va destrăma de îndată ce vei încerca să o îmbraci.

Oftează:

— Înțeleg. Mai strânse și mai uniforme. Pot face asta. Dar cum remediez ceea ce am făcut deja?

Înșfac acul de la ea și trag până când firul alunecă din ochi, apoi pun vârful acului sub ultima cusătură și îl folosesc pentru a elibera firul.

— Repetă, spun, dându-i acul înapoi.

Hestia se așază din nou pe scaun și se concentrează. Este îmbrăcată cu o rochie într-o nuanță minunată de turcoaz, culoarea purtată de mine ieri. Mă întreb dacă îi influențează cumva reputația de la curte faptul că mă imită din toate punctele de vedere.

Rhoda, pe de altă parte, este îmbrăcată într-o rochie galben-deschis care îi evidențiază ademenitor toate curbele, suficient cât să obțină reacțiile dorite. Mi-a ascultat cu desăvârșire sfatul de a ignora perioada de doliu.

Rhoda stă de cealaltă parte a Hestiei și îi cere lui Galen părerea în legătură cu firul pe care ar trebui să-l folosească pentru floarea pe care o coase. El îi întinde mai multe culori și discută împreună despre avantajele fiecăreia. Încă sunt derutată de faptul că interacționează atât de mult cu valetul ei, dar

o îndrăgesc îndeajuns cât să nu aduc acest subiect în discuție. Pot fi drăguță cu Galen, dacă asta vrea Rhoda.

Dar nu mă pot abține să mă întreb dacă ea observă felul în care o privește Galen. Pare mult prea distras de schimbarea ei bruscă de vestimentație. Sau poate doar de ea.

Ușa se deschide din senin, iar un servitor care poartă ciorapi și perucă intră în camera de zi, ținând o cutie în mâini.

— Cum îți permiți? răbufnește Rhoda, ridicându-se de pe scaun. Bărbații nu au voie în această sală.

Se pare că Galen nu se pune la socoteală.

— Iertați-mă, doamnelor, dar regele m-a trimis. Am ceva pentru lady Stathos.

— Aici, spun eu, cu fața luminată.

— Domnișoară, spune servitorul, făcând o plecăciune în fața mea și întinzându-mi cutia neagră.

O iau, iar hârtia de ambalat se încrețește sub degetele mele. O panglică roșie ca sângele înfășoară cutia și este prinsă într-o fundă deasupra. Pachetul este destul de ușor, iar aerul este înmiresmat de cel mai delicat parfum de lavandă și mentă.

Kallias l-a împachetat personal.

— Oh, haide, Alessandra! spune Hestia, cu vocea tot mai ridicată. Deschide cadoul regelui!

Trag de panglică, iar funda se desprinde. Despăturesc cu grijă hârtia. Cumva pare lipsit de tact să o rup. Odată înlăturată, găsesc partea din față și ridic capacul, balamalele țâșnind în sus fără să scoată niciun sunet.

Mi se taie răsuflarea.

Am primit nenumărate bijuterii și pietre prețioase de la iubiții mei, dar asta...

Cuibărit în catifea neagră se află un colier diferit de orice am văzut vreodată. Rubinele au fost tăiate în forme de petale,

și sunt aranjate într-un trandafir înflorit, de mărimea unui pumn încleștat. Toate pietrele au o ramă din oțel negru care înconjoară frumos petalele, fiecare rubin ieșind astfel în evidență.

Cum era de așteptat, doamnele din cameră suspină adânc.

Rhoda se apleacă peste umărul meu ca să arunce o privire mai atentă bijuteriei.

— Vai, vai! Regele trebuie să fie îndrăgostit nebunește de tine.

Coboară vocea și continuă:

— Felicitări, Alessandra.

Hestia stă atât de aproape, încât respirația ei aburește nestematele. Închid imediat capacul și înmânez cutia înapoi servitorului.

— Ai grijă să fie dusă în camerele mele, spun.

— Desigur, mă asigură el, apoi pleacă pe unde a venit.

— Cum este el? vrea să știe Rhoda. Regele.

Croitoria și brodatul sunt date uitării, pentru că doamnele se apleacă în față în scaunele lor.

— Este foarte inteligent și capabil, spun eu, gândindu-mă la toate întrunirile și problemele cu care are de-a face. Și atent.

— Oh, dă-ne mai multe detalii! exclamă Hestia.

Îmbătată de atenția acordată, nu pot să nu le împărtășesc câteva detalii. Le spun cum mâncăm mai întâi deserturile, când luăm cina împreună. Cum îmi complimentează ținutele noi. Cum miroase a lavandă și a mentă. Că este foarte atașat este de câinele lui uriaș. Însă le împărtășesc și câteva minciuni. Vorbesc despre cum Kallias îmi sărută mâinile înmănușate când suntem în privat. Cum îmi șoptește la ureche despre viitorul nostru. Le spun despre o ieșire romantică sub stele, când toți ceilalți dorm.

Până la urmă, pentru a oferi credibilitate vicleșugului nostru, trebuie să fiu foarte convingătoare.

— Este un bărbat romantic, închei eu, adorând felul în care toată doamnele încearcă să se agațe de fiecare cuvânt pe care-l rostesc.

PRIMESC UN BILET prin care sunt anunțată că, din cauza unei întruniri prelungite, Kallias nu este disponibil pentru a lua cina cu mine. Bănuiesc că încă lucrează din greu să-l prindă pe bandit. Zvonurile circulă prin tot palatul. Se pare că a avut loc un alt atac, iar nobilii pun presiune pe regele lor.

Cinez singură în camerele mele, aranjând colierul pe masă, lângă mine, ca să-l pot admira. După aceea o cameristă mă ajută să ies din rochie și să îmbrac o cămașă de noapte. Dacă are vreo părere legată de cămășile de noapte create de mine, o păstrează pentru ea.

În seara aceasta port un model din mătase galben-crem. Mânecile – sau mai bine spus bretelele – îmi atârnă seducător pe umeri, iar decolteul rochiei îmi lasă sânii la vedere doar puțin. De fapt, foarte puțin. O simplă linie menită să nu arate prea mult, dar suficientă pentru a înnebuni un bărbat de dorința de a vedea mai mult.

Mai rămâne doar să am pe cineva căruia să-i arăt ținuta.

Stau pe marginea patului, cu mâinile în spate, ca să-mi susțin greutatea, când apare.

Sar în picioare, incapabilă să mă stăpânesc. Inima îmi bate cu putere.

Chiar dacă l-am mai văzut trecând prin pereți, abilitatea asta tot mă ia prin surprindere. Am senzația că nu este ceva cu care aș putea să mă obișnuiesc vreodată.

Sunt mândră de mine că nu am țipat. Măcar atât.

Întrezăresc chipul regelui pe măsură ce avansează în cameră și-mi dau seama că mă privește furios. Are pumnii

încleștați de-o parte și de alta a trupului. În ciuda orei târzii, este îmbrăcat din cap până-n picioare în ținută de zi.

— Credeam că nu mai tragi cu ochiul la doamne în timp ce se îmbracă, îi spun.

Maxilarul îi tremură ușor când vorbește:

— Ești îmbrăcată.

— Dar aș fi putut să nu fiu. Dacă ai fi ciocănit mai întâi...

— Ce naiba ai făcut?

Îmi încrucișez brațele. Refuz să tremur, chiar și în fața unui Rege.

— Ce-i cu tine? Nu am făcut nimic.

Incapabil să țipe la mine de la o asemenea depărtare, se apropie până când ne mai despart doar câțiva pași.

— Întregul palat vuiește din cauza asta! Le-ai spus sau nu doamnelor din camera de zi a mamei mele că ne-am atins?

Simt fiori pe șira spinării, ca niște degete reci. Nu sunt sigură cum este mai bine să fac: să mint sau nu.

— Servitorii bârfesc. Exagerează.

— Ce. Ai. Spus?

Mă îndepărtez de pat.

— Încerc să ofer credibilitate vicleșugului nostru. Am înfrumusețat interacțiunile noastre. Am spus că facem plimbări la miezul nopții și că ești mai intim când suntem singuri.

De ce este atât de îngrijorat? Nu este ca și cum ar avea o reputație de protejat. El este regele. Membrii familiei regale pot face orice își doresc.

— Ai spus că ne-am atins? Care au fost cuvintele tale exacte? mă întreabă pe un ton poruncitor.

Îmi strofoc mintea să-mi amintesc.

— Am spus că mi-ai sărutat mâinile înmănușate în privat.

— Înmănușate? Ești sigură că ai spus înmănușate?

— Sunt sigură. De ce?

Își trece o mână prin păr, iar stilul imaculat dispare, șuvițele căzându-i peste urechi.

— Nu le poți spune oamenilor că ai încălcat legea. Nu poți...

— Nu ai niciun drept să fii supărat pe mine! răbufnesc eu, sătulă să fiu mustrată. M-ai însărcinat să îi conving pe toți că mă curtezi. Asta a fost înțelegerea. Dacă erau lucruri pe care nu aveam voie să le fac, ar fi trebuit să-mi spui. Acum explică-mi de ce oamenii nu pot crede că ne-am atins. Și nici să nu îndrăznești să-mi spui că este pentru siguranța mea. Ai putea ierta pe oricine pentru orice. Ești regele. Deci ce înseamnă astfel de zvonuri pentru tine?

Furia îi dispare de pe chip și cred că abia acum își dă seama că sunt în cămașă de noapte. Ochii lui îmi alunecă pe trup. Lent, la fel ca în noaptea balului, când am fost prezentați prima dată.

— Mă fac vulnerabil.

Se întoarce pe călcâie și dispare prin peretele solid al camerei.

Capitolul 9

În dimineața următoare îi poruncesc cameristei să caute ceva roșu în garderobă. Știu exact ce ținută va găsi. O rochie lungă până la podea, care necesită un jupon pentru a-i da un oarecare volum. De la talie până jos, mătasea este adunată în mănunchiuri, oferindu-i un aspect ușor încrețit, rafinat. Corsetul devine negru la nivelul pieptului și îmi strânge talia, oprindu-se într-un punct mic deasupra fiecărui sân pentru a mă învălui complet. Rochia este fără mâneci, dar port mănuși care urcă până aproape de umeri.

Nu am vrut să distrag atenția de la noul colier.

Camerista îmi trage fermoarul de la spate, iar pandantivul în formă de trandafir roșu îmi alunecă peste claviculă, completând totul perfect.

Nu port rochia pentru rege. Nu după seara trecută. Nu, sunt obligată să-i port bijuteria pentru că toate doamnele din camera de zi au văzut când am primit-o. Cum ar părea dacă nu aș purta-o?

De îndată ce termin, este adusă o tavă și pusă pe masă – un mic dejun format din fructe proaspete, cereale cu zahăr și suc.

Un servitor aduce o a doua tavă și o așază lângă prima, dar pe cealaltă parte a mesei.

— Ce înseamnă asta? întreb.

Apoi intră Kallias și servitorii ne lasă singuri în salon.

— Ar fi trebuit să știu, mormăi eu în timp ce iau loc,

întrebându-mă dacă ar trebui să fiu pregătită pentru mai multe critici din partea lui.

— M-am gândit să vin eu la tine azi, spune el, ținându-mi scaunul. Ar trebui să-ți vizitez camerele dacă vrem să ne susținem mica șaradă. Desigur, vom evita dormitorul, ca să nu-ți distrugem reputația.

Iau o gură de suc înainte să vorbesc:

— Ai fost în dormitorul meu aseară. Camera aceea va fi rezervată momentelor în care ai chef să urli?

Coboară privirea, rușinat:

— M-am grăbit să fac presupuneri. Ar fi trebuit să știu că doamnele vor exagera cu bârfele.

Apoi ridică ochii din mâncare și se uită cu atenție la mine. La gâtul meu.

— Îți place cadoul meu?

— Mi-a plăcut mai mult înainte să urli la mine.

Ochii i se întunecă și oprește mâna care este pe cale să-i răvășească părul. Pentru o clipă rămâne complet nemișcat, de parcă s-ar gândi intens la ceva, analizând fiecare detaliu.

— Ah, spune el în cele din urmă. Încă nu mi-am cerut scuze.

— Nu, nu ai făcut-o.

— Îmi pare rău că m-am purtat ca un măgar seara trecută. M-ai putea ierta vreodată, Alessandra, prietena mea, dacă îți promit să nu o mai fac niciodată?

— Să nu mai faci ce, mai exact? întreb.

— Să nu mai trag concluzii pripite fără să vin mai întâi la tine, condus de sinceritate. Nu de furie.

Nu mă grăbesc să-i răspund, prefăcându-mă că mă gândesc îndelung la cuvintele sale. Dar bineînțeles că îl iert. Mi-a oferit, de departe, cea mai sinceră scuză pe care am primit-o vreodată.

— Ai putea urla și tu la mine dacă te-ar face să te simți mai bine, propune el.

— N-am chef să urlu.

— Atunci o vei face când vei avea chef. Așa este corect.

Schițez un zâmbet:

— Te iert.

Tensiunea din umerii lui se risipește și se concentrează asupra mâncării din fața sa. Fără să-și ridice privirea, spune:

— Îți vine minunat colierul.

Își dorește cu îndârjire recunoștința mea. Oare este îngrijorat că nu-mi place?

— Este cel mai deosebit cadou pe care l-am primit vreodată, răspund sincer.

Colțurile buzelor i se arcuiesc într-un zâmbet discret.

— Cu siguranță ai primit multe cadouri de la bărbați.

— Cu siguranță, repet pe un ton jucăuș.

— A încercat lordul Eliades să te curteze cu daruri?

— Deci ai observat că este interesat de mine?

— Cred că toți cei din palat și-au dat seama că este fermecat de tine.

Zâmbesc.

— Încă nu.

— În regulă, pentru că nu ar da bine ca oamenii să creadă că ești curtată de altcineva în afară de mine. Ne-ar strica planurile.

— Desigur.

Oare ar fi putut exista o urmă de gelozie în vocea lui?

MĂ RETRAG ÎN CAMERELE MELE pe înserat, după ce am petrecut o după-amiază minunată cu doamnele în camera de zi. Nu l-am mai văzut pe Kallias de la micul dejun. Devine tot mai important pentru mine să găsesc o cale de a avea acces în sălile în care se țin întrunirile. Nu doar că îmi doresc să

obțin un avantaj în ceea ce privește conducerea regatului, dar chiar trebuie să fiu acolo, din moment ce acele săli sunt locul în care Kallias își petrece majoritatea timpului.

Cum altfel să-l fac să se îndrăgostească de mine dacă nu petrecem mai mult timp împreună?

Îi spun cameristei să plece de îndată ce sunt îmbrăcată într-o simplă cămașă de noapte, apoi mă apropii de pat.

— Alessandra.

Icnesc atât de tare, încât aproape că mă sufoc. Mâna îmi zboară spre inimă.

— Pe toți *diavolii*, Myron?

Dintre toate locurile posibile, el apare din garderoba mea, îmbrăcat într-o ținută impecabilă din brocart și cu nicio cută la vedere, în ciuda spațiului strâmt în care a stat.

— De ce naiba ieși din garderoba mea? cer eu să știu.

— Singurul mod în care am putut să mă strecor aici a fost să aștept până când un servitor se apucă de curățenie și se lasă mult prea acaparat de ceea ce face ca să mă observe. Apoi te-am așteptat.

— Credeam că am fost suficient de clară când ți-am spus că nu vom mai vorbi. Cum îndrăznești să-mi ignori dorințele? Vor exista consecințe.

Myron rânjește de parcă tocmai a câștigat moștenirea tatălui său, apoi se face comod într-un scaun capitonat de lângă patul meu.

— Asta-i problema, Alessandra. Nu mă mai ai cu nimic la mână.

Expresia îmi rămâne împietrită ca o mască, dar pielea mă furnică de teamă.

— Despre ce vorbești?

— Încă n-a ajuns vestea la urechile tale? Tatăl meu a murit în această dimineață. Fratele meu a moștenit titlul de viconte. Eu și Proteus suntem destul de apropiați. Te asigur

că nu-i va păsa câtuși de puțin că am pierdut acel blestemat de pandantiv la un joc de cărți. Proteus iubește jocurile de noroc.

Îmi îngheață sângele în vene. Mi-am pierdut avantajul.

— Proteus trebuie să fie mult mai bun la jocurile de noroc decât tine, având în vedere că nu a pierdut toți banii pe care îi deține.

Myron își încleștează maxilarul și se ridică brusc:

— Până aici! Vezi tu, nu-ți mai permit să-mi vorbești așa, Alessandra. Doar dacă nu vrei ca fiecare persoană din palat să știe ce târfă ești cu adevărat.

Vederea mi se încețoșează și mă străbate un val de furie pură. Am pumnalul în cizmă. Pentru o secundă, sunt tentată să-l folosesc.

Dar moartea lui Hektor este deja anchetată. Nu mă pot procopsi cu încă o moarte pe cap. Și nu aș reuși niciodată să scot trupul din palat fără să fiu văzută. Nu, această situație trebuie tratată cu foarte multă grijă.

Poate aș putea să-l atrag pe Myron departe de palat, abia apoi să-l ucid.

— Nu mai ai nimic inteligent de spus? întreabă Myron. Sau mintea ta are nevoie de mai mult timp pentru a procesa totul? Poate că te pot ajuta. Permite-mi să-ți clarific situația, adaugă el, apoi se apleacă spre mine. Îmi aparții. Vei face orice îți spun, ori de câte ori îți spun. Și vei începe prin a mă duce la acea piesă de teatru care va avea loc mâine seară, pe moșia vicontelui.

— Piesa de teatru? repet. De ce ai dori să mergi?

— Pentru că este timpul să-mi fac niște prieteni mai influenți. Le datorez mulți bani multor oameni. Fratele meu nu mă poate ajuta chiar atât de mult. Dar tu, femeia care îl curtează pe rege, tu îmi vei asigura accesul în cele mai prestigioase moșii din regat. Și când lumea te va vedea pe tine – *aleasa* regelui – la brațul meu, va ști că sunt cineva important.

Nu nu nu nu nu nu nu nu!

Răsuflu cât pot de ușor, apoi mă așez pe marginea patului, cu o expresie înfrântă pe față.

— Am greșit când te-am tratat așa cum am făcut-o, Myron. Îmi pare atât de rău. Dar nu trebuie să fim dușmani. Putem să ne ajutăm unul pe celălalt. Mă bucur că îți pot obține o invitație la piesă.

— Termină cu prostiile, spune Myron, impasibil. Te cunosc de prea mult timp ca să nu știu când te prefaci.

— Îți garantez că nu te-ai prins niciodată când m-am prefăcut.

Obrajii lui Myron devin roșii, iar o venă i se umflă pe gât, de parcă stă să explodeze. Se apropie de mine din câțiva pași mari și ridică o mână de parcă e pe punctul să mă lovească. Se oprește, apoi o coboară:

— Sunt împotriva violenței. Nu trebuie să te lovesc. După cum am spus, îmi aparții. Acum asigură-te că voi merge la acea piesă sau îi voi spune regelui totul despre cum îți place să-ți petreci nopțile.

AȘA CEVA NU SE POATE ÎNTÂMPLA.

Am stat mereu lângă rege, cu toată nobilimea urmărindu-mi fiecare mișcare, de parcă ar fi putut să afle secretele celor mai mari mistere ale vieții doar privindu-mă suficient.

Iar astăzi?

Astăzi, în stânga mea nu stă regele, ci Myron. După ce a sesizat oportunitatea, Orrin, lordul Eliades, a ocupat repede locul din dreapta mea. Rhoda și Hestia îmi aruncă priviri nedumerite peste masă. Dar nu reușesc să fac nimic altceva decât să mă uit fix la castronul de supă.

— Ți-am simțit mult lipsa la balul caritabil, spune Orrin. Am donat două mii de necos adăpostului din Naxos. O sumă

atât de mică în comparație cu imensitatea veniturilor mele anuale, dar intenționez să ofer mult mai mult pe tot parcursul anului.

Myron se apleacă:

— Zâmbește, draga mea; toată lumea ne privește. Haide sau va trebui să încep o conversație care nu este deloc potrivită pentru masa de prânz.

Colțurile buzelor mi se ridică, dar este mai mult o grimasă.

Sincer, chiar nu-mi dau seama care diavol este mai rău, cel din dreapta sau cel din stânga mea.

Nu am dormit deloc aseară. În schimb, m-am gândit cum să scap din situația asta cu Myron. Până acum nu am nicio idee, cu excepția crimei, dar trebuie să am răbdare. Și, cumva, să mă asigur că Myron nu-mi compromite poziția față de rege.

Leandros, Petros și Rhouben stau împreună lângă Rhoda, vorbind între ei. Oh, aș da orice să fiu de partea aceea a mesei!

Melita Xenakis, logodnica lui Rhouben, îl ține strâns de braț, ca și cum va fugi de ea dacă nu ar face-o. Rhouben încearcă să mănânce cu cealaltă mână în timp ce o ignoră cu desăvârșire.

Melita, pe de altă parte, continuă să arunce priviri spre partea asta a mesei, după fiecare îmbucătură.

Spre Orrin, îmi dau seama.

Să fie admirație ce întrezăresc în ochii ei?

Cât de interesant.

— Lady Xenakis, ce părere aveți despre actele caritabile ale lordului Eliades? întreb eu, vorbind peste următoarea observație plictisitoare a lui Orrin.

Melita tresare violent, ca și cum ar ieși dintr-o transă.

— Poftim?

— Nu admirați generozitatea contelui? Sau era altceva?

Obrajii îi iau foc. Se întoarce cu spatele la mine și se apleacă spre logodnicul ei. Îmi mut privirea când asupra lui Rhouben,

când asupra lui Orrin. Orrin este cu siguranță mai chipeș, o calitate care probabil ar atrage o femeie vanitoasă ca Melita. Am vorbit de mai multe ori cu Leandros și cu prietenii lui de la prima întâlnire de prânz. Știu că Rhouben este primul născut al unui viconte, unul foarte bogat. El va moșteni totul într-o zi. Dar Orrin este un conte aflat deja în posesia pământului și a titlului său.

O idee începe să prindă contur. Una care ar putea să mă scape atât de Orrin, cât și de Myron.

— Maiestatea Sa, regele! strigă un vestitor și toată lumea este brusc în picioare.

Hestia se ridică atât de repede, încât câteva picături de tocană zboară din lingura ei și aterizează pe tunica lui Orrin. Mi se îmbunătățește ușor dispoziția. Kallias intră cu pași mari în cameră, aruncă o singură privire spre scaunele goale din capul mesei și spune:

— Lady Stathos?

— Da? întreb, mult mai relaxată acum, că este aici.

— Vrei să mi te alături?

Nu aștept ca un servitor să mă ajute să mă ridic de pe scaun. Aproape că sar de pe el. Kallias mă urmărește când trec repede pe lângă Myron, cu o expresie de recunoștință pură întipărită pe față.

— Cine este bărbatul acela? Nu-l cunosc, spune Kallias în timp ce mă așez.

— E un nimeni, spun cu toată sinceritatea.

— Acum sunt și mai curios.

Conversațiile revin în forță în marea sală, așa că îndrăznesc să vorbesc puțin mai tare.

— Numele lui este Myron Calligaris. Este fiul unui viconte.

— Și cum v-ați cunoscut?

— Tatăl său a făcut afaceri cu tatăl meu. Ne-am întâlnit în câteva ocazii când venea la moșia Masis.

Kallias își fixează privirea asupra mâncării, dar simt că indiferența este forțată.

— Să înțeleg că sunteți prieteni?

— Nu mai suntem.

Fac greșeala de a privi în lungul mesei la Myron, care îmi face cu ochiul.

— Pare foarte prietenos.

Tonul acela. Oh, cât mi-aș dori să-l pot descifra.

— Ai putea să-l pui la pachet cu Eliades.

— Ah! Un admirator care nu se dă bătut. Nu prea îi pot învinovăți pentru asta, spune regele.

Îmi așez mâinile în poală, iar un servitor îmi recuperează farfuria de la locul anterior și o pune în fața mea.

— Ai fost reținut cu o altă întrunire? întreb cu grijă. A atacat din nou banditul?

Umbrele lui Kallias se întunecă.

— Nu, niciun atac nou. Dar am aflat despre o altă problemă.

Încuviințez din cap, concentrându-mi atenția asupra mâncării. Nu vreau să întreb. Vreau să-mi spună din proprie inițiativă. Vreau să mi se destăinuie. Să aibă încredere în mine.

Răbdarea îmi este răsplătită.

— Au sosit delegați din Pegai.

Cel mai recent regat cucerit de Kallias.

— Veștile pe care le aduc nu sunt bune. Acte fățișe de rebeliune au loc pretutindeni, încontinuu. Cetățenii îmi ucid soldații. Dau foc cazărmilor. Aruncă mâncare stricată în regenta mea când merge pe străzi.

— Se opun domniei tale?

Un mușchi de pe față îi tresare.

— Au fost învinși. I-am cucerit cinstit. Taxele lor nu sunt cu mult mai mari decât erau înainte, iar soldații mei oferă

protecție întregului oraș. Țăranii insurgenți sunt singurii răspunzători pentru fărădelegile înfăptuite.

— Deci ce urmează? Spânzurări publice?

— Până acum au fost doar biciuiri publice. Cu cât este mai mică populația, cu atât primesc mai puține taxe. Plănuiesc să trec la cucerirea Estetiei până anul viitor. Armata are nevoie de bani.

Ridică brusc privirea din mâncare:

— Astfel de probleme nu pot fi interesante pentru tine. Nu trebuie să le discutăm.

— Mi se par fascinante, răspund. Dar, dacă îmi permiți, biciuirea unui om nu-l face mai puțin apt de muncă? Cum îți vei mai obține taxele?

— Ai o idee mai bună?

— Adesea, nu frica de pedeapsă împiedică săvârșirea unor infracțiuni.

Știu prea bine din experiență proprie, nesocotind spusele tatălui meu.

— Uneori este mai bine să muncești pentru a câștiga ceva. Ce vor Pegainii în afară de independență?

Kallias se întoarce cu fața spre mine:

— Nu știu.

— Poate că un punct bun de plecare ar fi să le dai ocazia să-și facă vocea auzită. Permite-le să-și aleagă singuri un reprezentant, pentru a fi în consiliul regentei – dacă atacurile încetează.

— Le-ai oferi mai multă putere? întreabă el neîncrezător.

— Bineînțeles că nu. Le-aș oferi iluzia puterii. După ce știi pe cine au ales și cu cine interacționează cel mai mult persoana respectivă, vei găsi căpeteniile. Și îi poți nimici pe toți. Poți zdrobi sub picioare întreaga rebeliune.

Kallias înghite dumicatul din gură:

— Alessandra Stathos, asta este de-a dreptul diabolic!

Rostește cuvintele de parcă ar fi cel mai mare compliment pe care mi-l poate face.

— Ești o adevărată comoară, știi asta?

La auzul acestei laude, un val de căldură îmi străbate întregul trup.

ÎN SEARA ACEEA, FAC INVESTIGAȚII. Încep cu cea care îl vizează pe viconte, fratele lui Myron, Proteus. Apoi trec la proprietarul popularei săli de jocuri pe care știu că o frecventează Myron.

Aceștia sunt primii pași din punerea în aplicare a planului meu.

Asta nu s-a terminat. Nici pe departe.

Capitolul 10

Cred că rochia pe care am ales-o în această seară este cea mai rafinată dintre toate creațiile mele. La prima mea ieșire în afara zidurilor palatului, vreau să atrag atenția. Vreau ca toată lumea să știe că eu sunt cea care îl curtează pe regele a șase regate.

Chiar dacă nu mă însoțește.

Rochia este argintie, iar fusta este ornată cu funde delicat înnodate, astfel încât să ofere iluzia unor cascade care se revarsă în laterale. De-a lungul tivului sunt prinse mici pietre prețioase – safire și smaralde –, șlefuite astfel încât să arate ca niște pești care sar din materialul strâns în mănunchiuri.

Singurul meu accesoriu este un evantai gri, perfect pentru a-mi masca expresiile în cazul în care piesa se va dovedi a fi plictisitoare.

Și, bineînțeles, pentru a-mi ascunde dezgustul față de Myron.

Buclele nu-i mai acoperă ochii, fiind fixate acum la spate cu o panglică. Poartă o jachetă de culoarea abanosului, cu cusături aurii de-a lungul tivurilor, peste umeri și în partea din față. Pantaloni eleganți, negri și strâmți, cu nasturi aurii, îi îmbracă picioarele lungi.

— Brațul tău, Alessandra, spune Myron când coborâm din trăsură.

Mă abțin să strâng din dinți în timp ce îl iau de braț. Rhoda și Hestia ne însoțesc. Și deși li l-am prezentat pe Myron drept un prieten din copilărie, amândouă continuă să arunce priviri întrebătoare în direcția lui.

— Nu-mi vine să cred că nu ai vrut să-mi spui ce culoare vei purta în seara asta, geme Hestia lângă mine. Ar fi trebuit să ghicesc că va fi argintiu!

— Rochia ta roz este minunată, îi spun. Arăți ca o zână a primăverii.

— Trebuie să port ceea ce poartă viitoarea regină.

Amuțesc pentru o fracțiune de secundă, prea flatată de presupunere.

— La un moment dat, comentează Rhoda, chiar trebuie să devii o femeie independentă, Hestia. Găsește-ți propriul stil. Și fii mândră de el.

Hestia o ignoră.

— Cred că ajunge cu pălăvrăgeala, doamnelor, spune Myron. Haideți!

— Putem vorbi în timp ce mergem, izbucnesc eu.

Nu are voie să-mi trateze prietenele în acest fel. Totuși Hestia și Rhoda rămân tăcute cât urcăm pe alee.

Vicontele și vicontesa de Christakos au o moșie încântătoare. Garduri vii, minuțios îngrijite, mărginesc drumul. La ușa din față ajungi pe niște trepte din marmură, iar vicontele și soția lui sunt îmbrăcați doar în cele mai fine mătăsuri și satinuri.

Doamna moșiei îmi ia mâna când ne vine rândul să fim întâmpinați.

— Lady Stathos! Ce onoare să vă primesc în casa mea, dar unde este Maiestatea Sa?

Se uită fix la Myron, de parcă doar mijind ochii ar putea să-l transforme în Kallias.

— Reținut cu treburi, mă tem.

— Ce păcat! Vă rog să vă simțiți ca acasă și sper că îi veți spune că v-ați bucurat de ospitalitatea noastră.

Myron mă strânge mai tare de braț.

— În schimb, sunt însoțită de prietenul meu, Myron Calligaris, spun cu stângăcie. Fiul cel mic al regretatului viconte.

— Oh! Ce mai faceți? întreabă vicontesa din politețe.

— Luând în considerare situația, destul de bine, doamna mea. Sper că nu veți fi prea supărată pe Alessandra pentru că mi-a permis să o însoțesc în absența regelui. A crezut că mi-ar prinde bine distragerea.

Vicontesa zâmbește, apoi se uită cu subînțeles la oaspeții din spatele nostru, sugerând limpede că am reținut-o prea mult.

— Lady Christakos are mulți oaspeți de primit. Ar trebui să ne bucurăm de festivități, spun eu.

Apoi încep să mă deplasez, trăgându-l pe Myron după mine înainte să apuce să spună o altă prostie.

Sala de bal a fost complet golită, cu excepția scaunelor tapițate, care acum sunt așezate în cerc în mijlocul podelei. Dacă nu mă înșel, este spațiul alocat scenei.

Locurile noastre sunt în primul rând, rezervat pentru regalitate.

— Oh, uite! Este ducele de Demetrio. Fiica lui își face debutul în societate la începutul săptămânii viitoare. Alessandra, trebuie să mă prezinți, zice Myron.

Știu de balul ținut în onoarea fiicei ducelui. Am acceptat deja invitația la eveniment, dar este imposibil să-l abordez chiar acum pe duce și să-l las pe Myron să mă facă din nou de râs.

— Piesa va începe în curând, protestez eu. Nu avem timp.

Myron îmi răspunde cu o privire. Una prin care îmi transmite mult prea clar ce se va întâmpla dacă nu fac așa cum îmi cere.

Dar încerc din nou.

— Este un loc liber lângă el. Ai putea să-l ocupi înainte s-o facă altcineva. Apoi ai putea vorbi cu el pe toată durata piesei.

Myron cântărește o vreme propunerea mea, apoi pleacă de lângă noi.

Slăviți fie diavolii! Sper din tot sufletul că nu va provoca prea multe probleme, aflându-se singur, de capul lui.

Ne ocupăm în sfârșit locurile. Rhoda stă în mijloc, între mine și Hestia. Scaunul din stânga mea rămâne liber.

— Amintește-mi de ce l-am adus cu noi, zice Rhoda.

— Nu am avut de ales. Tatăl meu mi-a poruncit să-l prezint unor oameni noi, mint eu.

— Totuși ai făcut bine că ai scăpat de el, spune Hestia.

— Mersi. Mi-aș dori să nu fi fost niciodată... prietenă... cu el.

Strecor la timp cuvântul pe care aproape-l lăsasem să-mi scape.

— Mă folosește doar pentru că mă aflu în grațiile regelui, afirm eu, apoi le arunc o privire fetelor din dreapta mea. Acesta este singurul motiv pentru care suntem prietene?

Hestia pare jignită.

— Bineînțeles că nu! Rochia ta a fost motivul pentru care am vrut să devenim prietene! Și acum, că te cunosc, nici că-mi mai pasă ce porți! Mă rog, în mare fie vorba, rectifică ea.

— Eu ți-am admirat abilitatea de a pune atât de repede mâna pe un bărbat, adaugă Rhoda. Nu a avut nimic de-a face îndeosebi cu regele. La început nu ni se întâmplă tuturor să fim atrași de prietenii noștri prin lucruri neînsemnate? Adevăratele legături se dezvoltă după aceea, când se dezvăluie adevăratul caracter.

Mulțumită de răspunsurile lor, mă uit spre scena goală.

Un gentilom cu plete aurii observă locul liber de lângă mine și îmi rânjește.

Leandros.

— Alessandra, spune el când ajunge la mine. Sunt atât de încântat că ni te-ai alăturat în afara palatului sufocant și plictisitor, chiar și pentru o noapte. Cum ai reușit să te separi de rege îndeajuns de mult? Doar nu mi-ai da speranțe false, nu-i așa?

Oh, flirtează cu nerușinare. Îmi place mult asta.

— Mă tem că totul este doar în imaginația dumitale, lord Vasco, spun eu.

Face un gest dramatic și își aruncă mâinile peste inimă.

— Mă rănești cu adresarea ta formală.

— Unde sunt complicii tăi în această seară? întreb, uitându-mă în spatele lui, după Rhouben și Petros.

— Sunt surprins că nu poți simți dezgustul lui Rhouben de aici. Uite-l în dreapta. Al treilea rând din față.

Strălucirea veșmântului său iese în evidență ca un far. Dacă m-aș fi uitat, cu siguranță l-aș fi remarcat. Hainele lui împrăștie raze aurii și roșii. Pe orice alt bărbat ar arăta ridicol, dar el o scoate la capăt prin simpla încredere pe care o afișează. În dreapta lui, văd motivul dezgustului.

Melita Xenakis. Îl strânge cu putere de braț și pare foarte mulțumită de ea însăși, de parcă Rhouben ar fi un pește pe care tocmai l-a prins. Ca și cum mi-ar simți privirea fixă, se uită în direcția mea. De îndată ce vede scaunul gol de lângă mine, unde ar trebui să stea regele (sau poate că se gândește la Orrin), rânjește ca pentru sine și întoarce privirea.

Ce târfu...

— Iar Petros chicotește în colț cu lordul Osias.

— Nu el este cel care a flirtat cu iubitul lui la bal?

— Da, însă Petros a decis că jocul ăsta poate fi jucat în doi.

— Cât de șiret din partea lui, spun zâmbind.

— O, nu! spune deodată Hestia. Un valet o aduce aici pe lady Zervas. Leandros, așază-te!

Leandros încearcă să-mi ceară permisiunea din priviri, dar Hestia se ridică și îl împinge în scaunul gol de lângă mine, apoi revine la locul ei. Valetul nu ezită și își modifică ușor direcția, îndrumând-o pe lady Zervas în altă parte.

— De ce nu vrem să stea cu noi? întreb, înclinându-mă spre Rhoda.

Hestia face la fel, aplecându-se peste poala Rhodei ca să o pot auzi șoptind:

— Este îngrozitor de plictisitoare. Mereu melancolică. Nu ne-am distra deloc cu ea prin preajmă.

— Nu am văzut-o în camera de zi a reginei, îi spun eu.

— Asta pentru că nu se alătură celorlalte doamne, zice Rhoda. Este destul de rezervată.

— Mă întreb de ce mai stă la palat dacă nu îi place deloc compania.

— Nu are de ales! explică Rhoda. I s-a poruncit să rămână la palat, așa cum ni s-a poruncit și nouă.

Ah, a fost acolo în noaptea în care a murit regele. Iar acum, până când este prins vinovatul, palatul este închisoarea ei.

O urmăresc pe lady Zervas ocupându-și locul. De îndată ce o face, îmi aruncă o privire aproape ucigătoare.

Leandros chicotește.

— De ce se uită așa la mine? întreb.

— Toate doamnele se vor uita așa la tine, când stai lângă mine. De vină este gelozia.

Îi arunc o privire plină de îndoială.

El rânjește:

— Bine, s-ar putea să nu fie din cauza mea. Dar de vină este gelozia.

— Pentru că îl curtez pe rege? Dar el are mai puțin de jumătate din vârsta ei!

— Nu este vorba despre Kallias. Lady Zervas a fost îndrăgostită de regretatul rege. S-au curtat pentru scurt timp înainte ca inima regelui să fie furată de răposata regină. Zervas nu l-a uitat niciodată. Te vede într-o poziție în care a fost cândva și presupun că te invidiază pentru asta.

Acum o privesc cu alți ochi. Părul ei voluminos este brăzdat de fire argintii, care nu o fac să pară bătrână, ci impunătoare. Are un aer de persoană importantă și nu catadicsește să se mai uite la nimeni din jurul ei, acum, că a terminat cu mine. Da, se comportă de parcă se consideră regină.

— În seara asta este persoana mea preferată, continuă Leandros. Nu știu cum altfel te-aș fi putut convinge să mă lași să stau lângă tine.

Dau ochii peste cap și exact atunci se sting o parte dintre luminile din sală, întunecând scena improvizată.

Actorii se pregătesc să-și ocupe locurile, alergând pe culoarele dintre rândurile de scaune ca să ajungă în centru. Și începe spectacolul.

PIESA ESTE NESPUS DE PLICTISITOARE. La final, cei doi îndrăgostiți tot nu reușesc să treacă peste neînțelegerile dintre ei pentru a fi împreună. Sincer, întregul spectacol a fost o ceartă lungă. Nu a existat niciun duel cu săbii, nicio bătaie cu pumnii, nimic incitant.

Următorul eveniment la care am fost de acord să particip este balul care marchează debutul în societate al fiicei de 16 ani a ducelui și ducesei de Demetrio, veri îndepărtați ai regelui, dar niște relații noi pentru mine.

Îi trimit un alt bilet lui Kallias, prin care îl invit să mi se alăture, sperând că de data aceasta răspunsul ar putea să fi diferit, având în vedere că regele are o legătură cu familia, dar este același.

Draga mea prietenă Alessandra,

Aș vrea să te pot însoți. Mă gândesc cu plăcere la ultimul nostru dans. Din păcate, lucrez din greu la punerea în aplicare a planului tău pentru Pegai. Cu ceva noroc, îi vom reprima pe rebeli înainte de sfârșitul lunii.

Eu și consiliul ne confruntăm și cu cel mai recent atac al banditului mascat. De data aceasta, jaful a avut loc mult prea aproape de palat, spre nemulțumirea mea. Cel puțin avem o descriere mai exactă a bărbatului. Glugă maro. Mască maro peste ochi.

Asta a fost, desigur, sarcasm.

De asemenea, mă tem că astăzi nu vom putea lua cina împreună. În seara asta, consiliul va mânca în sala de ședințe.

Sper din tot sufletul că te bucuri de timpul petrecut în sânul nobilimii. Am înțeles că prietenul tău Calligaris te-a însoțit la piesa de teatru de la moșia vicontelui. Sunt încântat să aud că ai reușit să-mi găsești un înlocuitor.

Al tău,
Kallias

Un înlocuitor? Oare să fie amărăciune sentimentul care îi însoțește cuvintele?

Trebuie să scap de Myron și încă repede. Pentru a face acest lucru, trebuie să vorbesc cu Rhouben. Totuși sunt nevoită să discut și cu Kallias, ca să ne consolidăm vicleșugul. Până la urmă, ne curtăm. Pun în balanță cele două opțiuni, încercând să decid ce să fac mai întâi. A trecut prea mult timp de când l-am văzut ultima oară pe rege. Trebuie să aflu unde e.

Nu mă apropii de atingerea obiectivelor când trec zile întregi fără să ne vedem. Cum ar putea regele să se îndrăgostească de mine?

Orice servitor poate fi mituit și mă folosesc de toți cei pe care îi pot găsi prin palat pentru a primi îndrumări către sălile de întruniri întrebuințate de rege și de consiliu.

Misiunea mea finală este dificilă. Trebuie să las impresia că îl curtez pe rege, dar, în ochii lui Kallias, trebuie să par ca și cum aș vrea să fim doar prieteni. Toate astea în timp ce încerc cu adevărat să-l fac să se îndrăgostească de mine.

Mă plimb pe marginea prăpastiei, atentă la fiecare pas.

În cele din urmă, ajung pe un coridor pustiu, nesigură în ce loc să merg mai departe, când o siluetă apare după colț.

— Leandros!

— Alessandra! Acum mă cauți? Oare să fie de vină timpul petrecut împreună la piesă? Oare rațiunea a avut, în sfârșit, câștig de cauză, și te-ai despărțit de Kallias?

Maschez rânjetul care vrea să iasă la suprafață:

— De fapt, îl caut pe Kallias.

Leandros se uită întrebător în jurul său:

— Pe lângă camerele mele?

Mormăi:

— Serios? Eu caut sălile de întruniri. Un servitor m-a trimis în direcția asta.

— Acestea sunt camerele pentru oaspeți. Te asigur că regele nu se află la acest etaj.

— Și i-am plătit ultimului servitor un necos pentru indicații. În mod clar, au fost eronate.

— Sau ai greșit tu drumul.

— Îndrăznești să sugerezi că vina îmi aparține?

Un licăr îi însuflețește ochii.

— Ești curtată de rege. Nu aș fi surprins dacă erai cu mintea în altă parte în timp ce călătoreai prin palat.

Îmi îngustez ochii.

— Nu știu ce fel de doamnă crezi că sunt, dar nu mă extaziez la gândul unui simplu titlu.

— Ce fel de doamnă ești? întreabă el, cu un ton jucăuș în voce.

— Una căreia îi place să primească atenție din partea celui pe care îl curtează.

Nu intenționasem să rostesc cuvintele cu voce tare, dar gândul amar tot a prins glas.

Leandros dă din cap, ca și cum mi-ar înțelege cu adevărat răbufnirea.

— Pot să te escortez până la sălile de întruniri? Nu am altceva mai bun de făcut decât să-mi petrec timpul cu o femeie frumoasă.

Încuviințez recunoscătoare.

— Te rog. În ritmul ăsta, regele va pleca până când un servitor competent mă îndrumă în direcția bună.

— Încă mai dăm vina pe servitori, nu-i așa?

Sunt tentată să-l lovesc. Leandros râde de expresia de pe fața mea.

— Iartă-mă. Pe aici.

Îmi oferă brațul, iar eu îl iau.

— Nu pot să cred că am ajuns în această situație, spun eu, după câteva momente. Să-l caut în timpul întrunirilor sale.

Leandros va crede că sunt supărată doar pentru că bărbatul care mă curtează nu are timp pentru mine.

— Un rege este foarte ocupat, spune el. Sunt sigur că, dacă ar putea, ar petrece mai mult timp cu tine.

— Asta ți-ai spus când te-a îndepărtat? întreb.

Simt cum se încordează mușchii brațului de care îl țin. Poate că vorbele mele au fost prea dure.

— Nu, zice el într-un final. Știam că Kallias trebuie să se vindece după moartea părinților săi. Abia încetase să-și jelească fratele, doar pentru a-și pierde părinții. I-am acordat timp, deoarece m-am gândit că, în cele din urmă, se va baza pe mine și pe ceilalți prieteni ai săi pentru sprijin. Pentru ajutor. Dar nu și-a revenit.

— Kallias a avut un frate? întreb.

— Nu-ți amintești de moartea prințului moștenitor?

Dau din cap.

— Ai fost prea mică atunci când s-a întâmplat. Xanthos Maheras a fost fratele lui Kallias, cu doi ani mai mare decât acesta. Am înțeles că regele își admira fratele, nu știu sigur, pentru că nu îl cunoșteam pe vremea aceea.

— Ce s-a întâmplat cu Xanthos?

— Se spune că a avut un accident de trăsură.

— Cât de oribil!

Leandros dă din cap.

— Unchiul meu m-a adus la palat câțiva ani mai târziu, crezând că tovărășia băieților de aceeași vârstă ar putea ajuta. Nu mă așteptam să-mi placă de el, nu cu adevărat, fiind o prietenie aranjată.

Cunosc exact sentimentul.

— Și acum, după moartea părinților săi, continuă Leandros, Kallias nu are încredere în nimeni. Cu excepția ta, din câte se pare.

După o pauză, mă întreabă:

— Cum este?

Îl bat ușor pe braț:

— Pare destul de bine. Este atât de ocupat să ia totul asupra sa! Dar purtăm conversații interesante.

— Pur și simplu îmi fac griji că a uitat în totalitate cum să se distreze.

Să se distreze.

Da, exact de asta are nevoie Kallias. De cineva care să-i aducă aminte cum să se distreze.

— Am ajuns, spune Leandros când cotim pe un coridor nou. Sala este drept înainte. Nu ai cum să o ratezi.

— Îți mulțumesc pentru ajutor. Nu aș fi găsit-o niciodată singură.

— Cu cea mai mare plăcere.

Leandros își retrage brațul, iar ochii i se opresc pe colierul care îmi înconjoară gâtul – trandafirul cu rubine.

— Frumos.

— A fost un cadou de la Kallias.

— Poeții spun că virtutea unei femei este mai presus de rubine. Mă aștept ca regele să te prețuiască mai mult decât toate pietrele prețioase din lume la un loc. Știu că eu aș face-o dacă ai fi a mea.

Apoi pleacă, dispărând din vedere.

Mă uit îndelung după el, o furtună neobișnuită de emoții învârtindu-se înăuntrul meu.

Poeții pot spune orice naiba vor. Valoarea unei femei nu este decisă de ceea ce se află între picioarele ei, ci de ceea ce se află în mintea ei.

Dar flirturile lui Leandros sunt mai mult decât măgulitoare. Poate că ar putea să-mi fie de folos pe viitor dacă va trebui să aprind o scânteie de gelozie în inima lui Kallias. Sau, din moment ce au fost cei mai buni prieteni, Leandros ar putea să știe mai multe decât mine despre interesele și pasiunile lui Kallias. S-ar putea dovedi o sursă valoroasă de informații, rămâne doar să abordez natural subiectul.

Când ajung în capătul coridorului, sunt oprită de un băr-

bat cu ochelari exagerat de mari, pantofi cu toc, colanți și o tunică neagră. Ține în mâini un stilou și un pergament.

— Domnișoară, vă pot ajuta? întreabă el.

Încearcă să fie subtil cu ocheada pe care mi-o aruncă, însă nu trece neobservată.

— Sunt lady Alessandra Stathos. Speram să-l prind pe Maiestatea Sa între întruniri.

Bărbatul face o plecăciune.

— Am auzit de sosirea dumneavoastră la curte, lady Stathos. Sunt convins că regele s-ar bucura foarte mult să afle că ați trecut pe aici, dar mă tem că întrunirile succesive îl vor ține ocupat tot restul zilei.

— Schimbă camerele? Poate l-as putea prinde în treac...

Ușile se deschid și din sală iese un grup de bărbați și femei. Aprodul mă apucă de braț și mă trage din drum, ca să nu fiu călcată în picioare.

— Iertați-mă, domnișoară, spune el odată ce a trecut hoarda furioasă.

Dispare în cameră și îl urmez îndeaproape, înainte ca ușa să se închidă.

Încăperea este mai mult o aulă decât o sală de întruniri. Băncile ocupă mai mult de jumătate din spațiu. Lipit de peretele opus se află un tron și mai multe scaune mici, răspândite primprejur. Kallias stă pe tron, iar consilierii, pe locurile din jur.

Aceasta este o cameră unde se iau decizii, unde se exercită puterea. Odată ce va muri Kallias, eu voi ocupa tronul, hotărând soarta altora.

Regele mă vede aproape imediat. Se ridică și trece repede pe lângă aprod, ca să ajungă la mine.

— Ce cauți aici? mă întreabă în șoaptă.

— Îmi joc rolul, îi răspund. Îmi este dor de alesul meu. M-am gândit să te răpesc. Am putea lua caii pentru o plimbare pe munte.

— Asta sună minunat, dar mă tem că avem mai multe întruniri programate. Nici măcar nu am timp să mă plimb prin cameră cu tine.

— Oh! spun, dezamăgită. Ce a fost asta? întreb, făcând un gest către nobilii furioși care plecaseră în grabă.

Kallias își masează tâmpla.

— Și mai mulți nobili deposedați de bunurile lor de banditul nostru mascat.

— Ai mărit numărul patrulelor?

— Asta și multe altele. Am pus în aplicare toate ideile care ne-au trecut prin minte. Lady Tasoula i-a interogat personal pe negustorii care locuiesc în zonele în care au avut loc jafurile. Nimeni nu vrea să-l dea în vileag pe bandit. Este eroul lor. Nu îl vor trăda. Oricum, sunt aproape sigur că niciunul dintre ei nu știe cine este cu adevărat. Ampelios i-a... interogat pe mulți dintre țărani. Dar nu am prins pe nimeni care să fi acceptat banii banditului. Fără cooperarea negustorilor, care refuză să ne spună ce țărani au deodată mai mulți bani în plus, nu putem ști cine primește monedele furate. Am încercat să înscenăm atacuri ca să-l prindem, dar totul a fost în zadar. Am emis o recompensă pentru prinderea lui, dar niciun suflet nu este tentat. Omul ăsta mă face să arăt ca un prost. Când voi pune mâna pe el...

Kallias se oprește brusc, amintindu-și cu cine vorbește.

— Îmi pare rău. Îmi las temperamentul să preia controlul. Nu ar trebui să fii aici, să ai de-a face cu asta.

Consilierii păstrează tăcerea și trag cu urechea la conversația noastră, fără a se obosi să ascundă asta. În așteptarea răspunsului meu, lordul Vasco își mută privirea de la mine la Kallias.

— Maiestate, am o idee pentru gestionarea problemei cu banditul, dacă ați dori să o auziți. Întrucât mi-ați apreciat atât de mult sfatul în legătură cu rebelii din Pegai, sper că veți

avea suficientă încredere în mine încât să-mi permiteți să-mi exprim părerea și în această chestiune.

Cuvintele pompoase sunt pentru urechile consiliului, desigur.

Kallias clipește încet.

— Te rog continuă.

— Dacă încercările de a-l prinde pe bandit s-au dovedit sortite eșecului, atunci poate ar fi utilă o capcană întinsă celor cărora le dă bunurile furate? Apoi ați putea găsi persoanele potrivite pe care să le interogați cu privire la identitatea hoțului.

— Ce propui? întreabă Kallias.

— Topiți câteva monede. Creați un sigiliu nou, cu care să le însemnați, ceva doar ușor diferit de modelul curent. Când banii vor fi furați și folosiți la cumpărarea lucrurilor din piață, puteți aresta pe oricine se află în posesia lor.

Tăcerea umple sala.

— Cam... multă bătaie de cap pentru a pune în aplicare un simplu plan, spune lady Terzi, trezorierul regatului.

Are un registru mare întins în fața ei.

— Dacă ceva merge prost și pierdem acei bani...

Kallias se întoarce și o țintuiește cu privirea:

— Ar trebui să punem în aplicare planul ei. Imediat. Este cea mai bună idee care a fost propusă vreodată în această cameră. Cu excepția cazului în care are cineva de obiectat.

Scrâșnește din dinți în așteptarea unei reacții. Îmi amintesc că, până nu împlinește 21 de ani, nu are ultimul cuvânt de spus. Trebuie să se bazeze pe votul consiliului.

Pentru că nimeni nu vorbește, Kallias repetă ordinul, apoi se întoarce din nou spre mine. Își masează spatele gâtului, rotindu-l până când se aude un *trosnet* slab.

— Acum, că planul este în desfășurare, vei fi liber să mă însoțești la balul Demetrio? întreb cu speranță.

— Regret, draga mea. Conduc șase regate diferite. Există întotdeauna multe de discutat. Nu am timp pentru petreceri, baluri sau piese de teatru. Abia am timp să mănânc și să dorm.

Îndrăznesc să micșorez distanța care ne desparte. Un singur pas, și sunt învăluită de parfumul lui de lavandă și mentă.

— Amintește-ți, Kallias. Dacă vrem să fim convingători, trebuie să părem ca doi îndrăgostiți care *se curtează*. Iar îndrăgostiții care se curtează *fac* lucruri. Participă împreună la festivități.

Mă privește prelung:

— Îți voi trimite mai multe cadouri.

Poftim? Asta ar trebui să mă liniștească? Sau să ofere mai multă credibilitate vicleșugului?

— Epaphras! strigă Kallias, făcându-mă să tresar, moment în care aprodul se grăbește spre noi. Te rog să o escortezi pe lady Stathos afară din sala de întruniri.

Și, fără niciun alt cuvânt, exact asta se întâmplă.

Capitolul 11

Nu pot decide dacă a decurs bine sau nu.

Pe de o parte, cred că tocmai am impresionat consiliul. Pe de altă parte, nu am progresat deloc cu planul meu de a-l convinge pe Kallias să petreacă mai mult timp cu mine. Cu puțin noroc, poate că mica mea dovadă de înțelepciune îmi va obține invitații la viitoare întruniri.

Probabil că sper prea mult.

Totuși va trebui să aștept și să văd încotro se îndreaptă lucrurile; în plus, am alte probleme de rezolvat.

După ce îl caut peste tot pe Rhouben, un servitor mă îndrumă în cele din urmă către una dintre camerele de biliard din palat. Doamnele nu intră de obicei în sălile de joc, dar nu sunt pe cale să las un astfel de amănunt să mă oprească.

Bineînțeles că este împreună cu Leandros și Petros.

— Alessandra! exclamă Leandros. M-ai căutat de două ori într-o zi. Ce îți mai place să mă tachinezi!

— Nu te-am căutat defel. Hai să-ți reîmprospătez memoria: mai devreme îl căutam pe rege. Iar acum am venit aici ca să-l văd, de fapt, pe Rhouben.

— Este luat, doamna mea. Dar știu că îți place să pui ochii pe cei inaccesibili, nu-i așa?

— Nici vorbă, asta pare să fie strategia ta.

Petros râde, dând cu cretă pe vârful tacului său de biliard:

— Ți-a zis-o!

— De ce mă căutai? întreabă Rhouben în timp ce se apleacă peste masă, ochind bila albă și vizualizând traiectoria pe care o va lua aceasta.

— Am un admirator nedorit de care vreau să scap.

— Au! spune Petros în numele lui Leandros.

Dau ochii peste cap.

— Vorbesc, desigur, despre Myron Calligaris.

— Credeam că Eliades este cel care îți face probleme, afirmă Leandros.

— Și el. De fapt, planul meu ar trebui să mă scape de amândoi.

Rhouben lovește bila albă, moment în care se aude poc-po-c-poc de îndată ce alte bile colorate se izbesc unele de altele.

— Nu ai venit la persoana potrivită, spune el, îndreptându-se de spate. Dacă aș ști cum să scap de atenția nedorită, nu aș fi logodit cu Melita. Dar tatăl meu m-a amenințat că mă dezmoștenesc dacă nu îi îndeplinesc dorințele.

— Spune-i regelui despre acești filfizoni, îmi recomandă Petros. Cu siguranță că o amenințare venită de la cel mai puternic om din lume îi va convinge să te lase în pace.

În niciun caz. Dacă Kallias îl înfruntă pe Myron, atunci Myron va da din gură.

— Sper să fac asta fără să-l implic pe Kallias, spun eu. Nu am nevoie să lupte în locul meu.

— Vrei să-l provoc la duel? întreabă Leandros, în timp ce se apleacă peste masa de biliard, fiind rândul lui să lovească. Tipul ăsta, Myron, nu mai poate spera să-ți câștige inima dacă are o sabie înfiptă în burtă.

— Nu am nevoie nici de tine să lupți în locul meu, adaug.

— Atunci provoacă-l *tu* la duel, propune Leandros cu un licăr în ochi.

Lovește și se ridică. Acum este rândul lui Petros.

— Mă lupt cu mintea. Nu cu arme. Și din acest motiv sunt aici. Am nevoie ca Rhouben să mă ajute să pun în aplicare un plan.

— Cred că tocmai ți-am spus cât de îngrozitor sunt în a scăpa de atenția nedorită, comentează Rhouben. Singurul lucru care dă roade cu Melita este să mă ascund, așa cum fac acum.

— Și dacă ți-aș spune că am un plan să te eliberez de Melita?

Rhouben se îndreaptă atât de repede încât îi aud spatele trosnind.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

— De ce ai nevoie? Trebuie doar să-mi ceri, zice el.

Vorbește foarte repede, aproape că unește cuvintele de nerăbdare.

Leandros și Petros opresc jocul ca să asculte.

— În primul rând, am nevoie să răspunzi la câteva întrebări dacă vrei.

— Bineînțeles!

— Ce își dorește Melita mai presus de orice?

— Să se mărite cu un bărbat bogat și chipeș, cu un rang mai mare decât al tatălui ei, care este baron.

— De aceea te-a înhățat cu prima ocazie. Și de aceea flutură din gene la Orrin. Are un rang mai mare decât tine.

— Și este mult mai chipeș, adaugă Petros, care nu ne ajută deloc.

Rhouben se întinde și îi trage una.

— De ce ți-ar permite tatăl tău să te căsătorești cu o femeie sub rangul tău? întreb curioasă.

— Este prieten cu baronul. Au vorbit despre unirea familiilor noastre dinainte să mă nasc.

Mai mult mormăie decât vorbește.

— Ei bine, suntem pregătiți să oprim asta. Trebuie doar să aranjăm ca Orrin și Melita să ajungă împreună, spun eu.

— Și cum vom reuși acest lucru? întreabă Leandros. Eliades este îndrăgostit de tine și chiar nu văd cum te va scăpa asta de... Myron, parcă așa-l chema, nu?!

— Da. Voi avea nevoie de niște bani pentru acea parte a planului.

Rhouben își sprijină tacul de biliard de cel mai apropiat perete.

— Chiar poți să mă scapi de Melita fără să fiu dezmoștenit?

Încuviințez din cap.

— De câți bani ai nevoie?

— De cinci mii de necos, spun eu fără să ezit.

Petros fluieră:

— Este mai mult decât câștigă tatăl meu într-un an.

— Dar nu și tatăl lui Rhouben, presupun, continui eu.

Rhouben nu se gândește de două ori la asta:

— Îți voi face rost de bani. Spune-mi doar de ce vei mai avea nevoie.

— Invită-ți tatăl la palat. Nu-mi pasă cum, dar adu-l aici. Și, între timp, joacă rolul logodnicului perfect, ca nimeni să nu suspecteze nimic.

Petros se întoarce spre prietenul său.

— În cazul ăsta, vai de capul lui.

ÎN DUPĂ-AMIAZA URMĂTOARE, Kallias îmi trimite o brățară din perle și diamante negre, un model cu adevărat impresionant, având în vedere că Naxos e la mare distanță de mare. Miercuri primesc un pieptene de fildeș împodobit cu

diamante albastre, menit să fie purtat într-o coafură elaborată. Vineri mi se aduc smaralde tăiate în formă de frunze, înșirate în jurul unui colier a cărui piesă de rezistență este un topaz mare.

Fiecare cadou îmi este înmânat în timp ce sunt înconjurată de curteni. Știind că toate sunt mai mult pentru ei și mai puțin pentru mine, o amărăciune tăioasă prinde contur înăuntrul meu de fiecare dată când îmi este livrat unul nou de mâna înmănușată a unui servitor.

Regele ar trebui să fie îndrăgostit de mine. Ar trebui să-mi ofere cadouri pentru că este înnebunit după mine.

Nu pentru că încearcă, prin gesturi vrednice de milă, să-i convingă pe alții de vicleșugul nostru.

Face ca totul să fie imposibil.

UN SERVITOR VINE LA MINE în ziua balului Demetrio; are un plic în mână. Rup sigiliul roșu-aprins de ceară și citesc:

Draga mea Alessandra,
Sper că îmi vei ierta îndrăzneala, dar mi s-a adus la cunoştinţă faptul că regele nu te-a însoţit la ultimul eveniment la care ai participat, cel de la moşia vicontelui şi vicontesei de Christakos. De fapt, se zvoneşte că ai petrecut seara cu un prieten din copilărie. Acest lucru m-a îndemnat să sper că poate ai încheiat lucrurile cu Maiestatea Sa.

Tu, desigur, ştii despre călătoriile mele de afaceri...

Arunc o privire la final, în căutarea semnăturii. Este de la Orrin. Nici măcar nu am observat că plecase de la palat.

ne-au ţinut despărţiţi de prea mult timp, dar mă gândesc zilnic la tine. Mi-e dor de zâmbetul tău, de felul în care vorbeşti şi în care te uiţi în altă parte când eşti copleşită de generozitatea mea.

Când mă uit la cerul nopţii, încetez să-i mai văd frumuseţea. Nu mă pot gândi decât la tine. La părul tău lung şi negru şi la cât de mult tânjesc să-mi trec degetele prin el. La buzele tale, coapte asemenea unor cireşe...

Descrierile unor părți specifice ale trupului meu continuă pentru încă cinci paragrafe. Sar la final.

Te rog să-mi scrii şi spune-mi că ţi-a fost dor de mine, la fel de mult cât mi-a fost şi mie.

Umilul tău servitor,
Orrin Galopas, conte de Eliades

Pe toți diavolii! Omul este complet nebun. Ridic ochii din scrisoare și tresar când îl găsesc pe servitorul care a adus-o așteptând în continuare, chiar în fața ușii camerelor mele.

— Îmi cer scuze, domnișoară, dar stăpânul meu speră că i-ați putea trimite un răspuns prin mine.

Vreau să-mi dezlănțui furia asupra servitorului lui Orrin. Dar aleg să-mi limpezesc mintea, suficient pentru a gândi rezonabil:

— Cât timp va fi plecat lordul Eliades de la palat?

— Cel puțin încă o săptămână, domnișoară.

— În regulă.

Încep să închid ușa, iar servitorul tușește.

— O, nu va exista niciun răspuns pentru conte.

Și îi trântesc ușa-n nas, închizând-o complet.

Această scrisoare este o oportunitate. O modalitate de a duce la bun sfârșit restul planurilor noastre.

O COADĂ SCURTĂ SE ÎNTINDE în josul aleii, dar eu, Myron, Hestia și Rhoda nu așteptăm mult înainte să fim întâmpinați de duce și de ducesă.

După ce sunt făcute prezentările, ducele ridică ochii peste umărul meu.

— Regele nu vă însoțește?

— Kallias și-ar fi dorit atât de mult să vină, spun eu, îndrăznind să folosesc prenumele regelui în fața ducelui.

Din moment ce el nu este propriu-zis aici, trebuie să arăt că suntem intimi.

— Din păcate, lucrează din greu pentru a ne proteja regatul.

— Iar eu sunt aici pentru a o escorta pe lady Stathos, zice Myron, pășind oarecum în fața mea.

Ochii ducelui se măresc când îl recunoaște pe Myron de la piesă. Demetrio se uită înapoi la mine, furios.

— Îl cunoașteți pe acest gentilom?

Îmi dau seama din tonul vocii sale ce vrea să spună: *Te asociezi de bunăvoie cu acest bărbat?*

Myron îmi distruge reputația. Un eveniment după altul. Mă lovește cu cotul în coaste.

— Myron este un prieten din copilărie.

Mă doare fizic să rostesc cuvintele.

— Este... de-a dreptul fermecător.

— Oh! spune ducele. Ei bine, să vă distrați la bal.

Sunt conștientă că Myron dorește să rămână și să vorbească mai mult cu ducele, dar, de data aceasta, Rhoda este cea care ne zorește să intrăm.

Odată ce văd sala de bal, mânia dispare pentru câteva clipe. Ducele și ducesa își alintă fiică numind-o steaua lor căzătoare, o trimitere la talentul ei prodigios de pianistă, mi se spune. Decorațiunile reflectă cu desăvârșire ceea ce simt cei doi față de fată. Lumânările sunt așezate în sfeșnice cu găuri în formă de stele, umbrele lor mărite fiind proiectate pe tavan și pe pereți. Buchete de flori galbene și albastre acoperă fiecare suprafață din moșia grandioasă, fiind grupate astfel încât să evoce lumina tot mai estompată din spatele unei stele căzătoare. Și rochia tinerei domnișoare rivalizează cu a mea, având diamante cusute în material la fiecare câțiva centimetri. O trenă lungă, de trei metri, o însoțește oriunde merge; e aproape imposibil să o ratezi, din moment ce petrecăreții trebuie să aibă grijă la șifonul care mătură podeaua.

Eu, Hestia și Rhoda admirăm priveliștea, iar prietenele mele sunt repede furate de bărbați pe ringul de dans.

— *Este de-a dreptul fermecător?* repetă Myron când rămânem singuri. Trebuia să-mi preamărești virtuțile în fața ducelui.

— Faptul că te-ai prezentat cu *mine* la bal este destul de grăitor, Myron. Nu vrei să exagerezi. Te vei ruina dacă îți vei supraestima calitățile. Adevărații bărbați de caracter nu trebuie să se străduiască atât de mult.

— Ai grijă, Alessandra. Dacă nu mă lauzi suficient, s-ar putea să fiu nevoit să încep să-ți preamăresc virtuțile în fața curții. Sau, mai degrabă, lipsa lor.

Râde la propria glumă.

De îndată ce se liniștește, mă trage pe ringul de dans printre alte cupluri.

— Crezi ce vrei despre mine și metodele mele, spune el după ce dăm o dată roată sălii de bal, dar planul meu funcționează de minune. Am obținut deja câteva invitații fără ajutorul tău.

— În acest caz, nu mai ai nevoie de mine.

— Nu fi ridicolă. Legătura mea cu tine este cea care îmi oferă credibilitatea necesară. Vom continua să ne asociem periodic.

— Credibilitate?

— Da. Sunt în căutare de investitori pentru noua mea afacere... Au!

Îl calc din greșeală pe Myron, mult prea surprinsă de cuvintele sale.

— Mă folosești pentru a-i determina pe nobili *să investească într-o afacere*?

Myron mă poartă prin următoarea serie de piruete a dansului, purtându-se de parcă nu am fi în mijlocul unui discuții aprinse.

— Bineînțeles. Dacă îți amintești, am destul de multe datorii. Trebuie să scap de ele. Vreau să cumpăr câteva veliere pentru a deschide o linie comercială cu regatul Estetia.

Pentru o clipă rămân fără cuvinte.

— Tu. *Tu*, bărbatul care își cheltuie toți banii pe cărți și zaruri, convingi curtenii să-ți dea banii lor ca să poți stabili o relație comercială cu un regat pe care Regele nostru al Umbrelor intenționează *să-l invadeze*?

Myron se uită în jos la mine, furios.

— Mă pricep să-i fac pe alții să-mi dea banii lor. Am strâns deja o sumă frumușică. În plus, nu e ca și cum cei din Estetia știu că regele intenționează să le cucerească regatul.

Sunt surprinsă că părul nu-mi ia foc, atât de intensă este căldura emanată de trupul meu.

— O să-mi pătezi reputația când vei fura toți acești bani ca să-ți plătești datoriile.

— Nu. Nu te folosesc pentru asta. Voi cumpăra nave comerciale. Odată cu profiturile noii mele afaceri, voi începe să-mi plătesc datoriile.

Al doilea dans împreună se încheie, iar orchestra începe o a treia melodie, dar mă îndepărtez de Myron.

— Alessandra, nu am spus că am terminat de dansat cu tine.

— Nu, nu putem fi văzuți dansând de trei ori la rând.

Rânjește.

— Îmi aparții. Vei face orice îți spun.

— Dacă mai dansăm o dată, atunci ai putea la fel de bine să spui întregii lumi secretul meu, pentru că zvonurile despre mine vor abunda, iar regele va pune capăt curtării noastre. Trei dansuri la rând înseamnă, de fapt, un anunț de logodnă. Și atunci nu vei mai avea nimic de câștigat de pe urma mea.

Disperarea îmi însoțește cuvintele, dar Myron pricepe ce vreau să spun.

Oftează.

— Of, prea bine. Voi găsi o altă parteneră, dar nici să nu îndrăznești să dispari de la petrecere.

Și, din fericire, mă părăsește.

Profit de restul melodiei pentru a mă reculege. Îl curtez pe rege. Voi scăpa foarte curând de Myron. Totul va merge conform planului. Nimeni nu mă face de râs.

După ce respir adânc de câteva ori ca să mă liniștesc, mă hotărăsc să salvez ce se mai poate din seara asta și să mă bucur de petrecere.

Stau lângă perete, încercând să atrag atenția unui bărbat și să-l determin să mă invite la dans. Găsesc unul, un străin înalt cu părul roșu-închis, tenul sărutat de soare și trupul plin de mușchi care ies în evidență prin ținuta formală impecabil croită. Îmi răspunde politicos, cu o înclinare din cap, apoi trece mai departe.

Deși oarecum iritată de refuz, nu mă las descurajată și încerc să atrag privirea unui alt gentilom. Ochii mi se opresc asupra unui blond cu umeri lați și o mustață atrăgătoare; îi zâmbesc sfios. Mă salută cu entuziasm și se îndepărtează.

Ce naiba?

— Niciun bărbat nu te va invita la dans, spune o voce feminină din spatele meu.

Mă întorc și o întâlnesc pe lady Zervas, cu părul brăzdat de fire argintii căzându-i peste umeri în bucle perfecte. Își ascunde gura după un evantai de culoare crem, iar ochii nu îi trădează nimic din expresie.

— Ești curtată de rege, îmi explică ea. Nimeni altcineva nu îndrăznește să se apropie de tine, cu excepția... prietenului tău.

Și Orrin a îndrăznit, dar presupun că nu are instinct de supraviețuire. Este prea ocupat să salveze pisoii de la înec.

— Dacă îmi permiți să-ți dat un sfat, începe lady Zervas, însă fără să-mi ceară nicio permisiune, ci trecând direct la subiect. Refuză-l pe rege. Dacă îl lași să te curteze în continuare, vei fi mereu nefericită. În cel mai bun caz, te va ține întotdeauna la distanță de un braț, speriat să te atingă.

— Și în cel mai rău caz? întreb.

— Asta depinde de ceea ce te temi mai mult. Fie va muri și te va lăsa singură în această lume, fie se va căsători cu alta și vei fi nevoită să-l vezi cum este fericit alături de altcineva.

— Ce opțiuni deprimante.

— Le-am trăit o vreme pe toate trei .

— Și care a fost mai cumplită? Să-l vezi cu o altă femeie sau să știi că a murit?

Își strânge evantaiul cu un pocnet și strânge din buze.

— Prima, draga mea. Prima, cu siguranță.

Îmi întoarce spatele, ridicându-și fustele într-o mână și îndepărtându-se cu pași mari.

Ce femeie oribilă!

Ochii mei surprind o pată de culoare în sala de bal. Rhouben dansează cu logodnica lui, buzele sale abia tăinuind o grimasă în timp ce ea bate câmpii despre ceva. Când se

învârt, Melita mă vede și îl trage mai aproape, aruncându-și părul peste umăr.

Oricum trebuie să vorbesc cu Rhouben, iar prilejul de a o insulta pe Melita este doar un bonus fericit. I s-au permis prea multe și trebuie pusă la punct.

Mă apropii de cuplu, aștept să ajungă la marginea ringului de dans, apoi îl bat pe umăr pe Rhouben. Acesta se oprește, iar ochii i se luminează de ușurare când mă vede.

— Pot interveni? întreb. Îl veți lua în curând de bărbat, lady Xenakis. Până atunci, nu e prea frumos să-l țineți doar pentru dumneavoastră. Și cu siguranță nu ați refuza-o pe viitoarea regină, nu?

Înainte ca Melita să poată rosti un cuvânt, Rhouben se eliberează singur din ghearele ei și mă învârte, îndrumându-mă înapoi pe ringul de dans.

— Ești o zeiță, îmi șoptește el la ureche. M-ai salvat.

— Ne-am salvat reciproc. Nimeni nu va dansa cu mine. Toți se tem de mânia regelui.

— Nu și eu. Iar în acest moment sunt prea plictisit ca să-mi pese de mânia Melitei. Sau a tatălui meu. Ar trebui să ne furișăm de aici.

— Și ce să facem mai exact? îl întreb, rânjind poznaș.

— Ar trebui să spun ceva obraznic, dar, sincer, nu-mi pasă atât timp cât mă îndepărtează de acea femeie. Apropo, am banii pe care mi i-ai cerut la palat. Ți-i pot aduce imediat ce ne întoarcem.

— Minunat! Și eu am ceva care ar trebui să ne ajute. Eliades mi-a trimis o scrisoare de dragoste. Acum îi putem imita scrisul. Tot ce am nevoie este să fac rost de sigiliul lui pentru a autentifica scrisoarea pe care i-o vom trimite Melitei. Am aflat că Orrin se va întoarce la palat în aproximativ o săptămână. Fără îndoială că are sigiliul la el, așa că va trebui să așteptăm până la întoarcerea lui pentru a-l fura. Ai vești de la tatăl tău?

— Încă nu. Are obiceiul să amâne deschiderea scrisorilor mele, dar va veni, odată ce o va citi. I-am spus că am retras cinci mii de necos din cont. Asta îl va convinge să vină aici cât ai bate din palme.

— Și ce intenționezi să-i spui când va sosi spumegând de furie?

De îndată ce o văd pe Melita uitându-se urât la noi, îmi așez capul pe umărul lui Rhouben.

— Că plănuiesc să-i cumpăr ceva spectaculos Melitei, desigur. Dar aveam nevoie de ceva cu adevărat șocant ca să-l conving să vină cât mai repede la palat. Odată ce ajunge, cred că îl pot reține aici până când se va întoarce Orrin din călătoria de afaceri.

— Perfect. Trebuie să avem grijă. Sincronizarea este totul.

Un alt cuplu se strecoară lângă noi. Este Petros, dansând cu un bărbat nou, pe care nu-l recunosc.

— O ții numai pentru tine pe aleasa regelui?

— Încerc doar să scap de a mea, spune Rhouben.

— Ai avut-o deja pe Alessandra pentru două dansuri. Dacă urmează și al treilea, vor începe bârfele. Hai, să schimbăm.

Sunt trasă brusc în brațele lui Petros, iar Rhouben se trezește ținându-l pe partenerul prietenului său.

— Bună, spune Rhouben cu stângăcie.

— Ai prefera să dansezi cu un bărbat sau cu Melita? întreabă Petros în timp ce mă îndepărtează de Rhouben.

Ultimul lucru pe care îl văd este o scenă nespus de amuzantă: Rhouben dansând cu un entuziasm nou descoperit alături de fostul partener al lui Petros.

Apoi îmi îndrept atenția la Petros. Râd de întregul schimb, extaziată că am lăsat-o pe Melita fără partener, amețită de alinarea că mai există bărbați dispuși să danseze cu mine. Îmbătată de gândul că Myron va fi scos din joc destul de curând.

Petros mă amuză cu povești despre aventurile sale recente. Se pare că lordul Osias și lordul Banis s-au luat la bătaie pentru el. Amândoi își oblojesc rănile ușoare, căpătate în urma înfruntării, așa că, în această seară, Petros a trebuit să găsească alți parteneri cu care să se distreze.

După două dansuri, mă răsucește spre exterior și mă trimite în brațele altui bărbat.

— Leandros, spun. Pe unde ai umblat?

— Invitații de seamă nu ajung niciodată la timp la evenimente, dar se pare că am pierdut mare parte din distracție.

— Nu, îl asigur eu. Ai ajuns la țanc.

Peste umărul lui, văd că Petros a găsit o doamnă cu care să danseze. Între timp, Rhouben se îndepărtează literalmente de Melita, încercând să pună o distanță cât mai mare între ei. Presupun că sfatul meu de a juca rolul logodnicului perfect a fost o misiune mult prea dificilă pentru el.

Leandros este cu adevărat un dansator desăvârșit, un talent revelat prin abilitatea cu care mă ridică de pe podea și mă învârte în aer. Iar când îi simt mâinile în ale mele și brațele în jurul meu, în timp ce alunecăm în pași de dans prin sala de bal, mă gândesc dacă pe Kallias îl voi simți vreodată în acest fel?

Capitolul 12

Este trecut de miezul nopții când ne întoarcem de la bal și ajungem în camerele mele, unde eu și Rhouben facem un schimb reciproc avantajos, bani pentru o scrisoare. Petros este cu noi, insistând că nu vrea să rateze distracția. În plus, proclamă că este un falsificator iscusit. Rhouben și cu mine ne uităm peste umărul lui în timp ce termină scrisoarea.

Draga mea Melita,
Te-am urmărit de la distanță de prea mult timp. Nu-mi mai pot ascunde sentimentele. Frumusețea ta este ca lumina soarelui. Aproape că mă doare să te privesc și ești motivul pentru care îmi este imposibil să mă uit la altcineva.

Te rog, trebuie să vorbesc în privat cu tine. Vrei să ne întâlnim în camerele tale, la ora nouă, în seara zilei de...? Mă vei întâmpina cu un sărut, ca să știu dacă sentimentele tale pentru mine ard la fel de intens ca ale mele pentru tine?

Umilul tău servitor,
Orrin Galopas, conte de Eliades

Îi comparăm scrisul cu cel din biletul pe care mi l-a trimis Orrin. Petros a reușit să redea perfect forma literelor. Nimeni

n-ar observa diferența. Este puțin probabil ca scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva decât în ale Melitei, dar este mai bine să fim precauți. Dacă vrem ca planul nostru de a-l salva pe Rhouben din această căsătorie să funcționeze, trebuie să fie fără cusur.

— Și acum? întreabă Rhouben.

— Acum nu mai rămâne decât să-l așteptăm pe Orrin să se întoarcă la palat, spun eu. Când o va face, adăugăm data în scrisoare. Apoi o voi pecetlui cu sigiliul lui, iar tu va trebui să i-o duci Melitei fără ca ea să te prindă asupra faptului.

— Dar cum vei obține sigiliul lui?

Petros se ridică de pe scaun și se îndreaptă de spate, care trosnește zgomotos:

— Este îndrăgostit de ea, prostănacule! Cum crezi că va avea acces la camerele sale și că îi va obține sigiliul? Îl va juca pe degete.

Rhouben mă îmbrățișează strâns, lipindu-mă de vesta lui strălucitoare din brocart roșu-galben.

— Chiar ești cea mai bună, Alessandra. Dacă asta funcționează, îți datorez viața mea.

— Nu mai fi atât de dramatic, spune Petros.

— Ți-ai dori o viață cu Melita? îl provoacă Rhouben.

— Ai dreptate. Da, îi datorezi viața ta. Iar eu voi lua cei 50 de necos pe care mi i-ai promis pentru talentul meu caligrafic.

— Când ți-am promis asta?

Îi las pe cei doi să se ciondănească în joacă și plec cu fusta îngreunată de la un plic plin cu bani.

ÎMI PETREC DIMINEAȚA DEPARTE de palat, ocupată cu câteva comisioane. Distribui banii lui Rhouben cu atenție, cu

înțelepciune și, când revin la palat, un zâmbet larg și sincer îmi luminează trăsăturile.

Până când dau peste lordul Ikaros Vasco pe drumul de întoarcere spre camerele mele.

— Ah, lady Stathos, exact pe tine te căutam.

— Este totul în regulă? îl întreb.

— Desigur. De ce nu ar fi totul în regulă?

— Pentru că m-a căutat șeful consiliului regelui. Aproape m-ați amenințat în timpul ultimei noastre conversații.

Vasco înclină capul în lateral.

— Ne amintim foarte diferit acea conversație.

Zâmbesc politicos, dar dinții îmi scrâșnesc.

— Nu, am vrut doar să întreb cum decurge curtarea cu regele. Kallias este atât de rezervat în declarații. Tânărul rege nu va sufla o vorbă despre asta.

— Și nici eu nu o voi face.

Vasco dă din cap ca pentru sine, de parcă s-ar fi așteptat la acest răspuns.

— Mă întreb dacă motivul tăcerii voastre este, poate, faptul că această curtare nici măcar nu are loc?

Clipesc.

— Pardon?

— Îți trimite cadouri și vă bucurați de compania celuilalt pe durata meselor, dar ce altceva se mai întâmplă? Din câte știu, în rest nu petreceți timpul împreună. El nu te însoțește la niciun eveniment. Te-a sărutat măcar?

— Asta nu vă privește, răbufnesc. Și știți foarte bine cât de ocupat este regele. Nu mă însoțește la evenimente pentru că este în întâlniri cu dumneavoastră și cu consiliul.

— Te asigur că știu exact cum își petrece timpul Kallias. Dar, până devine major, are un consiliu care să se ocupe de tot. Acum este oportunitatea perfectă să se bazeze pe noi pen-

tru a conduce regatul în locul lui, cât își petrece timpul cu o domnișoară frumoasă ca tine.

Nu-mi vine nicio replică pe măsură.

— Cu excepția cazului în care curtarea nu este reală, desigur. În acest caz, consiliul va începe să facă aranjamentele necesare pentru ca mai multe doamne să-l întâlnească pe rege și nu vom mai avea nevoie de tine.

Și cu asta, Vasco pleacă.

URĂSC SĂ NU AM ULTIMUL CUVÂNT într-o conversație. Urăsc din tot sufletul când se întâmplă asta. Pentru a înrăutăți lucrurile, consiliul nu se lasă păcălit de vicleșugul nostru. Și dacă nu există niciun vicleșug, atunci Kallias nu are niciun motiv să mă țină prin preajmă. Cum se presupune că îl voi cuceri atunci? Intru în camerele mele, cu amenințările lui Vasco în minte.

— Alessandra.

Tresar de sperietură. Cum naiba tot reușesc oamenii ăștia să intre în camerele mele?

— Tată.

Își încrucișează brațele peste piept.

— M-am gândit că poate se rătăcesc scrisorile mele către tine, dar se pare că îți primești fără probleme corespondența.

Ochii lui se îndreaptă spre muntele de invitații pe care le-am deschis și citit deja. Printre acestea se află și scrisoarea de dragoste a lui Orrin. Rhouben mi-a înapoiat-o, din moment ce nu îi mai era de niciun folos după ce a finalizat Petros falsul. Mă încrunt la ea cu dezgust.

— Mă pregăteam să-ți scriu.

— Cum să nu, spune el cu sarcasm. Ai fost prinsă în mrejele palatului. În splendoare. În atenția primită. Ai uitat complet de ce te afli aici.

O migrenă îmi face tâmplele să pulseze și văd roșu în fața ochilor.

— M-am concentrat să intru în grațiile regelui, motiv pentru care nu am avut timp să-ți scriu. Lucrurile progresează perfect. Dacă ar fi ceva să-ți spun, aș face-o.

Merge la pas prin fața garderobei, înainte și înapoi.

— Perfect, zici? Atunci poate îmi spui și mie de ce umblă zvonul că regele nu te însoțește niciodată la evenimente în afara palatului? De fapt, am auzit că ești tot timpul în compania acelui băiat Calligaris.

Când începe să mi se zbată ochiul, abia dacă mai pot fi atentă la el.

— Te asigur că am totul sub control. Nu-i nevoie să te agiți. Îl am pe rege la degetul mic. Și Myron nu va mai fi o problemă. De fapt, odată ce voi sta puțin de vorbă cu el, va părăsi palatul. Definitiv.

Chipul tatei se schimbă. La început, e indescifrabil. Apoi, cu groază, recunosc sentimentul. *Milă.*

— Alessandra, draga mea, ai făcut tot ce ai putut. Vine un moment în care trebuie să recunoaștem că am fost învinși. Ai avut un parcurs bun la palat, dar este clar că regele nu te vrea. Dar nu-ți face griji. Nu suntem ruinați. Am un plan.

Degetele mi se încleștează încet în pumni, de-o parte și alta a trupului.

— Ce ai *făcut*?

— Am luat legătura cu lordul Eliades. Nu, nu te uita așa la mine. Este bogat și îmi va oferi un preț de mireasă bun pentru a se căsători cu tine.

— Este conte!

— Eu sunt conte.

— L-ai considerat inacceptabil pentru Chrysantha, dar acceptabil pentru mine?

Face o pauză de doar o fracțiune de secundă, apoi spune:

— Situația ta este diferită.

Pentru că ea este preferata lui, nu eu.

— Scopul este să urc în rang. De ce ai încerca să mă faci contesă când încerc să devin regină?

Tata clatină cu tristețe din cap.

— Sunt mândru de tine că ai încercat, dar este o lecție importantă să înveți să recunoști când ai fost învinsă.

Știu când am fost învinsă și abia dacă am început să-mi pun în aplicare planul.

— Vei înțelege, adaugă el. Odată ce timpul te va ajuta să te împaci cu tot. Acum, de ce nu mă lași să te conduc acasă?

Ridic privirea spre tavan, o încercare de a-mi aduna gândurile și de a-mi calma tonul.

— Permite-mi să clarific complet situația, tată. Nu sunt o vită pe care o poți vinde și nu mă poți forța să accept o cerere în căsătorie pe care nu o vreau. Nu când însuși regele îmi asigură orice confort.

Tata strânge din buze.

— Te vei căsători cu Eliades sau vei fi dezmoștenită!

— Atunci dezmoștenește-mă! Regele îmi trimite cadouri scumpe. Am o mulțime de bani și locuiesc la palat. Nu ai cu ce să mă ameninți. Ți-ai depășit utilitatea, tată. M-ai adus la palat, iar acum preiau eu de aici. De fapt, odată ce voi intra în grațiile regelui, mă voi asigura că nu vei vedea *niciun ban* din prețul de mireasă *pentru mine.*

Camera se cufundă în tăcere. Pentru o secundă, tata mă privește îngrijorat.

— Alocă-ți puțin timp de gândire înainte să recurgi la ieșiri dramatice, Alessandra.

Părăsește cameră cu pași apăsați, dar nesiguri.

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, înainte ca soarele să răsară complet – și cu mult înainte ca servitorii să sosească – mă strecor în camerele lui Myron. Nu s-a obosit să-și încuie ușile, așa că le deschid una după alta, până când găsesc dormitorul, o imagine în oglindă a camerei mele; cu toate acestea, Myron nu a depus niciun efort să o decoreze pe gustul său.

Cu picioarele ascunse în papuci, mă apropii în tăcere de pat și îmi las privirea să alunece peste silueta adormită a lui Myron. Atât de vulnerabil. Dacă aș vrea să-l ucid, aș putea să o fac acum.

Dar ceea ce i-am făcut lui Myron este mult mai satisfăcător decât să-l las să scape ușor cu moartea.

Cobor o mână înmănușată și îl strâng cât pot de tare vârful nasului.

Myron trage adânc aer în piept și se ridică în șezut, dintr-o singură mișcare, cu ochii larg deschiși, până când își dă seama că eu sunt intrusul. Orice urmă de somnolență îi dispare din ochi.

— Dacă te afli aici pentru că te-ai răzgândit în legătură cu natura relației noastre, mă tem că nu te mai doresc, spune Myron după ce cască îndelung. Acum, te rog frumos să pleci, ca să mă pot culca la loc.

Își îndreaptă atenția spre păturile sale, în căutarea unei poziții confortabile.

De data aceasta îl plesnesc.

Asta îi atrage atenția.

— Ce naiba? Trebuie să-ți reamintesc că...

Țin o hârtie în fața nasului său.

— Vei părăsi imediat palatul. De îndată ce voi ieși pe acea ușă, îți vei împacheta lucrurile și vei pleca. Nu te vei mai întoarce niciodată. Nu vreau să-ți mai văd chipul sau să-ți aud numele. Vreodată.

— Ce-i ăsta?

Myron întinde mâna după bilet, dar îl trag înapoi iute, ca să nu îi treacă prin cap să-l distrugă.

— Un contract de preluare a datoriei.

Își încrețește nasul, confuz.

— Ți-am preluat toate datoriile, îi spun cu nonșalanță. De la club. De la bărbații cărora la datorezi bani. Toate. Acum îmi datorezi cinci mii de necos.

Rămâne perfect nemișcat.

— Nu mai ai nimic inteligent de spus? întreb. Permite-mi să clarific complet situația, în caz că nu înțelegi. Îmi aparții. Un singur pas greșit din partea ta și te trimit la închisoarea datornicilor pentru incapacitatea de a-ți plăti datoriile substanțiale. Cât timp crezi că îi va lua fratelui tău să te scoată de acolo? Asta dacă se va obosi măcar să încerce.

Urmăresc fiecare mișcare a gâtului lui Myron în timp ce înghite în sec, savurând fiecare secundă a noului său chin.

— Vei returna toți banii pe care i-ai acceptat de la nobilime și vei înceta să mai revendici orice legătură cu mine. Dacă îndrăznești măcar să respiri într-o direcție care nu-mi convine, mă voi asigura că nu vei mai vedea niciodată exteriorul unei celule de închisoare.

Întind mâna și îl bat ușor pe obraz, batjocoritor.

— Uite ce băiat bun. Acum, afară cu tine!

— Minți, spune el când ajung la ușă.

— Oare? Nu ar trebui să-ți ia prea mult să verifici. Dar nu pierde vremea. Ai timp până la prânz să pleci.

Când ies din camerele lui, un zâmbet strălucitor îmi luminează fața. Dețin controlul asupra unui singur bărbat și totuși o asemenea putere se revarsă înăuntrul meu în valuri îmbătătoare de căldură. Când voi fi regină, oare o voi resimți înmiit, știind că voi comanda zeci de mii?

ÎNCURAJATĂ DE FIORII VICTORIEI, plec în căutarea lui Kallias. Este încă devreme. Cu siguranță prea devreme pentru ședințe. După ce opresc mai mulți servitori, salutându-i voioasă, aflu într-un final că regele ia micul dejun în bibliotecă.

De ce nu m-a invitat și pe mine?

Primesc răspunsul de îndată ce un servitor îmi dă drumul în cameră. Kallias este înconjurat de plicuri de corespondență. Cred că întrezăresc în mijlocul a nenumărate hârtii și ustensile de scris un vas cu ouă fierte, iar o jumătate de felie de pâine prăjită zace pe o carte din apropiere. O carte pe care bănuiesc că o folosește pe post de prespapier.

— Ești întruchiparea măreției de a fi rege, îi spun eu.

Regele Umbrelor își ridică privirea din scrisoarea pe care o compune.

— Mă bucur să te văd, Alessandra. Parcă au trecut secole.

— Chiar au trecut.

Tresare ușor.

— Sper că poți vedea cu ochii tăi că absența mea a fost complet justificată.

Face un gest larg cu mâinile spre pergamentul care îl ține ocupat. Mișcarea este însoțită de un vârtej de umbre, formele întunecate urmându-i îndeaproape brațele.

— Avem o problemă, spun direct.

— Ești teafără? întreabă el, ridicându-și ochii ca să-mi arunce o privire rapidă, îngrijorată.

— Ikaros Vasco a venit să mă vadă. M-a întrebat dacă curtarea noastră este reală. Are suspiciuni în privința noastră. Nu mai spun că tatăl meu a venit la palat ca să mă ducă acasă, fiind convins că *am eșuat să-ți intru în grații.*

În cele din urmă, Kallias pune jos stiloul.

— Cum este posibil așa ceva? întreabă el, apoi un fulger de supărare îi traversează chipul. E din cauza timpului pe care

l-ai petrecut cu băiatul ăla Calligaris? La naiba, Alessandra, nu ar fi trebuit să...

— Este din cauza *ta*, spun eu, îndrăznind să-l întrerup.

Se ridică în picioare și își încleștează mâinile în fața lui, iar umbrele i se întunecă și devin tentacule desprinse din miez de noapte.

— Nu am făcut nimic altceva decât să-mi arăt interesul pentru tine. Stai în dreapta mea în timpul meselor. Îți trimit cadouri.

Aștept să continue, dar îmi dau seama că nu mai are nimic de adăugat.

— Abia dacă ni te mai alături la mese. Într-adevăr, îmi trimiți cadouri, dar nu mă însoțești niciodată la evenimentele care au loc departe de palat. Se vede că mă neglijezi. Myron a început să profite de asta, dar am scăpat de el. Trebuie să te străduiești mai mult, cu atât mai mult cu cât nu ne putem comporta ca un cuplu normal care se curtează.

— Ce vrei să spui cu asta?

— În cuplurile normale, îndrăgostiții care se curtează își șoptesc cuvinte dulci la ureche. Râd când stau împreună, destul de aproape cât să împartă o singură răsuflare. În cuplurile normale, îndrăgostiții se ating mereu, nu-și pot ține departe mâinile unul de altul.

— Nu putem face aceste lucruri, spune el agitat, rostind în grabă cuvintele.

— Nu trebuie să facem aceste lucruri. Nu asta am vrut să spun. Pe toți diavolii! Vrei să-i convingi că mă curtezi? Atunci *curtează*-mă, Kallias. Invită-mă la plimbări și du-mă departe de palat. Petrece timp cu mine în afara orelor de masă. Oferă-mi personal cadourile tale. Poartă-te ca un bărbat îndrăgostit.

Mă privește un moment îndelungat, reflectând, sper eu, la cuvintele mele.

— Nu, spune încet. Nu, repetă, de data aceasta mai ferm, de parcă s-ar convinge singur.

Se uită în jur, la muntele de hârtii.

— Nu am timp pentru asta.

O scuză convenabilă. Ce îl reține?

— Te-aș invita să mi te alături, spune el, dar, după cum poți vedea, nu este loc la masă. Ne vedem... la un moment dat.

Îndreaptă degetul spre ușă, alungându-mă în tăcere.

SUNT PE DEPLIN CONȘTIENTĂ că mă comport ca un copil, călcând apăsat și zgomotos în drum spre camerele mele. Dar nu e nimeni prin preajmă să mă vadă, așa că îmi satisfac capriciul.

Când aud pe cineva venind de după colț, îmi îndrept spatele și le permit papucilor să pășească normal. Mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund iritarea față de intrus. Da, acesta este *coridorul meu*.

— Aveți două scrisori, domnișoară, spune un servitor cu o plecăciune, întinzând o tipsie de argint în direcția mea.

Le iau și dispar în camerele mele.

Prima este de la sora mea. Mă uit fix, preț de un minut, la scrisul perfect de mână, apoi decid că probabil ar trebui să citesc scrisoarea înainte de a o arunca în șemineul aprins.

Draga mea soră,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă. Viața la curte ascunde multe tentații, dar am încredere că rămâi penitentă și castă.

Eu și ducele ne simțim minunat împreună. Din păcate, starea de sănătate i se degradează, așa că zilele

noastre constau, în cea mai mare parte, din momentele în care citesc cu voce tare cele mai mari opere de poezie.

Trec peste mai multe paragrafe în care sunt descrise activitățile îngrozitor de plictisitoare desfășurate alături de duce și diversele cadouri pe care i le oferă („Zece trăsuri! Ce voi face cu atâtea?").

Și apoi, în stilul specific surorii mele, dau peste câteva rânduri importante tăinuite la sfârșitul scrisorii:

Un ofițer a venit astăzi la moșie și m-a întrebat ce știu despre relația ta de acum trei ani cu Hektor Galanis. Desigur, toate întrebările mi s-au părut ciudate, dar, la sfârșit, baronul de Drivas a vrut neapărat să știe dacă am crezut că ai fi putut avea vreo legătură cu dispariția lui.

Nu te teme. Cu toate că le-am spus că ești o femeie ușoară și că, fără îndoială, te-ai culcat cu el, nu ai face niciodată ceva atât de cumplit cum ar fi să ajuți la înstrăinarea unui nobil de familia lui.

Ce conversație ciudată, nu crezi?

Sper din toată inima că te vei bucura de restul șederii tale la palat și sper că ți-ai făcut niște prieteni care vor avea o influență bună asupra ta.

Sora ta iubitoare,
Chrysantha

Mă holbez la mâinile mele de prea mult timp, fără să-mi îmi dau seama că scrisoarea mi-a alunecat printre degete. Nici măcar nu știu de unde să încep procesarea diferitelor

niveluri de incompetență și de neglijență deținute de sora mea.

N-am bănuit că era la curent cu relațiile mele nocturne, iar acum baronul a aflat că m-am culcat cu fiul lui. Și nu doar el, ci și un ofițer care, din câte se pare, îi sprijină pe deplin. Câte interviuri intenționează să mai desfășoare înainte să vină să mă interogheze personal?

Și cât va dura până când zvonurile despre activitățile mele de noapte vor ajunge la palat și vor distruge definitiv relația mea cu regele?

Înșfac scrisoarea, o rup în bucăți ilizibile și arunc rămășițele în mijlocul flăcărilor.

Vreau să-mi bag mâinile în părul Chrysanthei și să i-l smulg de pe scalp. Întotdeauna mi-a luat totul. Dar cum a reușit să-mi ia și asta?

Abia după câteva minute în care mă tot fâțâi prin cameră îmi amintesc că a sosit și o a doua scrisoare. Ar putea fi și mai multe vești proaste? Rup sigiliul îngrozită și desfac pergamentul.

Draga mea Alessandra,
Iartă-mi impertinența, dar nu pot să nu observ cât de nefericită pari la evenimentele din ultima vreme. M-am gândit că aș putea face ceva pentru a te înveseli. Mă întreb dacă ai fi interesată de o formă diferită de divertisment. Mi-ai permite să te scot în oraș, într-o noapte? Să zicem mâine seară, la ora opt? Promit că nu vei regreta.

Servitorul tău,
Leandros Vasco

Poate că asta este fix oportunitatea pe care am așteptat-o. Am tot vrut să-l întreb pe Leandros despre rege. Am nevoie

de mai multe informații pentru a-l câștiga pe Kallias și ce metodă mai bună de a le obține există decât să apelez la omul care i-a fost cel mai bun prieten?

Ca să nu mai vorbim de faptul că Leandros mă adoră. Merit să fiu adorată pentru o seară, nu-i așa? Mai ales când Kallias nici măcar nu binevoiește să-și facă timp să mă vadă.

După ce mai deliberez puțin, îi răspund.

Dragă Leandros,

Aș fi încântată să te însoțesc.

Cu sinceritate,
Alessandra Stathos

Capitolul 13

Mă uit cu dezgust la zdrențele negricioase din bumbac din mâinile întinse ale lui Leandros.

— Te aștepți *să port* asta? întreb.

Leandros se află în zona de primire a camerelor mele, rânjind.

— Am pregătit o seară specială pentru noi, dar nu poți merge îmbrăcată așa.

— Ce este în neregulă cu felul în care arăt?

Mi-am ales cu deosebită grijă ținuta de azi. Rochia este purpuriu-deschis, strânsă bine în jurul picioarelor. Nicio crinolină, niciun jupon la vedere. Nu m-am simțit niciodată mai confortabil. Desigur, ținuta a fost aleasă pentru că se potrivește cu noul șal dăruit de Kallias, unul din satin de culoarea lavandei. Ciucuri împletiți atârnă de capete, picurând cu ametiste. M-am gândit că s-ar putea enerva dacă ar afla vreodată că l-am purtat în timp ce mă aflam în compania altui bărbat, distrându-ne.

Chiar dacă celălalt bărbat este îmbrăcat momentan ca un servitor. Cu pantaloni din bumbac, cizme tocite și o cămașă albă uzată, pare pregătit să se târască sub un pod pentru a se băga la somn.

— Arăți ca o tânără bogată și irezistibilă, spune Leandros. O combinație nepotrivită pentru locul spre care ne îndreptăm azi.

Mă strâmb și mă încrunt, dar nu pare să-mi pese.

— Unde mă duci?

— E o surpriză.

Tot nu întind mâna după haine.

— Uite, poți să te culci devreme în seara asta sau poți face ceva puțin periculos și foarte distractiv.

Îmi trântește hainele în brațe și mă împinge spre dormitor.

Când revin, cobor privirea și îmi studiez ținuta.

Port o bluză albă cu mâneci largi, prinse strâns la manșete. Fusta este neagră, o nuanță cam spălăcită, și e strânsă sub sâni, apoi cade liber de-o parte și de alta a picioarelor. Este simplă, banală, de țărăncuță.

Leandros stă în spatele meu și îmi desprinde părul impecabil aranjat.

— Oprește-te!

Prea târziu. Părul mi se revarsă pe lângă obraji în bucle lejere.

— O oră i-a luat cameristei să facă asta.

— Și ai arătat încântător, spune Leandros.

Ceva în legătură cu sclipirea malefică din ochii lui mă împiedică să protestez prea mult.

Aceasta va fi o aventură, chiar dacă sunt prost îmbrăcată. Și Leandros îmi va acorda atenție întreaga noapte. Este ceea ce i-am spus că îmi doresc de la Kallias. În plus, prilejul de a avea un alt bărbat care să concureze pentru atenția mea – fără să recurgă la șantaj – este o oportunitate prea bună ca să o ratez.

E un lucru neînsemnat, știu. Dar vreau să-l pedepsesc pe Kallias. Și am nevoie de o distragere – doar pentru o noapte – de la baronul și ofițerul care sunt hotărâți să mă distrugă.

— Hai să plecăm de aici înainte să mă vadă cineva, pufnesc eu.

Leandros mă îndrumă rânjind de-a lungul coridorului, apoi cotim, dăm de o scară folosită de servitori și coborâm.

În spatele palatului sunt înhămați doi cai; sunt pregătiți pentru noi; un grăjdar îi ține de frâie. Leandros îi aruncă băiatului o monedă, apoi se apleacă lângă mine și își unește mâinile.

— Ce faci?

— Te ajut să te urci pe cal, îmi explică el, după care adaugă, dându-și seama de confuzia mea: nu poți călări într-o parte. Țărăncuțele nu fac lucruri de genul ăsta.

— Nu sunt o țărăncuță!

— În seara asta ești; acum, hopa sus!

În acel moment sunt conștientă că trebuie să aleg. Fie fac asta, fie renunț. Dar gata cu văicărelile legate de faptul că sunt o doamnă. Nu am decis să plec cu Leandros pentru că voiam să fiu tratată ca una. Doamnele nu petrec timp singure în compania bărbaților cu care nu sunt înrudite. Nu flirtează cu fostul cel mai bun prieten al regelui pentru a obține mai multe informații despre cum să-l seducă.

Mă salt ajutându-mă de mâinile făcute căuș ale lui Leandros și balansez un picior peste cal. Mișcarea îmi ridică fusta, însă el mă ajută să o aranjez la loc, astfel încât să fiu acoperită.

Dar în timp ce face acest lucru îmi atinge ușor coapsa cu un deget.

Mi se taie respirația. Au trecut săptămâni de când nu am mai fost atinsă. Un răgaz îndelungat, străin de câțiva ani.

— Iartă-mă, spune el. Nu am vrut să...

— Nu e nevoie, îl asigur. Ia-o înainte. Sunt pregătită pentru acest divertisment promis.

Leandros sare pe propriul cal.

— Atunci să-i dăm bice!

Calul lui Leandros deschide calea și călătorim pe drumuri pavate cu piatră, pe lângă felinare în care ard lumânări. Coborâm potecile muntelui și străbatem o zonă cufundată într-o liniște deplină, o înșiruire de cartiere și hanuri dărâmate, printre care se află chiar și un bordel.

Nu sunt multe siluete pe stradă, nu atât de târziu în noapte, când este mult prea întuneric ca negustorii să-și vândă mărfurile. Cu cât ne îndepărtăm de palat, o parte din mine se simte din ce în ce mai vinovată, de parcă aș renunța la tot, uitându-mi întregul scop. Dar nu este așa. Am nevoie de o ieșire în oraș. De o evadare. Iar această seară nu este lipsită de scop, nici pe departe.

— Spune-mi, încep eu, în timp ce caii cotesc pe un alt drum. Cum erai în urmă cu câțiva ani?

— Ignorant. Plin de speranță. Lipsit de griji.

— Mai lipsit de griji decât ești acum?

Rânjește, iar dinții îi strălucesc în lumina lunii.

— Da, cu mult mai mult.

— Erai prieten cu viitorul rege. Ce fel de năzbâtii puneați voi la cale?

Sper că întrebarea este o tranziție bună, ascunzând faptul că sunt înfometată după mai multe informații despre Kallias.

Se gândește o clipă.

— Odată am prins broaște din lac și le-am pus în patul tutorelui său.

— Sunt sigură că a meritat-o.

— Avea o voce îngrozitor de stoică și Kallias s-a întrebat dacă ar putea face ceva pentru a determina schimbarea tonului.

Râd.

— Și ai fost mai mult decât dispus să-i accepți ajutorul.

— A fost singurul meu prieten, o vreme. Am făcut atâtea împreună. Scrimă. Călării. Jocuri. Kallias iubește competiția. Iubește să câștige. Dar, până la urmă, ce bărbat nu o face?

— Ce *persoană* nu o face? îl corectez.

— Iubești competiția, Alessandra?

— Bineînțeles.

— Perfect. Acum sunt și mai convins că divertismentul din seara asta va fi pe placul tău.

Ne oprim în fața unei clădiri modeste, cu ziduri drepte, înconjurată de un întuneric desăvârșit. Leandros leagă caii de un stâlp din apropiere. Mă tem că s-ar putea să nu mai fie acolo când ne întoarcem, dar nu sunt pe cale să las un astfel de amănunt să-mi strice seara.

Cumva, Leandros găsește o scară. Presupun că trebuie să o cauți, ca să o găsești. Mă ia de braț și mă conduce în jos pe trepte, până când suntem înghițiți de beznă, incapabili să vedem ceva.

— Ar trebui să-ți spun că le-am zis servitoarelor mele cu cine am ieșit în seara asta. Dacă nu mă întorc, vor ști că m-ai ucis.

Vocea îi trădează zâmbetul:

— Nu vei muri din cauza mea. Mai avem puțin de mers.

Se aude un scârțâit de balamale, se simte un curent de aer apoi intrăm printr-o ușă de la subsol. O torță singuratică luminează slab coridorul. Din depărtare, îmi ajunge la urechi un bubuit estompat, asemănător unor strigăte.

— Orice ai face, îmi spune Leandros în timp ce traversăm noul coridor, rămâi tot timpul aproape de mine.

Ne croim drum după un colț, coborâm un alt rând de scări, cu trepte mai înguste, și apoi în sfârșit – în sfârșit – ne împingem într-o ușă din care se revarsă lumină, zgomot și un damf inconfundabil de bere.

— Box? Exclam eu, de îndată ce arunc o privire în jur prin încăpere.

În față, camera se înclină ușor în jos, oferindu-ne șansa de a vedea scena din mijloc. Doi bărbați față în față, sărind pe

degetele picioarelor goale, cu mânecile suflecate până la coate și chipurile scăldate de sudoare.

Monedele trec din mână în mână, fetele umblă de colo colo cu tăvi încărcate de halbe, iar mulțimea gălăgioasă, formată atât din bărbați, cât și din femei, strigă către oponenți, huiduind și aclamând.

— Hai să ne apropiem, spune Leandros, ghidându-mă în grabă spre o masă goală.

Ne așezăm, iar o fată îmbrăcată similar cu mine se apropie de noi și ne întreabă dacă am vrea să mâncăm sau să bem ceva.

— O bere, comandă Leandros, înainte să se uite la mine.

— La fel, zic eu.

De ce nu? Doar pentru că prefer vinurile alese nu înseamnă cu nu pot degusta, din când în când, ceva mai rudimentar.

Întoarcem capul spre scena de jos, la timp pentru a vedea cum concurentul mai mare îl nimerește pe cel mai mic în bărbie, aplicând un upercut* violent. Bărbatul lovit zboară înapoi și se prăbușește pe podeaua de lemn cu o *bufnitură* răsunătoare. Mulțimea explodează într-un amestec de urale și mormăituri.

Chelnerița se întoarce cu băuturile noastre, punând câte una în fața fiecăruia. Leandros aduce halba la buze, golind jumătate din conținut dintr-odată.

Pentru a nu fi mai prejos, ridic propria halbă la buze, încercând să nu simt gustul lichidului scârbos pe măsură ce îmi alunecă pe gât. Amar și diluat, este de-a dreptul dezgustător, dar îmi lasă o senzație de căldură în burtă. Dau pe gât tot conținutul, apoi trântesc halba pe masă.

— Știam că vei aprecia acest loc, spune Leandros. Joci bine rolul fiicei demne a nobilimii, dar sub acea mască se ascunde o fată care abia așteaptă să se distreze.

* Lovitură la box, aplicată adversarului de jos în sus, în general sub bărbie (n.t.).

Rânjetul meu nu este forțat.

— Cât de des vii aici?

— Nu suficient de des. Unchiul meu are așteptări mari de la mine. Dacă ar afla vreodată că am fost aici...

Se oprește brusc, cu un tremurat.

Scot un mormăit nepotrivit pentru o doamnă.

— În seara asta nu se vorbește despre responsabilități. Responsabilitatea este motivul pentru care Kallias susține că nu poate petrece deloc timp cu mine. Prostii. Dacă există cineva care poate face orice să se întâmple, acela este regele. Dacă își dorește un program mai puțin încărcat, să emită o poruncă și gata!

— Dacă există cineva care îl poate convinge să nu mai fie atât de retras și să nu-i mai țină pe toți la distanță, aceea ești tu. Ai răbdare. Și, dacă nu se răzgândește, ei bine, mai sunt și eu.

Și halba lui Leandros este goală, așa că ridică două degete spre chelneriță. Mulțimea izbucnește din nou, eliberând un strigăt asurzitor, în momentul în care concurentul brutal faultează un alt adversar.

— Trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat bogat, spun. Tatăl meu este lacom și nu îmi va permite să mă mulțumesc cu mai puțin.

Oh, stai! Presupun că acest lucru nu mai este adevărat, nu-i așa? În vâltoarea tuturor lucrurilor care nu se desfășoară așa cum îmi doresc, am uitat că tatăl meu și situația lui nu mai constituie o problemă.

— Norocul tău că sunt incredibil de bogat, spune Leandros.

— Și te mulțumești să fii un premiu de consolare?

— Te obișnuiești când locuiești în palat cu regele.

Încrucișez brațele:

— Trăiam cu impresia că regele nu s-a arătat interesat de nicio doamnă înainte să vin eu la palat.

— Nici nu trebuie să o facă. Ele încă îl vor și sunt nevoite să se mulțumească cu mine. Dar sunt sigur că tu nu vei avea această problemă.

A doua halbă de bere este așezată în fața mea și, surprinzător, are un gust mai bun decât prima.

— Nu va încălca regulile, spun eu. Nici măcar pentru mine.

Probabil că berea îmi dezleagă un pic limba, dar se pare că nu-mi pasă prea mult.

— Lipsa atingerii este o problemă?

Îmi ascund fața în spatele halbei:

— Femeile au la fel de multe nevoi ca bărbații.

Leandros ridică halba, dezvelindu-și dinții:

— Poate că așteaptă ca tu să faci prima mișcare, atâta tot.

— Și să sfârșesc la spânzurătoare? Nu, mersi.

— Atunci va trebui să găsești pe altcineva care să-ți satisfacă acele nevoi. Cel puțin până atunci.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

— Sunt un om cu interese de bază. Bere. Sport. Sex. Nu-mi doresc nimic altceva.

— Nu-mi dau seama de ce nu ai deja o doamnă a ta.

— Toate dovezile arată contrariul, zice el, legănându-și halba spre mine.

Cu mintea încețoșată, mă trezesc oferindu-i lui Leandros mai multe zâmbete decât aș face în mod normal.

— Încerci să mă îmbeți? întreb.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu aș face-o ca să profit. Doar ca să te ajut să te distrezi mai bine. Acum, vino!

Se ridică de pe scaun și mă apucă de o mână. Înclin halba cu intenția de a o goli complet, doar ca să descopăr că este deja goală. Asta cum s-a mai întâmplat?

Mă clatin doar puțin pe picioare când mă împing împreună cu Leandros în mulțimea care înconjoară cei mai noi con-

curenți. Reușim să ne strecurăm până în față. Marea brută rămâne în continuare neînvinsă.

— A privi este doar jumătate din distracție! strigă Leandros peste țipetele ascuțite din încăpere. A câștiga este adevăratul sport.

Un băiețel nu mai mare de 12 ani aleargă în jurul cercului, ținând în față un pocal mare.

— Plasați aici pariurile! Cotă de zece la unu pentru cel mai nou concurent!

Un bărbat mai mărunt, cu nasul strâmb, intră în cercul spectatorilor. După ce-și scoate cămașa, își rotește brațele și sare de pe un picior pe altul.

Leandros întinde o bancnotă.

— Pariez zece necos că bruta va câștiga.

— Nu-i prea sportiv din partea dumitale, îi răspunde băiatul, acceptând banii și îndesându-i în pocal.

— Pariez să câștig.

— Dar tu, coniță? Vrei pariu și tu? Fii sportivă și ține cu bărbatul mai mărunt! S-ar putea să ne surprindă!

Îi analizez pe ambii concurenți, urmărindu-le mișcările. Cel cu nasul strâmb este mult mai mic, dar este odihnit, pe când bruta a irosit deja multă energie. Totuși bărbatul mai mare arată de parcă ar putea să-l ridice pe Nas Strâmb și să-l rupă în două, fără să depună prea mult efort.

Sunt pe cale să refuz pariul, când observ ceva.

Bruta întinde brațele în față, dar tresare ușor în timpul mișcării, trecându-și apoi o mână peste partea dreapta.

Coaste învinețite, probabil. Deși câștigă meciurile, a încasat câteva lovituri. Îl obosesc.

— De ce nu? spun în cele din urmă. Să zicem...

Transform scotocirea buzunarelor într-un adevărat spectacol.

— Douăzeci și cinci de necos pe bărbatul mărunt?

— Un pariu cu cap, domniță! mă aprobă flăcăul, apoi îmi smulge cu lăcomie banii dintre degete și o tulește, de parcă i-ar fi teamă să nu mă răzgândesc.

— Asta a fost o prostie, spune Leandros. Știi că băiatului i se oferă doar o sumă neînsemnată din cea câștigată de proprietar din pariuri.

— Nu am făcut-o din milă pentru băiat. Intenționez să câștig.

Pufnetul i se transformă într-un hohot de râs.

— Nu vreau să fii prost dispusă pentru restul nopții. Vei da vina pe mine pentru pierderea tuturor banilor tăi.

Dau ochii peste cap și ne uităm iar la meci. Concurenții stau de-o parte și de alta a unei linii desenate pe podea și așteaptă ca un mediator să lovească pământul cu palma, înainte de a se arunca unul asupra celuilalt.

Nas Strâmb are un joc bun de picioare, trimițând lovituri în direcția brutei ca apoi să se retragă repede, în afara razei de acțiune. Oponentul său îl urmărește cu atenție, cu ochii ațintiți asupra brațelor întinse și a palmelor încleștate în pumni. După o fentă, aduce în față pumnul stâng și îl izbește pe bărbatul mai mărunt direct în piept, propulsându-l înapoi câțiva metri. Dar acesta nu-și pierde echilibrul.

Nas Strâmb întoarce gâtul în lateral cu un trosnet, apoi se năpustește înainte, cu pumnul având drept țintă fața brutei. Bărbatul mai mare se dă la o parte din drum, îngropându-și pumnul în stomacul lui Nas Strâmb.

Care se prăbușește chiar în fața mea.

Mulțimea se dezlănțuie, strigând cu putere „Pontin, Pontin, Pontin". Presupun că trebuie să fie numele brutei.

— Ridică-te! imploră câteva voci, încercând să-l încurajeze pe tânărul de pe podea, care se străduiește să-și recapete răsuflarea.

— Mai mult noroc data viitoare, îmi spune Leandros cu o ridicare din umeri.

Dar meciul încă nu s-a terminat. Fac un pas înainte, îl apuc pe Nas Strâmb de brațul transpirat și îl trag în picioare. Se sprijină de mine, în vreme ce plămânii îi înghit cu lăcomie aer.

— Acum fii atent, îi spun pe un ton jos, ca un mârâit. Am pariat mulți bani pe tine și nu mă vei lăsa să-i pierd, nu-i așa?

— Este prea puternic, domniță, spune bărbatul, respirând greoi.

— Are cel puțin o coastă învinețită pe partea dreaptă. Nu-i mai ținti fața și lovește-l mai jos. Rupe-i. Oasele.

Fără niciun cuvânt în plus, trec în spatele lui și îl arunc în luptă.

Leandros își încrețește nasul.

— Miroși a bărbat transpirat.

— De parcă ai putea mirosi ceva peste damful de bere din respirația mea.

— Aș face-o, dacă aș fi suficient de aproape ca să-ți miros respirația, dar...

Lupta continuă, iar Leandros nu-și termină gândul. Nu când micul oponent fentează un atac, făcându-se că îndreaptă pumnul stâng spre capul lui Pontin, dar aplicându-i de fapt o lovitură rapidă și puternică în coaste.

Din gura lui Pontin zboară salivă, dar Nas Strâmb nu se oprește acolo. Execută o serie de lovituri rapide cu pumnul ca să-și nimicească adversarul, la fel de necruțător ca un brutar care frământă aluatul.

În doar câteva secunde, bărbatul mai mare cade.

Și nu se mai ridică.

Mulțimea amuțește.

Îmi prind fustele cu o mână în timp ce pășesc peste brută ca să ridic în aer pumnul micului meu concurent. Apoi zgo-

motul este exploziv, forța sa fiind îndeajuns pentru a-mi sparge timpanele.

Bancnotele și monedele își schimbă fulgerător proprietarii, iar câștigătorul se înclină să-mi dea un sărut sângeros pe obraz.

Sunt prea îmbătată de victorie ca să-mi pese.

Mă întorc mulțumită la locul meu, unde a revenit băiatul cu pocalul, fluturând un teanc enorm de bancnote în direcția mea.

— Două sute cincizeci de necos, domniță. Un pariu excelent. Dar nu ai vrea să pariezi suma pe următorul meci? Nimeni nu este atât de norocos doar o singură dată la meciuri. Recunoști imediat un talent când îl vezi! Ce zici, dacă păstrez ăștia pentru tine și îi pun încă o dată pe învingătorul tău?

— Poate data viitoare, spun, apoi îmi iau banii și îi fac repede nevăzuți.

Când mă întorc spre Leandros, am un zâmbet încrezut.

— Ce i-ai spus? mă întreabă el, uitându-se consternat la campionul lui, care zace în continuare pe podea.

— Avea nevoie doar de susținerea unei doamne pentru a găsi curajul de a câștiga lupta.

Mulțimea amuțește din nou când fluieră mediatorul.

— Cine se va lupta cu noul nostru campion? Cine este pregătit să câștige niște bani în ring?

Mă întind după brațul lui Leandros, ca să-l ridic, dar îl smucește repede înapoi:

— Sunt destul de mulțumit să privesc.

Un chicot îmi scapă printre buze, pentru că berea înfăptuiește în continuare lucruri minunate, și privim cum intră în ring un nou concurent.

Îmi păstrez banii, dar fac cu Leandros propriile pariuri, alegându-ne fiecare preferatul.

După încă trei meciuri, și-a pierdut complet mândria.

— Nimeni nu ghicește de atâtea ori la rând!

— Nu este noroc, spun. Este un simț acut de observație.

În ciuda faptului că am câștigat fiecare pariu pe care l-am făcut cu el, Leandros pare neîncrezător. Presupun că va trebui să i-o dovedesc în continuare.

Dar mulțimea începe să se disipeze și bărbații din ring pleacă, îmbibându-i cu sudoare pe cei care nu se dau suficient de repede din drum.

— Încă este devreme. S-au terminat deja meciurile? întreb.

Leandros clatină din cap, cu un rânjet pe față.

— Doar meciurile dintre bărbați.

— Dintre *bărbați*? repet.

O mătură alunecă de-a lungul podelei, apoi se presară un fel de pulbere în zona destinată concurenților. Cretă, bănuiesc.

Apoi o doamnă intră în ring. Este îmbrăcată modest, dar scandalos, având fustele ridicate până la jumătatea coapselor și ținute în loc cu sfori.

Ca să poată lupta, îmi dau seama.

Este foarte impresionantă, doar mușchi mlădioși și grație feminină. Cu obraji rotunzi, ochi mici și un nas delicat, nimeni nu ar ghici vreodată cum și-a petrecut nopțile. Nicio șuviță nu-i umbrește fața, purtându-și părul foarte aproape de scalp.

Are o expresie serioasă, niciun zâmbet la orizont.

— Cine va concura împotriva campioanei de aseară, Vipera? întreabă mediatorul, mergând în cerc pentru a cerceta mulțimea, care s-a dublat cumva.

Cineva din spate mă împinge, dar împing și eu înapoi cu șoldurile.

— De ce le lasă pe doamne la final? întreb.

— Pentru că sunt mult mai distractiv de urmărit, răspunde Leandros.

— Fără îndoială că are ceva de-a face cu faptul că mulțimea are o vedere excelentă asupra picioarelor concurentelor?

Leandros tace, confirmându-mi suspiciunile.

Într-un final, o femeie pășește în cercul de cretă. Este mai masivă decât Vipera, cu forme mai voluptuoase, dar după felul lent în care se mișcă, știu că nu va câștiga.

— Vipera o va învinge, îi spun lui Leandros.

— Voi accepta pariul.

Pierde.

În câteva secunde.

Vipera și-a câștigat pe merit numele. Lovește rapid, continuu, iar femeia mai mare nu are nicio șansă să-i respingă atacurile. Nu ar fi trebuit să lase adversarul să lovească mai întâi.

Vipera întâlnește o a doua adversară.

Apoi o a treia.

Chelnerița vine cu mai multă bere și pierd șirul halbelor pe care le iau de la ea.

Sunt lucruri pe care trebuie să le aflu de la Leandros. Întrebări despre Kallias și dacă a avut iubite. Ar trebui să învăț... ceva. Ceva care îmi va ajuta, cred, reputația?

Dar nu-mi amintesc prea bine și, chiar acum, nu-mi pasă deloc de toate astea. Mă distrez prea mult uitându-mă la Viperă.

În plus, observ că de fiecare dată când se pregătește să lovească, își încleștează ușor maxilarul. Mișcările îi sunt destul de previzibile. Îi place să înceapă de sus, să lovească la față, pentru a-și dezorienta adversarele, apoi să țintească mai jos, în zona stomacului, și să le lase fără suflu.

— Cine urmează? întreabă mediatorul. Cine o va înfrunta pe campioana noastră și va primi o parte din câștigurile casei dacă va învinge? Poate tu?

Alege o tânără minionă aflată în primul rând din jurul cercului, care clatină vehement din cap.

— Tu?

Se apropie de o altă fată, una mai robustă, mai potrivită pentru luptă, dar și ea refuză.

Poate că este berea. Sau adrenalina de la toate victoriile anterioare. Poate că este dorința mea profundă, ascunsă undeva adânc înăuntrul meu, de a fi recunoscută de lume.

— Eu voi concura! spun.

Leandros își întoarce brusc gâtul și se uită în jur complet dezorientat, de parcă altcineva ar fi putut vorbi în locul meu.

— Excelent! Avem o adversară! Un pas înainte, domnișoară!

Îmi pun picioarele în mișcare, dar Leandros mă apucă de braț, ținându-l ca într-o menghină.

— Ce crezi că faci?

— Concurez.

— Nu poți face asta. Regele îmi va lua capul.

Mă aplec spre el.

— Bine că nu trebuie să-i spunem niciodată despre asta.

— Alessandra! Ești o doamnă!

— Nu și în seara asta, îi reamintesc și îmi smulg brațul din strânsoarea lui înainte de a păși în cerc.

Când mă uit în jos, la fustele croite din materiale groase, îmi pierd numaidecât echilibrul. Din fericire, îl recapăt înainte de a mă răsturna.

— Are cineva o cravată pe care mi-o poate împrumuta?

Nu mai puțin de cinci bărbați scot în grabă panglici de păr, cravate, curele sau alte obiecte ca să mi le înmâneze.

Accept o curea și o folosesc pentru a-mi ridica și îndepărta fustele de picioare și pentru a le prinde la spate.

Se aud mai multe fluierături admirative.

Mă bucur că Leandros mi-a dat zdrențe de purtat în seara asta. Nu mi-ar fi plăcut să îmi distrug una dintre rochii.

— Cum să-ți spunem, domnișoară? mă întreabă mediatorul.

Sunt tentată să îmi dau adevăratul prenume, dar îmi surâde mai mult ideea a ceva mai amuzant, cum ar fi Vipera. Îmi vine în minte o imagine a lui Kallias, a rolului pe care îl doresc cu atâta înverșunare.

— Spuneți-mi Regina Umbrelor.

Mediatorul strigă titlul ca mulțimea să audă. Flăcăul cu pocalul aleargă în exteriorul cercului, iar gentilomii și doamnele pariază.

— Veniți în centru, doamnelor.

Stau cu ochii pe bărbiile Viperei.

Da, sunt două. Nu a avut una când a început să lupte?

— Luptați! strigă mediatorul în timp ce lovește cu palma podeaua.

Vipera mă atacă imediat la față, așa cum știam că va proceda. Mă ghemuiesc și îi înfig pumnul în mijlocul stomacului, îndesându-l cât de adânc pot.

Se dă câțiva pași îndărăt amețită și brațele i se îndreaptă spre locul în care am lovit-o. Mulțimea se dezlănțuie, iar mâna îmi zvâcnește. Cunosc suficiente cât să știu că trebuie să-mi țin degetul mare în afara pumnului, dar pielea și încheieturile degetelor nu sunt obișnuite cu un contact atât de dur.

Vipera își revine o clipă mai târziu, scuturându-și mâinile de parcă astfel ar putea convinge durerea să dispară. Sare spre mine și nu-mi desprind privirea de pe fața ei.

Maxilarul i se încleștează, pumnul stâng se apropie iute. Eschivez, încercând să-i aplic o lovitură la nivelul feței, dar mă blochează cu un braț ca oțelul, mișcarea trimițând o undă de șoc în sus, de-a lungul propriului braț.

Apoi îmi dă un pumn în față.

Nu mă feresc la timp.

Mă lovește chiar sub ochi, cu atâta forță, încât gâtul mi se arcuiește înspre spate și trosnește.

Gravitația mă revendică, trăgându-mă spre pământ. Din locul în care aterizez, văd rânduri și rânduri de picioare îmbrăcate în pantaloni. Se învârt. Nu, întreaga cameră se învârte. Simt că mi se scurge lichid pe față. Sânge? Lacrimi? Scuipat? Cumva, cred că aud vocea lui Leandros în depărtare.

Apoi totul se întunecă.

Capitolul 14

— Ești o fată atât de prostuță, spune din nou Leandros, când ajungem la palat în primele orele ale dimineții.

De când mi-am recăpătat cunoștința, nu a făcut nimic altceva decât să-mi îndese pâine și apă în jos pe gât. M-am cam trezit din beție, dar mă simt de parcă cineva mi-a lovit partea stânga a feței cu o cărămidă. O amintire din partea Viperei.

Mergem pe un coridor tăcut, pentru că servitorii și personalul s-au retras de mult la culcare.

— În momentul respectiv mi s-a părut o idee bună, spun.

— Data viitoare nu mai bea atât de mult.

— Acea bere țărănească este înșelător de puternică.

— Toate berile sunt puternice după ce bei șase halbe.

Tresar în timp ce ating cu grijă zona din jurul ochiului.

— Nu-mi vine să cred că mi-am învinețit cea mai bună trăsătură.

Nu știu ce voi face în legătură cu ochiul negru. Pudrele vor trebui să înfăptuiască un miracol ca să-l acopere.

Când ajungem la ușa mea, Leandros își coboară vocea și se întoarce cu fața spre mine.

— Toate trăsăturile tale sunt cele mai bune. Nicio altă femeie nu se compară cu tine.

Se apleacă și îmi sărută pata neagră din jurul ochiului meu. Când se retrage, se uită în jos, la buzele mele.

A fost o noapte incredibilă. Una pe care nu o voi uita prea curând. Și Leandros este chipeș. Mult prea chipeș pentru binele său.

Îmi strecor o mână în părul lui brun-auriu, îmi las degetele să-i alunece spre ceafă și sunt pe cale să-l trag mai aproape.

Dar apoi mă opresc.

Sunt aici pentru a-l curta pe rege. Nu pe prietenul lui din copilărie.

Dar oare chiar ar afla de un singur sărut?

Nu ar fi un singur sărut. Nu am nicio îndoială că Leandros sărută extraordinar și că l-aș târî în camera mea în scurt timp.

Vreau un regat sau o tăvăleală în așternuturi? Nu ar trebui să fie o decizie atât de greu de luat. Dar au trecut săptămâni de la ultima distracție.

Cu un oftat, îmi las mâna să cadă.

— Noapte bună, Leandros. Îți mulțumesc pentru seara asta. Nu o voi uita.

Un rânjet trist îi apare pe buze, dar, comportându-se mereu ca un gentilom, încuviințează din cap și pornește cu pași mari spre capătul coridorului, departe de mine.

De îndată ce rămân singură și înfrigurată pe holul pustiu, regret decizia, dar este mult prea târziu să mă răzgândesc.

Îmi pescuiesc cheia din teancul de bancnote din buzunar și intru în cameră.

Prima dată îmi scot pantofii, apoi îmi golesc buzunarele pe o masă.

După aceea ridic privirea.

Kallias se află în cameră.

STĂ PE PATUL MEU, cu picioarele încrucișate în fața lui. Nasturii de la mânecile cămășii sunt desfăcuți, dar nu a

renunțat la mănuși. Nu poartă jachetă, vestă sau cravată, iar nasturele de sus este desfăcut.

Deși pare relaxat, este vigilent.

— Ai avut o seară plăcută? întreabă, fără să se uite la mine.

Vocea lui nu-mi oferă nici măcar un indiciu despre starea de spirit pe care o are.

— Da.

— S-ar părea că și Leandros îți împărtășește părerea. De ce nu l-ai sărutat de noapte bună?

Ne asculta. Mai mult ca sigur. Oh, nu am fost niciodată mai recunoscătoare pentru curajul de a-l respinge pe Leandros.

— O doamnă nu-și sărută admiratorul după prima întâlnire.

— Deci ai vrut să o faci?

Ridică fulgerător ochii în sus, apoi îi îngustează la vederea vânătăii de la ochi, de parcă ar fi o săgeată atrasă de o țintă. Apoi se ridică și se apropie cu pași mari de mine.

— Ce s-a întâmplat? Leandros a...?

— Bineînțeles că nu.

Întinde o mână spre fața mea și stau perfect nemișcată. Întinde un deget înmănușat și îmi atinge ușor partea de sub ochi. Pielea mănușii este netedă și rece.

Mâna lui Kallias se strânge într-un pumn și alunecă în lateral.

— M-a dus la box.

— La box?

— M-a dus să mă uit la meciuri. După ce am câștigat mai multe pariuri la rând, ghicind ce concurent îl va învinge pe celălalt, m-am hotărât să-mi încerc și eu norocul.

Kallias arată ca și cum cineva tocmai i-a pus o întrebare cu un răspuns imposibil:

— De ce? În numele diavolilor, de ce ai face asta? Ai fost bătută!

Îmi înalț mândră bărbia.

— Păi, da. Dar m-am distrat grozav până atunci.

Un râs nervos părăsește buzele regelui și pot să-mi dau seama că nu este deloc amuzat.

— De ce ești aici? răbufnesc.

— Mi-am anulat toate întrunirile din seara asta, spune el. M-am gândit să-ți fac o surpriză și să te scot în oraș. Dar nu ai putut fi găsită. M-am gândit să te aștept.

— Câte ore ai petrecut stând pe patul meu?

Își trece degetele prin păr, fără să-și ascundă furia.

— De ce ai petrece seara cu Leandros?

— Contează cu cine mi-am petrecut seara? El este bun și amuzant și *chiar are timp pentru mine*.

Pentru o clipă, Kallias tace, mai mult ca sigur încercând să găsească următorul argument. Nu-i dau șansa.

— Am fost de acord cu complotul tău, îi spun. Joc rolul iubitei tale. Dar știi ce altceva a mai fost inclus în plan, Kallias? O prietenie. Ai promis că vei fi prietenul meu. Nu ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere. A trebuit să caut prietenie în altă parte.

— Le ai pe Rhoda și pe Hestia, zice el.

— Rhoda și Hestia nu mă vor invita la dans când mergem la petreceri. Știi că niciun bărbat nu se apropie de mine? Sunt de neatins. Parcă am contractat ciuma.

Tace din nou.

— Leandros și prietenii lui sunt singurii care mă tratează mai degrabă ca pe o persoană decât ca pe viitoarea regină. Știi de ce empatizează cu mine? De ce s-au împrietenit cu mine? Pentru că știu ce înseamnă ca tu să-i numești prieteni și apoi să-i lași de izbeliște. Poate că *am fost* tentată să-l sărut pe Leandros. Poate că mă simt singură. Cu siguranță că știi cum e!

Kallias se trage îndărăt, de parcă i-aș fi dat o palmă.

Nu-mi pare rău. Nici măcar un pic.

— Nu sunt o păpușă pe care să o îmbraci și să o lași deoparte, până când ești gata să te joci cu ea, Kallias. Sunt om. Și, dacă nu poți respecta asta, îmi voi împacheta lucrurile și mâine voi pleca.

Oh, sper din tot sufletul că nu berea este cea care vorbește. Cu siguranță este mintea mea rațională, care știe că Regele Umbrelor nu își va da seama că joc la cacealma. Că își va cere scuze și că mă va implora să rămân. Că își va schimba atitudinea și că va începe să-mi acorde atenție.

Sau poate că nu am putut controla tonul amenințător, beată sau nu. Kallias mă enervează așa cum nu a mai făcut-o nimeni vreodată. Nici măcar tatăl meu.

Îmi țin respirația, așteptând să spună ceva.

Umbrele regelui se aprind de parcă ar fi niște flăcări care îi învăluie întregul trup. Se întoarce fără să privească înapoi, topindu-se prin peretele de piatră solidă.

Vai!

Ce am făcut?

Mă prăbușesc în pat. În ciuda felului îngrozitor în care decurg toate lucrurile, cad pradă epuizării. Boxul și cele petrecute în ultima oră îmi cufundă mintea în uitare.

Dar, chiar înainte să pășesc în neant, pielea din jurul ochiului învinețit se încălzește. Vinovată nu este durerea. Sau amintirea unui sărut primit aici.

Ci atingerea fantomatică a unui deget înmănușat.

MI SE ÎNVÂRTE CAPUL de îndată ce mă trezesc. Este o combinație minunată de prea multă bere și un somn agitat.

Și, colac peste pupăză, totul se năruie.

Ce pot face decât să-mi duc la bun sfârșit amenințarea și să le poruncesc servitorilor să înceapă să-mi împacheteze lucrurile? Nu am de ales. Cuvintele îmi ard gâtul în timp ce dau ordinele și mă răstesc la doi lachei care se mișcă prea încet pentru gustul meu.

După o clipă, îmi dau seama că este o îndeletnicire care va dura ore întregi. Nu are rost să aștept și să îi urmăresc cum termină de împachetat.

Ar trebui să mă comport normal, de parcă ar fi o zi obișnuită.

Rhoda și Hestia poartă o conversație, iar eu mă holbez la scaunul gol din capul mesei lungi din marea sală. Kallias nu este acolo.

Oare îl voi revedea înainte să plec?

Și, pe toți diavolii, de ce naiba aștept ca lucrurile să-mi fie împachetate înainte să plec? Vor ajunge oricum la moșia tată-lui meu, indiferent dacă mă duc odată cu ele sau nu.

De fapt, presupun că nu mă întorc la moșia Masis. Cum aș putea, după ce am insistat că nu am nevoie de tatăl meu?

Și, sinceră să fiu, aș prefera să nu-i văd fața prea curând. Nu, voi merge la un han. Să stau singură o vreme, până când voi putea regândi totul.

Scaunul rămâne gol pe durata întregului prânz. Bine-înțeles că nu vrea să mă vadă.

L-am pierdut. Am pierdut un tron, o coroană, admirația unui regat, puterea de a fi regină.

După ce îmi petrec după-amiaza în camera de zi, cosând, amân cât pot de mult întoarcerea în camerele mele. De parcă mi-ar veni în minte un plan strălucit de a salva totul doar dacă am suficient timp.

Ce voi face? Oare chiar voi sta cu mâinile în sân și voi pierde totul?

Mai întâi, probabil că ar trebui să arunc o privire la ochiul meu, pentru a verifica dacă pudra de față îmi mai ascunde vânătăile. Apoi nu știu ce va urma.

Dacă toate lucrurile îmi vor fi împachetate, voi pleca. Dacă nu, îmi voi mai prelungi puțin șederea la palat.

Intru îngrozită de faptul că nu aud niciun zgomot de pași. Servitorii trebuie să fi terminat! Dar, pe măsură ce trec dintr-o odaie în alta, descopăr ceva neașteptat.

Parcă nici nu aș fi ordonat vreodată înlăturarea vreunui lucru. Camera a fost curățată. Patul, făcut. Mobilierul, șters de praf. Hainele și produsele mele cosmetice se află în continuare în garderobă și pe măsuța de toaletă.

Nimic nu a fost împachetat.

Ah, servitori leneși și oribili! Mă întorc furioasă pe hol, călcând apăsat și dornică să găsesc pe cineva la care să țip și sunt numaidecât întâmpinată de un servitor.

— Domnișoară, îmi spune el înainte să pot rosti vreun cuvânt. Regele vă solicită prezența. Vreți să mă urmați?

Da, chiar vreau să îl urmez. Oare Kallias are mai multe de spus despre excursia de aseară? Vrea să mă alunge public din palat? Să mă izgonească pentru că am ieșit cu prietenul său de odinioară?

Dar, dacă există măcar o șansă să-și dorească să uite cearta pentru ca lucrurile să revină la normal, trebuie să profit de ocazie. Cu siguranță pot seduce un rege chiar dacă îl văd doar o jumătate de oră, de două-trei ori pe zi, nu-i așa? Pot trece peste petrecerile unde niciun bărbat nu vorbește cu mine. Este doar pentru o perioadă scurtă. Până mă căsătoresc cu regele. Apoi îl ucid. Și atunci pot avea toată compania masculină pe care o vreau.

Dar, pe toți diavolii, de ce trebuie Kallias să facă totul atât de al naibii de dificil?

Servitorul mă conduce la primul etaj, scoțându-mă pe

o ieșire din spate a palatului. Se oprește în fața unei trăsuri simple și îmi ține ușa deschisă.

Înăuntru văd conturul unor pantaloni negri și a unor pantofi eleganți.

Kallias?

Are de gând să mă escorteze personal de la palat? De ce?

Încercând din răsputeri să-mi mențin demnitatea, urc în trăsură și mă așez în fața regelui.

Ușa se închide în urma mea, iar Kallias folosește rapiera de pe scaunul de lângă el pentru a bate de două ori în acoperișul trăsurii.

Vizitiul scutură frâiele, caii se smucesc și am pornit.

Umbrele dansează de-a lungul pernelor din jurul picioarelor și al umerilor săi. Este îmbrăcat cu o cămașă albă de bumbac, fără jachetă sau vestă. Însă nu a renunțat la mănuși. Astăzi poartă pantaloni foarte simpli. Pantofii sunt eleganți, dar bănuiesc că nici nu are alt fel.

După chipul lui, îmi dau seama că așteaptă să-i pun o întrebare. *De ce suntem aici? Unde mă duci? Mai ești supărat?*

Dar nu-i fac pe plac.

Ridic nasul și mă uit pe fereastră, urmărind în trecere peisajul. Nu e cine știe ce. Case, străduțe din piatră și oameni de rând care își desfășoară activitatea zilnică.

Dar apoi trăsura cotește și sunt aruncată din scaun, direct în poala lui Kallias.

Am o senzație de-a lungul picioarelor, ca fumul descătușat de foc, și inhalez mirosul distinct de mosc, lavandă și mentă. Dar nu simt trupul lui Kallias lipit de al meu.

Când deschid ochii, îmi dau seama că nu am aterizat pe el.

Am trecut prin el.

Sunt în el.

Sunt în genunchi, pe scaunul ocupat de Kallias, absorbită de el și înfășurată de umbrele sale.

— Ah!

Mă împing înapoi, îngrijorată că o să rămână cumva lipit de mine. Că voi fi capturat umbrele, că voi fi prizonieră pentru totdeauna în întuneric.

Senzația de fum se diminuează exact când trăsura se oprește brusc. Trebuie să mă proptesc mai ferm pe picioare, ca să nu mă răstorn din nou în rege.

Dar apoi îmi dau seama...

L-am atins.

Am încălcat legea.

El deja este supărat pe mine.

Ce voi face acum?

Ridic privirea, văd că regele este în continuare întreg. Nu l-am împrăștiat după ce am fost azvârlită direct în masa imaterială și învolburată a ființei sale.

Chipul lui pare cioplit în piatră, dar nu este atât de solid.

— Este totul în regulă, sire? întreabă vizitiul.

Kallias mă fixează cu privirea:

— Suntem bine. Putem pleca.

— Prea bine, Maiestatea Voastră.

Îmi dau seama că tăiem muntele, nu îl coborâm. De aceea am căzut din scaun și simt încontinuu că sunt pe cale să o fac din nou.

Și acum mă tem că regele mă duce undeva ca să mă ucidă.

Aș putea să fug? Să sar din trăsură și să dispar înainte să mă poată urma? Ce se va alege de mine atunci?

Ar trebui să încerc. Ar trebui să mă gândesc la ceva.

— Ești real? întreb.

Cuvintele mi se rostogolesc de pe buze înainte să le pot opri.

— Foarte real, spune el ca răspuns.

— Dar nu ești solid. Ești... cu totul din umbre. Te-am rănit? Din acest motiv nu vrei să fii atins? Mă vei ucide?

Întrebările dau năvală, fiecare prinzând glas înainte ca ultima să fie complet rostită.

Kallias atinge cu degetele mânerul rapierei sale. Sper că doar pentru a-și ține mâinile ocupate, nu pentru că se gândește să o folosească.

— Nu, spune el în cele din urmă. La toate întrebările.

Inima îmi bate din nou normal, oarecum. Chiar nu are niciun motiv să mă mintă. Dacă avea de gând mă omoare, presupun că ar fi făcut-o deja.

— Cum de poți atinge sabia, dar nu și pe mine?

Oare nu poate fi atins de ființe vii? Într-adevăr, asta ar îngreuna foarte mult consumarea unei căsnicii. Totuși am simțit apăsarea degetului său pe obraz...

Clipesc, iar umbrele dispar. A rămas doar Kallias. Real, uman. Corporal. Tangibil.

Frumos.

Clipesc din nou și este iar înconjurat de umbre.

— Pot controla abilitatea asta, spune el. Îmi pot forța degetele să se solidifice pentru a ridica ceva, în timp ce restul trupului îmi rămâne intangibil.

— Atunci care este scopul legii? întreb. Dacă nimeni nu te poate răni, de ce le interzici oamenilor să te atingă? De ce te complici cu mănuși? *Asta* te doare? Să atingi direct pe cineva, piele pe piele?

— Nu mă doare să ating pe nimeni. Cu excepția cazului în care mă schilodesc în vreun fel.

Atunci de ce? vreau să țip. De ce să-i îndepărtezi pe toți? De ce să te izolezi de toată lumea? De ce să trăiești singur și neatins?

— Dacă aș atinge pe cineva, piele pe piele, când nu sunt în formă imaterială, abilitatea mea ar dispărea ori de câte ori aș fi în prezența acelei persoane. Aș fi corporal oricând ar fi prin preajmă. Aș fi susceptibil la moarte, durere și orice alt-

ceva. Tatăl meu a trăit peste trei sute de ani. O viață lungă și singuratică, până când a decis să se însoare cu mama. Apoi a devenit muritor. Ea era ancora care îl ținea legat de pământ și oricine îl putea asasina când era pe aproape. Și exact asta s-a întâmplat, îmi spune Kallias. Faptul că s-a îndrăgostit a dus la moartea lui. Acum înțelegi de ce vreau să-i liniștesc pe consilieri, fără a le îndeplini, de fapt, dorințele. Cineva mi-a ucis părinții și aceeași soartă mă va aștepta și pe mine dacă îmi permit să mă apropii de o altă persoană. Uneori mă întreb dacă moartea fratelui meu a fost cu adevărat un accident.

Nu îndrăznesc să spun nimic, de teamă că va înceta confidențele.

— Vezi tu, el nu era ca mine, spune Kallias. Abilitatea trece de la părinte la copil. Dar fratele meu, Xanthos, nu a moștenit abilitatea. Cred că din acest motiv a murit atât de tânăr. Cineva a vrut să-l înlăture din linia succesiunii. Tatăl meu era mult mai protejat. A durat mai mult să găsească o modalitate de a-l ucide.

Nu-mi vine să cred că are atât de multă încredere în mine. Cu toate acestea, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva este un fel de test.

— În acea noapte, când ai dat buzna în camera mea, ai vrut să știi exact ce spusesem. Pentru că dacă oamenii ar fi crezut că ne atingem...

— Ar fi venit după mine, încheie el. Și ar fi trebui să fiu mereu în alertă.

— De ce îmi spui toate astea? întreb. Ești sigur că nu mă vei ucide?

— Ai avut dreptate, Alessandra. Noaptea trecută. Toate acele lucruri pe care le-ai spus. Mi-a fost frică să trăiesc cu adevărat. Să fiu cu tine în afara orelor de masă atent supravegheate mă face vulnerabil. Dacă cineva îmi află secretul, dacă ne atingem din întâmplare, aș putea fi ucis. Dar nu pot

trăi așa. S-ar putea să nu am voie niciodată să am pe cineva fizic aproape de mine. Dar asta nu înseamnă că nu pot avea încredea în tine. Eu... te plac și sper că și tu ai putea să mă placi.

Ceva înăuntrul meu... se înduioșează. Privindu-l pe acest bărbat întunecat și puternic și ascultându-i speranțele în ceea ce ne privește, îmi doresc să le transform în ceva tangibil, real.

Chiar înainte să-i curm viața, desigur.

— Deci mă duci... unde? întreb.

— La unul dintre locurile mele preferate. Petrecem timp împreună. În afara palatului. Și nu pentru că asta va convinge și mai mult consiliul că ne curtăm, chiar dacă este un beneficiu. O fac pentru că suntem prieteni și pentru că meriți să te distrezi.

— M-am distrat seara trecută.

— Să te distrezi cu mine, clarifică el, încleștându-și maxilarul. Gata cu nopțile petrecute în compania lui Leandros.

Ridic o sprânceană.

— Încerc să fac un compromis. Îmi petrec timpul cu tine și nu permit ca membrii consiliului să afle că te lași curtată de încă un bărbat.

— Bine, spun. Dar îmi rezerv dreptul de a vedea pe oricine doresc dacă începi să te comporți din nou ca un măgar.

Uneori mă întreb dacă nu cumva este doar o chestiune de timp înainte să merg prea departe. Înainte să spun ceva care să-l scoată complet din sărite, convingându-l să scape definitiv de mine.

Dar am constatat că, în timpul tuturor conversațiilor noastre, nu am fost nevoită să mă prefac. Fiecare cuvânt, fiecare gând au reflectat ce simt și ce gândesc cu adevărat. Poate că încerc să câștig inima unui rege, dar...

Încă sunt eu. Doar eu.

Asta nu s-a mai întâmplat până acum cu o țintă.

— Mi se pare corect, spune el.

Îl răsplătesc cu cel mai fermecător zâmbet pe care îl pot încropi, unul sincer.

— Crezi că aș putea sta lângă tine? întreb. Ca să nu mai fiu azvârlită iar din scaun? Panta este abruptă.

Drept răspuns, îmi face loc pe bancheta acoperită cu perne de pluș. Mă așez lângă el, doar fustele mele atingându-i ușor umbrele.

— Mult mai bine. Mersi.

Capitolul 15

Când se oprește trăsura, vizitiul coboară de unde stă cocoțat și îmi deschide ușa, întinzând un braț ca să mă ajute să cobor o singură treaptă. Fusta de astăzi este croită dintr-un material subțire, de un verde deosebit, care strălucește în lumina soarelui. Pantalonii de dedesubt sunt strâmți, iar țesătura neagră este adunată din loc în loc, imitând niște petale de flori.

— Nu am avut ocazia să-ți complimentez ținuta.

— Este una dintre puținele pe care nu le-am purtat încă. Am fost supărată pe tine și nu am vrut să port culoarea ta preferată.

— Apoi te-ai răzgândit?

— M-am gândit că te-ar putea înfuria și mai tare să fii forțat să mă privești cum plec cu toate lucrurile mele.

Zâmbește.

— Exact asta s-ar fi întâmplat, spune el, după care se întoarce spre vizitiu. Du-te la o plimbare. Nu vom avea nevoie de ajutorul tău o vreme. Ne vom întoarce când vom fi gata.

Vizitiul încuviințează din cap, apoi o ia pe o cărare din stânga trăsurii, care dispare printre copaci. Kallias își recuperează rapiera de pe banchetă și o fixează de centură, după care trage un coș mare și împletit de pe acoperișul trăsurii.

— Pe aici, spune el.

În timp ce ține coșul cu o mână, trestiile se estompează brusc, fiind înghițite de umbre, până când întregul obiect este la fel de încastrat în ele ca regele.

— Când atingi ceva, obiectul respectiv devine intangibil în același timp cu tine? îl întreb eu.

— Trebuie să-l apuc cu o mână corporală. Apoi, după ce devin imaterial, obiectul devine și el imaterial odată cu mine. O binecuvântare, adaugă el. Altfel, curtea ar fi destul de agitată când ar cădea hainele direct prin mine.

Nu-mi pot stăpâni râsul, imaginându-mi scena.

Iarba este moale și nu face niciun zgomot în timp ce calc prin ea. Kallias mă conduce în direcția opusă celei alese de vizitiu, iar poteca se înalță și coboară de-a lungul dealurilor. Sunt recunoscătoare pentru felul în care m-am îmbrăcat astăzi, cu pantaloni și cizmele mai rezistente.

— Nu te îngrijorează să fii singur aici? întreb.

— De ce aș fi? Nu pot fi rănit.

— Dar eu pot.

— Nu-ți face griji. Mai mulți călăreți ne-au urmat la o distanță considerabilă. Am luat o trăsură simplă în locul celei regale. Oamenii mei patrulează prin împrejurimi. Stau ascunși, desigur. În plus, nimeni nu bate atât drum până aici, decât dacă încearcă să traverseze granița către un alt regat. Și de ce ar face asta? Invadatorii nu pot ajunge până la noi, deoarece există soldați staționați pe cealaltă parte a muntelui. Sabia nu este doar de decor, adaugă el. Chiar știu cum să o folosesc. Te asigur, singurul lucru periculos de aici sunt eu.

— Și ar trebui să mă tem de tine?

— Niciodată.

După următorul deal văd un stejar mare, ale cărui ramuri proiectează o umbră încântătoare sub care să te ferești din calea aerului cald. La câteva zeci de metri distanță se întinde un lac cu suprafața brăzdată de cercuri de la dansul insecte-

lor sau de la trecerea rapidă a unui pește.

Ne înconjoară un câmp de narcise; petalele aurii valsează în vânt, colorând și transformând întregul într-o pictură perfectă.

Îmi dă idei de modele noi de rochii. Data viitoare când vom veni aici, va trebui să aduc un caiet de schițe.

Kallias scoate din coș o pătură cu carouri roșii și albe, pe care o întinde la umbra copacilor. Apoi se așază cu trupul lui zvelt și cu picioarele încrucișate și începe să scotocească prin coș.

Mă așez lângă el. Aproape, dar nu suficient de aproape pentru a ne atinge.

— E frumos aici, spun.

— Când eram copii, mama obișnuia să ne aducă pe furiș aici. Pe mine și pe Xanthos. Ne jucam în noroi, prindeam broaște, culegeam flori. Mereu își făcea timp pentru noi, în ciuda faptului că era regină.

— Pare că vă distrați cu ea.

— Așa este. Îmi... e dor de ea.

Își îndreaptă iute privirea spre narcise.

— Iubea florile. Și-n ziua de azi, grădinarii iau măsuri suplimentare ca să întrețină grădinile de flori din afara palatului.

În sfârșit își deschide sufletul. Exact de asta am nevoie pentru a ne apropia.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Și eu mi-am pierdut mama. Aveam 11 ani când a doborât-o boala. Nu știu de ce, dar nu mi-o prea amintesc. Mai degrabă o țin minte pe guvernantă, poate pentru că nu nici n-am văzut-o des pe mama. Tata a iubit-o nespus, însă nu-l suport. Așa că mă întreb dacă mi-ar fi plăcut de ea dacă aș fi cunoscut-o bine... Îmi pare foarte rău că ai pierdut-o pe a ta.

— Îți mulțumesc, spune el și oftează. Dar nu te-am adus

aici ca să vorbim despre lucruri atât de triste. Suntem aici ca să mâncăm.

Zicând acestea, Kallias flutură mâna peste toată mâncarea pe care a așezat-o înaintea noastră.

Este suficientă pentru a hrăni 20 de oameni. Văd cel puțin cinci tipuri diferite de sandviciuri, printre care unele cu castraveți și cu fâșii de carne de porc. Căpșuni fără codițe și cu un fel de sos de ciocolată. Pulpe de pui condimentate cu rozmarin. Salată cu roșii și morcovi. Ciorchine de struguri.

Îmi plouă-n gură la vederea festinului.

Eu și Kallias ne bucurăm de mâncare și, de data aceasta, mă ascultă cu atenție când îi împărtășesc fiecare detaliu din seara precedentă. Sunt mândră de pariurile câștigate. Surprinzător, dar vreau să-i spun cum am dibuit ticurile celor din jur și le-am folosit în avantajul meu.

— Ai putea fi un general extraordinar. Poate că ar trebui să-l demit pe kaizer și să te pun pe tine în locul lui.

Îmi ling sosul de ciocolată de pe degete:

— Mă tem că nu dețin cunoștințe despre armament. Deși am mereu un pumnal la mine.

Cel pe care l-am folosit ca să-l ucid pe Hektor.

— Foarte bine. Trebuie să fii întotdeauna pregătit în fața imprevizibilului.

Se lasă pe spate, bucuros să aibă stomacul plin, și savurăm împreună prilejul de a fi singuri. De a fi liberi, departe de palat. Liberi de responsabilitate, în acest loc frumos.

— Mi-aș dori să fi împachetat și niște costume de baie. Apa este atât de răcoritoare în această perioadă a anului, spune el.

— Cine a zis că avem nevoie de costume de baie? întreb.

— Te constrânge ținuta, iar fusta ar absorbi apa ca un burete și te-ar trage la fund.

— Nu propuneam să rămânem îmbrăcați.

Rostesc cuvintele înainte să-mi dau seama că ar putea fi prea îndrăznețe.

Kallias se întoarce spre mine, cu un rânjet păcătos pe chip.

— Vai, lady Alessandra, cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât te plac mai mult.

Se ridică în picioare, apucă din spate gulerul cămășii de bumbac și o scoate dintr-o singură mișcare. Mă privește de sus, convins că blufez, provocându-mă să mă dezbrac.

Sunt distrasă o clipă de mușchii de pe pieptul său. I-a ținut bine ascunși sub cămașa aceea largă. Sub nenumăratele veste și jiletci în care este mereu îmbrăcat.

Dar acum stă expus în fața mea și decid că așa arată cel mai bine.

Îl fixez cu privirea în timp ce desfac nasturii de la fustă. Odată ce termin, o las să-mi alunece la picioare, și rămân doar în pantaloni și o bluză mulată, fără mâneci.

— Gărzile? întreb.

— Departe, spune, iar vocea lui devine mai groasă cu fiecare cuvânt.

Apoi, de parcă i-ar fi cumplit de greu, se întoarce.

Se întoarce.

Ce naiba?

— Ce faci?

— Aștept ca prietena mea să se dezbrace și să intre în apă.

Oh, așa va fi?

Chiar așa stau lucrurile între noi sau oare Kallias încearcă să impună acea distincție relației noastre?

Făcând cât mai mult zgomot posibil, îmi scot cizmele și pantalonii, îmi dau jos bluza și lenjeria, apoi mă apropii de apă, întrebându-mă dacă Maiestatea Sa va trage cu ochiul. Dacă totul este doar de fațadă sau dacă plănuiește să mă ia prin surprindere.

Nici măcar nu se fâțâie de pe un picior pe altul.

Regele Umbrelor strică toată distracția.

Apa este rece la început, dar mă obișnuiesc după câteva secunde și mă încumet să înot cât mai în larg, până când toate părțile importante sunt acoperite.

— Am intrat, îi spun.

Se întoarce și rotește un deget. A venit rândul meu să mă uit în altă parte, ca să-și scoată și el restul hainelor.

Îmi feresc privirea și îmi afund degetele de la picioare în mâlul neted. Refuz să mă gândesc la toate creaturile care trăiesc în lac și, în schimb, încerc să-mi imaginez cum ar arăta Kallias gol. Tot numai piele arămie și mușchi bine definiți.

Mult prea pierdută în gânduri, sar de îndată ce aud mișcare în spatele meu.

— Te poți uita acum, spune el.

Apa este atât de tulbure, încât aș putea sta chiar în fața lui și tot nu aș vedea nimic sub apă.

Pierderea e cu atât mai mare.

A spus că nu poate atinge. Nu a spus nimic despre privit. Deci de ce și-ar fi dorit să-și ferească privirea? Și de ce naiba m-a obligat să mă întorc?

Mă simt brusc iritată, așa că mă gândesc iute la ceva de spus, înainte ca excursia noastră să devină stânjenitoare.

— Umbrele te ajută să plutești mai ușor? îl întreb.

— Da, chiar o fac.

Apa îi ajunge până la talie, astfel că îi văd foarte bine pieptul. Nu are niciun semn pe trup. Nicio cicatrice, niciun pistrui la vedere. Cum? Cum poate fi atât de perfect?

Tăcerea se strecoară între noi, pe măsură ce ne gândim amândoi la ceea ce este evident. Suntem goi. Într-un lac. Și nu facem nimic necorespunzător.

Cum am ajuns în situația asta?

Trebuie să mai spun ceva. Dar toate subiectele care îmi trec prin minte sunt teribil de nepotrivite.

— Ești virgin? întreb.

Bine lucrat, Alessandra.

Dar Kallias pare nespus de amuzat de întrebare.

— Nu. Tu ești?

Ar trebui să spun că da. Întreaga reputație a unei doamne depinde de acest lucru, așa cum bine știu. Dar după felul serios în care mă întreabă, nu pot să nu mă întreb...

— Ar conta dacă nu aș fi? îndrăznesc să întreb.

— Deloc, spune el imediat.

Buzele mi se întredeschid.

— Practic este doar o lege nescrisă ca femeile să fie virgine în noaptea nunții.

— Nu este o lege promulgată de mine. De fapt, mi-am propus să fac tot posibilul să le acord doamnelor aceleași drepturi pe care le au bărbații. Este ceea ce și-ar fi dorit mama mea. În plus, cum se așteaptă bărbații ca toate doamnele să rămână virgine, iar ei, nu? Nu are nicio logică.

Vorbește serios. Și eu care în tot acest timp m-am îngrijorat că Myron ar distruge totul, când de fapt nu ar fi trebuit să mă agit deloc.

De îndată ce ne întoarcem, primul lucru pe care îl fac este să-l oblig să-și plătească toate datoriile.

— Nu. Nu sunt virgină, spun în cele din urmă, apoi mă grăbesc să adaug: deci să înțeleg că până la urmă îți permiți să-i atingi pe alții?

— Obișnuiam să o fac. Înainte să fiu rege.

— Și cum de doamnele în cauză nu sunt prin preajmă să-ți neutralizeze abilitatea?

— Când eram mai tânăr, explică el, plăteam regește pentru compania femeilor. Curtezane, în mare parte, cărora le-am dăruit ulterior mici averi ca să-și înceapă vieți noi în unul dintre celelalte cinci regate.

— Asta este... inteligent, îi spun.

Se uită în jos la apă, urmărind felul în care picăturile îi alunecă de pe degete înapoi în lac.

— Aproape că mi-aș dori să nu fi făcut așa ceva. Nu aș ști niciodată ce pierd.

Poate că ar trebui să îl compătimesc. În schimb, întreb:

— Ești abstinent de un an întreg?

— Da.

— Și intenționezi să rămâi așa?

Cred că fac pauze nejustificate după fiecare cuvânt, dar nu mă pot abține.

— Cu siguranță nu merită un astfel de sacrificiu...

Kallias ridică din umeri.

— Sunt cel mai puternic om din lume și voi trăi pentru totdeauna. Bănuiesc că bărbații ar renunța la mult mai multe numai pentru nemurire.

Hmm... La ce aș renunța pentru o astfel de putere?

Presupun că nu contează. Tot ce trebuie să fac este să-mi investesc timpul. Nu trebuie să renunț la nimic.

— De unde provine abilitatea de a deveni imaterial? întreb.

— Potrivit legendelor, familia mea s-a aflat la conducere de la începutul timpului. Unul dintre strămoșii mei – numele lui a fost Bachnamon – a întâmpinat dificultăți în a-și menține tronul. Mulți au încercat să-l asasineze. Chiar vărul lui a încercat să-l uzurpe. Mai întâi s-a rugat zeilor pentru ajutor. La zeul forței. Zeul înțelepciunii. Zeul justiției. A cerut forța de a-și menține puterea, de a fi suficient de puternic cât să-și nimicească dușmanii. A vrut ca familia lui să rămână la conducere pentru totdeauna. Niciunul nu a răspuns.

Se oprește puțin, apoi continuă.

— Așa că s-a rugat apoi la diavoli. La diavolul suferinței. Diavolul răzbunării. Diavolul durerii. Ultimul a răspuns. Lui Bachnamon i s-a acordat puterea umbrelor. Atât timp cât rămânea în formă imaterială, era invulnerabil în fața morții

și a durerii. Dar pentru că abilitatea a fost dăruită de un diavol, nu a fost lipsită de preț. Strămoșului meu i s-a acordat nemurirea, cu o singură condiție: să-și petreacă majoritatea zilelor învăluit de umbre. În caz contrar, abilitatea avea să fie transmisă copiilor săi.

Rămân nemișcată o clipă, încercând să înțeleg tot ce mi-a împărtășit, uitându-mă la umbrele care îi șerpuiesc în sus pe brațe.

Ridic ochii la el și îl surprind în timp ce urmărește o picătură de apă alunecându-mi pe umăr.

Tușește.

— Acum este rândul meu să pun întrebări. Spune-mi despre bărbații suficient de norocoși să-ți intre în grații. A fost mai mult de unul?

Vocea i se schimbă.

— Ai un iubit care te așteaptă acum?

Întrebarea pare să-l îngrozească.

— Nu am pe nimeni în acest moment. Dar, așa cum am spus, am crescut primind puțină atenție din partea familiei mele. Așa că am căutat-o în altă parte.

— Oh, Alessandra. Dacă te-aș fi cunoscut mai devreme. Nu te-aș ignora niciodată.

— Un rege atât de galant.

— Câți bărbați? vrea el să știe.

Zeci.

În loc să-i răspund, i-o întorc:

— Câte femei?

Cumva, cred că răspunsurile noastre ar putea fi similare.

— În regulă. Păstrează-ți răspunsul, iar eu îl voi păstra pe al meu, spune el.

— Destul de corect. Acum pot înota?

— Desigur. Dar, dacă ajung în cealaltă parte a lacului înaintea ta, îmi datorezi un răspuns la orice întrebare pe care o pun.

— De acord, spun și-n momentul ăla țâșnește spre malul opus.

Să-l ia naiba! Câștigă.

— Vreau să-mi spui despre primul băiat, zice el. Cum a început și cum s-a terminat?

Toate amintirile legate de Hektor Galanis se rezumă acum la moartea lui. Începutul relației noastre este ceva la care nu m-am gândit prea mult.

— A fost al cincilea fiu al unui baron, încep eu.

Îmi dau seama imediat că poate nu ar trebui să folosesc timpul trecut când vorbesc despre el. Practic recunosc că moartea lui nu reprezintă o surpriză pentru mine. În plus, se mai desfășoară și o anchetă. Trebuie să-mi aleg cu mai multă grijă cuvintele.

— Tatăl meu a avut afaceri cu al lui, continui eu. A venit la moșia noastră împreună cu restul fraților săi. Cei mai în vârstă au pus ochii pe Chrysantha de îndată ce au ajuns. Dar Hektor m-a remarcat pe mine. Și tocmai din acest motiv am fost atrasă de el. Aveam 15 ani. Pe atunci nu aveam nicio experiență cu bărbații. Abia dacă *văzusem* vreunul, fiind mereu sechestrată acasă. Am devorat complimentele lui Hektor. M-am bucurat de apropierea lui. Iar a doua oară când tatăl său a venit în vizită, m-a condus într-un colț liniștit al casei și m-a sărutat. A treia oară m-a dezbrăcat.

Kallias este, probabil, cel mai bun ascultător pe care l-am întâlnit vreodată. Stă absolut nemișcat, cu umbrele la fel de nemișcate ca el.

— A durat două luni. În acea perioadă, am avut din fericire o cameristă care m-a învățat cum să nu rămân însărcinată. Am deprins tainele dormitorului. Hektor a fost mai mult decât fericit să mă instruiască și să-mi ofere plăcere. Până când a găsit pe cineva nou. Pe altcineva tânăr și lipsit experiență și dornic să se culce cu el. Atunci s-a terminat.

Mă opresc, crezând că am încheiat povestea, dar ceva mă îndeamnă să adaug:

— Și apoi am jurat că nu mă voi mai îndrăgosti niciodată. Așa că fiecare bărbat cu care am fost după Hektor a fost folosit și înlăturat odată ce m-am plictisit de el.

Găsesc o zonă rece în apă și înot înapoi câțiva metri. Nu știu dacă Kallias este deranjat de ceea ce i-am spus sau dacă nu știe cum să reacționeze, dar întreb:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu, spune el. Niciodată. Cum este?

— Oribil.

Tăcerea se prelungește, dar nu într-un mod neplăcut. Mă simt mai apropiată de Kallias decât am fost până acum. Expusă într-un mod care nu are nimic de-a face cu goliciunea.

O mișcare scurtă îmi atrage atenția.

— Cine e? întreb, privind peste capul lui Kallias. Este una dintre gărzile tale?

Kallias se răsucește și se uită înapoi spre mal și spre nenumăratele resturi de acolo, care au rămas de la prânz.

— Nu, spune el. Alessandra, stai aici.

Kallias despică apa cu mișcări largi în timp ce se apropie de țărm, de silueta aplecată deasupra picnicului, privindu-i fix conținutul. Cred că este un bărbat, dar, luând în considerare felul în care este îmbrăcat, nu pot fi sigură. O mantie îi ascunde o mare parte din trup, iar o glugă, chipul.

— Oprește-te! strigă Kallias, cu pieptul ieșind din lac în timp ce restul rămâne sub apă. Ce crezi că faci?

Bărbatul se întoarce, moment în care îi cade gluga. Nu vedem nimic. O pânză maro îi acoperă fața de la nas în sus, două fante aflate în dreptul ochilor permițându-i să vadă.

— Atâta mâncare pentru doar două persoane, spune bărbatul, cu vocea neobișnuit de groasă, de parcă ar încerca să-și mascheze adevăratul timbru. Cu siguranță v-ați săturat, în

timp ce săracii devin tot mai înfometați cu fiecare clipă. Mă voi asigura ca resturile voastre să fie împărțite celor care au cea mai mare nevoie de ele.

El este. Banditul care i-a acostat pe nobili.

Bărbatul cu masca maro apucă pătura de colțuri, lăsând toată mâncarea să se strângă în mijloc, apoi așază totul la loc, în coșul aruncat.

— Aceea este proprietatea regelui! strigă din nou Kallias la el. Îți vei lua mâinile de pe coș în clipa asta.

— Regele este cel care cere taxe prea mari, ca să poată menține soldați în toate țările pe care le-a cucerit. În timp ce tu pornești războaie noi în regate inofensive, poporul tău suferă. A sosit momentul să ai grijă de cei care au cel mai mult nevoie de protecția ta.

Fără niciun cuvânt în plus, banditul sare pe spatele unui cal care îl așteaptă și începe să galopeze spre cel mai apropiat deal.

Kallias se întoarce în direcția mea.

— Îmbracă-te. Repede.

Se duce glonț până la țărm, strigând după gărzi. Îmi dau seama că mă holbez abia când întinde o mână și-și înșface pantalonii, trăgându-i pe el fără probleme.

— Grăbește-te! strigă din nou la mine, apoi se repede spre trăsură.

Neavând nevoie de alte îndemnuri, înot spre țărm, îmi storc părul și încerc să-mi scutur picăturile de apă de pe piele. Însă hainele mele nu sunt atât de ușor de îmbrăcat. Totul este strâmt și nimic nu vrea să alunece pe pielea umedă. După ce mă chinui o vreme, reușesc într-un final să mă acopăr și alerg după Kallias.

Capitolul 16

— Cum naiba s-a strecurat pe lângă voi? strigă Kallias la vreo zece bărbați care înconjoară trăsura.

Vizitiul nostru s-a întors cu un buchet de flori sălbatice în mână, pe care probabil intenționa să-l ducă acasă, la iubită. Dar Kallias nici nu-l bagă în seamă.

— Sunteți plătiți pentru o singură treabă, să vă protejați regele. Și ați dat greș. Cum? Ce dracului făceați cu toții?

Jumătate dintre bărbați se întorc spre mine.

— Nu eram pregătiți pentru... ăăă... o asemenea distragere, spune unul dintre ei.

— Să înțeleg că nu ați reușit să mă protejați pentru că nu i-ați acordat doamnei respectul cuvenit?

— Cu greu ne puteți învinui, sire. Era *goală*.

Kallias face un pas înainte, scoate sabia și o înfige în cel care a vorbit. Bărbatul se uită în jos, cu ochii larg deschiși, la rapiera din stomac și cade când Kallias își recuperează sabia.

Îmi amintesc de Hektor și de ultimele lui răsuflări. A fost singura întâlnire cu moartea.

Până acum.

Restul gărzilor se dau îndărăt, probabil îngrijorați că vor urma.

— Mai dorește cineva să inventeze scuze? întreabă Kallias cu o voce liniștită.

Nimeni nu rostește niciun cuvânt.

— Tu, spune Kallias, arătând către una dintre gărzi. Ia-o înainte și întrunește consiliul. Ne întâlnim de îndată ce mă întorc.

PE DURATA CĂLĂTORIEI DE ÎNTOARCERE cu trăsura, Kallias stă cu dosul palmei lipit de buze în timp ce se gândește. Stă cu ochii ațintiți într-un colț. Nu mă evită, este doar pierdut în propriile gânduri.

— Iartă-mă, spune el, ridicându-și deodată privirea. Nu ar fi trebuit să vezi asta. Nu ar fi trebuit să... în fața unei doamne... Ce părere oi avea acum despre mine?

Am fost perfect calmă tot timpul. Nu m-am simțit în pericol când banditul a atacat. Nu din siguranța apei. Iar întrebarea lui Kallias mi se pare derutantă.

— Acum te cred, spun. Chiar știi cum să folosești sabia aia.

Expresia îi devine neîncrezătoare.

— Nu ești speriată? De mine?

— Mi-ai apărat onoarea. De ce ar trebui să mă tem de tine?

— Pentru că am ucis un bărbat în fața ta.

Ridic din umeri.

— Trebuie să iei decizii dificile ca rege. Trebuie să-i dobori pe cei care nu te ascultă. Să dai un exemplu cu ei. Este modul în care menții ordinea. Crezi că nu știu asta?

— Tot nu ar fi trebuit s-o fac în fața ta.

Se uită în altă parte.

— Kallias.

Privirea lui se concentrează din nou asupra mea.

— Nu mă tem de deciziile pe care trebuie să le iei ca rege și niciodată nu te-aș desconsidera din cauza lor. Să fiu sinceră, sunt surprinsă că l-ai ucis doar pe unul dintre ei.

— Și restul vor muri, îmi spune el, vorbind mai încet. Nu prea pot s-o fac acum, pentru că sunt depășit numeric

și trebuie să mă bazez pe ei pentru protecție pe drumul de întoarcere.

Trăsura se oprește în fața palatului, iar Kallias sare imediat. Este desculț și îmbrăcat doar cu pantaloni, deoarece, în graba noastră, am lăsat restul hainelor în urmă. Nu că ar fi ușor să-ți dai seama, din moment ce umbrele s-au descătușat complet. Fiecare centimetru de piele goală este ascunsă de un întuneric fumuriu, înconjurându-i trupul ca o aureolă.

Îl urmez. Nu spune nimic cât urcăm niște scări, o luăm de-a lungul unor coridoare și trecem prin mai multe uși. În timp ce trecem pe lângă ei, doamne și servitori tresar la vederea pieptului său gol și a umbrelor dezlănțuite; într-un final, ajungem într-o sală de întruniri.

Cinci persoane sunt așezate la o masă mare. Kallias ocupă cel de-al șaselea loc. În capul mesei.

— Ikaros, adu-i un scaun lui lady Stathos.

Dacă restul consilierilor au ceva de comentat cu privire la prezența mea aici, își păstrează pentru ei părerile. Unchiul lui Leandros ia un scaun de lângă perete și îl pune în colțul mesei, lângă rege.

— Problema reprezentată de acest bandit mascat durează de prea mult timp, spune Kallias odată ce mi-am ocupat locul. Cum progresează planul nostru de a-l prinde?

Mă îndoiesc că l-a enervat pierderea unor alimente. De vină este faptul că cineva a furat de la rege, că acest bandit îndrăznește să-și provoace monarhul. Problema a devenit personală, iar Kallias trebuie să se ocupe imediat de ea.

— Monedele sunt gata, spune lady Terzi.

— Și am lăsat să scape vorba că vor fi transportate în curând, informează lady Mangas.

Degetele lui Ikaros Vasco formează un V pe masă.

— Dacă banditul a fost zărit atât de aproape de palat, atunci cu siguranță intenționează să muște momeala.

— Odată ce lovește și redistribuie aurul, soldații mei vor fi gata să-i adune pe țăranii prinși în posesia monedelor.

De data aceasta a vorbit kaizerul.

Ampelios își schimbă poziția în scaun.

— Și atunci voi fi gata să-i interoghez. Îl vom prinde, sire.

Kallias își ia câteva clipe doar ca să respire, ca să proceseze toate informațiile. Dacă vreunul dintre consilieri are vreo părere despre faptul că este pe jumătate gol sau despre faptul că hainele noastre sunt ude, alege, cu înțelepciune, s-o țină doar pentru el.

— În regulă, spune Kallias. Vreau rapoarte zilnice despre cum progresează planul. Să nu uit, kaizer? Asigură-te ca toți bărbații care ne-au însoțit în excursie să fie spânzurați.

ÎN ZIUA URMĂTOARE, camera de zi este însuflețită de bârfe. Știu imediat că sunt legate de mine, întrucât toată lumea amuțește de îndată ce intru în sală cu ultimul proiect de cusut – bluza care se potrivește cu fusta mea *high-low*. (M-am hotărât să fie ceva mulat, cu un decolteu adânc în față.) Câteva doamne își iau repede broderia și încearcă să pară ocupate. Altele se holbează, dar prietenele mele sunt toate numai un zâmbet când mă văd.

— Ți-am păstrat un loc! spune Rhoda, cu degetele îndreptate spre un scaun tapițat aflat vizavi de ea.

În timp ce ocup locul oferit, câteva discuții triviale încep să prindă glas.

— *Varsă tot!* exclamă Hestia când fundul meu nici nu apucă să atingă perna.

Mă uit la Rhoda pentru ajutor.

— Ai înotat cu regele! spune ea.

Tăcerea umple camera, iar doamnele își țin respirația, așteptând să divulg întreaga poveste.

— Și am fost *goi*, spun.

Mâinile Hestiei țâșnesc în sus ca să-i acopere gura, în vreme ce Rhoda rânjește încântată.

— A fost un adevărat gentilom, le asigur pe doamne, chiar dacă îmi îndrept atenția către prietenele mele. Nu m-a atins. Nici măcar nu s-a uitat când m-am dezbrăcat.

O fată din cealaltă parte a camerei tușește cu subînțeles:

— Pentru binele dumitale, sper că urmează o cerere în căsătorie. Niciun alt bărbat nu vă va mai vrea acum. Indiferent dacă tot ce s-a petrecut între voi doi a fost cast sau nu. A fi gol înseamnă a fi gol.

O altă fată scoate un suspin adânc ca răspuns la acest comentariu, cu siguranță neîndrăznind să fie atât de cutezătoare cu iubita regelui.

— Am avut o discuție interesantă cu regele despre virginitate, continui eu.

După aceea redau conversația cât mai exact cu putință, adăugând la final:

— Având în vedere că cel puțin jumătate dintre voi v-ați dăruit deja bărbaților, mă gândesc că ar trebui să fiți recunoscătoare că nu mai sunteți nevoite să vă tăinuiți aventurile ca pe niște secrete bine păzite. Cu siguranță nu mă voi deranja să procedez astfel cu ale mele.

De fapt, în această dimineață l-am înștiințat pe Myron că solicit plata datoriilor. Are o lună la dispoziție să-mi aducă banii înainte să predau cazul forțelor de ordine.

La doar câteva secunde după ce rostesc cuvintele, întreaga cameră explodează de bârfe noi. De data aceasta, doamnele își împărtășesc aventurile secrete sau dorințele pentru astfel de întâlniri amoroase. Mulțumită de ceea ce am început, mă întorc din nou spre Rhoda și Hestia.

— Și eu care credeam că sunt îndrăzneață pentru că am renunțat atât de curând la doliu, spune Rhoda. Schimbi totul.

Ridic din umeri.

— Pur și simplu cred că ar trebui să ni se acorde aceleași drepturi precum bărbaților. Chiar și în dormitor.

CÂND ESTE SERVIT MICUL DEJUN, încă sunt îmbrăcată în cămașă de noapte.

Una neagră și mulată. Deși mânecile scurte îmi acoperă umerii, materialul mătăsos are două despicături de fiecare parte a abdomenului, de la baza coastelor până sub șolduri. Am ales modelul pentru că bărbaților le place atât de mult să mă prindă de șolduri și talie când mă sărută pasional.

Îmi înlătur părul de pe față înainte să intru în camera de zi pentru a lua micul dejun.

De îndată ce deschid ușa, Kallias se ridică de la masă, iar ochii i se îndreaptă fulgerător spre despicăturile din cămașa de noapte, unde poate vedea pielea netedă de la al doilea cel mai bun set de curbe pe care îl am.

— Camerista mea nu m-a informat că mi te vei alătura în această dimineață, spun ca o explicație. Mă duc să-mi pun un halat.

— Nu, zice el.

Ridic o sprânceană.

— Vreau să spun că eu sunt intrusul. Poți purta orice dorești în propriile camere.

Se vede că se chinuie să se uite la fața mea, nu în altă parte.

— Ai chef de companie în această dimineață?

— Cu siguranță.

Ocup scaunul aflat vizavi de el.

— Cămașa ta de noapte este... diferită, adaugă el.

— Este respirabilă.

— Te încingi când dormi?

— Numai când nu dorm singură.

Kallias întoarce capul spre ușa de la dormitor.

— Nu mai e nimeni acolo, îl liniștesc. N-am vrut să spun că am avut companie aseară.

Își ațintește din nou ochii asupra mea.

— Aproape că o spui cu jind. Cu dorință.

Ei bine, acum, că suntem sinceri cu privire la aventurile noastre din trecut...

— A trecut... mult timp.

— Mai mult decât pentru mine?

— Ferească diavolii, nu!

Se uită fix la mine și mă trezesc râzând, amuzată de conversație.

— Aproximativ cât timp a trecut pentru tine? vrea el să știe.

Adevăr sau minciună?

— Puțin peste o lună.

Clipește. Se străduiește să înceapă o nouă propoziție, dar se împotmolește de trei ori înainte să mă întrebe:

— Cineva pe care îl cunosc?

— A fost un nimeni. Cineva cu care m-am amuzat ca să-mi omor timpul cât așteptam să se logodească sora mea.

Ne jucăm cu un subiect atât de periculos, timp în care tăcerea să lasă între noi.

Într-un final, pe Kallias îl ia gura pe dinainte:

— O lună? O *lună* este mult pentru tine?

— Nu ne putem controla toți atât de bine ca tine.

— Nu sunt atât de în control pe cât ai crede.

Se uită în jos, la cartofii tăiați mărunt din farfurie. Micul nostru dejun încă este intact.

— Oh, te amuzi cu vreo doamnă în secret?

Cuvintele sunt rostite pe un ton prietenos și indiferent, dar, dintr-un anumit motiv, încep să văd roșu în fața ochilor.

— Nu asta am vrut să spun.

Kallias ia o îmbucătură și mestecă încet, ca și cum și-ar fi găsit un motiv să nu continue discuția.

Este salvat de o bătaie în ușă. O cameristă se duce să răspundă, apoi se întoarce cu o scrisoare pentru mine.

— Pune-o pe biroul meu. Mă voi ocupa mai târziu, îi spun.

— Nu, spune în grabă Kallias. Te rog, nu vreau să te rețin din a-ți citi corespondența. Ar putea fi important.

Trage de timp. Bine, îi voi face pe plac.

Iau scrisoarea și citesc:

Către Lady Alessandra Stathos,

Cercetez dispariția fiului meu Hektor, care lipsește de trei ani, din 27 iulie. Am aflat că este posibil să fi avut un fel de relație cu fiul meu și sper că ai mai multe informații în legătură cu dispariția lui.

Ca o favoare personală, binevoiești să vii la moșia mea ca să putem vorbi? Nu aș vrea ca această problemă să ajungă la urechile regelui.

Cu sinceritate,
Faustus Galanis, baron de Drivas

Pricep imediat amenințarea fățișă. *Vino la mine, altfel voi veni eu la tine.*

— S-a întâmplat ceva? întreabă Kallias.

Ridic privirea și îmi pun repede ordine în gânduri.

— Este o invitație la moșia baronului de Drivas.

Nu este o minciună.

— Oh! Îl cunosc pe baron, dar nu cred că l-am văzut de prea multe ori. Dar dacă vrei să mergi, aș fi onorat să te însoțesc.

Strâng atât de tare scrisoarea încât mi se albesc încheieturile degetelor. Kallias crede că am fost invitată la o petrecere sau la un eveniment. Desigur, doar încearcă să-mi arate că acum este cu totul implicat în vicleșugul nostru.

— De fapt, baronul mă face să mă simt... inconfortabil.

De îndată ce rostesc cuvântul, mă bucur de întreaga atenție a lui Kallias.

— A făcut ceva necorespunzător?

— A tot vorbit cu tatăl meu. Și cu sora mea. Acum mai că m-a amenințat că va veni la palat dacă nu mă duc eu la el. Cred că pune ceva la cale.

Am făcut tot posibilul să nu-l mint vreodată pe Kallias. Este mult prea ușor să te pierzi în minciuni. Mult prea ușor să le descoperi. Îl las pe Kallias să tragă propriile concluzii la auzul cuvintelor mele.

— Baronul are mulți fii, nu-i așa? întreabă Kallias.

— Da, spun cu resemnare.

— Poate că ar trebui să vorbesc cu el despre faptul că ești inabordabilă.

— Oh, te rog nu te agita din cauza asta, zic. Dar, dacă nu cer prea mult, în situația în care ar încerca să vină la palat...

— Gărzile nu-i voi permite accesul. Consideră problema rezolvată.

Mă relaxez. Atât timp cât Kallias are încredere în mine, nu trebuie să-mi fac griji din cauza baronului. Hektor nu-mi va strica planurile.

Kallias își reia micul dejun, în vreme ce mă gândesc la un răspuns pentru baron. Îl voi asigura că, în ciuda zvonurilor pe care le-a auzit, nu l-am cunoscut prea bine pe fiul său și că nu am nicio informație care să-i fie de folos în anchetă. Apoi îi voi transmite regretele mele.

Da, asta ar trebui să rezolve situația. Pentru moment. Nici nu se pune problema să părăsesc palatul ca să mă ocup personal de asta. Nu când lucrurile dintre mine și Kallias încep, în sfârșit, să se îndrepte în direcția potrivită.

ÎL REVĂD PE REGE la prânz.

De două ori într-o zi.

— Vei fi fericită să afli că ambele tale planuri avansează extrem de bine, îmi spune el în timp ce un servitor îi aduce un castron cu supă proaspătă. Cetățenii Pegaiului au votat pentru reprezentarea în consiliu. Vocea nou-numită a poporului este urmărită discret oriunde merge. Îi vom identifica destul de curând pe toți instigatorii revoltei. În ceea ce-l privește pe bandit, a atacat în această dimineață și a luat monedele recent ștanțate. Mâine, la prima oră, vom începe să căutăm aurul în orașele din apropiere.

Kallias bâțâie din picior pe sub masă. E într-o dispoziție foarte bună.

Un val de plăcere mă inundă din cap până-n picioare la auzul cuvintelor lui.

— Excelent. Aș fi foarte interesată să rămân informată cu privire la ambele situații.

— Desigur. Încep să-mi dau seama că nu mai există nimic ce vreau să țin ascuns față de tine.

O tăcere amiabilă se furișează între noi în vreme ce ne bucurăm de mâncare. La un moment dat, sesizez cu coada ochiului privirea intensă a regelui, care mă urmărește pe furiș. Când întorc capul, rânjește, prins asupra faptului.

— La ce te uiți?

— Asta ar trebui să fie evident. Poate ai vrea, în schimb, să mă întrebi la ce mă gândesc?

Are ochii înflăcărați și sunt curioasă cât de periculos ar putea fi să pun fix acea întrebare.

Îmi asum riscul.

— Mă gândesc, răspunde el, că ești foarte frumoasă și că toți bărbații de la această masă își doresc să fie în locul meu, chiar acum.

O agitație stranie prinde aripi înăuntrul meu.

— Ești rege. Toți bărbații *chiar* își doresc să fie în locul tău.

— Nu. Toți bărbații își doresc să te aibă pe tine alături de ei.

— Ai spus că nu sunt îndeajuns de frumoasă pentru a fi tentantă, îi reamintesc.

Își ia șervetul din poală, ștergându-și distrat degetele.

— Am mințit. Ești cea mai uluitoare ființă care a pus vreodată piciorul în palatul meu.

Rămânem cu ochii ațintiți unul asupra celuilalt.

Și, deși sunt conștientă că – încă – nu va încălca legea pentru mine, gândul că am o oarecare efect asupra lui îmi aduce un zâmbet pe buze.

Kallias se uită intens la ele, la cele două pete roșii care îmi scot în evidență pielea.

— De ce îmi spui asta? întreb în sfârșit.

Intuiesc singură răspunsul, astfel că spun:

— Nu vrei să mai petrec deloc timp cu Leandros.

— Vreau să te țin doar pentru mine, recunoaște el.

Nu ar trebui să fiu defel surprinsă că un rege ar fi egoist, exigent, chiar și crud uneori. Însă acestea nu sunt singurele trăsături care îl definesc pe Kallias. Mai este și inteligent, chipeș, darnic. Și nu este imposibil de schimbat. Își schimbă deja căile, atitudinea, chiar și valorile pentru mine.

— Cred, Maiestate, că toate aceste discuții despre indulgențe din trecut vi s-au urcat la cap.

— Poate că pur și simplu sunt într-o dispoziție bună. Totul decurge destul de minunat.

Și totul mi se datorează mie.

Sincer, toată lumea ar trebui să fie foarte bucuroasă când eu voi fi cea care va conduce toate regatele.

Ceva mai târziu, după ce Kallias se retrage, scuzându-se, nu apucă să iasă pe ușa din marea sală că Hestia și Rhoda ocupă locurile goale de lângă mine.

— Am auzit că regele a luat masa în camerele tale în

această dimineață, spune Hestia, mișcând cu subînțeles din sprâncene.

— Așa e. Dar asta a fost tot. Micul dejun.

— Deci nicio bârfă nouă pentru mine?

— Mă tem că nu.

— Oh, prea bine. Va trebui să ne mulțumim cu bârfe mai puțin incitante ca să ne ocupăm după-amiaza.

— Ce zici să vorbim despre cât de mult ai dansat la balul de aseară? întreabă Rhoda. Cu *lordul Paulos*.

Din cauza evenimentelor din ultima perioadă, am neglijat să-mi întreb prietenele despre evenimentul pe care l-am ratat. Se pare că totul a decurs foarte bine pentru Hestia.

— Au fost doar câteva dansuri, spune ea. O nimica toată. Sincer.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce se uită chiar acum la tine?

— Poftim?

Hestia răsucește capul la timp pentru a-l prinde pe bărbatul care trebuie să fie lordul Paulos întorcându-și repede privirea.

Este puțin mai în vârstă decât ea, grizonant la tâmple, dar încă destul de chipeș.

Rânjesc.

— Vezi? continuă Rhoda. Și l-am auzit întâmplător spunându-le prietenilor lui cum miroseai asemenea unui petic primăvăratic de fructe de pădure. Bărbații nu spun astfel de lucruri decât dacă sunt îndrăgostiți.

— Serios? Nu o fac?

Hestia se uită în jos la masă, de parcă ar studia textura lemnului, și rânjește timid.

— Și, evident, i-a plăcut foarte mult conversația pe care ați avut-o. Despre ce ați vorbit?

— Păi, am început prin a vorbi despre cele mai recente

tendințe vestimentare din palat, dar cumva conversația s-a transformat într-o discuție despre jocuri de noroc.

— Jocuri de noroc? repetă Rhoda.

— Tatălui meu îi place să joace cărți, așa că m-a învățat și pe mine. Eu și lordul Paulos repetam câteva dintre mișcările noastre preferate pe care le-am văzut aplicate de jucători. Amândoi suntem obsedați de strategia jocului. Știu că nu dă bine pentru o doamnă să discute despre astfel de lucruri, însă a fost atât de distractiv.

Uneori, Hestia poate fi atât de naivă, dar știu că este singură la părinți, cu o mamă absentă și cu un tată nesigur de cum să crească o fată. Este evident că încearcă să mă imite până la extrem, dar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva îi este atât de frică să facă sau să spună ceva greșit, încât crede că imitarea altora este singura modalitate de a fi în siguranță, acceptată. Astfel, nu ea este cea respinsă.

— Hestia, zic. Știi cum am reușit să atrag atenția regelui?

Clatină din cap.

— Pentru că am fost eu însămi. Pentru că am discutat despre ceea ce am vrut să discut, pentru că m-am comportat așa cum am vrut să mă comport și pentru că am purtat ceea ce am vrut să port. Nu conformarea la un standard a atras atenția regelui. Dacă îți dorești să întâlnești bărbatul potrivit, cred că ar trebui să procedezi la fel. Nu-ți fie teamă de cine ești. Spune orice vrei. Fii cine vrei să fii. Nu încerca să fii altcineva. Nu vrei un bărbat care mă vrea *pe mine*. Vrei un bărbat care te vrea *pe tine*.

Hestia clipește de câteva ori înainte de a privi în jos, la hainele pe care le poartă, cele asemănătoare cu rochia mea încorsetată, de săptămâna trecută. Rămâne cufundată în gânduri un minut întreg, cu ochii fixați pe materialul neted din jurul taliei. Deodată se ridică, se duce până la lordul Paulos și ocupă locul gol aflat chiar lângă el.

Rhoda se mută numaidecât pe scaunul ei, ca să putem discuta mai ușor.

— Încerc de atâția ani să-i spun același lucru. Cred că pur și simplu trebuia să vină de la viitoarea regină.

— Te aștepți să auzim în curând vești despre o logodnă?

— Exact la asta mă aștept.

Amândouă ne lăsăm pe spate în scaunele noastre, cu ochii îndreptați spre lordul Paulos, care acum râde la orice spune Hestia.

— Dar tu? întreb. Vreun progres în căutarea ta pentru pasiune?

— Oh, totul e atât de cumplit!

— Cum e posibil?

Rhoda își dă o buclă neagră peste umăr.

— Am inventat un clasament pentru bărbații eligibili. Dar niciunul dintre ei nu pare alegerea potrivită.

— Trebuie să-mi spui despre acest clasament pe care l-ai conceput! spun eu, complet intrigată de conversație.

— M-am gândit la trei criterii diferite de evaluare a bărbaților, după înfățișare, maniere și personalitate. Fiecare criteriu este notat de la unu la cinci, unu fiind un punctaj mic, iar cinci, unul mare. Acum, hai să-l luăm de exemplu pe lordul Toles. Cu trăsăturile sale sculptate și tenul închis la culoare, primește fără probleme cinci la înfățișare. Este destul de politicos și de grijuliu, deci are un trei la maniere. Însă la personalitate? Oh, este cumplit de anost! Per total, primește nota 9 din 15.

— Cât de fascinant! Per total, de ce notă ar trebui să fie viitorul tău soț ideal?

— Să fie de cel puțin un 13, nu crezi?

Mă gândesc la asta un moment.

— Cu siguranță. Dacă am vorbi doar despre bărbați cu care să ne culcăm, aș spune că trebuie să îi cauți doar pe cei care

primesc cinci la înfățișare. Dacă ai căuta un prieten, ai avea nevoie doar de un 5 la capitolul personalitate. Dacă ai spera la o escortă la un eveniment, atunci vei avea nevoie doar de 5 cinci la maniere, poate și la înfățișare, dacă vrei să lași o impresie bună. Dar pentru o căsătorie din dragoste? Cu siguranță să fie de cel puțin un 13.

Rhoda dă din cap.

— După ultima petrecere, am crezut că lordul Cosse va fi alesul. Știi că am dansat de trei ori împreună? Nu la rând, desigur. Dar de trei ori în total! Primește 4,5 la înfățișare și 3,5 la personalitate. Dar la maniere? Când l-am implorat să luăm o pauză de la dans pentru că îmi era sete, nu s-a obosit să se ofere să îmi aducă ceva de băut. Pur și simplu a plecat în căutarea unui alt partener de dans. Îți vine să crezi?

— Absolut strigător la cer!

— Așa mă gândeam și eu. Lordul Doukas a pus ochii pe mine de ceva vreme, dar primește doar un 2 la înfățișare. Dacă suntem amabile, adaugă în șoaptă. Are un scor perfect atât la maniere, cât și la personalitate. Oh, mare păcat! Nu vreau să cred că sunt superficială, dar cu siguranță ar trebui să găsesc un bărbat pe care îl consider atrăgător, dacă am de gând să îl încurajez.

— Sunt de acord.

Rhoda oftează.

— Uneori nu cred că sunt destui bărbați la curte. Și sunt convinsă că bărbatul perfect nu există.

Chipul lui Kallias îmi răsare pe furiș în minte. Fața perfect simetrică. Părul întunecat și des. Ochii verzi și inteligenți. Goliciunea pieptului său și... a altor locuri.

Mă gândesc la tachinările și la glumele noastre. La discuțiile despre aventurile din dormitor și la însușirea lucrurilor pe care ni le dorim. Mă gândesc la cum a așteptat să sosesc înainte de a-și începe cina, la cum m-a așteptat când am ieșit în oraș cu Leandros.

Kallias are defectele sale. Oh, atât de multe defecte! Mă gândesc la temperamentul lui. La egoismul său de a mă ține doar pentru el. Chiar dacă nu mă vrea complet.

Deschid gura și zic:

— Nu cred că este neapărat vorba despre a găsi bărbatul perfect în general, ci despre a găsi bărbatul perfect pentru tine. Două persoane pot nota un bărbat în moduri complet diferite, chiar dacă ambele îți folosesc clasamentul. Dar...

— Ce? întreabă Rhoda.

— Regele este un 15. Poate că nu pentru toată lumea. Dar este un 15 pentru mine.

Și este purul adevăr.

Rhoda strâmbă din gură:

— Te asigur, Alessandra, că nu ești singura care crede asta. Regele este în mod clar un 15. Poate că ar fi trebuit să reformulez. Niciun bărbat *disponibil* nu este un 15.

Câtă dreptate are.

Dar încă nu mă dau bătută. Nici pe departe.

Capitolul 17

A doua zi este mai înnegurată decât cele avute în ultima perioadă, cu nori cenușii care ascund complet cerul. Se simte multă umezeală în aer și suntem mereu amenințați de ploaie, însă, deocamdată, nu a căzut nicio picătură.

În ciuda vremii, sunt într-o dispoziție bună după cea mai recentă scrisoare a tatălui meu.

> Alessandra, ce ai făcut? Lordul Eliades tocmai și-a retras cererea în căsătorie. Mi-a spus că abundă zvonurile despre tine și rege. Ce s-a întâmplat?
>
> Știi că depindeam de propunerea lui după ce ai eșuat să-ți asiguri o cerere din partea regelui. Acum va trebui să o iau de la capăt pentru a găsi pe cineva dispus să te ia. De ce mă stresezi atât de mult?

Presupun că vestea despre isprava mea cu înotul în pielea goală alături de rege a ajuns și la Orrin. Sunt atât de încântată că am scăpat de el.

Îmi înfășor un șal gros în jurul umerilor și ies afară, gândindu-mă că astăzi este ocazia perfectă de a mă furișa afară pentru o gură de aer proaspăt. Nimeni altcineva nu va mai fi în curte. Nu pe vremea asta.

Iau cu mine un caiet nou de schițe și plec în căutarea grădinilor pe care Kallias a menționat că mama sa le întreținea când era în viață.

În timp ce ocolesc grajdurile, un braț îl încolăcește pe al meu. Dacă nu aș simți mușchii bine conturați, ascunși sub o jachetă de culoarea cuprului, aș crede că este Hestia sau Rhoda.

— Alessandra, spune Leandros, mi s-a părut mie că te-am văzut strecurându-te afară. Nu intenționezi să fugi, nu-i așa?

Prind mai bine șalul, astfel încât să mă pot ține mai ușor de brațul celui mai narcisist bărbat din palat.

— Ba da, cu caietul meu de schițe..., spun eu.

— Bine punctat. Ce plănuim să desenăm azi? Probabil că ai uitat să mă rogi să-ți pozez.

Scot un horcăit nedemn pentru o doamnă.

— Nu desenez oameni. Desenez tipare. Pe care le transform apoi în rochii.

— Și am ieșit în frigul ăsta pentru că...

— Ei bine, eu sunt aici pentru că am crezut că grădinile ar putea fi o sursă încântătoare de inspirație. Nu pot înțelege de ce ești tu aici.

— Am profitat de ocazia de a te prinde în sfârșit singură. Ori de câte ori încerc să mă apropii de tine, Kallias mă săgetează cu privirea lui umbroasă.

— Nu am observat, recunosc eu.

— Pentru că ești atât de fascinată de el. Dar Kallias nu este aici acum, spune Leandros pe un ton poznaș. Ia spune-mi, când te mai pot lua de la palat pentru o altă noapte de distracție?

Un zâmbet trist îmi apare pe buze. Îmi place de Leandros. Câteodată este ridicol, dar și amuzant, bun. Nici nu mai are rost să menționez că este și chipeș. Nu stă prea bine la capitolul maniere, dar trebuie să fie cel puțin un 13 după clasamentul întocmit de Rhoda.

Dar nu îmi poate oferi titlul de regină.

Sunt pe cale să deschid gura, dar Leandros se întoarce și îmi pune un deget pe buze.

— Nu, nu rosti cu voce tare, indiferent la ce te gândești. Îmi dau seama că nu o să-mi placă. Acordă-ți puțin timp. Așteaptă momentul în care Kallias te supără cu ceva. Atunci să mă cauți cu răspunsul tău.

Ne oprim în fața unei porți de fier; printre gratii, pot întrezări rânduri și rânduri de flori.

— Te voi lăsa cu schițele tale, dar caută-mă dacă te hotărăști că ai nevoie de un model. Nud sau nu.

Îmi face cu ochiul, apoi se îndepărtează cu pași mari.

Ah, e așa un drăcușor, dar mă trezesc cu un rânjet pe față în timp ce împing poarta spre grădini.

Poteci pietruite șerpuiesc printre straturi de flori. Mai întâi, trec pe lângă trandafiri. Fiecare rând variază în funcție de dimensiune și de culoare. Unele sunt de o singură culoare, altele sunt presărate cu diverse nuanțe de roz și galben. Sunt impecabil îngrijite, cu nicio floare uscată printre restul plantelor.

În depărtare văd și alte specii. Crizanteme, narcise și lalele, însă amân puțin plimbarea. Mă opresc în fața unei tufe de trandafiri cu petale auriu-deschis, la fel de strălucitoare ca soarele. La vârfuri au cea mai uimitoare nuanță de roșu-portocaliu, de parcă ar fi în flăcări și nu mă pot abține să mă uit hipnotizată la fiecare floare în parte. Îmi amintesc culorile vibrante ale focului. Una încă nu a înflorit. Cu doar câteva vârfuri portocalii ușor desprinse, pare un tăciune aprins care se stinge lent.

O rochie prinde contur în fața ochilor mei. O rochie aurie, cu vârfuri portocalii în jurul tivului, petale individuale care par să se desprindă din fuste. După ce găsesc o bancă în apropiere, mă așez, deschid caietul de schițe la o pagină goală și

mișc creionul de-a lungul pergamentului, urmărind cum rochia capătă formă.

— Pot să stau lângă tine? întreabă o voce profundă.

Vocea lui.

Ridic privirea și nu-mi vine să cred: Kallias a intrat în grădină. Pare atât de nepotrivit pentru locul acesta, cu ținuta neagră pe care a ales-o pentru azi și cu umbrele înconjurându-i silueta.

Lângă el, Demodocus aleargă fără astâmpăr de colo colo. Dar în mintea lui prinde contur o idee și se năpustește ca o ghiulea prin grădină, sărind peste un gard viu de flori din apropiere și scoțând un *ham* puternic.

Probabil a văzut un iepure.

Mă întorc din nou spre stăpânul său.

Pot să stau lângă tine? întrebase el. Atât de manierat. Leandros a presupus că ar fi bine-venit. Și, dacă regele are vreo intenție să plece de-ar fi să-i cer eu, rămâne un mister. Mă îndoiesc că voi putea vreodată să-i spun nu.

Nu doar pentru că trebuie să-i cuceresc inima.

Ci pentru că îmi place de el și îl vreau lângă mine.

— Da, te rog, spun eu, și gesticulez spre spațiul gol de pe bancă.

Kallias se așază pe bancă, păstrând distanța corespunzătoare de jumătate de metru între noi.

— Cum ai știut că sunt aici?

Sau poate că nu știa. Poate că a vrut să se plimbe prin grădini, în căutarea aerului curat și a singurătății, la fel ca mine.

— Te-am văzut pe fereastră.

— Și ai venit după mine? Nu ai fost într-o întrunire?

— Am fost.

Ridic privirea din schiță și-l privesc cu niște ochi iscoditori.

— Am decis că aș prefera să fiu aici cu tine, așa că am scurtat-o.

Încântată, mă întorc la schița mea.

— Creezi o ținută nouă? întreabă el.

Din nou, descopăr că sunt încântată. Încântată că ar ști exact ce fac, pentru că știe ce-mi place.

— Simt că sunt în dezavantaj, îi spun. Îmi cunoști pasiunile, dar eu încă nu le-am aflat pe ale tale.

Când am ieșit împreună, Leandros a menționat scrimă și călărie, dar cu siguranță există mai multe.

Kallias își sprijină coatele de genunchi și bărbia, de palmele făcute căuș.

— Îmi plăcea scrima mai mult decât orice, dar, de când am devenit rege, nu am putut avea un partener care să nu fie din paie.

— Oh!

Nu mă gândisem la asta.

— Îmi place să călăresc și să petrec timp cu Demodocus. Mereu mi-au plăcut animalele, dar cu atât mai mult în ultima vreme.

De parcă și-ar fi auzit numele, câinele se întoarce la noi țopăind, cu limba atârnându-i într-o parte a gurii. Se așază în fața mea, așteptând să fie scărpinat în spatele urechilor. Îi fac pe plac.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Nu pot atinge o altă ființă umană, dar animalele nu-mi afectează abilitățile. Demodocus este singurul tovarăș pe care îl pot avea. Câteodată, chiar îl răsfăț și îl las în pat.

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte un astfel de gând. Că ar căuta alte moduri de a atinge și de a fi atins.

Lasă capul în jos, iar o șuviță de păr îi mângâie fruntea. Dacă ar fi orice alt bărbat din lume, aș întinde mâna și i-aș așeza-o la loc.

— Obișnuiam să cânt la pian, spune el mai încet. Aproape tot ce știu să fac am deprins de la un tutore, dar nu și să cânt la pian. Asta am învățat de la mama. Iubea muzica.

Înghit în sec. Să fie asta compasiune? Pentru el? Cu un glas mai șoptit decât al lui, întreb:

— Vrei să cânți pentru mine? Cândva?

— Îți place muzica?

— Cred că mi-ar plăcea muzica ta.

Se întoarce spre mine și, la fel ca în prima zi în care ne-am întâlnit, un fior îmi străbate trupul când ni se întâlnesc ochii.

Se simte o briză care îi mișcă șuvița de păr de pe frunte.

Degetele îmi zvâcnesc și mă uit în jos, la mâna mea înmănușată.

O ridic încet, cât pot eu de încet.

Mișcându-mă cu la fel de mult grijă cu care m-aș apropia de un cal speriat sau de un copil îngrozit, îmi las mâna să se îndrepte spre Kallias, spre acea șuviță de păr.

Privirea lui se mută asupra mănușii mele și nici nu-mi pot imagina la ce se gândește acum.

Dar mă mișc într-un ritm lent, care îi oferă tot timpul din lume să mă oprească.

În schimb, umbrele dispar. Kallias renunță la forma sa imaterială, așa că, atunci când îl ating cu degetul pe frunte, acesta nu trece prin el. Întâlnește o rezistență caldă și îi îndepărtează ușor șuvița rebelă.

Oh, dar cu câtă ardoare îmi doresc să-i pot simți textura exactă a părului!

După ce termin, îmi las mâna să-mi cadă înapoi în poală. Dar rămânem cu ochii fixați unul pe celălalt.

În cele din urmă, Kallias se uită la caietul meu de schițe.

— La ce lucrezi? O rochie de zi? Ceva cu pantaloni?

Remarc că are vocea mai adâncă decât înainte și aproape că bâiguie, de parcă ar inventa cuvinte exact înainte de a le rosti.

După o pauză îndelungată, în care am uitat complet că ținusem ceva în mâini, reușesc să-i spun:

— De fapt, este o rochie de bal. M-au inspirat trandafirii mamei tale.

Privesc în sus, spre florile în cauză.

— Atunci trebuie să organizăm un bal, ca să o poți arăta odată ce este terminată.

— Am putea? Oh, nu am mai organizat niciodată un bal.

— Ai vrea să o faci?

Încuviințez din cap.

— Stabilește data și dorința ți se va îndeplini.

Deodată nu mai simt că am nevoie de șalul înfășurat în jurul umerilor. Îmi este atât de cald, mă simt atât de relaxată.

A fost odată un alt băiat care m-a făcut să mă simt așa. Unul care m-a făcut să mă simt completă și văzută și iubită.

Acum, gândacii pământului s-au ospătat din carnea lui.

Dar nu îi voi permite lui Hektor să distrugă acest moment pe care îl am cu regele.

Surprind o mișcare cu coada ochiului. Mă întorc, gândindu-mă că este doar o tulpină fluturată de briză.

Dar este ceva mult mai mare. Mult mai robust. Mult mai viu.

— Kallias!

Mă arunc înainte, dar prea târziu.

Până să apuc să mă mișc, răsună o împușcătură, umplând tăcerea grădinii. Spulberându-i pacea.

Nimerindu-l pe rege.

Kallias se duce pe spate, lovind mai întâi un petic de iarbă, apoi căzând cu picioarele peste marginea băncii.

Încremenesc și mă holbez îngrozită la locul în care zace prăbușit Kallias. Vesta lui capătă o nuanță mai întunecată de negru chiar în mijlocului stomacului, unde materialul s-a îmbibat cu sânge.

Demodocus sare după rege. Chelălăie stins când îl împunge cu nasul și vede că nu se mișcă.

Mâinile îmi tremură, dar le întind spre Kallias. Dar ce pot face? Nu știu nimic despre cum să-l vindec.

Ajutor. Ar trebui să mă duc după ajutor.

Mă ridic brusc în picioare, dar apoi observ că un bărbat aleargă spre noi. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la faptul că bagă pistolul semiautomat pe care îl ține în mână într-un toc din lateral și că întinde mâna spre rapiera din talie.

Asasinul vine să se asigure că ținta lui este moartă.

Mă pun scut în fața băncii și îl străpung cu privirea, moment în care se oprește subit și îndreaptă spada spre mine.

— Dă-te la o parte sau te voi ucide!

Tot ce aud este pulsul care îmi bubuie în urechi. Tot ce simt este felul alert în care mi se mișcă pieptul. Dar nu mă dau la o parte nici măcar un centimetru, pentru a nu-l lăsa pe asasin să treacă.

Îmi trece un gând prin minte: singura mea noapte de box, acea tentativă eșuată.

Nu mă ajută deloc.

Cuvintele sunt singurul meu aliat în această situație.

— L-ai lovit direct în piept, spun. Acum pleacă înainte ca gărzile să se năpustească aici, după ce au auzit sunetul împușcăturii.

Bărbatul mă împinge din drum cu mâna liberă. Lovesc cu putere pământul, dar ignor durerea și mă ridic în poziție șezândă, cu mâna spre cizmă.

Rubinele de pe mânerului pumnalului sclipesc când trasez în aer un arc de cerc, apoi înfig lama cât de adânc pot în coapsa asasinului.

El urlă și mă lovește cu mâna cu care nu ține rapiera.

Mă trezesc din nou trântită la pământ și urăsc din suflet piatra cubică de pe jos, care îmi jupoaie genunchii.

Asasinul întinde mâna după pumnalul meu. Mârâie și își scoate lama din coapsă, după care îl aruncă deoparte.

Mă fixează cu o privire ucigașă, dar, înainte să mai facă un pas înspre mine, întoarcem amândoi brusc capul spre forma întunecată care se ridică în cealaltă parte a băncii.

Kallias stă ferm pe ambele picioare, înfășurat în umbre. Trece direct prin bancă și, în timp ce forma sa imaterială străbate corpul solid, ceva metalic cade pe aleea de piatră cubică de sub noi, scoțând un *clinchet* răsunător.

Glonțul.

Deși are hainele pătate de sânge, are o postură care nu trădează că l-ar chinui durerea. Se uită fulgerător la mine, cum stau prăbușită pe alee, apoi la urma roșie de pe obraz pe care mi-a lăsat-o palma asasinului și după aceea îl înfruntă.

— Vei muri pentru asta, spune cu o voce puternică.

— Ba tu ești cel care va muri astăzi, îi zice bărbatul, pășind înainte și înfigând vârful spadei în trupul regelui.

Aproape că își pierde echilibrul când sabia lui nu întâlnește rezistența așteptată, trecând în schimb prin forma imaterială a lui Kallias.

— Ce nai...?

Kallias pășește direct prin el, iar pe mine mă străbate un fior când îmi amintesc senzația de fum a formei sale imateriale învăluindu-mă.

Asasinul se învârte și ajunge în fața lui Kallias. Își scoate iar pistolul și, de data aceasta, golește întreaga încărcătură în pieptul lui regelui.

Dar, așa cum era de așteptat, gloanțele trec direct prin el.

Bărbatul aruncă arma în timp ce Kallias își scoate propria rapieră din teacă, moment în care umbrele dispar din jurul lamei și a mâinii care o ține.

Și apoi se duelează.

Într-adevăr, Kallias nu a mințit când a spus că știe cum să folosească spada respectivă. Lansează o serie de atacuri rapide, parate la timp de asasin. Rana pe care i-am provocat-o îl încetinește, dar reușește să evite la fix fiecare atac.

După o vreme, îmi dau seama că regele doar se joacă cu el. Deși cele două săbii se încleștează în aer scoțând un sunet metalic, de fiecare dată când asasinul încearcă să-l atace pe Kallias, lovitura trece direct prin el.

De parcă s-ar duela cu o fantomă.

Imposibil de ucis. Imposibil de atins.

În cele din urmă, asasinul se satură de joc. Când se întâlnesc în aer cele două spade, se azvârle cu toată greutatea înspre rege și îl împinge cu putere, iar acesta se dă în spate poticnindu-se.

Apoi bărbatul o ia la goană cu pași împiedicați și nesiguri din cauza piciorului pe care i l-am înjunghiat. Kallias aleargă spre unul dintre straturile de flori, se apleacă și ridică pumnalul meu. Abia dacă își fixează ținta, că arma îi zboară din mână învârtindu-se.

Lama îl nimerește pe asasin drept în spate. Se prăbușește.

Kallias apare ca un vârtej deasupra mea, îngenunchind pe pietrele de lângă mine. Umbrele i-au dispărut.

— Ești rănită? mă întreabă el.

— Sunt teafără.

Dar fie nu mă crede, fie nu-mi aude răspunsul, pentru că mă verifică peste tot cu mâinile lui înmănușate. Mai întâi îmi ating obrajii și gâtul, apoi îmi alunecă de-o parte și de alta a trupului, peste abdomen, în jos pe picioare. În căutarea unor posibile răni.

Din moment ce nu am niciuna, mi se taie respirația când mă atinge. Și chiar dacă poartă mănuși, căldura mâinilor lui îmi trece prin pantaloni.

După ce termină, privirea lui o întâlnește din nou pe a mea,

iar regele îngheață la ceea ce vede acolo. Are palmele în jurul gleznelor mele. Mă strânge mai abitir când îmi întâlnește din nou privirea, iar un val de căldură mi se furișează în sus, de-a lungul șirei spinării.

Mâinile lui Kallias se mișcă spre genunchii mei. Îmi desface picioarele pentru a se putea așeza acolo. Suntem aproape. Atât de aproape. Prea aproape. Mai aproape decât am fost vreodată și...

— Sire?

Ne îndepărtăm în același timp, surprinși de faptul că n-am auzit nici măcar sunetul gărzilor care se apropiau. Umbrele lui Kallias se întorc într-o străfulgerare, învelindu-i protector întregul trup.

În fața noastră stau cinci bărbați care poartă blazonul regelui pe tunici, cu spadele și pistoalele scoase.

Kallias se ridică și îmi întinde o mână eliberată de încleștarea umbrelor, trăgându-mă în picioare. Îmi dă drumul odată ce îmi găsesc echilibrul.

— A fost un atacator. L-am doborât acolo, spune el, apoi indică locul cu pricina.

Trei dintre bărbați merg în căutarea corpului, în timp ce ceilalți doi încep să verifice împrejurimile.

— Duceți asasinul în temnițe. Dacă nu moare pe drum din cauza rănilor, trimiteți după un vindecător care să-l îngrijească. Și trimiteți un vindecător și în apartamentul reginei. Vino, Alessandra!

Eu și Kallias mergem unul lângă altul spre palat. Demodocus sare peste bancă și ne însoțește relaxat, cu blana din jurul botului umedă după ce a lins sângele regelui.

— Potaie inutilă, spune Kallias, uitându-se cu drag la câinele său. Este un pacifist, nu un luptător. Asta-i clar.

Atingere. Atât de multă atingere. Și priviri înflăcărate. Și asasini cu săbii și un pistol și...

— Ai fost împușcat, zic eu, încremenind. Cum de nu ești rănit?

Când se oprește lângă mine, întind o mână cu palma în sus, până în dreptul petei de sânge de pe haina lui.

— Dacă am timp să mă schimb în formă imaterială, înainte ca o rană să mă omoare, umbrele o vor vindeca.

— Am crezut...

Nici măcar nu pot rosti cu voce tare ceea ce am crezut. Este mult prea cumplit.

— Te-ai așezat între mine și atacator.

Așa am făcut? N-am gândit, ci doar am acționat din instinct.

— Îți mulțumesc, spune el. Dar să nu-ți mai pui vreodată viața în pericol pentru a o salva pe a mea. Eu mă pot vindeca. Tu, nu.

Kallias o ia din loc și mă poticnesc în urma lui. Se pare că nu mă pot concentra pe niciun gând din mintea mea. Îmi revine iar și iar scena petrecută mai devreme.

— Ce ai observat la atacator? întreabă Kallias.

Ce am observat? Încerc să-i conturez imaginea în minte, gândindu-mă la orice aspect.

— Era bărbat.

Mă blestem în gând. Evident că nu la asta s-a referit Kallias. De ce mă chinui să-mi amintesc de o persoană pe care tocmai am văzut-o în urmă cu câteva minute?!

— Purta veșminte întunecate.

— Ce fel de veșminte? mă îmboldește Kallias.

Oare de ce se mai obosește să mă întrebe toate aceste lucruri, când l-a văzut și el pe atacator? Dar simt că este important să răspund, așa că o fac:

— Din piele. Cu blană la tiv. Din... Pegain.

Un asasin din regatul cucerit cel mai recent de Kallias. Vremea este mai rece acolo. Din acest motiv femeile poartă pantaloni. Frigul nu le poate încătușa picioarele.

— Bine, spune Kallias, de parcă îl mulțumește răspunsul meu.

Intrăm în palat, iar Kallias rămâne aproape de mine când urcăm un rând de scări.

Ceva nu-mi dă pace și stă ascuns în străfundul minții. Ceva greșit. Ceva ciudat în legătură cu asasinul.

— Am vorbit cu el, zic.

— Da, am auzit.

— Accentul lui nu a fost Pegain. A fost Naxosian.

— Și ce îți spune asta? întreabă Kallias.

— Asasinul este de aici, dar cineva a vrut să însceneze totul astfel încât să pară că a fost mâna unui străin. Nu m-a împușcat pe mine, ci doar pe tine. Trebuia să fie văzut înainte să scape.

— Foarte bine, spune Kallias.

— De ce mă lauzi de parcă aș fi vreo elevă neghioabă?

— Ești în stare de șoc, Alessandra. Încerc să-ți țin mintea ocupată.

Îmi dau seama că îmi tremură mâinile. Kallias se uită în jos odată cu mine. Mi-o ia pe una dintre ele în a lui, fără să facă un singur pas greșit.

Se mișcă precum un spectru prin palat, tot numai umbre pâlpâitoare care plutesc din loc în loc. Deși ai impresia că picioarele lui fac pași, mă întreb dacă este nevoie: pare că nici măcar nu atinge podeaua. Florile în ghivece, dispuse pe mesele de pe coridoare, nu freamătă când trece pe lângă ele. Mocheta neagră nu se adâncește sub apăsarea pașilor săi. Draperiile din jurul ferestrelor nu șoptesc în prezența sa.

Îl urmez umăr la umăr, fascinată întru totul de el. De la felul în care mușchii spatelui, încă vizibili printre umbre, i se încordează în timp ce merge până la felul în care servitorii se lipesc complet de pereți pentru a ne lăsa să trecem. Totul la el emană putere.

Mergem cu pași mari pe un coridor care duce... undeva. Nu am mai fost niciodată în această aripă a palatului.

Stai, ce i-a poruncit Kallias gărzii? Ceva despre trimiterea unui vindecător în apartamentul reginei?

Câteva etaje mai sus, regele se oprește în fața unei uși. O iederă în ghiveci se află pe fiecare dintre cele două mese care flanchează intrarea, cu liane care se înalță pe pereți și care se unesc deasupra pragului. Este ușor să-ți imaginezi o grădină magică, ascunsă de cealaltă parte.

— Mama iubea plantele, spune Kallias, când mă surprinde admirând iederele fermecătoare. Trandafirii erau preferații ei. Sunt convins că ai observat cum decorează toată tâmplăria din palat. Obișnuia să-i crească în grădina ei și să-i vopsească negri.

— Negri? De ce? întreb cu răsuflarea întretăiată.

— Pentru că atunci îi aminteau de tatăl meu. De umbre.

— Acesta este..., încep eu, incapabilă să termin.

Kallias trece prin ușa solidă și, o clipă, sunt singură pe coridorul întunecat. Apoi aud clicul unui zăvor, iar el îmi deschide ușa, acum deblocată din interior.

— Acestea erau camerele mamei mele, spune el.

Deși mâna trebuie să-i fi devenit corporală pentru a-mi deschide ușa, acum deja este învăluită din nou de umbre, când trec pe lângă el.

În camera de primire tronează o masă mare; trandafiri proaspăt culeși înfloresc într-o vază. Un pian grandios este lipit de peretele îndepărtat. Cât despre peretele din spatele meu, de lângă ușa prin care tocmai am pășit, acesta este complet acoperit de vitralii, mici frânturi de culoare unindu-se și revelând imaginea unei păduri înverzite. O căprioară bea dintr-un lac. Fluturi zboară sub frunzele unui copac. Și peste tot în partea de jos a peisajului sunt flori care înfloresc. Ușa a fost făurită să semene cu trunchiul unui copac masiv, dar nu

suprimă câtuși de puțin opulența înconjurătoare. Lumânările răspândite prin cameră aruncă o strălucire feerică asupra priveliștii magnifice, aspectele interioare mocnind ca și cum flăcări ar sălășlui înăuntrul fiecărei bucăți de sticlă în parte.

— Întregul palat a fost dotat cu electricitate, dar mama mea a preferat felul în care lumina lumânărilor făcea sticla să strălucească. Încă îi pun pe servitori să le aprindă. Cred că i-ar fi plăcut asta.

Kallias deschide încă o ușă, care duce în dormitor. Patul se înalță cu mult deasupra podelei și este atât de încărcat de pături pufoase și de perne înfoiate, încât mă întreb dacă nu cumva ar trebui să sar pentru a ajunge sus de tot. De fiecare dintre cei patru stâlpi ai patului au fost prinse draperii roșii; presupun că astupă complet lumina când sunt desprinse.

Covorașe roșii acoperă mocheta neagră, fiecare pas fiind o atingere mătăsoasă. Garderoba este uriașă și are laturile acoperite de spini de trandafiri sculptați în lemn. O măsuță de toaletă ocupă aproape jumătate din perete și este plină de nenumărate bijuterii și produse cosmetice.

Observând locul în care mi-au poposit ochii, Kallias spune:

— I-au aparținut mamei mele. Folosește ce vrei. Îi poți ruga pe servitori să îndepărteze celelalte lucruri.

— Poftim?

Mintea mea încearcă să proceseze totul. Asasinul. Sângele lui Kallias. Camerele reginei.

— De ce suntem aici?

— Acestea sunt noile tale camere.

— Poftim? întreb din nou, în mod prostesc. De ce?

— Mi-ai salvat viața când l-ai distras pe asasin și mi-ai oferit timp să mă vindec. Și niciodată nu m-am temut atât de mult pentru siguranța ta. Acum vei dormi chiar lângă mine. Dacă nu cumva consideri asta dezagreabil? adaugă el, de parcă l-ar fi durut să rostească acele cuvinte.

Pentru o clipă, îmi pierd glasul.

— Nu, spun în cele din urmă, iar fața mi se detensionează. Nu, voi sta aici. Și aș fi onorată să folosesc lucrurile mamei tale. Nu porunci să fie înlăturate din cameră.

Deși trăsăturile îi rămân neschimbate, îmi dau seama că este mulțumit. Poate după felul în care se luminează umbrele din jurul chipului său.

— Ușa aceea din capătul camerei duce la baie. Și aceasta, zice arătând spre o ușă de lângă pat, pe care nu o observasem – duce spre camerele mele.

Mă simt gâtuită, dar nu sunt sigură de ce. Pentru că sunt atât de încântată? Onorată de acest gest? Poate chiar puțin înfricoșată de intimitatea sa?

Kallias se grăbește să spună:

— În plus, șederea ta în apartamentul reginei ne va ajuta mai departe cu vicleșugul. De asemenea, dacă dorești, poți da buzna peste mine, așa cum am făcut-o și eu, atât de nepoliticos, în repetate rânduri.

Ochii lui sunt în continuare fixați pe ușa care duce spre propriile camere.

— Nu știu ce să spun, zic eu într-un final.

Lumina care intră prin ferestrele mari pare să însuflețească podoabele. Copacii mici, așezați în ghivecele din colțurile camerei, se întind către lumină.

Mă simt ca o prințesă a pădurii.

Nu, nu ca o prințesă, rectific.

O regină.

Sunt în apartamentul reginei.

— Ai putea spune dacă îți place sau nu, îmi sugerează Kallias. Dacă te nemulțumește ceva referitor la camere.

Zâmbesc, întorcându-mă spre el.

— Nu găsesc nimic care să mă nemulțumească. Totul este minunat. Îți mulțumesc că ai împărtășit acest loc cu mine.

— Mă bucur, spune el.

Apoi își coboară privirea spre mâinile mele. Îmi dau seama că încă tremură.

Mă apasă ușor de umeri, ca să mă determine să mă așez pe pat, apoi ia o pătură de pe un divan îngust, aflat în apropiere de capătul patului, și mi-o înfășoară în jurul umerilor.

— Sunt bine, insist.

— Vei fi, dar este în regulă și dacă nu ești.

— Nu este prima oară când mă întâlnesc cu moartea, Kallias.

Mi-aș dori să pot retrage cuvintele. Nu vreau să-mi pună întrebări despre Hektor.

— A mă vedea cum ucid un membru al gărzii este foarte diferit de a mă vedea cum ucid un om hotărât să ne omoare. Viața ta a fost în pericol.

Oh, așa e.

— *Tu* cum de ești atât de calm? întreb, uitându-mă urât la el. Ce naiba, tu ești cel care a fost împușcat!

— Pentru că știam de ceva vreme că încearcă cineva să mă omoare. Am ajuns să mă aștept la asta.

Kallias nu mă părăsește până când nu sosește un vindecător, o femeie bătrână care se agită neîncetat în jurul meu, insistând să se uite la urma roșie de pe obraz.

Deloc surprinzător, prescrie odihna drept tratament.

— Ai pe cineva care ar putea rămâne cu tine în seara asta? mă întreabă cotoroanța.

— De ce?

— După o astfel de întâmplare, unora le este greu să adoarmă. Prezența unui alt trup în cameră ar putea ajuta.

— Nu sunt copil mic. Nu am nevoie de cineva care să îmi verifice dulapurile de monștri.

— Nu de monștri. Ci de asasini. De bărbați care te-ar folosi pentru a ajunge la rege, comentează ea, fără să mă ajute defel.

— Pleacă! răbufnesc eu.

Vindecătoarea își strânge lucrurile, apoi părăsește camera și mă lasă într-o tăcere după care am tânjit îndelung.

Capitolul 18

Iau cina în noile mele camere. După o zi atât de agitată, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu înconjurată de mulți oameni. Kallias nu mi se alătură și presupun că trebuie să fie ocupat cu cercetarea intrusului care a reușit să se furișeze în grădinile mamei sale.

Și, mai mult ca sigur, cu uciderea bărbaților care au permis ca acest lucru să se întâmple.

Când termin de mâncat, vine o cameristă ca să mă ajute să mă dezbrac.

— V-am adus corespondența, domnișoară, în cazul în care doriți să scrieți vreun răspuns în seara asta. Voi pune servitorii să vă mute restul lucrurilor aici mâine, la prima oră.

Așază două teancuri ordonate de scrisori pe noptiera de lângă pat. Când observ că prima este scrisoarea de dragoste a lui Orrin, o săgetez cu o privire dezgustată.

Camerista îmi întinde pe pat una dintre cămășile de noapte mai simple ca să mă schimb, după care o las să plece, nemaiavând nevoie de ajutorul ei.

După ce iese, mă asigur că ușa este bine încuiată, apoi trec la ferestre, verificând să fie zăvorâtă fiecare în parte. Mă uit în toate ungherele camerei, suficient de mari pentru a servi drept ascunzătoare unui intrus. Și aprind fiecare lumină din apartament înainte de a-mi face baie și de a lăsa apa să spele tot ce s-a întâmplat astăzi.

Mă usuc metodic, mă îmbrac cu cămașa de noapte albă, simplă, suflu în lumânări și mă urc în pat.

De îndată ce o fac, inima își întețește bătăile. Fiecare umbră din cameră pare că ar ascunde un intrus. Încerc să trag draperiile din jurul patului, ascunzându-mă de restul camerei.

Cumva, a nu fi capabilă să văd ce ar putea să fie acolo, nu face decât să înrăutățească situația.

După o astfel de întâmplare, unora le este greu să adoarmă.

S-o ia naiba pe cotoroanța aia!

Gândind rațional, știu că nu este nimic în cameră. Știu că sunt singură. Știu că nimeni nu poate intra fără să dărâme ușa sau să spargă geamul unei ferestre.

Dar nu reușesc să-mi relaxez corpul suficient cât să adorm.

Dacă sunt singură în cameră, știu că nu mă voi odihni, cel puțin nu în seara asta.

Mă întreb dacă aș putea să o conving pe Rhoda sau pe Hestia să stea cu mine, dar nu pare prea corect să le trezesc acum. Este atât de târziu. Nu le-aș putea deranja.

Un sunet slab ajunge la mine; tresar, în ciuda ecoului delicat. A fost doar un icnet scurt, blând. Demodocus și Kallias trebuie să se fi întors în sfârșit, retrăgându-se pentru restul nopții. Niciun motiv de îngrijorare.

Mă ridic în șezut în pat, trag draperiile și mă uit fix la ușa noastră comună. Înainte să mă pot răzgândi, sunt în picioare și alerg spre acea ușă de parcă ar fi cheia salvării mele.

Bat ușor. Poate prea timid. Oare a reușit Kallias să audă ciocănitul? Poate că *nu vreau* să îl audă. Mă comport atât de prostesc. Poate că ar trebui să încerc să mă plimb puțin prin cameră, pentru a scăpa de energia negativă și...

Ușa se deschide cu un scârțâit, semn că nu a mai fost folosită de foarte mult timp.

— Alessandra, spune Kallias.

De parcă ar fi putut să se afle altcineva de cealaltă parte a ușii, ciocănind ca să-i atragă atenția.

Are părul ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el de ore întregi. Are cămașa scoasă din pantaloni și toți nasturii desfăcuți, astfel că i se vede pieptul neted. L-am întrerupt în timp ce se dezbrăca. Deși nu pare să conteze, din moment ce tot a deschis ușa.

— Nu... nu pot să dorm, spun.

Înainte să poată să spună sau să facă ceva, un corp blănos se strecoară pe lângă picioarele lui, poftindu-se singur în camera mea. Demodocus își lipește nasul de perete și adulmecă interiorul camerei necunoscute.

— Numai puțin, zice Kallias.

Lasă ușa deschisă cât se întoarce în camera sa. Deși încăperea este întunecată, întrezăresc conturul vag al unui pat masiv, suficient de mare cât să încapă în el cinci persoane, dacă nu mă înșel, și să stea confortabil. Mă întreb dacă este același pat folosit de tatăl său ori dacă a fost comandat de Kallias special pentru sine. Oare cum este când doarme? Este liniștit și tăcut, nefăcând altceva decât să-și miște pieptul în sus și în jos, pentru a semnala că este în viață? Sau se răsucește și se agită, sforăind ușor? Când visează, este învelit în umbre sau este solid?

Silueta lui reapare în pragul ușii, blocându-mi vederea asupra patului. Este înveșmântat într-un halat lung și stacojiu și are din nou mâinile înmănușate. Complet acoperit din cap până în picioare.

Și nicio umbră la vedere, observ cu o anumită bucurie.

Mă dau deoparte, lăsându-l să intre în cameră. Ochii îi cad pe Demodocus, care amușină cu nările umede prin garderoba mea pentru a inspecta mirosurile descoperite acolo. La un moment dat, potaia se ridică pe labele din spate.

— Demodocus, șezi.

Câinele ascultă și pleacă în căutarea altor lucruri de adulmecat.

— Ce te frământă? întreabă Kallias.

Mă așez pe marginea patului, iar el mi se alătură.

— Nimic, dar nu reușesc să adorm.

— Am avut parte de ceva agitație astăzi, însă bărbații care au permis ca intrusul să intre au fost pedepsiți. Ești protejată. Te asigur. Sunt gărzi pe coridor și gărzi în curte, care supraveghează ferestrele. Nu că ar putea ajunge cineva aici sus, la noi, dar, cu cât mai multe măsuri de precauție, cu atât mai bine.

Încuviințez din cap, știind deja toate aceste lucruri.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, sunt alături. Nu ești neajutorată, rostește cu tărie Kallias. Ce naiba, doar ai înjunghiat atacatorul cu un pumnal! Ești foarte competentă.

Îmi pune o mână reconfortantă pe coapsă. Mă întorc spre el.

— Îți mulțumesc. Știu toate astea, cu adevărat. Pur și simplu nu pot să mă relaxez.

— Întinde-te, îmi spune el, iar eu îl ascult.

Mă mut în cealaltă parte a patului, ca să aibă și el loc. Kallias începe să se lungească, dar ochii i se îndreaptă spre noptieră, unde sunt îngrămădite scrisorile mele. O ia pe una și sunt pe cale să-l atenționez să nu-și bage nasul prin lucrurile mele, când îmi dau seama ce ține în mână.

— *Draga mea Alessandra*, începe cu voce tare Kallias. *Sper că îmi vei ierta îndrăzneala, dar mi-a ajuns la cunoștință faptul că regele nu te-a însoțit la ultimul eveniment la care ai participat, cel de la moșia vicontelui și a vicontesei de Christakos.*

Sar și încerc să-i smulg scrisoarea, dar nu reușesc să-l ajung, astfel că citește fără întrerupere.

— *De fapt, se zvonește că ai petrecut seara cu un prieten din copilărie. Acest lucru m-a îndemnat să sper că poate ai încheiat*

lucrurile cu Maiestatea Sa. Tu, desigur, știi despre călătoriile mele de afaceri. Ne-au ținut despărțiți de prea mult timp, dar mă gândesc zilnic la tine. Mi-e dor de zâmbetul tău, de felul în care vorbești și în care *te uiți în altă parte când ești copleșită de generozitatea mea*. Cine naiba a scris asta?

Ochii lui Kallias sar la final, în căutarea semnăturii. Apoi izbucnește în râs.

— Orrin ți-a scris o scrisoare de dragoste?!

Mă ridic în picioare, încercând să înșfac blestemăția aia din mâinile lui, dar Kallias continuă să sară departe de mine, aparent imposibil de atins.

— *Când mă uit la cerul nopții, încetez să-i mai văd frumusețea. Nu mă pot gândi decât la tine. La părul tău lung și negru și la cât de mult tânjesc să-mi trec degetele prin el. La buzele tale,* co*apte asemenea unor cireșe, și la cât de mult tânjesc să le gust. La degetele tale, la fel de gingașe ca aripile de fluture, și la ochii tăi, a căror strălucire rivalizează cu lumina stelelor.*

— Naiba să te ia, Kallias, dă-o încoace!

Mă arunc asupra lui și, de data aceasta, în loc să țopăie unde nu-l pot ajunge, devine una cu umbrele. Împreună cu scrisoarea la care nu mai pot să ajung acum, fiind în formă imaterială, atât timp cât va dori Kallias.

— Nu-i corect!

Kallias își șterge o lacrimă-umbră de fericire din ochi.

— Cum ai putut să-mi ascunzi această comoară? *Vocea ta ar putea porunci lumii să nu se mai învârtă, plantelor să nu mai crească, vântului să nu mai bată, gândacilor să nu mai ciripească*, citește el.

Regele râde în hohote:

— Gândaci ciripitori. În scrisoarea lui de dragoste pentru tine!

Kallias se ține cu ambele mâini de stomac și, fără să-și dea seama, degetele lui eliberează scrisoarea. Aceasta devine

imediat solidă și o înșfac înainte să atingă podeaua, după care sfâșii blestemăția și las bucățile să cadă pe covoare.

— Nu toții bărbații au talent în mânuirea cuvintelor, spun printre dinți.

Kallias se întoarce spre teancul meu de scrisori.

— Spune-mi că nu este prima scrisoare de la el. Oh, te rog, spune-mi că mai sunt!

— Nu mai sunt, îl asigur.

— Ce păcat! Serios, nu am mai râs atât de tare de... Ei bine, de cel puțin un an. Vai, Alessandra, roșești!

— Ba bine că nu. Sunt doar extrem de furioasă pe tine!

— Pentru că am făcut mișto de Orrin?

— Pentru că ai făcut mișto de mine. Pentru că ți s-a părut amuzant că cineva ar vrea să-mi scrie o scrisoare de dragoste.

Oare nu mă va privi niciodată cu ochii unui iubit?

Jovialitatea dispare îndată de pe chipul lui, fiind înlocuită de o seriozitate absolută.

— Alessandra, nu te tachinez pe tine. Tentativa lui Orrin de a scrie poezii este cea care mă amuză. Ești demnă de atenția tuturor poeților, dar asta, spune arătând spre bucățile mărunțite de pe podea, nu este demnă de tine.

Îl provoc, de-acum puțin mai liniștită:

— Și presupun că tu te-ai putea descurca mai bine!

— Cu siguranță aș putea, spune el, uitându-se trist la resturile scrisorii, acum împrăștiate pe podea. Chiar trebuia să o distrugi? Aș fi putut să o înrămez și să o păstrez pentru oricând am o zi proastă.

— Taci!

Mă întorc în pat, cu ochii ațintiți în tavan. Refuz să las un zâmbet să-mi îmblânzească fața. Dar veselia lui Kallias este atât de contagioasă. Și mă bucur de zâmbetul lui mai mult decât îmi place să recunosc.

Ceva destul de greu vine peste mine în pat, dar, pentru că nu se așază de tot peste mine, știu că nu este Kallias.

— Ei bine, salutare, îl întâmpin pe Demodocus.

Kallias pocnește din degete și arată spre capul patului. Cu o expresie tristă, abătută, Demodocus se ridică și se întinde lângă picioarele mele.

Regele vine lângă mine, își împreunează degetele peste piept și privește fix baldachinul.

— Nu am mai făcut asta de ceva vreme, spune Kallias.

— Să te întinzi lângă o femeie?

— Să mă urc în patul mamei.

Cu toate că nu stăm aproape unul de celălalt, reușesc să mă întind până la el și să-l iau de o mână înmănușată. Nu o trage înapoi.

— Nu trebuie să rămâi cu mine. Pot..., încep eu.

— Șșș! Culcă-te!

Întreruperea îmi aduce un zâmbet pe buze. Încerc să-l ascult. Chiar încerc, dar a trecut ceva timp de când am avut un bărbat în patul meu. Somnul este ultimul lucru la care mă gândesc. Chiar dacă orice altceva este imposibil.

Apoi îmi amintesc ce s-a întâmplat în grădină. După atac. Mâinile lui Kallias pe mine, căutând răni. Dar apoi totul s-a schimbat. Felul în care mă atingea. Felul în care mă privea. Felul în care respira.

Nu consider că este o îmbunătățire. Aproape am murit. După aceea probabil că a fost doar îmbătat de energia unui astfel de moment tensionat. A fost copleșit.

Dar ce ar fi făcut dacă nu ar fi ajuns gărzile?

— A supraviețuit asasinul? întreb.

— Nu. După ce a fost rănit de amândoi, nu a avut nicio șansă.

— Să înțeleg că nu ai reușit să afli nimic de la el?

— Nimic, cu excepția a ceea ce am discutat deja despre veșmintele și accentul lui. Nu avea nimic în buzunare. Niciun bilet de la cel care l-a angajat, niciun ban. Oricine l-a trimis, a fost foarte atent să nu lase ceva în urmă.

Îl strâng ușor de mână.

— Atunci ce e de făcut?

Kallias ridică mâna liberă și o pune deasupra capului, pe pernă.

— Credeam că voi avea răspunsuri până acum. Toată lumea a fost interogată de nenumărate ori cu privire la noaptea în care mi-au murit părinții, dar sunt prea multe persoane despre care nu știm nimic. Toată lumea a fost îngrozită când a avut loc atacul. Nimeni nu-și poate aminti cu cine se aflau în camerele de siguranță, cu excepția persoanelor din imediata lor apropiere. Jumătate dintre nobilii mei susțin că au fost în locuri în care nimeni nu pare să-i fi văzut. Ampelios cercetează deja de două luni cine ar fi putut să-mi otrăvească mănușile. Nu a descoperit nimic. Și lucrul cu adevărat îngrozitor este că nu știu dacă asta este adevărat sau dacă este implicat în atentat, din moment ce este unul dintre consilieri. Acum a avut loc un nou atac, care ar trebui să ne ofere piste noi. Dar asasinul este mort. Cadavrul său nu are secrete de dezvăluit. Și tot ceea ce sugerează veșmintele și accentul lui este că cineva din propria curte mi-a ucis părinții și acum încearcă să mă ucidă pe mine. Dar știam deja asta.

În timp ce vorbește, îl mângâi ușor cu degetul mare, sperând să-l alin în tăcere.

— Știi, spune Kallias, cu o voce mai joasă, nu te-aș învinui dacă ai pleca.

— Să plec?

— Din palat. A fi aproape de mine te pune și pe tine în pericol. Nu trebuie să stai. Nu te-aș obliga niciodată să rămâi aici.

Întorc capul, dar Kallias refuză să-mi întâlnească privirea.

— Nu plec nicăieri. Nu vei înfrunta singur asta.

În plus, când voi fi regină, oamenii vor încerca oricum să mă omoare. Aș putea la fel de bine să mă obișnuiesc de acum cu o astfel de amenințare.

Kallias oftează ușurat, de parcă și-ar fi ținut răsuflarea în așteptarea răspunsului meu.

— O vom scoate la capăt împreună, zic.

Încuviințează din cap, dar îmi dau seama că mintea îi rămâne la fel de tulburată.

CÂND MĂ TREZESC, MĂ ÎMPRESOARĂ CĂLDURA unui alt trup. La început mă gândesc să arunc un braț peste bărbat, oricine ar fi el, dar apoi îmi dau seama de două lucruri simultan.

În primul rând, sunt îmbrăcată.

În al doilea rând, trupul de lângă mine este neobișnuit de blănos.

Se pare că Demodocus s-a strecurat înapoi spre capul patului când a plecat Kallias. Probabil că s-a întors în camera lui de îndată ce m-a furat somnul. Nu poate risca să adoarmă în patul meu. Ce s-ar întâmpla dacă m-aș rostogoli și l-aș atinge?

Îl scarpin pe tovarășul meu de pat în spatele urechilor.

— Bună dimineața.

Demodocus încearcă să-mi atingă fața cu limba, dar mă rostogolesc și mă dau jos din pat.

— Nu, mulțumesc. Fără sărutări băloase.

Când camerista vine să mă ajute, sosește alături de un valet care-l dă afară pe Demodocus. Aduce cu ea o rochie simplă, dar nu asta contează. Astăzi voi începe pregătirile pentru balul pe care Kallias îmi dă voie să-l organizez. Cred că va

avea loc în decurs de o lună, ceea ce înseamnă că am multe de pregătit. Invitații de trimis. O temă de ales. Decorațiuni. Mâncare. Aranjamente de masă.

Dar știu exact la care două doamne să apelez pentru ajutor.

De îndată ce sunt îmbrăcată și pregătită să plec, aud o bătaie în ușă.

— Lady Stathos, spune un bărbat de cealaltă parte, înclinându-se.

— Lord Vasco.

Șeful consiliului lui Kallias.

— Te rog, spune-mi Ikaros.

Nu-i întorc gestul de bunăvoință.

— Pot intra? întreabă el, aruncând o privire în spatele meu, către camera de primire a reginei.

Cine se crede, invitându-se în odaia mea? Bineînțeles că nu poate intra. Și cum de a aflat atât de repede că stau aici? Trebuie să aibă un spion pe urmele lui Kallias. Sau pe urmele mele.

— De fapt, tocmai mă pregăteam să plec.

Ridic ușor fustele pentru a trece pragul, apoi mă îndrept spre capătul coridorului. Pe lângă noi trece o mică armată de servitori care îmi duc lucrurile în noile camere.

— Și iertați-mă, dar nu mi-a plăcut în mod deosebit niciuna dintre conversațiile noastre trecute. Mi-e greu să cred că aceasta va fi o excepție.

Ikaros mă urmează îndeaproape, în timp ce mă îndepărtez.

— Mă bucur atât de mult că ai fost ieri acolo, pentru a-l ajuta pe rege, zice el, ignorând tot ce tocmai am spus.

Aproape că mă împiedic când mă opresc brusc în mijlocul coridorului.

— Pentru a-l ajuta? Vreți să spuneți pentru a-i salva viața!

Își încrucișează brațele peste piept, oprindu-se la rândul său.

— Nu crezi că exagerezi puțin, având în vedere că oricum nu ar fi fost acolo dacă nu ai fi fost tu?

— Încercați să sugerați că am avut ceva de-a face cu atentatul la viața regelui?

Lordul Vasco își îndepărtează de pe haine câteva scame invizibile.

— Nicidecum. Nu prea văd ce ai avea de câștigat prin uciderea regelui. Cât timp îl menții în viață, ai un viitor prosper asigurat. Ceea ce ridică următoarea întrebarea: de ce insiști să petreci timp cu nepotul meu, când ești curtată de rege?

Continuu să merg, fără să mă obosesc să-i ofer explicații în legătură cu lucruri care nu-l privesc.

— Știu că ai petrecut o noapte întreagă cu Leandros, făcând zeii știu ce. Dansezi cu el la petreceri. Ai fost văzută cu el în curte, cu puțin timp înainte de atacul din grădini.

— Ați pus să fiu urmărită?

Îmi ridic iar fustele când coborâm un rând de scări și refuz să privesc în direcția lui.

— Sunt ochi peste tot. Nimic din ceea ce faci nu trece neobservat. Și dacă persiști să te comporți ca o târfă...

— Vasco, răbufnesc deodată, arătând cea mai mare lipsă de respect prin faptul că îi neglijez titlul și refuz să-i folosesc prenumele, chiar și după ce mi-a dat permisiunea. Ar trebui să-ți alegi cu mare grijă cuvintele când vorbești cu mine. În acest moment, regele are mai multă încredere în mine decât în tine. Și într-o zi voi fi regina lui. Când va împlini vârsta de 21 de ani și nu va mai avea nevoie de tine, cât de greu crezi că îmi va fi să-l conving să te izgonească din palat?

Înainte să poată spune ceva, continui:

— Îmi voi petrece timpul cu oricine doresc. Doar pentru că îl curtez pe rege, nu înseamnă că nu pot avea prieteni. Din fericire, nepotul tău nu seamănă deloc cu tine. Nu mă mai urma de aici.

Vorbește, dar eu sunt deja cu spatele:

— Încearcă să nu-ți pierzi concentrarea, Alessandra. Regele are nevoie de un moștenitor și, dacă nu arăți interesul cuvenit, s-ar putea ca privirea să-i alunece în altă parte.

— Când mi se spune să nu fac ceva, îmi doresc cu atât mai mult să fac acel lucru, comentez înainte să dispar după un colț.

Dar ceva mă deranjează la modul în care consiliul insistă ca regele să aibă un moștenitor. Oare nu știu exact cum îi funcționează puterile? Și, dacă da, n-ar trebui să vrea ca el să evite să atingă pe cineva?

Asta dacă nu cumva chiar ei sunt cei care încearcă să-l ucidă.

Încep să cred că temerile lui Kallias sunt complet justificate.

Capitolul 19

Stau în mijlocul sălii de bal și mă rotesc încet.

— Vom avea nevoie de flori în ghivece. Vreau ca întreaga sală de bal să fie plină. Vor forma alei, la fel ca într-o grădină de flori.

Epaphras, aprodul lui Kallias, nu este nici pe departe încântat să se afle în serviciul meu pentru restul zilei. (Se pare că am ajuns pe lista lui neagră, după ce l-am ignorat și am dat buzna în întrunirea lui Kallias.) Dar regele a insistat că ar putea să se ocupe singur pentru o zi de întrunirile sale, astfel încât să-l pot avea lângă mine pe cel mai bun dintre planificatorii săi și să-l pun să ia notițe pentru mine. Balul meu are prioritate maximă.

La început mi s-a părut straniu că susține în continuare ideea când tocmai a încercat cineva să-l ucidă. Dar apoi mi-am dat seama că nu vrea acea atenție îndreptată asupra lui. Nu vrea ca poporul lui să creadă că este în pericol, că există vreo amenințare la adresa lui. Vrea ca lucrurile să pară normale.

— De ce să ne complicăm cu ghivece? întreabă Epaphras sarcastic.

— De ce să nu aruncăm pământul direct pe podeaua sălii de bal?

— Cred că este genial! pune Hestia. *Bijuteriile din Grădina reginei* este o temă minunată! Sala de bal va arăta splendid odată ce este gata.

— Toate doamnele se pot îmbrăca astfel încât să arate ca flori diferite, adaugă Rhoda. Oh, mai bine le dăm repede de lucru croitoreselor noastre, înainte ca toate să fie ocupate!

— Sunteți în avantaj, le asigur eu, din moment ce nu am trimis încă invitațiile. Epaphras! Desigur, voi avea nevoie de papetărie și de modele de caligrafie. Invitațiile trebuie să fie trimise până în acest weekend.

— Firește, îi scapă lui Epaphras.

— Mai bine îl înștiințezi pe Kallias că am mai mare nevoie de serviciile tale decât are el. Cred că voi avea nevoie de tine cel puțin până săptămâna viitoare.

Scribul pălește, iar eu îi zâmbesc pe furiș Rhodei.

— Galen, se adresează ea umbrei din spatele ei. Te rog să iei legătura cu croitoreasa mea și să stabilești o întâlnire. Asigură-te că știe că este urgent.

— Desigur, doamnă.

Până să părăsească sala de bal, Epaphras calcă apăsat, mormăind ceva despre felul în care îi sunt irosite abilitățile.

De îndată ce pleacă, Hestia se năpustește asupra mea.

— În sfârșit suntem singure! Acum, spune-mi repede, *este adevărat*?

— Dacă vrei să răspund, trebuie să știu mai întâi întrebarea, Hestia, îi zic, deși, fără îndoială, dorește să discute despre tentativa de asasinare a regelui.

— Camerista mea a auzit de la sora ei, care lucrează ca spălătoreasă, care a auzit de la un grădinar, care a auzit de la...

— Draga mea, o întrerupe Rhoda, nu cred că trebuie să știm exact cum s-a răspândit vestea.

— Corect, o aprobă Hestia, apoi se întoarce spre mine. Stai în camerele reginei?

Clipesc. Oh! Apoi îi ofer un zâmbet sincer.

— Da.

Hestia geme de gelozie.

— Ești cea mai norocoasă fată din toate cele șase regate. Cum arată?

— Aseară am făcut baie într-o cadă suficient de mare ca trei persoane să încapă confortabil. Pereții sunt garnisiți cu uleiuri și parfumuri. Am pus în apă petale proaspete de trandafir și uleiuri de lavandă. Dacă nu mi-ar fi fost teamă să mă înec, aș fi dormit în cadă.

— Trebuie să-mi faci o listă. Am nevoie de o copie după fiecare etichetă de pe sticle.

— Cred că aș putea...

— Fiecare. Etichetă, spune ea, întrerupându-mă. Trebuie neapărat să știu ce mărci folosea regina!

— Credeam că am stabilit deja că miroși frumos pe cont propriu, spune Rhoda. Că nu trebuie să copiezi tot ceea ce...

— Asta nu are nicio legătură cu discuția aia! Chiar vrei să-mi spui că nu ești nici măcar puțin curioasă să afli dacă regina se îmbăia în ulei de lavandă de la Rondo sau de la Blasios?

Rhoda se gândește o clipă:

— De acord cu tine.

— Ha!

Cu munca terminată pe ziua de azi, părăsim sala de bal. De îndată ce ajungem în zona principală de primire, văd o siluetă care intră în palat.

Orrin.

În sfârșit s-a întors.

Ochii noștri se întâlnesc, iar o expresie asemănătoare unui animal rănit îi traversează chipul. Apoi se îndepărtează de mine.

— Pare atât de trist, cu inima frântă, se apleacă Hestia să spună.

— Nu eu i-am frânt inima. Ci sora mea. Probabil că este atât de orb și de dezorientat, încât crede că suntem aceeași persoană.

— Uneori, pare destul de... prost, intonează Rhoda. Cum a reușit omul ăsta să moștenească un comitat?

— Probabil că niciunul dintre urmașii inteligenți ai tatălui său nu a ajuns la maturitate, răspund cu dezgust. Ne vedem mai târziu, adaug, înainte de a mă îmbărbăta să vorbesc cu Orrin. Lord Eliades! strig, apropiindu-mă cu pași mari de el.

Fac asta pentru Rhouben. Și-a îndeplinit partea lui din înțelegere, iar acum a sosit timpul ca eu s-o înfăptuiesc pe a mea.

— Mă întreb dacă am putea vorbi în privat? Poate în camerele dumitale?

— Nu mai este nimic altceva de spus, lady Stathos. V-ați făcut înțelese sentimentele.

— Dar poate dacă v-aș putea explica, insist eu.

— Nu va fi necesar, zice el, apoi îl urmează pe lacheul său, care îi duce un cufăr în cameră.

Printre lucrurile sale se află și sigiliul. În lipsa lui, spectacolul nostru nu va avea loc, iar cortina va rămâne coborâtă.

Dacă Orrin nu îmi va permite accesul în camera lui prin metode convenționale, va trebui să găsesc o altă cale.

CÂND KALLIAS MI SE ALĂTURĂ în bibliotecă pentru cină, am deja un plan nou, deși nu am nicio idee dacă va funcționa. De siguranță am recuperat scrisoarea de la Rhouben și i-am cerut lui Petros să completeze data. Cu toți actorii în sfârșit în palat, pregătiți să-și joace rolurile, mai avem nevoie doar de acel sigiliu.

— Mi s-a spus că tu și lordul Eliades ați avut o mică neînțelegere în sala de primire, în această după-amiază.

În timp ce se așază Kallias, Demodocus se întinde pe podea lângă mine, punându-și capul pe laba piciorului meu, de parcă ar fi o pernă.

— Da, ei bine, avea cumva impresia că ne curtam. O idee încurajată, din păcate, de tatăl meu. După aventurile noastre de la lac, Orrin a ținut să precizeze că nu mai dorește să aibă ceva de-a face cu mine.

— Tatăl tău știe de vicleșugul nostru?

— Bineînțeles că nu. El a vrut doar un plan de rezervă, în caz că nu reușeam să obțin o cerere din partea ta. Tatăl meu este foarte hotărât să obțină un preț de mireasă enorm pe capul meu. Moșia lui este... în faliment.

Kallias clipește.

— Așa că s-a gândit să mi te *vândă*?

— Nu așa se procedează?

— Păi, da, dar nu în termeni atât de grosolani. Hmm... Poate că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

Știu că *eu* voi face cu siguranță ceva în legătură cu asta, odată ce voi fi regină.

O pauză în conversație ne permite amândurora să ne degustăm cina.

— Spune-mi, începe Kallias, când va fi sigur să punem capăt șaradei noastre, nu vrei să te căsătorești și să ai o familie proprie?

— Bineînțeles că da. Cel puțin să mă căsătoresc. Încă nu sunt sigură în privința copiilor.

Vreau să mă plesnesc de îndată ce cuvintele îmi părăsesc gura. De ce are acest efect asupra mea? Uneori sunt convinsă că suntem cu adevărat prieteni și că pot fi sinceră. O șaradă verosimilă, nu-i așa? Însă el este o țintă, iar eu nu pot face greșeala de a deveni prea degajată în preajma lui.

Dacă vreau să mă căsătoresc cu regele, cu siguranță ar fi trebuit să spun că vreau copii. Aceasta este datoria unei regine. Să poarte moștenitori. Nu contează că regele nu va trăi suficient cât să producă unul.

— Și eu simt la fel, spune Kallias, luându-mă prin surprindere. Atunci de ce nu ești deloc interesată de Orrin? Se întâm-

plă să știu că este foarte bogat. Doamnele de la curte par să-l considere atrăgător.

— Evident că nu au avut niciodată o conversație cu el.

Mulțumit de răspunsul meu, Kallias își îndreaptă din nou atenția asupra mâncării. Piciorul mi-a amorțit, din cauza greutății semnificative a lui Demodocus, iar respirația lui îmi încălzește celălalt picior.

— De ce alegi să luăm cina în bibliotecă? întreb. Îți place să citești? Nu te-am văzut niciodată cu o carte în mână.

— Tatălui meu îi plăcea să citească. Era un om bătrân, dornic să dobândească cunoștințe. Această cameră nu doar că îmi amintește de el, ci, într-un fel, miroase ca el.

Deși Kallias a vorbit mereu despre mama sa, acum este prima oară când a spus ceva personal despre tatăl său.

— Nu am timp să citesc, continuă Kallias. Dar, chiar dacă aș avea, nu aș face-o. Nu este una dintre pasiunile mele. Aș prefera de o mie de ori să alerg cu Demodocus sau să petrec timp cu tine.

— Tatăl tău a fost cel mai bătrân om din istorie?

— Nu. Am avut un stră-străbunic care a trăit până la 758 de ani.

— A rezistat mai mult de șapte secole înainte de a lua o soție și de a avea copii?

Încuviințează din cap.

— Cât timp crezi că vei rezista tu?

— Îmi pui la îndoială voința? întreabă el, trecând la următorul fel de mâncare.

— Încerc să mi te imaginez la 700 de ani fără să fi citit o carte cap-coadă. Oare vor rămâne la fel atât corpul, cât și mintea ta?

Îmi ascund zâmbetul în spatele unei guri de vin.

— Cărțile nu sunt singura modalitate de a învăța. Voi deveni mai inteligent și mai puternic pe măsură ce imperiul

meu se va extinde. Pe măsură ce voi descoperi noi strategii în conducerea armatelor mele. Pe măsură ce femei și bărbați înțelepți mă vor sfătui.

— Și vei deveni tot mai singuratic. Nu crezi că vei uita cum să fii uman dacă îi îndepărtezi pe toți muritorii din viața ta?

În acest moment nici măcar nu încerc să-l conving să mă curteze. Sunt pur și simplu curioasă.

— Pe tine nu te-am îndepărtat.

— Dar într-o zi voi muri. Vom îmbătrâni, iar tu, nu, atât timp cât îți vei trăi viața în umbre.

Kallias se trage brusc înapoi, abandonând dumicatul pe care tocmai îl ridicase la gură, de parcă acel gând nu i-ar fi trecut niciodată prin minte.

— Asta nu se va întâmpla prea curând, spune în cele din urmă.

Nu se uită la mine.

Nu contează. Suficientă pălăvrăgeala prietenoasă pentru o noapte. E timpul să trec la punerea în aplicare a planului meu pentru a-l ajuta pe Rhouben.

— Kallias, am auzit o poveste despre cum ai furat broaște dintr-un lac ca să le pui în unul dintre paturile tutorelui tău.

Rânjește malefic în momentul în care își amintește.

— Era groaznic de plictisitor.

Îl cercetez.

— Ce-i? întreabă el.

— Sunt curioasă. Cu abilitatea ta, poți încastra în umbră doar obiecte neînsuflețite?

Demodocus pleacă de lângă mine și se duce să stea lângă stăpânul său, restabilindu-mi în sfârșit circulația sângelui în picior.

— De ce? se interesează Kallias.

— Trebuie să mă strecor în camerele cuiva. Pentru un prieten. Mă întrebam dacă mă poți ajuta să intru prin ușă. Adică, la propriu, *prin* ușă.

— Crezi că pur și simplu te voi ajuta să pătrunzi prin efracție în camerele cuiva? Cuiva de la curtea mea?

— Pentru mine? Da.

Un licăr neastâmpărat dansează în ochii lui Kallias.

— Ale cui sunt camerele?

— Ale lui Orrin.

— Vreau măcar să știu ce ai de gând?

— Cred că ar fi mult mai distractiv dacă ai urmări cum se desfășoară lucrurile.

Kallias se apleacă să-l mângâie pe Demodocus pe creștetul capului.

— Nu te preface că ești mai presus de astfel de lucruri, adaug. Știu exact cât de mult îți place să te strecori în camerele curtenilor. Și, date fiind responsabilitățile cu care te-ai confruntat în ultima vreme, ți-ar prinde bine o scurtă misiune de furișare.

Râde cu gura până la urechi.

— În regulă, însă doar pentru că este vorba de Orrin. Și, dacă ești prinsă, voi nega că aș fi avut vreo legătură cu asta. De dragul aparențelor.

— Și mă vei mustra în public doar ca să mă ierți în privat?

— Ceva de genul. Acum, hai s-o ștergem cât toată lumea încă este jos la cină.

Kallias mă ajută să mă ridic din scaun și îmi ține deschisă ușa bibliotecii. Mă opresc pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— De fapt, habar n-am unde sunt camerele lui Orrin.

— Aș fi îngrijorat dacă ai ști. Pe aici.

Îl urmez pe coridor. În sus, pe un rând de scări. De-a lungul altui coridor. În cele din urmă se oprește în fața unei uși care arată la fel ca toate celelalte.

— *Tu* cum de știi unde sunt camerele lui? întreb.

— Știu unde sunt camerele tuturor. Îmi place să știu de unde provin toate amenințările posibile.

— Dar ții aproape de tine cele mai periculoase persoane?

— Nicidecum.

Îmi lovește ușor vârful nasului cu un deget, după care mâna lui înmănușată o prinde pe a mea. Kallias aruncă o privire spre ambele capete ale coridorului, asigurându-se că suntem singuri.

Apoi simt cum dispar.

Niciodată nu mi-am dat seama cât de grele îmi sunt membrele, până când, deodată, nu le mai simt deloc greutatea. Umbrele mi se întind de-a lungul pielii, răsucindu-se în jurul degetelor și alunecând peste firele de păr fine de pe brațe.

Îl strâng pe Kallias de mână cu putere, pentru că sunt copleșită de senzația că voi pluti departe și că voi dispărea în văzduh dacă nu mă ține ancorată.

— Te vei obișnui, îmi spune el. Acum, să trecem la treabă.

Kallias intră primul, aplecându-și capul în față pentru a pătrunde prin ușă. Confirmă că încăperea este goală și mă trage după el.

Senzația de alunecare printr-un perete solid este asemănătoare cu trecerea unui cuțit printr-o bucată moale de unt. Foarte puțină fricțiune. Și, într-un fel, aproape satisfăcătoare.

Apoi suntem de cealaltă parte.

În comparație cu apartamentul maiestuos al reginei, camera lui Orrin este demodată. Draperiile și cuvertura de pat sunt de un albastru regal, cu ornamente argintii la tivuri. Când încerc să identific detaliile personale, îmi dau seama că nu există. Nu văd fotografii cu familia (așa cum unele persoane sunt disperate să aibă), mărunțișuri sau fleacuri – nici măcar cărți pe rafturi.

Luând în considerare cât de des călătorește în interes de afaceri, poate că nu se deranjează cu astfel de lucruri.

Dar apoi uit complet de lumea înconjurătoare, conștientă că încă îl țin de mână pe Kallias.

— Ce s-ar întâmpla, întreb, dacă ar fi să ne atingem acum, învăluiți de umbre?

Kallias își duce mâna liberă la buze și își scoate mănușa cu dinții. Îmi atinge obrazul cu degetele.

Sunt conștientă de gest, dar îl simt îndepărtat, lipsit de căldură. Nicio senzație de genul celei pe care o simți la atingerea cuiva pe care îl consideri atrăgător.

De fapt, este destul de îngrozitor. Să îți dorești acel contact și să nu-l primești. Chiar și cu o atingere.

— Știu, spune el, citindu-mi expresia de pe față. Este, ei bine, o umbră a modului în care se simte un contact real.

Se apleacă după mănușa pe care a scăpat-o.

— Voi aștepta afară și te voi avertiza dacă vine. Bate în ușă dacă ai nevoie de ceva.

Și apoi alunecă prin perete înapoi pe hol, lăsând în urma lui o dâră străvezie de umbre.

Simt cum membrele îmi revin la normal, privesc cum umbrele se estompează. Mă simt mult mai bine.

Biroul lui Orrin este orientat spre fereastra mare din camera principală. Apartamentul lui este format dintr-un dormitor și o baie. Fără cameră de primire sau birou, așa cum este al meu.

Deschid primul sertar și găsesc toate lucrurile de care am nevoie, meticulos adunate într-un singur loc. Sigiliul, ceara și instrumentele ca să o topesc.

Aprind fitilul și pun ceara deasupra, așteptând să se topească. Întrucât nu am fost niciodată foarte răbdătoare, decid să-mi bag nasul prin lucrurile lui Orrin. Restul sertarelor de la birou sunt pline cu ustensile de scris și câteva scrisori neterminate.

Orrin are câteva cufere și un dulap. Unul dintre cufere este încuiat. Celelalte conțin lenjerie suplimentară. Dulapul nu conține altceva decât veșmintele sale monotone, în nuanțe de bej, alb și maro.

Ațintesc ochii spre cufărului încuiat.

— Oare ce ar putea fi înăuntrul tău? șoptesc pentru mine însămi.

Nimic altceva din cameră nu este sub cheie. Nici sertarele în care își ține corespondența. Nici măcar sertarul în care se află o pungă de necos.

Testez greutatea cufărului încuiat. Îl pot ridică fără probleme de pe podea. Nu este deloc greu, cu excepția lemnului din care este făcut. Și nici nu este extrem de mare. Doar un pic mai lat decât corpul meu.

Mă îndrept de spate după ce așez cufărul la loc pe podea, apoi arunc o privire prin cameră. Dacă aș fi Orrin, unde aș ascunde cheia, presupunând că nu o are asupra lui?

Mă trezesc înapoi la birou, unde verific puțin mai atent fiecare sertar în parte.

Și observ că unul nu pare a fi la fel de adânc precum celelalte.

Un fund fals.

Cu o cheie de bronz adăpostită dedesubt.

Eliades, naiv prost ce ești!

Mă întorc din nou la cufăr, scot un suspin de ușurare când cheia se potrivește perfect în lacăt și ridic capacul.

Înăuntru sunt haine. Unele care miros cu adevărat urât.

De ce naiba ar vrea să pună asta sub lacăt?

Mai întâi scot o cămașă șifonată în nuanțe de maro. Când o ridic, îmi rămâne pe mănușă o pată de mizerie și mi-e ciudă că mi-am stricat ținuta.

Apoi găsesc niște pantaloni obișnuiți. Sub aceștia se află o pereche de cizme.

Orrin cu siguranță nu este suficient de inteligent pentru a induce în eroare, așa că ce...

Și atunci văd ultima piesă de pe fundul cufărului.

Cea incriminatoare.

Ridic materialul și îl las să atârne de vârful degetelor mănușii mele deja murdare.

O mască.

Acea mască.

A banditului. Același care ne-a jefuit pe mine și pe Kallias.

Îmi scapă un chicotit. Oh, Orrin!

Dar bineînțeles că este Orrin. Piosul binefăcător care vrea să adopte orfani. Bineînțeles că ar fura de la cei din propria clasă și că i-ar ajuta pe săraci.

Prostul.

În primă instanță, mă gândesc să ies repede din cameră și să-i arăt totul lui Kallias, dar apoi îmi dau seama că îl va întemnița pe Orrin. Nu pot permite să se întâmple asta. Nu încă. Are un rol de jucat în salvarea lui Rhouben.

Prin urmare, îndes masca într-un buzunar al rochiei, așez toate celelalte lucruri exact așa cum le-am găsit, încui cufărul, ascund cheia și, într-un final, aplic sigiliul pe scrisoarea pe care am adus-o, după care pun toate instrumentele înapoi la locul lor.

Apoi bat în ușă. Kallias întinde o mână prin aceasta, mă apucă și mă trage înapoi în cealaltă parte.

O luăm din loc.

— A mers totul conform planului? întreabă el.

— Chiar mai bine.

Kallias mă privește cu atenție în timp ce ne croim drum după un colț.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de euforică. Sunt gelos știind că Orrin este cauza.

— Nu fi! spun. Tocmai am găsit dovezi incriminatoare în camera lui Orrin.

Kallias mijește ochii.

— Tu le-ai plantat acolo?

Râd.

— Sincer? Nu. Am venit pentru un scop complet diferit și am dat peste ele.

— Și pot să știu despre ce este vorba?

— Da, dar mai târziu. Mai întâi am nevoie ca Orrin să facă ceva pentru mine. Ai încredere în mine?

Kallias se oprește și mă măsoară din cap până în picioare, analizând întrebarea cu toată seriozitatea.

— Da, spune el în cele din urmă, ca și cum cuvintele l-ar surprinde. Mor de curiozitate, dar voi încerca să am răbdare, se grăbește să adauge.

— Ai un talent înnăscut în a avea răbdare.

Am rostit cuvintele în glumă, dar, cumva, cred că mi s-a strecurat în voce o notă amară.

Capitolul 20

A sosit momentul.

Rhouben i-a trimis Melitei scrisoarea. Tatăl lui, lordul Thoricus, este la curte, deși fără tragere de inimă. Orrin s-a întors din călătoriile sale, despre care acum îmi dau seama că nu au absolut nicio legătură cu afacerile, fiind doar un paravan pentru activitățile sale ilegale ca bandit.

Încă mi-e greu să cred că are capacitatea și mintea pentru o astfel de înșelăciune.

Dar nu are importanță. Orrin va fi demascat destul de curând.

Rhouben sosește în camerele mele la opt și jumătate.

— Tocmai s-a scuzat că nu va participa la plimbarea noastră în grădini, spunând că este obosită și că se va culca devreme în seara asta. Pică în capcană, Alessandra! exclamă Rhouben, entuziasmul lui aducându-mi un zâmbet pe buze. Ce facem acum?

— Am mituit un servitor să-l urmărească pe Orrin întreaga zi și să-mi trimită periodic scrisori cu locurile unde se află. Următorul lucru pe listă este să-l aduc în camerele Melitei.

Sub pantalonii bine croiți, picioarele lui Rhouben nu au astâmpăr.

— Cum ai de gând să faci asta? Toată lumea a auzit despre felul în care te-a respins în sala de primire.

Îmi arunc părul peste umăr.

— Apelând la firea lui sensibilă. Nu-ți bate capul cu asta. Îți amintești rolul pe care îl ai tu?

Rhouben își șterge fruntea cu o batistă.

— Îl înștiințez pe tatăl meu că Melita mi-a spus că îi este rău. Întreb dacă ar vrea să mă însoțească până în camerele ei, ca să văd cum se mai simte. Trebuie să mă comport ca și cum aș fi îngrijorat pentru starea viitoarei mele mirese.

Se strâmbă în timp ce rostește cuvintele.

— Te vei descurca, îl încurajez. Dar ține minte că sincronizarea este totul. Vestea bună este că tatăl tău și Melita stau pe același etaj. Totuși trebuie să aștepți până când ne vezi pe mine și pe Orrin.

— În regulă, zice el, apoi scoate un oftat adânc, punându-și batista la loc în buzunar. Sunt pregătit.

Ne despărțim; Rhouben pleacă să-l aducă pe tatăl său, vicontele de Thoricus, iar eu afișez cel mai bun zâmbet de care sunt în stare înainte de a-l căuta pe Orrin, cu un mic buchet de flori în mâini. Ultima scrisoare pe care am primit-o mă informa că se retrăgea în camerele sale pentru restul serii.

Bine că acum știu exact unde sunt.

Îmi răspunde după două bătăi în ușă. Contele este încă îmbrăcat și îi pică fața când i se opresc ochii asupra mea.

— Lady Stathos, nu vreau să vă văd.

Dă să-mi închidă ușa în nas.

— Lord Eliades, vă rog, nu vreți să așteptați un moment? Am ceva pe suflet.

Se oprește, dar ține ușa întredeschisă, doar cât să-i văd chipul. Respir adânc. Dacă asta nu funcționează, presupun că aș putea oricând să scot masca de bandit din buzunar și să-l *oblig* să-mi urmeze planul. Dar ceva îmi spune că Orrin nu ar fi un actor prea grozav.

— Vă admir nespus operele de binefacere, încep eu, atentă să nu tresar la această minciună sfruntată. M-am gândit la

faptele mele din ultima vreme și la modul în care v-am rănit. Doresc să mă schimb. Nimeni nu este un adept mai devotat al zeilor și nu mă pot gândi la niciun om mai drept decât dumneata. Sper că veți fi dispus să mă ajutați să-mi schimb caracterul.

Încerc să adopt un ton umil, dar, pentru că habar n-am cum sună, nu sunt atât de sigură că îmi iese.

Mă relaxez puțin când Orrin zâmbește:

— Cu adevărat admirabil din partea ta, Alessandra. Pot să îți spun Alessandra?

— Chiar vă rog.

— Zeii sunt întotdeauna dispuși să ierte. Muritorii ca mine sunt cei care au nevoie de mai mult timp pentru a le urma exemplul.

— Eu sunt cea care are nevoie de un exemplu, mă grăbesc să spun. De al dumitale, de fapt. Întâmplarea face că am fost mereu în conflict cu lady Xenakis.

— De ce? Este atât de încântătoare.

Dacă acreala unei lămâi poate fi considerată încântătoare.

— Aș vrea să fac ceva drăguț pentru ea, continui eu, ignorându-i întrebarea. Tocmai am aflat că s-a retras devreme și că este bolnavă. M-am gândit că aș putea să-i duc astea, adaug și ridic florile. Dar nu știu dacă am curajul să merg singură. Nu după cât de oribil m-am comportat față de ea în trecut. Vreți să mă însoțiți?

— Este aproape imposibil să-ți spun nu.

Pur și simplu radiez.

— Mulțumesc!

Îl iau de braț, apoi coborâm scările la etajul de mai jos.

— Povestiți-mi despre cea mai recentă călătorie de afaceri, îi spun eu în timp ce ne îndreptăm spre capătul coridorului, unde sunt camerele Melitei.

Orrin nici măcar nu-l observă pe Rhouben stând în fața ușii tatălui său, în timp ce îmi așterne minciuni despre vân-

zarea recoltelor și despre îndeplinirea îndatoririlor sale ca moșier al diferiților arendași. Încuviințez politicos din cap și ofer câteva răspunsuri adecvate.

Rhouben ciocăne numaidecât la ușa tatălui său, exact când noi dispărem din raza lui vizuală, după colț. Aud bătăile estompate răsunând în urma noastră.

În cele din urmă, când se întrevede camera Melitei, mă opresc cu Orrin lângă ușă.

— Vreți să țineți astea o secundă?

Întotdeauna un gentilom, Orrin ia buchetul fără să ezite.

Coridorul este mult prea tăcut. Unde este Rhouben? Poate că tatăl său nu poate fi constrâns atât de ușor să-și părăsească odaia.

— Nu ai de gând să bați? întreabă Orrin, pentru că stăm acolo fără să mai facem nimic.

— Imediat.

O tăcere stânjenitoare umple spațiul. Orrin înclină capul.

— Ce așteptăm?

Unde naiba este Rhouben? Nu putem intra fără să știm că este chiar în urma noastră.

— Am nevoie de un scurt moment pentru a-mi aduna curajul.

Orrin dă înțelegător din cap.

— A face lucrul corect nu este întotdeauna ușor. Și a fi persoana mai matură, prima care să întindă o ramură de măslin, necesită o mare tărie de caracter. Totuși nu trebuie să te temi, Alessandra. A face lucrul corect nu este niciodată răspunsul greșit.

Orrin are un mod ciudat de a deosebi ce este corect și ce este greșit. Mă minte cu privire la călătoria lui de afaceri. Fură de la semenii săi. Aceste fapte nu sunt greșite?

Și apoi îi aud. Pași estompați pe mochetă și tonul baritonal al vocilor masculine.

Oh, slăviți fie diavolii!

— Vă mulțumesc, spun. Aveam nevoie să aud asta. Cu toate acestea, v-ar deranja să intrați primul în cameră? Așa aș putea să vă urmez exemplul.

Ochii i se aprind în semn de simpatie și înțelegere.

— Desigur.

Se întoarce și bate de trei ori în ușă.

— Intră! strigă vocea voioasă a Melitei din interior.

Orrin pășește în odaie, iar eu continui să merg pe coridor, în timp ce vocile se aud tot mai tare în spatele meu.

— Sărăcuța! spune tatăl lui Rhouben. Crezi că ar trebui să aranjăm ca bucătarul să-i trimită ceva în cameră?

— Cel mai bine ar fi să vedem mai întâi cum se simte, propune Rhouben. Dacă este o durere de stomac, nu vrem să-i înrăutățim starea trimițând mâncare.

— Ai dreptate, răspunde vicontele.

Când trec de colțul următor, aud ușa de la cameră deschizându-se.

— Ce dracu'?! izbucnește vicontele. Melita! Ce... ce crezi că faci?

Urmează un sunet de picioare târșâite.

— Eu... eu nu înțeleg ce se întâmplă.

Este Orrin.

— O sărutai pe logodnica fiului meu! Asta se întâmpla!

Cineva își drege glasul.

— Îmi cer iertare, lord Thoricus, spune Melita. Nu am vrut să vă jignesc pe dumneata sau pe fiul dumneavoastră.

— Oh, e puțin spus jignitor. Cum îndrăznești să-ți ruinezi reputația în timp ce ești logodită cu fiul meu?! Ce ar zice tatăl tău? Acesta este un scandal monstruos și nu vom lua parte la așa ceva! Nu-mi vine să cred că ai spune că ești bolnavă ca să te poți întâlni cu iubitul tău!

— Încă nu știu ce se întâmplă, repetă Orrin. Am venit să o

susțin pe lady Stathos. Lady Xenakis pur și simplu s-a aruncat asupra mea!

— Lady Stathos? Să înțeleg că te zbengui cu *două* femei promise, Eliades? Rușine să-ți fie, spune Thoricus. Iar tu, Melita? Nici nu-mi pot imagina cât de dezamăgit va fi tatăl tău. Vino, Rhouben. Logodna ta cu lady Xenakis a luat sfârșit.

Și apoi cei doi bărbați se întorc pe unde au venit; sunt convinsă că Rhouben pășește mult mai sprinten.

— Florile alea sunt pentru mine? întreabă Melita.

— Da, dar nu sunt din partea mea, spune Orrin. Sunt din partea Alessandrei. Ar trebui să fie chiar pe hol. Eu... eu trebuie să plec.

Încă nu pot vedea nimic din ascunzătoarea mea, dincolo de colț, dar vicontele trebuie să fi lăsat deschisă ușa către camerele Melitei, permițându-mi să aud vocile celor doi rămași înăuntru.

— Nu, trebuie să vorbim, zice Melita. Nu am știut niciodată că ții astfel la mine! De ce nu mi-ai spus mai devreme? A fost faptul că m-ai văzut cu Rhouben? Te-a făcut atât de gelos? Oh, Orrin, ești unul dintre cei mai chipeși bărbați de la curte! Bineînțeles că te-aș alege pe tine în locul lui Rhouben, căruia nu-i pasă câtuși de puțin de mine.

— Vă înșelați. Nici măcar nu vă știu prenumele.

— Dar bineînțeles că îl știi! L-ai scris în scrisoarea ta.

— În scrisoarea mea?

Aud sunetul unei hârtii despăturite.

— Există o asemănare incredibilă cu scrisul meu de mână, iar acela este sigiliul meu, dar mă tem că nu eu am scris-o.

— Dar bineînțeles că tu ai făcut-o!

Vocea Melitei devine disperată.

— Îmi pare atât de rău pentru suferința dumitale, dar uite!

Îmi imaginez că îi înmânează florile.

— Trebuie să merg să o găsesc pe lady Stathos.

— Lady Stathos? De ce ai aduce-o pe ea în discuție?

O iau la goană de-a lungul coridorului, făcându-mă nevăzută înainte ca Orrin să aibă șansa de a mă descoperi.

EU ȘI KALLIAS AM STABILIT să luăm cina târziu în acea seară, din cauza unei ședințe care urmă să dureze mai mult.

Când mă alătur lui în bibliotecă, nu merg, ci intru în pași de dans pe ușă, învârtindu-mi fustele după mine.

— În numele diavolilor, ce faci? mă întreabă Kallias.

— Sunt într-o dispoziție excelentă în seara asta.

— Pot vedea și singur asta.

Mă opresc din învârtit pentru a-i admira rânjetul mare:

— Ce-i?

— Și eu sunt într-o dispoziție excelentă. Am aflat multe lucruri la întrunirea din seara asta. I-am adunat pe toți revoluționarii Pegaini. Mâine, la prima oră, vor fi condamnați la moarte. Și am prins mai mulți țărani aflați în posesia banilor furați de bandit. Unul dintre ei este gata să vorbească. Deși nu-l cunoaște pe bandit după adevăratul său nume, îl poate recunoaște din vedere. Tot ce trebuie să facem este să-l punem să se uite cu atenție la toți nobilii.

Râd puțin înainte de a scoate masca din buzunar.

— Nu trebuie să facem asta.

Kallias se ridică atât de repede din scaun, încât aproape că îl răstoarnă. Demodocus tresare și se dă câțiva pași în lateral. Regele se apropie cu pași mare de mine și îmi ia masca dintre degete.

— De unde ai luat asta?

— Din camera lui Orrin.

— Eliades? spune Kallias cu neîncredere. Aceasta este dovada incriminatorie pe care ai găsit-o? Cum ai putut să nu-mi spui imediat?

— I-am făcut o promisiune lui Rhouben. I-am spus că îl voi ajuta să rupă logodna cu Melita. Și am reușit asta. Acum ești liber să-l închizi pe Orrin.

Kallias este prea încântat la vederea măștii din mâinile sale ca să mai comenteze ceva cu privire la sincronizare, riscând să mă supere. Aleargă țintă spre ușă și mai că latră ordinul de a-l arunca pe Eliades în temniță, până va putea să se ocupe personal de el.

Când se întoarce la masă, ridică un pahar cu vin.

— Cred că un toast este potrivit.

Îmi găsesc paharul și îl ridic.

— În cinstea ta, Alessandra. Fie ca inteligența ta să nu fie niciodată folosită împotriva mea.

Râd înainte de a da pe gât conținutul paharului:

— Și în cinstea ta, Maiestate. În cinstea conducerii tale exemplare. Acest imperiu vast nu ar fi ceea ce este fără tine.

Mă țintuiește cu privirea când golește a doua oară paharul. Și ceva în legătură cu acea privire, cu felul în care mă răscolește..., îi simt intensitatea până în degetele de la picioare.

Bucuria ne este întreruptă de o bătaie în ușă.

— Intră, strigă Kallias, după o pauză în care s-a gândit serios să-l alunge pe intrus.

Intră un servitor cu o tipsie pe care o ține pe vârfurile degetelor de la mâna dreaptă. O coboară în fața mea.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnișoară.

Iau pergamentul și mă uit la numele meu, vizibil pe partea din față. Nu recunosc scrisul de mână.

— Nu știu de la cine este. Nu există niciun sigiliu, îi spun lui Kallias în timp ce citesc în gând scrisoarea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Kallias când vede cum mă schimb la față.

Știu cine încearcă să-l ucidă pe rege. Asasinul a fost o diversiune. Ceva care să-l țină ocupat pe rege înainte să aibă loc adevăratul atentat asupra vieții sale. Nu pot divulga identitatea individului într-o scrisoare. Sunt mult prea puternici. Dacă acest bilet ar fi interceptat, m-aș teme pentru viața mea. Este suficient să spun că regele nu poate avea încredere în consilierii săi.

Mi s-a spus că ești unul dintre puținii în care regele are încredere. Asta este îndeajuns pentru ca și eu să am încredere în tine. Vino să ne întâlnim la adresa de mai jos, peste două nopți. Te voi găsi atunci. Poartă o floare în păr, ca să te recunosc.

Fie ca zeii să-l binecuvânteze pe rege.

— Nu există nicio semnătură, îi spun, înmânându-i biletul.

Trebuie să o citească de trei ori înainte de a se uita din nou la mine. Apoi se ridică brusc, se repede la ușă și îl cheamă înapoi pe servitorul care a adus scrisoarea.

— Cine ți-a dat asta? îl întreabă Kallias pe un ton poruncitor.

— Un membru al gărzii, la intrarea în palat.

— Care membru al gărzii?

Servitorul se chircește:

— N-aș putea spune, sire. Toți poartă pălării. N-a ridicat privirea. Maiestatea Voastră, nu cred că ar ajuta. Mă îndoiesc că el a fost cel care a trimis-o inițial. Ar fi putut să treacă mai întâi pe la unul dintre grădinari și înainte de asta...

— Destul, spune Kallias. Înțeleg. Reia-ți îndatoririle.

Închide ușa în urma lui și se întoarce spre mine.

— Ce părere ai despre asta?

Iau biletul și recitesc conținutul înainte să răspund.

— Oricine a scris această scrisoare știa că ți-o voi arăta.

— Cum ți-ai dat seama?

— Te laudă prea mult. Nu ești prea plăcut de poporul tău. Dacă ar fi un membru al nobilimii, ar veni direct la tine.

Cuvintele mele aprind o flacără de mânie în interiorul lui Kallias, dar continui:

— El sau *ea* speră să te ademenească în afara palatului. Fie pentru că este o capcană ca să te rănească, fie pentru că vrea să vorbească personal cu tine. Întrucât nu ți-a cerut pur și simplu să fii acolo, înclin să cred că prima varianta este cea corectă.

— A lăsat prea mult la voia întâmplării ca să fie o capcană, comentează Kallias.

— Sau și-a îndeplinit suficient de bine treaba încât să te facă să crezi asta.

— Oricum ar fi, mă duc.

— Nu poți să te duci. Nu și dacă este o amenințare la viața ta.

— Voi merge deghizat.

Îmi fixez privirea asupra umbrelor care se învârt în jurul siluetei sale.

— Pe acelea nu le poți deghiza.

Umbrele dispar într-o fracțiune de secundă, iar Kallias, în toată frumusețea sa solidă, stă în fața mea. Diferența este cu adevărat uimitoare.

— Și acum ești vulnerabil la atac, evidențiez eu.

— Doar dacă sunt recunoscut. Totul se va sfârși înainte ca asta să se întâmple.

Clatin din cap.

— Nu fi prost. Dacă te văd cu mine...

— Intenționezi să mi te alături? întreabă el, nelăsându-mă să-mi termin ideea.

O speranță copilărească îi licărește în ochi. Nu știu dacă o pot vedea pentru că sunt atât de luminoși în absența umbrelor sau dacă este prima dată când îmi dezvăluie o astfel de expresie.

— Bineînțeles că vin. Nu te las să mergi singur la această... ce se află la această adresă? Îți este cunoscută?

Privirea plină de speranță îi este înlocuită de o ridicare poznașă a sprâncenelor.

— Îmi este cunoscută. Sunt mai degrabă șocat că tu nu o știi.

— Ce se află aici? Un loc public? Un fel de tavernă?

— Nu chiar. Este un club. Unul privat. Dar știu cum putem ajunge înăuntru.

— Dacă este privat, cum se presupune că vom intra fără ca identitățile noastre să fie descoperite?

— Lasă asta în seama mea, zice Kallias, apoi se gândește o clipă. Mă întreb de ce omul nostru de legătură dorește să te întâlnească acolo. Este un club pentru gentilomi.

— Deci voi ieși în evidență într-o mulțime de bărbați?

— Mă rog, sunt și doamne acolo. Dar pur și simplu nu sunt genul care poartă multe haine.

Kallias revine la forma sa imaterială, de parcă ar încerca să-și ascundă chipul cu ajutorul umbrelor:

— Asta va fi o problemă pentru tine?

— Mă întrebi dacă am o problemă în a mă îmbrăca precum o prostituată pentru o noapte?

— Nu aș fi spus-o exact așa, dar da.

O scuză pentru a-mi dezvălui cele mai bune atuuri în fața lui Kallias?

— Cum ai spune-o mai exact?

— Te-aș întreba dacă ai vreo problemă în a lăsa bărbații să creadă că ești o doamnă a nopții.

Râd relaxată:

— Voi fi și eu deghizată?

— Bineînțeles. Pentru cazul în care omul nostru de legătură chiar știe cum arăți și încearcă doar să te inducă în eroare.

— Să ne inducă în eroare.

Kallias înlătură comentariul cu o fluturare din mână.

— Peste două nopți, noi vom fi cei care vor induce în eroare.

Capitolul 21

Când Kallias apare în camerele mele ținând în mână o rochie, am un sentiment de déjà-vu. Nu cu mult timp în urmă, Leandros a fost cel care mi-a oferit o rochie pentru a mă bucură de o noapte de distracție cu el.

Doar că, de data aceasta, va fi mai mult ca sigur o noapte de pericol și înșelăciune.

Întind veșmântul astfel încât să-l pot cerceta îndeaproape.

— Vreau să știu de unde ai luat asta?!

— E curată, dacă de asta îți faci griji. Proaspăt spălată.

— E mai mult material decât aș fi crezut.

— Am nevoie ca brațele tale să fie acoperite, explică el.

În lipsa umbrelor, riscul să ne atingem este cu atât mai mare. Deși sunt sigură că va purta mănuși, nu pot exista greșeli.

— Nu va fi o problemă, spun. Cu decolteul ăsta adânc, nimeni nu se va uita la brațele mele.

— Mă bazez pe asta.

Kallias mă așteaptă afară în timp ce-mi leg șireturile corsetului minuscul. Nu pot purta cizme în care să-mi ascund cuțitul, așa că găsesc o modalitate de a prinde teaca de una dintre jartiere. Și pentru că nici nu se pune problema să fiu văzută părăsindu-mi camerele îmbrăcată așa, mă înfășor într-o pelerină stacojie. Pentru că este strânsă în jurul gâtului, părțile laterale îmi ascund decolteul și umerii. Nimeni nu

va avea ceva de comentat referitor la absența jupoanelor. Sunt cunoscută că port tot felul de bizarerii.

Când îl găsesc pe Kallias, văd că ține un trandafir roșu, cu spinii deja smulși de pe tulpină. Întind mâna după floare.

— Nu este pentru tine, spune el.

— Dar ar trebui să port o floare ca să fiu recunoscută.

— Și asta te-ar pune în pericol. Voi da floarea unei fete din club, pentru a-l ademeni pe omul nostru de legătură. Apoi, odată ce vom fi în avantaj, îl vom interoga în mod corespunzător. Am soldați care cercetează deja zona. Îmbrăcați în civil. În acest moment, unii sunt staționați la club. Discret, desigur.

— Și dacă soldații tăi sunt implicați în tentativele de asasinare asupra ta?

— Atunci presupun că nu avem de ales și trebuie să sperăm că nu ne vor recunoaște.

Scoate o perucă blondă pentru mine, cu buclele răsfirate în toate direcțiile. Kallias mă ajută să-mi fixez drăcia pe cap, îndesând toate șuvițele negre sub aceasta.

Pentru el a ales o perucă maro-deschis și o barbă scurtă, pe care le fixează cu un fel de adeziv.

— Cum arăt? întreabă el.

De fapt, acum seamănă foarte mult cu Leandros. Culoarea părului și lungimea bărbii sunt aceleași, dar mă îndoiesc că ar aprecia un astfel de comentariu.

— Mai puțin regal, îi spun.

— Bun. Atunci să mergem.

CLUBUL DAWSON este situat exact în mijlocul orașului. Este cea mai mare clădire din întregul cvartal, precum și cea mai zgomotoasă.

— La naiba! spune Kallias de pe calul de lângă mine. Tocmai mi-am dat seama că nu putem intra împreună.

— De ce nu?

— Un bărbat nu-și aduce amanta într-un astfel de loc. Vine aici când vrea să ia o pauză de la amantă.

— Și soția? întreb.

— Are nevoie de o amantă când vrea să ia o pauză de la soție.

— Și părinții tăi?

— Este un caz complet diferit. Bărbații din familia mea nu renunță la puterea lor decât pentru cea mai mistuitoare iubire. Ceva pentru care sunt dispuși să-și dea viața.

Cuvintele lui mă lasă fără suflare și nu mă prea pot uita la el.

— Atunci presupun că ar fi bine să intrăm, ca să o putem proteja mai bine pe a ta, spun. Ce ar trebui să fac?

— Nu vreau să ne separăm.

— Tocmai ai spus că nu avem de ales. Vom atrage prea mult atenția dacă intrăm împreună.

Se gândește o clipă, de parcă nu plănuiește să descalece prea curând.

— Cu siguranță mai există și alte intrări prin spate. Trebuie doar să te strecurăm înăuntru. Încearcă să ajungi în sala de jocuri. Te voi găsi acolo. Dar, dacă se întâmplă ceva, dacă vreun bărbat încearcă să... pună mâna pe tine sau are orice altă intenție, pleacă. Părăsește clubul. Și voi face asta pe cont propriu. Oricum ar trebui s-o fac pe cont propriu.

— Prea târziu, spun. Prietenii nu-și lasă prietenii să meargă singuri în cluburi pentru gentilomi când cineva încearcă să-i omoare.

Nu se obosește să râdă la gluma mea proastă.

Descalec ușor calul. De îndată ce ating pământul cu picioarele, îi înmânez frâiele lui Kallias, înainte să poată rosti un alt cuvânt în semn de protest.

Îmi croiesc drum pe lângă clădire, îndrumată mai mult de simțuri. Când ajung în spate, aud muzică și râsete care se revarsă printr-o fereastră deschisă, lumina ajutându-mă să găsesc o ușă.

Nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să-mi folosesc talentele de manipulatoare pentru a mă duce acolo unde trebuie să fiu.

Trag de ușa descuiată și clipesc din cauza luminii foarte puternice. Fac câțiva pași ezitanți în cameră și încerc să-mi dau seama unde mă aflu. Ligheane cu apă. Nenumărate halbe murdare. Un miros puternic de tocană.

Bucătăriile.

O fată tânără – poate în jur de 10 ani – ridică privirea din ligheanul cu apă fierbinte în care spală oale, cu mâinile roșii ca para focului.

— Oh! exclamă când dau buzna peste ea.

Dă capul pe spate pentru a înlătura din ochi o șuviță rebelă și neagră. Părul ei nu pare să fi fost vreodată pieptănat. O ușurare. Nu lucrează aici ca prostituată. Este doar o fată la bucătărie.

— Îmi pare rău, spun. Cred că am intrat pe unde nu trebuia. Sunt nou angajată. Poți să mă îndrumi spre sala de jocuri?

— Ușa aia. În capătul holului. A doua ușă.

Mâinile ei nu se opresc nicio secundă din curățat.

Când ies din cameră, dă să intre o altă fată și ne ciocnim. În cădere mi se desface larg pelerina, iar femeia mai în vârstă mă privește cu atenție. Vede din mine mai mult decât s-a văzut vreodată în public.

— Cine ești?

Vocea femeii este severă și extenuată. Este mai lată decât mine și-mi spun că ăsta este motivul pentru care a reușit să se țină pe picioare, iar eu nu.

— Nou angajată, îi răspund în timp ce mă ridic.

— Nu prea cred. Eu mă ocup de angajarea fetelor care muncesc aici.

La naiba! Tactică nouă.

— Am nevoie de bani. M-am gândit că dacă vin gata de muncă, s-ar putea să ai nevoie de mine.

Se apropie și îmi desface mantia, iar aceasta cade grămadă la pământ.

— Porți mănuși? Dulceață, bărbații de aici nu se tem să se murdărească.

Mă ciupește de degete în timp ce o scoate pe fiecare în parte, apoi le pune în buzunar. Se uită atent la mine, mergând în cerc în jurul meu.

— Știi ce trebuie să faci într-un dormitor?

— Da, madam.

— N-ai prea multe de oferit în partea de sus, ca un bărbat să aibă ce s-apuce. Deschide gura.

Sunt un pic surprinsă de cerere, dar o ascult. Este singurul motiv pentru care pot trece cu vederea insulta la adresa decolteului meu.

— Ai dinți frumoși. O raritate pe aici. În regulă. Ai noroc. Îmi lipsește o fată în seara asta. Nu-ți pot oferi muncă regulată. Dar îți voi oferi un sfert de necos dacă rămâi până la finalul săptămânii.

— Un sfert de necos?! strig fără să mă gândesc, buimacă o clipă.

— Bine. Jumătate. Mulțumită dinților. Dar, dacă primesc o singură reclamație la adresa ta, zbori de aici.

Trebuie să-mi reamintesc că în seara asta nu mă dau drept nobilă. Sunt o fată muncitoare, săracă.

— De acord, spun.

— Ia asta. Mă vei salva de un drum.

Îmi înmânează o tavă încărcată cu halbe din care se revarsă berea. Apoi madam Dawson îmi dă aceleași instrucțiuni până la sala de jocuri.

— Lasă-i pe bărbați să se uite bine la tine. Majoritatea sunt de-ai casei, așa că știu deja unde se află camerele. Ei îți pot arăta unde să mergi ca să-ți oferi serviciile.

Iau băuturile oferite și împing ușa batantă cu șoldul, atât de bucuroasă că am scăpat din acea cameră. Nu-mi vine să cred toate lucrurile pe care le-a spus madam Dawson în fața fetiței. Deși, dacă lucrează aici, probabil că a auzit altele mult mai rele.

Chiar și fără indicații sunt sigură că aș fi putut găsi camera potrivită. Muzica răspândită de scripci și alte instrumente cu coarde se furișează pe scări, alături de zăngănitul monedelor care lovesc mesele. Fumul de țigară se răspândește ca o ceață deasă, urât mirositoare.

De îndată ce intru, mă abțin să dau frâu dorinței de a tuși.

Cum naiba se presupune că îl voi găsi pe Kallias aici?

Cum de l-am lăsat pe rege să mă convingă să-l aduc într-un loc ca acesta?

Mese rotunde sunt răspândite în toată camera. Unele fete dansează pe o scenă, în ritmul impus de glasurile scripcilor. Altele, încă și mai multe, îmbrăcate chiar mai sumar decât mine, se plimbă împrejur sau stau cocoțate în poalele bărbaților. Trec pe lângă un cuplu ascuns într-un colț – bărbatul are fața înfundată în gâtul prostituatei.

După încă un minut o apucă de mână și o trage violent după el. Spre oriunde s-ar afla camerele.

Cărțile și zarurile par să fie cele mai populare jocuri. Dau turul camerei spațioase, furișându-mă de-a lungul pereților, cu ochii după Kallias. Îmi ia o clipă să-mi amintesc că nu caut un cap cu părul închis, ci unul cu păr deschis. O perucă. Și care nu va avea umbrele să mă ajute.

La naiba! I s-ar putea întâmpla orice aici.

Bine măcar că toate armele de foc sunt reținute la intrare. Dar nu este tocmai greu să ascunzi un cuțit sub veșminte. Chiar și când porți atât de puține, ca mine.

Un bărbat aleargă brusc spre mine și intru în panică, uitând complet că țin o tavă cu bere. Ia o halbă și, în tot acest timp, se uită intens la decolteul meu expus.

— Hm, spune el, dându-mi o palmă peste fund înainte să se întoarcă pe unde a venit.

Îngheț o clipă, oscilând între nobila care sunt și prostituata care mă prefac a fi în seara asta. O luptă nici pe departe facilă.

Nimeni nu mă atinge fără permisiune.

Dar sunt aici. În această rochie. Și asta este o permisiune. Asta este meseria.

Oh, dar degetele mă furnică, tânjind după cuțitul cu mâner incrustat cu rubine, legat de coapsă. L-aș putea înfige cu atâta ușurință în el, mai ales că stă cu spatele.

— Nu te recunosc, spune o voce groasă de la băutură, smulgându-mă din vârtejul gândurilor criminale.

Un bărbat cu burta umflată de la prea multe nopți în care s-a dedat alcoolului mă măsoară din cap până-n picioare.

— Sunt nouă, reușesc să spun, în timp ce îmi conving picioarele să reia drumul de-a lungul pereților sălii.

— Și rapidă. Treci încoace.

Mă smucește de fustă, iar gestul aproape mă face să scap tava. Îmi țin iritarea sub control, mă învârt și o întind.

— Ceva de băut?

— Nu. Am nevoie de cineva care să-mi țină companie la masă. Mi-am propus să încerc fiecare fetișcană aflată în slujba lui madam Dawson.

— Doar țin locul cuiva.

Simt cum mă umplu până la refuz de dezgust.

— Treci aici, spune el pe un ton mai ferm, ușor amenințător.

La naiba!

— E deja luată, glăsuiește o voce nouă, iar umerii mi se prăbușesc de ușurare.

Kallias.

Are ochii ațintiți asupra bărbatului oribil care îmi face propuneri scandaloase.

— Dispari! spune matahala beată. Am găsit-o primul.

În doar câțiva pași, Kallias apucă tava din mâinile mele și o împinge cu violență în celălalt bărbat.

— Ești bine-venit să te lupți pentru ea odată ce ești treaz, dar cred că te duce suficient capul cât să nu mă înfrunți acum.

Kallias mă apucă ferm de braț cu o mână înmănușată și mă conduce la o masă, strecurându-se printre bărbați și femei pe măsură ce ne îndepărtăm de individul beat.

— Doar dă-mi-o înapoi după ce ai terminat! strigă el după noi.

Sunt la un pas să vomit.

— Ușurel, îmi șoptește regele.

Și înainte să conștientizez ce se întâmplă, Kallias se așază pe un scaun, iar eu mă trezesc în poala lui.

Doar cunoașterea acestui lucru îmi înfierbântă gâtul.

— Nu am văzut niciodată o prostituată care să roșească, comentează un bărbat din cealaltă parte a mesei. Trebuie să fie nouă în meserie. Bravo ție, Remes! Apropo, e rândul tău.

O mână îmi alunecă pe abdomen în timp ce cealaltă ridică o mână de cărți. Nu cunosc jocul, dar Kallias trebuie să-l știe. Aruncă niște necos în grămada în creștere de pe masă și pune jos o carte înainte să vină rândul bărbatului de lângă el. Sunt cinci la masă. Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei. Bănuiesc că toți sunt nobili care nu locuiesc în prezent la palat.

Simt o răsuflare caldă la ureche. E Kallias care îmi șoptește:

— Ești teafără?

Mă întorc ca să-mi pot ridica privirea la el, având grijă să nu-mi apropii fața prea mult de a lui.

— Da.

Își apăsă buzele de urechea mea, acolo unde peruca îi împiedică fața să mă atingă piele pe piele. Pentru bărbații

din jurul mesei, probabil pare că flirtăm, un schimb de șoapte pasionale.

Încerc să ascund fiorul care îmi alunecă pe spate în urma atingerii, dar Kallias îl poate simți, sunt convinsă.

— Ce s-a întâmplat cu mănușile tale? întreabă el.

— Matroana a spus că nu sunt potrivite pentru meseria mea.

— Va trebui să avem grijă.

— Întotdeauna am grijă.

— În regulă. Acum râzi de parcă tocmai am spus ceva obraznic.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere, dar închid ușor ochii, apoi îl răsplătesc cu un râs scurt, încărcat de promisiuni. Ca să-mi intru cu desăvârșire în rol, îi dau o palmă peste umăr, jucăuș.

— Remes, iar e rândul tău.

Kallias abia dacă aruncă o privire la cărțile din mână înainte să arunce încă una pe masă.

— Pare că nici măcar nu încerci, bombăne bărbatul din cealaltă parte a mesei, aruncându-și apoi propria carte.

Ceilalți trei nobili de la masă oftează adânc în timp ce câștigătorul trage grămada de bani spre el.

— Dacă domnișoară îți distrage atenția, atunci îi sunt profund recunoscător.

— Împarte odată cărțile alea, spune Kallias.

Mâna pe care o ține pe abdomenul meu șerpuiește în sus și simt un deget înmănușat cum îmi alunecă pe braț.

Mă întreb dacă bărbații de la masă pot vedea la fel de clar ca mine cum mi se face pielea de găină.

În numele diavolilor, este doar o mănușă. Nu ar trebui să mă topesc pur și simplu.

Dar, de parcă ar fi găsit un joc care îi place indiscutabil mai mult, Kallias nu se uită la cărțile lui. Mă fixează cu privirea,

se duce ușor cu degetele pe gât, apoi peste claviculă, puțin mai jos. Urmărindu-mi chipul pentru orice reacție. Ca și cum ar pune o întrebare și ar aștepta ca expresia mea să-i ofere răspunsul.

Și, naiba să-l ia, dar respirația mi se accelerează, mușchii din picioare îmi zvâcnesc. Conștient de reacțiile mele, zâmbetul lui este cel al unui prădător, mândrie masculină în glorie deplină.

Oh, dar cunosc regulile acestui joc.

Mă așez puțin mai sus în poala lui și îmi las o mână să-i urce lent pe piept, de la abdomenul inferior până la umăr, apoi îmi strecor degetele pe sub vestă, ca să rămână cât mai puțin material între pielea mea și a lui.

Din gâtul lui Kallias răsună un sunet mormăit. Încearcă să-l mascheze cu o tuse.

— Du-o odată sus și luați-vă o cameră, spune un alt nobil de la masă.

— Nu! se împotrivește primul bărbat. Ea este cheia – ne va ajuta să-i golim portofelul.

Kallias se întinde după noua mână de cărți, dar i-o iau înainte, înșfăcându-le și ridicându-le astfel încât să le vadă și el. Apoi îmi dau capul pe spate și îl sprijin de clavicula lui, peruca mea protejându-ne de orice contact.

Cu mâna liberă, îl apuc de coapsă și strâng.

Kallias se apleacă ușor înainte, lovindu-mă cu pieptul în spate. Dar apoi îmi dau seama că nu eu provoc asta.

— Scuze, bălmăjește o fată cu o tavă plină ochi de bere.

Își recapătă echilibrul în spatele lui Kallias, apoi pleacă mai departe – a reușit să verse doar puțin din lichidul întunecat peste gura halbelor.

Observ că îmi poartă trandafirul în păr. Mă întreb când i l-a dat Kallias. Și cum a convins-o să-l poarte. Acum, că fata se află în cameră cu noi, regele încearcă să nu lase să se vadă

că îi urmărește fiecare mișcare. Așteptând să vadă dacă omul nostru de legătură – oricine ar fi el sau ea – o va aborda.

Mă întorc din nou spre Kallias.

— Te-am atins? șoptesc, îngrijorată că neîndemânatica ne-a împins prea aproape unul de celălalt.

Dintr-un anumit motiv, Kallias nu pare îngrijorat. Ridică un deget înmănușat pe sub masă. Privesc cum un vârtej de umbre se formează în jurul lui.

— Nu, mă liniștește el.

Acum, că teama s-a mai domolit, îi suflu pe gât când îi spun:

— Oh, ce bine!

Și, de parcă acea răsuflare ar fi fost prea mult, mă împinge puțin mai jos în poala lui, spre genunchi.

— Ai de gând să joci sau nu? întreabă iritat nobilul din stânga noastră.

— Cred că am terminat, replică Kallias, cu vocea mai adâncă decât era acum o clipă.

Cu un braț în jurul taliei mele, se ridică și mă conduce spre marginea sălii. Trece de o zonă cu separeuri, cu canapele aliniate de-a lungul peretelui. Mă îndeamnă cu blândețe să mă așez, apoi ocupă locul de lângă mine, picioarele noastre abia atingându-se.

— Am sperat să ne amestecăm în mulțime, dar este prea dificil să fim cu ochii pe fata noastră, spune el. Avem un punct de observație mai bun de aici.

— Ei bine, nu putem sta aici, pur și simplu. Ieșim prea mult în evidență. Nu duci o curvă la canapele doar ca să vorbești cu ea.

Kallias se întinde, mă apucă de picioare și mă trage în poala lui. Apoi o mână îi dispare sub fustele mele și îmi mângâie pulpele.

— Mai convingător acum? întreabă el.

Înghit în sec.

— Da.

Și, în timp ce stau acolo, în poala regelui, un lucru devine incredibil de clar.

Nu-mi vine să cred cât de mult îmi doresc să mă atingă. Vreau să-i smulg mănușile alea blestemate și să le arunc în foc, să îngrop cenușa într-o râpă mai adâncă decât cea în care l-am azvârlit pe Hektor.

Vreau să îi simt buzele pe ale mele. Vreau să știu cum sărută. Cum iubește. Ca un rege egoist, răsfățat? Sau ca un bărbat dispus să ofere plăcere, precum să o și primească?

Kallias mă apucă de genunchi și mă trage mai aproape; mi se ridică fustele, lăsându-mi dresul la vedere. Se apropie cu fața la câțiva centimetri de a mea.

— Vreau să știu la ce te gândești acum.

— Nu ai putea face față.

Degetele i se încleștează ușor, iar chipul i se apropie și mai mult. Dacă ar fi fost orice alt bărbat din lume, aș fi micșorat distanța în urmă cu câteva săptămâni. Dar, în calitate de rege, el trebuie să fie cel care decide să-și asume acest risc. Îl face atât de vulnerabil.

Aproape inconștient, fața mi se retrage un centimetru. Nu vreau să fie vulnerabil. Eu...

— Ai grijă, reușesc să îngân.

Kallias oftează adânc în timp ce se sprijină din nou cu spatele de perne, cu mâna încă sub fustele mele, ducându-se puțin mai sus.

Ce fac? Oare tocmai m-am îndepărtat de el?

Mintea îmi este o tornadă de gânduri, dar renunț la toate când vedem un bărbat care se apropie de fata noastră cu trandafirul.

Dar este o alarmă falsă. Ia o halbă, apoi își continuă drumul.

TORTURĂ.

Să stai pe aceste canapele este o adevărată tortură. Să atingi, dar să nu atingi.

Eu și Kallias rămânem așezați aproximativ o jumătate de oră. Ne tot schimbăm poziția. Încercăm să fim convingători. Dar cine naiba ar petrece atât de mult timp pe canapele cu o curvă, în loc să o ducă sus?

Am fața îngropată în gâtul lui, de parcă m-aș juca cu urechea lui.

Am tot trupul este însuflețit de căldură. Nu știu cât mai pot îndura. Parfumul lui de lavandă și mentă îmi răscolește simțurile. Nu pot să cred că încă nu m-am obișnuit cu el.

— Hei! Ai avut destul timp să o încerci. Fie o duci sus pe noua mea fată, fie o pasezi altcuiva. Nu conduc o organizație caritabilă aici.

Întind gâtul și dau cu ochii de madam Dawson, care ține mâinile pe șolduri.

— Tocmai plecam, spune Kallias.

Mă saltă și mă pune pe podea, ridicându-se în picioare.

— Ce facem acum? întreb în timp ce ne îndreptăm spre ieșire.

— Vom...

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare chiar înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Corpul meu se lovește violent de podea. Kallias aterizează deasupra mea și ne izbim dureros cap în cap.

O avalanșă de murmure zguduie sala de jocuri. Oaspeții se ridică de pe scaune, ca să vadă ce s-a întâmplat. Ne înconjoară atât de multe persoane, încât spațiul pare deodată foarte aglomerat.

Simt ceva umed. Mâncare sau băutură vărsată ori altceva cu care mi s-au îmbibat fustele. Apoi sunt eliberată de greutatea lui Kallias. Mai multe persoane mă ajută să mă ridic, scuturându-mi mâncarea de pe fuste.

— Ești bine? întreabă o altă fată a lui Dawson.

— Da, spun.

Mă uit împrejur, încercând să-mi dau seama cine a intrat cu atâta forță în noi, dar câteva dintre fetele lui Dawson s-au așezat deja pe podea ca să curețe mizeria, inclusiv cea mică din bucătărie, care pare să fi apărut pentru a strânge farfuriile și halbele goale de pe mese.

Ce naiba?

Kallias mă împinge practic spre ieșire. Ne strecurăm pe lângă unii dintre clienții lui Dawson, apoi ieșim în sfârșit pe coridorul gol.

— Ești în regulă? întreb, punându-mi o mână peste șoldul lovit.

Kallias se holbează la mâinile lui înmănușate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nu-mi pot chema umbrele.

Capitolul 22

KALLIAS MĂ ZOREȘTE către ieșire. De îndată ce ajunge la parter, deschide larg ușile, apoi urlă ordine la băiatul de la grajduri ca să ne aducă mai repede caii.

— Îmbrânceala aia nu a fost accidentală. Au vrut să cad. Să mă copleșească. Nu am văzut cine m-a atins. Prea mulți au încercat să mă ajute să mă ridic în picioare.

— Cred că fata căreia i-ai dat trandafirul ar putea fi implicată. A mai dat odată peste noi, îți amintești? Cred că... cineva încerca să ne forțeze să ne atingem.

Kallias își răsfiră degetele mâinii drepte în fața ochilor, iar umbrele încep să se învârtă în jurul lor.

— N-ai fost tu. Încă le mai pot folosi în preajma ta. Am avut noroc cu acea ciocnire dintre capetele noastre, dar...

— Acum ești o țintă. Oricine l-a trimis pe asasin va încerca din nou. Acum că știe că ești corporal în prezența sa.

Caii vin în cele din urmă și Kallias mă aruncă pe al meu înainte să încalece el, fără măcar să-și mai bată capul să-i arunce băiatului o monedă. Apoi o luăm din loc, înghițiți de noapte.

Când ne aflăm la o oarecare distanță de Clubul Dawson, Kallias încetinește într-un final galopul calului și călărim umăr la umăr.

— Am avut dreptate, spune el după ce se reculege. Nu un servitor este cel care mi-a ucis părinții. Care mă vrea mort.

Doar un nobil ar fi putut avea acces la acel club. Nu am văzut pe nimeni pe care să-l recunosc de la curte. Dar tu?

— Nici eu. S-ar fi putut deghizat, la fel ca noi.

Kallias își scoate peruca și își îndepărtează părul de pe față, apoi le aruncă pe pietrele de la picioarele cailor noștri.

— Nu ne-a fost de niciun folos. Oricine ar fi fost omul nostru de legătură, ne-a văzut oricum, zice el, oftând. Ar fi trebuit să te ascult. Nu ar fi trebuit să mergem. Voi fi mort în decurs de o săptămână.

— O, mai taci! răbufnesc eu. Regii perfect normali și *muritori* trăiesc până la vârste înaintate. Ești obișnuit să te protejezi. Trebuie doar să-ți iei măsuri de precauție. Mai multe gărzi staționate în palat. Și o gardă personală, formată doar din cei mai buni soldați, care să te urmărească oriunde te duci.

— Asta nu l-a salvat pe tatăl meu.

— Tatăl tău nu știa că pericolul se afla în interiorul propriei curți. Tu, da. Când ne întoarcem la palat, vei face aranjamentele corespunzătoare. Nu-l lăsa pe kaizer să aleagă soldații. Dacă este implicat, nu-i va alege pe cei mai buni. Găsește-i singur.

Kallias nu spune nimic.

— Nu vreau să mai aud nicio vorbă despre *resemnarea* ta în fața morții. Da, ești o țintă. Asta vine la pachet odată cu nașterea într-o familie regală. Dar nu ești prost și *nu ai voie să mori*. Înțelegi?

Un rânjet îi înlocuiește expresia solemnă.

— Dacă îmi poruncești...

— O fac.

— Ei bine, o doamnă trebuie să obțină întotdeauna ceea ce vrea.

Când ajungem la palat, Kallias mă conduce până la camerele mele. Îmi promite că se va ocupa de aranjamentele necesare pentru siguranța sa de îndată ce pleacă de la mine.

— Așa să faci, spun. Nu intenționez să-mi pierd cel mai bun prieten.

Kallias deschide gura. O închide din nou. Apoi:

— Noi doi suntem implicați într-un joc foarte periculos.

Îmi scot peruca, lăsând-o să se legene între degete, și îmi eliberez părul adevărat scuturându-l.

— A fost doar un joc de-a costumatul. Și o căzătură neînsemnată. Nimic cu adevărat periculos, îl asigur zâmbind.

Privirea intensă a lui Kallias mă străpunge cu toată forța unei comete în flăcări.

— Nu mă refeream la acel joc.

Ochii lui se îndreaptă ca o săgeată spre buzele mele doar o clipă, apoi se răsucește pe călcâie și se îndepărtează.

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, când am deschis ochii, se revarsă asupra mea cel mai delicios sentiment de fericire. Confuză, răscolesc motivul printre amintiri, gândindu-mă că poate am avut un vis plăcut.

Chipul lui Kallias răsare la suprafață, iar fierbințeala îmi cuprinde întregul trup. Da, l-am visat. În sfârșit devenisem intimi. Dar, pe măsură ce încerc să-mi amintesc detaliile – unde m-a atins exact, unde m-a sărutat, unde mi-au mușcat dinții lui ușor pielea –, descopăr că nu există nimic. Doar o ceață. Și frustrarea învinge sentimentul de fericire.

Capul îmi aterizează înapoi pe pernă. Ce mi se întâmplă?

Nu-mi *place* de rege. Este un mijloc pentru atingerea unui scop. Și, chiar dacă voi savura pe deplin consumarea căsătoriei noastre, utilitatea lui Kallias se sfârșește acolo.

Nu-mi pasă dacă mă face să râd. Sau dacă uneori pare să mă cunoască mai bine decât o fac eu însumi. Și cui naiba îi pasă dacă este un 15 perfect?

Aceste gânduri sunt complet nepotrivite.

Camerista îmi pregătește o baie și, din fericire, nu-mi pune nicio întrebare în timp ce îmi spală părul, înlăturând mirosul de trabuc. Odată ce sunt îmbrăcată și aranjată, decid planul de acțiune adecvat pentru astăzi. Trebuie să fac ceva, ca să nu uit de ce sunt aici.

Cotoroanța care servește drept vindecătorul regal al palatului are ceva ierburi medicinale în cămara ei. Trebuie doar să o găsesc. Voi lua ingredientele necesare cu care să-l otrăvesc pe Kallias când va veni timpul.

CEVA MAI TÂRZIU, sunt în drum spre camerele mele, o fiolă de minalen distilat, o plantă originară din Pegai, în buzunar. Aș putea la fel de bine să păstrez șiretlicul folosit de celălalt asasin.

Mintea mi se relaxează pe măsură ce mă simt mult mai hotărâtă în sarcina mea.

Când trec pe lângă o fereastră, îmi atrage atenția o ceață. Afară, Kallias se deplasează flancat de un mic detașament de soldați. Umbrele se înalță amenințător deasupra lui. Chiar și de aici, de unde nu-i pot întrezări trăsăturile, mi se taie răsuflarea.

Acest bărbat care îmi oferă orice îi cer. Care își face timp pentru mine când este atât de ocupat să conducă toate cele șase regate. Care mă ia cu el în misiuni periculoase pentru că are încredere în mine. Un bărbat care mă provoacă la duel al istețimii și al intrigilor. Care îmi prețuiește opinia și îmi pune în aplicare ideile pentru prinderea bandiților și a trădătorilor.

Un bărbat care îmi face sângele să-mi curgă năvalnic prin vene, fără ca măcar să mă atingă. Care îmi poate încălzi inima cu o privire.

Deodată, fiola trădătoare din buzunar pare mai grea decât un sac cu pietre. Mă grăbesc în camera mea, aruncând-o în cel mai adânc cotlon al garderobei.

Nu mai știu ce fac. Dar știu un lucru.

Nimeni în afară de *mine* nu are voie să decidă când va muri Kallias Maheras, regele a șase regate și al unui imperiu în continuă expansiune.

ÎN ZIUA ACEEA, NU STAU LÂNGĂ KALLIAS la prânz. În schimb, mă înghesui pe scaunul de lângă Rhoda înainte ca o altă doamnă să-l poată ocupa. Nobila respectivă mă învrednicește cu o privire ofensată, dar o ignor. Așa cum ignor roșeața care îmi acoperă o parte a feței, o consecință clară a privirii pe care mi-o aruncă Kallias. M-a văzut îndreptându-mă cu pași mari și hotărâți spre acest loc. Și, din fericire, nu-mi cere să mă alătur lui în față. Poată că își dă seama că am nevoie de puțin spațiu.

Poate că acel spațiu va rezolva totul.

— Nu stai astăzi cu regele? mă întreabă Rhoda, fixând cu privirea scaunul gol din dreapta lui Kallias.

— Vreau să stau cu prietena mea. E cumva o crimă?

Rhoda se uită neîncrezătoare la mine.

— Tu și Kallias vă certați?

— Nu. Aș prefera să nu vorbesc despre asta, adaug repede, ca să nu pună o altă întrebare.

— Prea bine.

Valetul Rhodei, Galen, se grăbește spre stăpâna sa și îi așază șervetul în poală. Procedează la fel și în cazul meu, înainte ca un alt servitor să aibă ocazia.

— Îți mulțumesc, Galen, spun.

— Cu plăcere, domnișoară.

Apoi își reia locul de la perete, dar zăbovesc cu privirea asupra lui.

Se uită fix la Rhoda. Nu în felul în care s-ar uita un servitor atent, așteptând să fie cumva de folos. Ci în felul în care un bărbat se uită la o femeie pe care o dorește.

Am mai observat acest lucru și încă nu-mi vine să cred că Rhoda tot nu s-a prins.

Îndepărtez gândul în timp ce iau notă de gărzile suplimentare postate la fiecare ieșire din cameră. Foarte bine. Totuși Kallias este în continuare înveșmântat în umbre, prin urmare oricine l-a atins la Dawson nu este acum în cameră cu noi.

Mă întorc cu spatele și îi văd acolo pe toți cei cinci membri ai consiliului. Kallias îmi întâlnește privirea în timp ce-i cercetez.

Da, nu ei, spun ochii lui.

Dar consilierii s-ar putea să fi ordonat cuiva să-l atingă. Unei curve sau unui alt membru al nobilimii care nu locuiește la curte. Cineva care nu ar fi niciodată suspectat, pentru că nu este implicat. Până acum. Până când cineva de la curtea lui Kallias i-a oferit ceva imposibil de refuzat. Ceva pentru care trădarea ar merita asumarea riscului. Sau poate că nici nu știe. Kallias era deghizat. Ar fi putut fi plătit doar ca să dea peste el. Să-l atingă. Ar crede că este o cerere ciudată. Dar, când le oferi suficienți bani, oamenii nu pun întrebări.

— Unde este Hestia? întreb când mâncarea îmi este pusă în față.

— Nu o vezi?

Rhoda înclină capul spre capătul mesei.

Ochii mi se măresc. Căutasem pe cineva care purta violet, din moment ce asta alesesem eu ieri. Dar Hestia este înveșmântată într-o rochie de culoare crem, care se potrivește de minune cu nuanța pielii ei. Stă lângă lordul Paulos.

— Să înțeleg că totul merge bine.

— Îndrăznesc să spun că da. Pare fericită. Acum aveți amândouă curtezani, iar eu voi fi pentru totdeauna singură la masă.

— Prostii, spun în timp ce duc o lingură de supă la buze. Îți vei găsi perechea, Rhoda. E doar o chestiune de timp. Ce zici de Rhouben?

— A fost logodit nu demult cu Melita.

— Și? Nu mai este.

— Nu contează. Nu cred că este potrivit pentru mine. Nu ai văzut felul în care o cicălea pe Melita? Nu suport un astfel de comportament.

— Dar *pe tine* nu te-ar cicăli, protestez eu. Te-ar adora!

— Nu. Nu cred că suntem potriviți unul pentru celălalt.

— Ce zici de Petros? Este bine cunoscut faptul că îi plac atât doamnele, cât și lorzii.

— Curtenii sunt prea atrași de el. Aș fi geloasă.

— Dar nu ți-ar trăda niciodată încrederea, fizic sau altfel.

— Tot aș fi geloasă.

— Atunci ce zici de Leandros? întreb.

Rhoda ridică brusc o sprânceană, surprinsă.

— Pur și simplu parcurgi lista cu numele tuturor celor pe care îi cunoști la curte? În plus, m-am gândit că s-ar putea să ai tu ceva cu Leandros – ceva pus deoparte, pentru când te supără regele.

De parcă ar putea simți că vorbim despre el, Leandros își ridică privirea din capătul îndepărtat al mesei. Mă vede că îl urmăresc și zâmbește cu căldură.

— Retrag ce am spus, zice Rhoda. Nu vreau pe nimeni care este deja îndrăgostit de tine.

Rânjesc, conștientă că mi-a oferit ocazia perfectă.

— Trebuie să începi prin a acorda atenție cuiva care este deja îndrăgostit *de tine*.

Rhoda aruncă o privire pertinentă prin cameră.

— Cine?

— Nu stă la masă. Ci lângă perete.

Ochii ei se îndreaptă numaidecât asupra bărbatului.

— Te referi la *Galen*?

— Este îndrăgostit de tine, Rhoda. Îți petreci cea mai mare parte a timpului cu el; cu siguranță ai observat!

Strânge din buze pierdută în gânduri, ca și cum ar derula în minte fiecare moment pe care l-au împărtășit vreodată.

— El este servitorul meu. Un *om de rând*.

Cât de adevărat și, dacă aș fi fost eu, asta ar fi însemnat că bărbatul nu este nici pe departe demn de atenția mea. Dar vorbim despre Rhoda, iar ea nu este deloc ca mine.

— Nu te-am considerat niciodată genul de femeie căreia i-ar păsa de diferențele dintre clasele sociale, mai ales când ai spus că nu trebuie să te căsătorești pentru bani sau pentru un titlu. În plus, clasamentul tău s-a axat pe înfățișare, maniere și personalitate. Titlul nu a fost inclus. Iar Galen este un 15 pentru tine, Rhoda. După propriile tale concepte, ar fi trebuit să-l înhați deja.

— Eu...

Vocea îi piere în timp ce-l vede într-o lumină nouă pe Galen, care acum stă sprijinit de perete. Îl privește cu vădită atenție.

— Invită-l pur și simplu la balul meu. Fă-i rost de ceva de îmbrăcat. Spune-i că este o onoare pe care i-o faci pentru că ți-a fost atât de devotat în toți acești ani. Poți avea o noapte fără așteptări, totuși un moment în care să-l vezi într-un mod complet diferit. Nu trebuie să te căsătorești cu Galen ca să te distrezi puțin cu el.

Nu pare convinsă.

— Dacă nu-l inviți, o voi face eu.

Îmi aruncă o privire furioasă înainte să-și îndrepte atenția asupra mâncării. Dar văd că i-am plantat o idee în străfundul

minții. Rhoda are nevoie doar de timp pentru ca aceasta să crească.

NU MAI SPUN NIMIC despre Galen în timpul petrecut în acea după-amiază în camera de zi. Mi-am terminat deja ultima ținută, așa că lucrez în tăcere la rochia pentru viitorul meu bal. Hestia le împărtășește cu voioșie tuturor doamnelor din încăpere cât de romantic și încântător este lordul ei Paulos.

— Jucăm cărți chiar foarte mult, spune ea. Îmi place cum mă provoacă pe durata meciurilor noastre. Știați că obișnuia să fumeze un trabuc în timpul fiecărui joc? În cele din urmă, am recunoscut cât de mult detest mirosul. De atunci nu a mai fumat nimic. A spus – se oprește ca să-și coboare dramatic vocea – că, atunci când mă va săruta prima oară, nu vrea să aibă gust de cenușă, știind acum că detest acest lucru. Vă puteți gândi la ceva mai romantic?

— Cât timp crezi că va trece până să te sărute? întreabă Rhoda.

— Nu știu! Pot doar presupune că, fără îndoială, intenționează să o facă în curând dacă a renunțat la chestiile alea îngrozitoare.

După aceea mă întorc în camerele mele ca să-mi las ținuta la care lucrez și încerc să decid cum să-mi ocup orele rămase până la cină. Poate ar trebui să aflu ce mai pun la cale Rhouben, Petros și Leandros. A trecut ceva vreme de când am petrecut timp cu ei. Nici măcar nu l-am mai văzut pe Rhouben de când l-am salvat din căsătoria cu Melita.

Închid ușa de la camere fără să arunc mai întâi o privire de-a lungul coridorului. Acesta trebuie să fie motivul pentru care lui Leandros îi este atât de ușor să mă surprindă.

Pun o mână peste inimă:

— Nu mă mai speria așa!

— Îmi pare rău! Am crezut că m-ai văzut.

Îi înlătur scuzele fluturând din mână și pun cheia de la apartament într-un buzunar al rochiei.

— De fapt, mă pregăteam să plec în căutarea ta și a prietenilor tăi. M-am gândit să văd ce puneți la cale în această după-amiază. Programul meu este destul de liber.

— Mă bucur să aud asta. Speram să vorbesc cu tine.

Își ațintește privirea în podea, ca și cum ar fi brusc timid. Este o reacție destul de neobișnuită din partea lui Leandros, care este de obicei atât de plin de sine, încât mă tem că i-ar putea exploda capul.

Mă las în jos ca să-i întâlnesc privirea și să-l conving să-și ridice capul.

— În legătură cu?

— Am putea vorbi în camerele tale?

Nu știu de ce, dar am sentimentul cert că nu ar trebui să-l invit în camere. Nu e vorba că mă tem să fiu singură cu Leandros sau că mi-e teamă de el în vreun fel, dar cred că ar putea fi o conversație pe care e mai bine s-o porți într-un loc deschis.

— Suntem singuri aici, spun cu stângăcie. Continuă.

Dacă este supărat de refuzul meu indirect, își ascunde bine reacția.

— Am primit invitația la balul tău. Sunt chiar foarte nerăbdător să particip. M-am gândit să te întreb ce porți, ca să ne asortăm.

— Nu ne putem asorta, îi răspund, lăsându-mi vocea să crească în volum, pe un ton jucăuș. Ce mesaj am transmite?

— Că sunt îndrăgostit nebunește de tine, spune el, cu o voce prea serioasă ca să mă simt confortabil.

— Nu, am transmite că sunt o femeie ale cărei favoruri rătăcesc mult prea ușor.

— Nu ar fi vorba de nicio rătăcire, dacă ai fi de acord să fii a mea.

— Leandros...

— Nu, lasă-mă să termin, Alessandra. Știu că glumesc destul de mult, dar dă-mi voie să te asigur că sunt foarte serios acum. *Sunt* îndrăgostit nebunește de tine. Și nu vreau să fiu un plan de rezervă. Nu vreau să fiu cel la care apelezi când Kallias te dă la o parte. Vreau să fiu prima ta opțiune. Și poate că nu am clarificat niciodată faptul că *sunt* o opțiune pentru tine. Îmi place de tine și, dacă mă lași, știu că te-aș putea iubi. Poate că titlul meu nu este la fel de sofisticat ca al lui Kallias, nici portofelul la fel de adânc, nici moșia la fel de vastă. Dar inima mea este mai mare, Alessandra. Și te-aș iubi complet, în totalitate, așa cum ar trebui să fie iubită o femeie. Nu mă voi ascunde în spatele umbrelor. Nu te voi iubi de la distanță. Nu voi lua doar părți din tine. Te vreau complet. Minte, trup, suflet. Vreau să fiu cu tine. Mereu. Tind să mă ascund în spatele umorului, dar nu și de data asta. Nu cu tine. Sunt interesat. Ești singura femeie de la curte care mă interesează și te-aș face a mea dacă și tu m-ai dori.

Se oprește ca să-și recapete răsuflarea:

— Nu mă aștept să răspunzi acum. Am avut săptămâni întregi ca să reflectez la asta. Și tu nu ai avut nici măcar un minut, dar chiar sper că te vei gândi la cuvintele mele.

Întoarce corpul de parcă ar da să plece, dar, dându-și seama că încă nu a terminat, Leandros întinde mâna după degetele mele. Mă fixează cu privirea în timp ce îmi scoate mănușa, eliberând încet fiecare deget în parte înainte să o tragă complet. Sărutul pe care mi-l dă pe dosul palmei nu este delicat, nici blând. Ci hotărât, persistent, plin de pasiunea pe care o simte.

Este un memento că mă poate atinge. Dacă îl aleg, el mă *va* atinge, dar Kallias, nu.

Nu pot minți, contactul este minunat, dar nimic mai mult. Piele atingând piele. Sentimentele mele pentru Leandros nu sunt atât de profunde.

— Întotdeauna mi-ai fost un bun prieten, spun eu, când în cele din urmă îmi dă drumul la mână. Am prețuit timpul petrecut împreună. Și știu că, dacă te-aș alege pe tine, ar fi...

Nu tocmai fericită. Mulțumită, poate. O vreme.

— Ar fi alegerea isteață. Știu că ai fi mereu bun și amuzant. Și sunt mai mult decât tentată datorită tuturor lucrurilor pe care tu mi le poți oferi, iar el, nu.

Îi cade fața:

— Dar...

Oh, doare! Ce fac? Nu-mi stă în fire să fiu bună. Mai ales față de bărbați. Dar este atât de nedrept să-l tratez așa. Să-i dau speranță.

— Dar, continui eu, am acceptat deja să fiu curtată de el. Nu este corect față de tine să mă prefac că intențiile mele ar putea fi schimbate.

Nu este nevoie să clarific cine este *el* și pare nepotrivit să rostesc cu voce tare numele unui alt bărbat când Leandros își mărturisește dragostea.

— Niciodată nu te va iubi, spune el.

Tonul lui nu este aspru. Nu face decât să-mi explice.

— Niciodată nu se va căsători cu tine, nu te va atinge și nu va fi cu tine în toate modurile pe care le meriți. Ce intenționezi? Să trăiești pentru totdeauna o jumătate de viață cu el?

Sunt șocată când îmi dau seama că aș prefera să am această viață. În care mă bucur de încrederea și de prietenia lui Kallias, în care îl ajut să conducă un regat fără a avea vreo putere reală, doar atenția regelui – aș prefera să am toate acestea decât o altă aventură cu un bărbat care îmi va oferi bijuterii doar pentru că îi plac lucrurile pe care i le fac în pat.

Desigur, nu ar fi așa cu Leandros. Sentimentele lui ar fi

mai profunde de atât, dar nu-i pot face asta. Nu când a fost întotdeauna atât de bun cu mine.

— Este viața mea și o voi trăi așa cum voi dori, spun. Și ți-am spus decizia mea.

Leandros încuviințează din cap ca pentru sine.

— Îl iubești?

Bineînțeles că nu, gândesc. Nu fac lucruri atât de puerile cum ar fi să mă îndrăgostesc. Iubirea m-a transformat într-o ucigașă. M-a distrus o vreme. A trebuit să mă vindec.

Dar cu siguranță *ceva* se înfiripă între mine și rege.

— Nu știu, șoptesc.

Și fie cuvintele mele sunt îndeajuns, fie Leandros vede singur adevărul, pentru că se înclină adânc, ca gentilomul ce este.

— Te rog să mă scuzi, spune el.

Și pleacă.

Îmi înfășor brațele în jurul meu, întristată de schimbul nostru de cuvinte.

Apoi, în timp ce mă întorc spre odaia mea, gândindu-mă să mă întind puțin, pentru că mă simt mâhnită, întrezăresc cea mai delicată umbră dispărând prin peretele camerelor lui Kallias. Este atât de plăpândă, încât mă gândesc că ar fi putut să fie doar în imaginația mea.

Dar, dacă nu a fost așa, nu-mi dau seama dacă este un lucru bun sau rău ca totul să fi ajuns la urechile lui Kallias.

Capitolul 23

Ezit să mă prezint la cină în bibliotecă.

Pe de o parte, nu am vorbit toată ziua cu Kallias. Avem multe de discutat, inclusiv măsurile de siguranță luate pentru protecția sa și ce s-a întâmplat la club.

Dar știu că mă va întreba de ce am ales să-l evit întreaga zi. Și ferească zeii să fi auzit conversația mea cu Leandros și să o aducă în discuție.

În cele din urmă decid că vreau să-l văd, iar asta este suficient pentru a îndura consecințele.

Mă aștept să-l găsesc la masă, cu cina deja începută. În schimb stă într-un fotoliu în fața focului, mângâindu-l pe Demodocus pe creștetul capului cu o mână și bând vin dintr-un pahar ținut în cealaltă.

De îndată ce mă aude prinde glas:

— Nu mă pot hotărî: cei care îmi doresc moartea pur și simplu nu pot trece de noile gărzi, staționate zi și noapte, sau trag de timp înainte să lovească, așteptând să devin neglijent.

— Prima variantă, sper, spun eu, ocupând celălalt fotoliu îndreptat spre focul plăpând.

— Nu este chiar atât de rău să fiu urmărit oriunde merg. Sincer, este de preferat izolării cu care mă resemnasem.

Nu spun nimic. Cred ar putea avea nevoie să ascult.

— În altă ordine de idei, l-am condamnat pe lordul Eliades la închisoare pe viață. A fost deposedat de toate pământurile

și de titlul său. Nu ne va mai face probleme. De asemenea, am găsit majoritatea monedelor de aur pe care le-a luat și le-a reîmpărțit. Toți țăranii prinși în posesia lor au fost la rândul lor închiși. Știau foarte bine că li se dădeau bunuri furate.

— Veștile nu par să te bucure prea tare.

Se uită fix la flăcări și dă pe gât vinul rămas în pahar.

— Razia nu s-a desfășurat prea bine. Mai mulți țărani au murit pe parcursul arestărilor. Au opus rezistență gărzilor. Și mulți dintre negustori nu au vrut să renunțe la banii pe care îi primiseră deja în schimbul propriilor mărfuri.

Mă cuibăresc mai bine în fotoliu.

— Și mă învinovățești.

În timp ce întinde mâna spre o carafă de lângă el pentru a-și umple din nou paharul, o oprește în aer:

— De ce te-aș învinovăți?

— Pentru că eu am venit cu ideea de a prinde banditul în acest mod.

— Nu asta voiam să spun. Gărzile mele au gestionat lamentabil întreaga problemă. Ei sunt cei care trebuie să fie învinovățiți, nu planul. În plus, nici că mi-ar păsa mai puțin de o mică revoltă a cetățenilor.

— Atunci care este problema? întreb.

— Consiliul dorește să facă ceva în legătură cu agitația pe care am provocat-o. Se gândesc la o paradă regală pe străzile din Naxos.

Clipesc.

— Nu poți face asta. Este ocazia perfectă pentru omul nostru de legătură să te asasineze.

Kallias trece la următorul pahar de vin.

— Știu, dar mă tem că membrii consiliului au votat împotriva mea. Nu am de ales.

Pielea îmi strălucește, învăluită de lumina răspândită de flăcări, și simt cum o fierbințeală îmi cuprinde din nou trupul. Și nu într-un sens bun.

— Unul dintre ei este implicat! Trebuie să fie. Altfel de ce te-ar obliga să faci asta?

— Ar demonstra puțină bunăvoință. Ar aminti poporului că nu sunt un monstru interesat doar de alte regate. Aparent m-ar umaniza. I-ar face mai predispuși să-și plătească taxele sau alte prostii.

Kallias termină de reumplut pentru a doua oară paharul.

— Oh, și, oficial, pacea domnește din nou în regatul Pegai.

În cele din urmă, mă întorc în direcția lui.

— Nu prea îmi dau seama cum te simți. Ești supărat? Îngrijorat? Mulțumit?

Îngrozit?

Nu rostesc cu voce tare cuvântul.

— Sunt incredibil de calm pentru cineva care știe că în curând va avea loc o altă tentativă de asasinare asupra sa.

— O tentativă, poate, dar nimic mai mult. Ucigașul nu va reuși. Va fi prins.

Kallias dă pe gât restul vinului și, într-un final, pune paharul gol deoparte, sprijinindu-și în același timp capul de spătarul fotoliului.

— Ei bine, acum, că am terminat cu toată conversația plăcută, ce ai spune să trecem mai departe, mai exact la motivul pentru care m-ai evitat întreaga zi?

— Asta a fost conversația plăcută?

Regele încetează să-l mai mângâie pe Demodocus, iar câinele se prăbușește pe podea, adormind de îndată ce se așază cu botul pe labe.

— Ce te frământă, Alessandra?

— Nu cred că ai băut suficient pentru ca noi să purtăm această conversație.

— Adică?

— Aș prefera să nu ți-o amintești.

Un zâmbet mic i se așterne pe buze.

— Aș putea să mai beau dacă vrei.

— Nu, ar trebui să fii vigilent în permanență. În caz că se întâmplă ceva.

Dă din cap o dată.

— Nu mai trage de timp. Adevărul este că... nu ai fost – ăăă – tratată cum se cuvinte noaptea trecută.

De parcă propriile cuvinte l-ar deranja, se întinde din nou după pahar și îl umple iar.

— Nu am fost? întreb.

— Ai fost tratată și atinsă ca o curvă și trebuie să fi fost rușinos și umilitor. Nu te învinovățesc câtuși de puțin că mă urăști din cauza asta.

— Oh!

Încerc să-mi ascund surpriza, uimită de cuvintele lui.

— Ești o prietenă adevărată, Alessandra. Cineva pe care îl consider egalul meu în toate privințele, cu excepția titlului. Nu te-am tratat ca atare aseară.

— Kallias, m-ai lăsat să te ajut. M-ai tratat ca pe un prieten. Nimic mai prejos. Nu te mai gândi la asta.

Se ridică brusc, puțin cam nesigur pe picioare în timp ce se sprijină de masa din apropiere.

— Poate că am băut mai mult decât am crezut.

— Lasă-mă să te ajut să ajungi în pat.

Îi iau de braț pe Kallias și, deși niciodată nu am mai procedat astfel în văzul lumii (cu excepția situației în care am fost deghizați), îl strâng mai abitir de îndată ce părăsim biblioteca. Le poruncesc gărzilor să ne escorteze până la camerele lui; nimeni altcineva nu îndrăznește să pună mâna pe el. Nici dacă aș vrea nu le-aș putea cere ajutorul. Nu și-ar risca viețile. Îl voi lăsa pe Kallias să se ocupe mai târziu de emiterea unei eventuale grațieri, ca urmare a faptului că ne-am atins.

Demodocus vine după noi, mereu un cățel credincios.

Trecem pe lângă o serie de ferestre de pe coridor, iar sune-

tul tunetului și al ploii se furișează până la noi. O furtună pe cinste ne onorează cu prezența sa în această seară.

Gărzile ne lasă în pace la capătul holului, însă eu și Demodocus nu ne oprim. Încerc mai întâi ușa lui Kallias, dar este încuiată, așa că nu am de gând să-i scotocesc buzunarele în căutarea unei chei pe care, mai mult ca sigur, nu o are asupra lui, din moment ce poate trece direct prin perete. În schimb, intrăm în camera mea.

— Nu, pe acolo, îmi spune el când dau să-l îndrum spre patul meu.

Încerc ușa prin care comunică camerele. Nu este închisă.

— De ce nu ai încuia-o? întreb.

— De ce aș face-o când ești tu de cealaltă parte?

Îl ajut să ajungă în pat, amortizându-i pe cât posibil căderea, apoi îi ridic ambele picioare. Îi scot chiar și cizmele, una câte una.

— Kallias, nu sunt supărată pe tine, îl reasigur, continuând conversația de mai înainte. Nu-mi pasă de ziua de ieri. De fapt, a fost destul de distractiv să joc teatru.

Demodocus sare lângă el în pat, așezându-și capul pe stomacul regelui. Kallias întinde gâtul în direcția mea.

— Chiar dacă nu ești supărată din cauza asta, ar trebui să fii supărată pe mine din alte motive.

— Ce motive?

Ochii i se închid.

— Te-am văzut cu Leandros. Ți-a oferit fericirea, iar tu l-ai refuzat. Pentru că te oblig să menții acest vicleșug de a mă curta. Ar trebui să te eliberez de înțelegerea noastră.

Zâmbesc.

— Dar nu o vei face.

— Nu pot. Am prea mare nevoie de tine.

Poate că este doar băutura, dar mi-ar plăcea foarte mult să cred că nu vorbește doar despre vicleșug.

Atunci deschide larg ochii, iar brațul i se leagănă împrejur până îmi prinde mâna înmănușată și o aduce spre gură. Se oprește înainte să o atingă cu buzele. Se uită la mănușa mea de parcă l-ar jigni.

Apoi o scoate lent. Stau perfect nemișcată.

— Te-a sărutat. Aici.

Un deget înveșmântat în piele îmi alunecă de-a lungul palmei.

— Da, așa e.

— Nu vreau ca el să facă asta. *Eu* vreau să fac asta.

Își coboară buzele, dar îmi trag mâna violent, înainte să mă poată atinge.

— Nu ai voie să faci asta până nu ești treaz, îl informez.

— Prostii. Dă-o înapoi!

Râd de el.

— Du-te la culcare, Maiestate!

De îndată ce îl împing de umăr, Kallias cade din nou pe perne, închizând ochii. A capitulat.

Mă îndrept spre propria odaie, aruncând o ultimă privire spre regele meu.

— Nu l-am refuzat pe Leandros din cauza unei înțelegeri pe care o am cu tine. L-am refuzat pentru că un alt răspuns m-ar îndepărta de tine.

Mulțumită că doarme mult prea profund ca să-și poate aminti ceva, închid ușa și mă pregătesc de culcare.

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, la micul dejun, Kallias trece nestingherit prin perete și intră în camera mea.

— Ei bine, asta îmi răspunde la întrebare.

Ține o mână la cap și poartă hainele de noaptea trecută.

— Ce întrebare?

— Încă îmi pot chema umbrele în preajma ta.

— A existat vreo îndoială în privința asta? întreb, încercând să ignor modul în care materialul subțire al cămășii îi conturează toți mușchii.

— Nu-mi amintesc prea multe. M-ai ajutat să ajung în camera mea. M-am gândit că poate m-am dat la tine.

Îmi ascund zâmbetul în spatele ceștii de ceai.

— Ai făcut-o. A trebuit să te resping.

— Tipic. Nu m-am mai îmbătat de când am fost făcut rege. Bineînțeles că mă dau la prima femeie pe care o văd.

— Bineînțeles.

— A fost rău? Ce am spus?

— Ai încercat să-mi săruți mâna fără mănușă. Ești atât de politicos, Kallias, chiar și când ești beat.

Apoi râd de el.

— Mama m-a crescut să fiu cuviincios, spune el, fără niciun regret în voce.

— Ar fi mândră de tine.

Kallias schițează un zâmbet trist. Apoi se uită în jos.

— Ar trebui să ne îmbrăcăm și să ne alăturăm celorlalți nobili la micul dejun.

— De ce? Nu luăm niciodată micul dejun cu nobilii.

— Am ceva să-ți arăt și nu mai am răbdare să aștept până la ora prânzului. L-am comandat cu ceva timp în urmă și tocmai am primit vestea că este gata.

— Și se află... în marea sală?

Ce a făcut? A comandat o față de masă cu inițialele noastre?

— Da. Gata cu întrebările. Vei înțelege. Mă voi întoarce în jumătate de oră să te iau.

Apoi dispare înapoi prin perete.

— Evident că nu ai nicio idee cât îi ia unei doamne să se pregătească! strig după el.

GĂRZILE NE URMĂRESC de la o distanță relativ mică, dar nu mă deranjează. Nu atâta vreme cât este pentru siguranța lui Kallias.

În această dimineață mă ia de braț, fără să-i pese cine se uită. Cu un ucigaș în libertate, poate că pentru el nu mai contează cine ne vede atingându-ne prin haine.

Cumva a găsit timp și să facă o baie, și să se îmbrace. Părul său pare jilav, dar tot reușește să mențină un volum impresionant. Mă întreb dacă motivul pentru care nu-și ține niciodată părul în ochi este pentru că știe exact ce trăsături atrăgătoare are. Are nasul atât de drept și de perfect, încât îmi vine să trec cu vârful degetului de-a lungul lui, apoi să-i conturez buzele pline.

Până și urechile – care sunt niște părți ale corpului total neatractive – reușesc să arate impecabil. Și nu mă pot abține să-mi imaginez ce sunet ar scoate dacă l-aș apuca cu dinții de lob și l-aș trage ușor.

— Pari distrasă în această dimineață, spune Kallias. S-a întâmplat ceva de care eu nu știu?

— Nu.

Întorc fața când căldura îmi inundă obraji. Oare roșesc? Nu m-am mai înroșit pentru că am fost prinsă în timp ce mă holbam la un bărbat de...

— Am ajuns.

Ușile spre marea sală sunt deja deschise, astfel că suntem întâmpinați de sunetul sporovăielii nobililor.

Kallias nu se oprește când intrăm și nobilii amuțesc numaidecât, poate din cauză că mergem braț la braț în condițiile în care nimănui nu i se permite să-l atingă, iar dacă face asta este condamnat la moarte.

Cercetez fețele și dispunerea scaunelor, încercând să-mi dau seama care este surpriza. Nu a renovat pereții și nici nu a

schimbat mocheta. Masa pare la fel, doar că... îmi joacă feste imaginația sau este puțin mai mare?

În drum spre locurile noastre obișnuite, eu și regele trecem pe lângă nobili cu gura căscată; îmi trec o mie de gânduri prin cap în timp ce mă străduiesc să descopăr ce am ratat.

Și atunci văd locurile noastre.

Îngheț pe loc, forțându-l pe Kallias să se oprească brusc lângă mine.

Masa chiar *este* mai mare. A comandat una nouă. Și în capul mesei, unde stă Kallias întotdeauna, sunt două scaune.

Două.

Masa masivă de stejar este de două ori mai lată, permițându-ne să stăm unul lângă.

Acesta nu este doar un gest galant. Aceasta este o declarație. Una pe care toată nobilimea o poate vedea și înțelege.

Dar *eu* nu înțeleg.

— De ce? întreb.

Kallias se uită în jur la nobilii tăcuți și tușește cu subînțeles. Aceștia își reiau instantaneu discuțiile de dimineață, ca să nu putem fi auziți.

— Ți-am spus, ești egala mea. M-ai ajutat în mai multe moduri. Mi-ai fost mereu alături în ultimele două luni și nu vreau să pleci niciodată, Alessandra. Vreau să-ți arăt cum te respect și te apreciez.

— Dar asta... în fața tuturor nobililor. Ai fi putut la fel de bine să mă ceri în căsătorie.

— De fapt, vreau să vorbesc despre asta mai târziu.

Întorc atât de repede capul în direcția lui, încât îmi trosnește gâtul.

— Când suntem singuri, clarifică el. Vino!

Mă trage ușor spre scaunele noastre.

Reușesc cumva să-mi conving picioarele să se miște, în ciuda felului în care mi se învârte capul. Mai întâi euforia, apoi dezamăgirea îmi ocupă pe rând gândurile.

Mă va cere în căsătorie.

Dar a spus-o cu atât de multă indiferență. Nu a fost nici pe departe romantic. Nu cred că se referă la o cerere romantică. Cu siguranță se referă la o alianță practică.

Dar îmi va oferi putere. Își va împărți puterea. La fel cum împarte capul mesei.

Dar tot nu-l voi putea atinge. Nu-l voi avea.

Ce este mai important?

Știu răspunsul. Puterea, evident. Dar atunci... de ce mă simt atât de sfâșiată pe dinăuntru?

— Maiestate, noua masă este pur și simplu divină! spune o voce din dreapta mea.

Tresar. Când s-a așezat Rhoda? În dreapta ei se află Hestia, care stă lângă al ei lord Paulos. Cele mai apropiate două scaune de rege sunt lăsate goale, dar partea mea este plină. Kallias este în formă imaterială deplină pentru a se ocupa de noile aranjamente de la masă.

— Mă bucur că îți place, spune el.

— Pari surprinsă, Alessandra. Nu știai? întreabă Rhoda.

— Nu.

— Este un gest incredibil de romantic, continuă ea, coborându-și doar puțin vocea.

Kallias a auzit-o.

— Mă bucur că *tu* crezi asta, lady Nikolaides. Lady Stathos pare să nu știe deocamdată cum să reacționeze.

— Bineînțeles că sunt încântată! mă grăbesc să spun. Doar că a fost neașteptat.

— Fac gesturi romantice tot timpul, zice el în derâdere, oferindu-le un spectacol celor așezați cel mai aproape de noi.

— Are dreptate, îl aprobă Hestia, îndepărtându-și pentru o clipă atenția de la lordul Paulos. Îți oferă nenumărate cadouri. Am văzut cu toții minunatele bijuterii. Acest lucru nu ar trebui să fie diferit.

— Este o masă, spun. Nu un colier. Foarte diferit. Și foarte neașteptat.

Kallias duce la gură o lingură de terci.

— Trebuie să te surprind în continuare, altfel m-ai considera plictisitor și ai terminat-o cu mine.

— Puțin probabil, Maiestate, afirmă Rhoda, râzând.

Măsoară de sus până jos ceea ce poate întrezări din silueta regelui, apoi îmi aruncă o privire cu subînțeles. *Cincisprezece*, grăiesc ochii ei. De parcă aș putea uita vreodată.

Kallias îi rânjește galant, iar masa continuă.

În timp alunec cu privirea de-a lungul mesei, îi văd pe Rhouben și pe Petros râzând despre ceva împreună. Par atât de fericiți și de lipsiți de griji; observ că un nobil lipsește de la noua masă, de parcă însăși existența ei l-ar fi împiedicat să ni se alăture.

Săracul Leandros.

ODATĂ CE TERMINĂM MICUL DEJUN și Kallias mă escortează din sală, îl întreb:

— Nu ai întruniri astăzi?

— Nu. Mi-am eliberat programul. Balul tău se apropie. M-am gândit că pot ajuta cu restul pregătirilor. Și, după cum am menționat, trebuie să vorbim despre ceva.

Îmi dreg glasul.

— Da, sunt... curioasă să aflu mai multe despre subiectul pe care îl vom discuta.

Ei bine, asta a sunat extrem de formal.

În numele diavolilor, omul vrea să mă ceară în căsătorie, iar eu mă trezesc dorindu-mi să fug departe.

Dar asta mi-am dorit. Este singurul motiv pentru care am venit aici.

Așa că de ce mă îngrozește această conversație?

— Oare să mergem în bibliotecă? întreabă el.

Nu spun nimic, dar mă conduce oricum în acea direcție, gărzile urmându-ne îndeaproape.

— Este o zi frumoasă, comentează când trecem pe lângă o fereastră, aruncând o privire afară. Furtuna a trecut repede, adaugă el, apoi înjură. De ce naiba vorbesc despre vreme?

Tot nu spun nimic. Cu gărzile staționate pe coridor, intrăm singuri în bibliotecă, iar Kallias închide ușa în urma noastră.

— Vrei să te așezi? întreabă el.

Clatin din cap.

— Îmi pare rău, spune el. Am fost un prost. Nu am vrut să deschid subiectul așa.

— Te referi la cererea în căsătorie?

— Da. Nici cu masa nu ar fi trebuit să te surprind. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine înainte să o comand. M-am gândit că ți-ar plăcea.

Îmi fixez privirea în cizme.

— Dar nu este doar o masă, nu-i așa, Kallias?

— Nu. Nu este.

Se lasă tăcerea pentru un scurt moment, iar eu ridic privirea ca să studiez cotoarele cărților din bibliotecă. Orice pentru a evita să mă uit la el și la trăsăturile sale perfecte. Pentru această conversație nu cred că sunt suficient de puternică pentru a mă uita la el.

— Formăm o echipă atât de bună, spune el în cele din urmă. Ai o minte aparte pentru intrigi, mai înzestrată decât a oricăruia dintre consilierii mei. Te-ai dovedit de nenumărate ori a fi un aliat de neprețuit. Pe scurt, ești strălucită. Sunt fericit ori de câte ori mă aflu în prezența ta. Chiar și când ne certăm. Îmi plac călătoriile noastre departe de palat. Să mă deghizez, să merg în aventuri – nu m-am mai distrat atât de mult de ani întregi. M-am simțit atât de singur în ultima vreme, dar, de

când ai sosit tu, am fost... fericit. Dar asta nu este doar despre mine. Este vorba și despre tine și am încercat să mă gândesc la ce ar putea să-ți ofere acest aranjament. Am vorbit deja despre invitațiile la petreceri și la baluri. Promit să încep să te însoțesc. Vreau să vii cu mine la toate întrunirile...

Ultimele lui cuvinte mă conving să-mi desprind ochii de pe pereți.

Văzând că se bucură acum de întreaga mea atenție, continuă:

— Te vreau lângă mine, vreau să luăm împreună decizii pentru regat. Vreau să mă ajuți în cucerirea ultimelor trei regate din această lume vastă. Vreau să fii egala mea, Alessandra. Regina mea. Ai avea putere. O gardă personală. Am vorbi înainte de a lua decizii. Am scăpa o dată pentru totdeauna de consiliu, iar tu te-ai elibera de familia ta. Desigur, ai avea acces la trezorerie și la fondurile regatului.

Putere egală. Să conduc regatul... împreună *cu* el?

Asta înseamnă...

Nu aș fi nevoită să-l omor. Îmi va oferi tot ce vreau și nu va trebui să scap de el. Prietenul și tovarășul meu.

Dar dacă vreau... mai mult?

Înghit în sec.

— Vrei să fiu regina ta. Însă doar cu numele. Nu-i așa?

Kallias își pierde vocea și mă țintuiește cu privirea, în căutarea unui lucru nedeslușit.

— Așa e. Am fi căsătoriți. Deci ar fi oficial. Dar îți vei păstra camerele, iar eu le voi păstra pe ale mele. Nu e nevoie să afle nimeni că nu consumăm căsătoria. Foarte puțini cunosc motivul pentru care nu pot atinge oameni. Cei mai mulți nu-și vor da seama că nu avem relații intime.

Aste este. Este tot ce mi-am dorit vreodată. Kallias îmi oferă lumea.

Dar *nu* mi se oferă odată cu ea.

Când am început să-mi doresc asta?

Tăcerea este spulberată de o serie de bătăi care zguduie ușa.

— Pleacă! spune Kallias, fără să-și dezlipească ochii de pe mine nici măcar pentru o clipă.

— Îmi cer iertare, Maiestate...

Îl recunosc pe Epaphras, aprodul. Vocea este a lui.

— Ați dorit să fiți informat imediat dacă baronul Drivas vine la palat. A fost destul de categoric și gărzile au fost nevoite să-l rețină. De asemenea, este însoțit de un ofițer.

Mi se taie răsuflarea știind că tatăl lui Hektor se află în palat.

Kallias se întoarce spre mine.

— De ce ar implica baronul un ofițer în tentativa lui de a te determina să te căsătorești cu unul dintre fiii lui? Ai semnat un fel de contract cu el?

— Nu, nu am făcut-o.

Înghit în sec.

— Asta e ridicol, bombăne ca pentru sine. Epaphras, spune-le gărzilor să-i trimită sus. Să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna.

— Desigur, sire.

Mi se strânge stomacul.

— Chiar e necesar?

— Nu trebuie să rămâi aici. Pot să-l sperii pe baron de unul singur; hărțuirea asta este ridicolă. Ar fi trebuit să mă ocup de problemă de îndată ce mi-ai adus-o la cunoștință.

— Voi rămâne, îngân eu, negăsind nicio cale să amân acest moment.

Sau să scap de el. Ar fi trebuit să spun repede că mă căsătoresc cu Kallias, deși nu știu dacă mi-ar fi oferit mai multă protecție pentru ceea ce urmează să se întâmple.

Ușa se deschide câteva momente mai târziu. Gărzile flanchează două siluete.

Pe una o recunosc, este Faustus Galanis, tatăl lui Hektor. Femeia care îl însoțește trebuie să fie ofițerul.

— Maiestatea Voastră, spune Faustus. În sfârșit! Am încercat...

— Nu vei vorbi până nu-ți dau eu voie, i se adresează Kallias cu toată autoritatea unui rege. Tu cine ești? întreabă el, întorcându-se spre femeie.

— Ofițerul Damali Hallas, Maiestatea Voastră.

— Și care-i scopul prezenței tale la palat?

— Baronul Drivas m-a angajat să cercetez dispariția fiului său cel mic, Hektor.

Kallias nu întoarce capul, dar îmi aruncă o privire pe furiș, cu coada ochiului.

— Dispariția?

— Asta am presupus când am început investigația, Maiestatea Voastră, dar acum știm că tânărul nobil a fost ucis.

Capitolul 24

Mi se strânge din nou stomacul, dar nu las să mi se vadă pe față decât surpriza.

— Hektor este *mort*? întreb.

Observ că ofițerul Hallas mă urmărește cu o privire pătrunzătoare. Este în căutarea oricăror minciuni. Este o femeie cu trăsături dure. Un nas puțin cam mare, ochi prea apropiați, o bărbie pătrată. Are părul negru ca abanosul strâns la spate într-un coc îngrijit.

— De câțiva ani, așa am fost informată, îmi spune ea. Cu câteva zile în urmă, trupul i-a fost descoperit în pădurea Undatia. Se pare că au existat o serie de alunecări de teren în zonă. Câțiva călăreți au găsit și au raportat cadavrul.

— Stați o clipă, zice Kallias. Cine este acest Hektor?

Întrebarea îmi este adresată și elucidez îndată înțelesul ascuns: *Cine este acest bărbat pentru tine?*

— Primul meu iubit, răspund.

— Și ucigașa lui! mă atacă baronul.

— Încă un cuvânt, Drivas, și te voi trimite în temniță, spune Kallias.

Gărzile care îl flanchează înaintează, pregătite să se năpustească asupra baronului dacă este nevoie.

— Cu permisiunea Maiestății Voastre, am câteva întrebări pentru lady Stathos.

Kallias se întoarce spre mine. Ține cont de părerea mea.

Ce impresie aș oferi dacă i-aș alunga fără să spun nimic? Nu, trebuie să par nevinovată.

— Îi voi răspunde la întrebări.

Ofițerul face un pas înainte.

— Recunoașteți deci că ați avut o relație cu decedatul?

— Da, am avut, dar acum mulți ani. Ce a pățit Hektor?

— În prezent doar oasele au mai rămas din el.

Baronului îi scapă un suspin, dar nu rostește niciun cuvânt.

— L-am identificat după blazonul familiei pe care îl purta pe deget, continuă ofițerul. Ieri am examinat rămășițele. Una dintre coaste a fost crestată. O rană de cuțit, fără nicio urmă de îndoială. Mi se spune că purtați în permanență un pumnal asupra dumneavoastră.

Mă trag înapoi, înfiorată, ca și cum aș fi fost ofensată.

— Doar nu sugerați că *eu* l-am ucis! Și *cine* v-a spus că port un pumnal?

— Sora dumneavoastră.

Hallas scoate un carnețel din buzunar și aruncă o privire prin el.

— O anume doamnă Chrysantha Stathos.

— Da, știu numele surorii mele, spun cu amărăciune.

Chrysantha. Blestemul existenței mele. De ce nu moare naiba odată?

— Multe persoane poartă pumnale. De ce ar trebui să conteze asta?

— În lipsa altor probe, nu ar conta, dar alături de cadavru au fost găsite rămășițele unui cufăr de lemn. Iar pe una dintre scânduri erau scrise inițialele *AS*. Acestea sunt inițialele dumneavoastră, nu-i așa?

Hallas pune întrebarea așa cum a procedat cu fiecare în parte. Folosind un ton rece, lipsit de emoții, de parcă nici măcar nu i-ar păsa de răspuns. Chiar dacă știe deja răspunsurile.

Îndrăznesc să-i arunc o privire lui Kallias. Mă studiază cu cea mai stranie expresie pe chip. Una pe care nu o pot desluși. De parcă m-ar vedea într-o lumină nouă.

Este imposibil s-o creadă!

Mi se taie picioarele și mă dezechilibrez ușor. Însă Kallias este îndată lângă mine și mă susține.

— Cu siguranță o mulțime de persoane din regat au inițialele *AS*, îmi sare el în ajutor.

— Probabil, spune Hallas. Dar nu toate au avut și o relație cu decedatul. Cine a pus capăt acestei relații, lady Stathos? A fost Hektor, nu-i așa? V-a frânt inima și dumneavoastră v-ați răzbunat. L-ați înjunghiat, l-ați închis într-un cufăr și apoi l-ați îngropat în pădure!

Oh, zeilor!

— Speculați! răbufnesc eu. Nu există nicio dovadă că Hektor a pus capăt relației sau că am avut vreun motiv să-l rănesc.

— Poate că nu acum, dar o voi găsi. Am vorbit deja cu personalul de pe moșia tatălui dumneavoastră. Mi s-a spus că sigur ați fi avut capacitatea și mijloacele de a scoate trupul lui Hektor de acolo fără să fiți văzută. V-ați strecurat frecvent noaptea, doar ca să vă întoarceți a doua zi, mult după prânz. Și aș dori să cer permisiunea regelui de a confisca pumnalul aflat în posesia dumneavoastră, pentru a-l compara cu crestătura găsită pe rămășițele decedatului.

Mențin o privire liniștită, netulburată în timp ce mă întorc spre Kallias; de data aceasta, țin cont de părerea lui.

Te rog să-mi vezi calmul drept nevinovăție.

Nu am pierdut încă totul. Hektor nu se va întoarce pentru ultima oară, ca să mă distrugă. Sunt *atât de aproape* să devin regină.

— Doamnă ofițer, spune Kallias cu un calm care mă sperie, tu și baronul ne veți scuza. Apreciez că mi-ați adus la cunoș-

tință această problemă. Întrucât lady Stathos este un membru al curții mele, din acest moment mă voi ocupa personal de investigație și voi afla adevărul.

Pare că baronul mai are multe de spus, dar, din dorința de a rămâne în relații bune cu regele, le permite gărzilor să-i escorteze pe el și pe ofițer afară din bibliotecă.

Epaphras îi însoțește, închizând ușa în urma lui. Reușesc să mă apropii de cel mai apropiat fotoliu și mă prăbușesc în el. Și aștept.

Și aștept. Și aștept.

Kallias urmează să facă o criză din cauza mea din moment în moment. Va pune să fiu aruncată în închisoare până când va decide ziua și modalitatea adecvată ca să mă ucidă. Va...

Kallias râde atât de zgomotos și de brusc, că sunt cât pe ce să mă răstorn din fotoliu.

Ține mâinile pe genunchi, și tremură de râs. Ce naiba?

Oare l-am frânt pe rege?

După un moment, izbutește să se îndrepte și să se uite la mine, dar chipul i se schimonosește imediat și revine la râsete incontrolabile.

Simt cum mi se încordează picioarele, mi se înroșește fața și mi se adună furia în fiecare mușchi.

— Ce naiba te-a apucat? răbufnesc eu, strigând ca să-i acopăr râsul.

Nu a reacționat în halul ăsta nici măcar când a citit scrisoarea de dragoste a lui Orrin.

Spune ceva de neînțeles, apoi își șterge lacrimile din ochi și încearcă din nou:

— L-ai ucis!

Dă capul pe spate și râde și tot râde.

Și cumva știu că nu am probleme. Cum aș putea, din moment ce îl distrează atât de tare întreaga poveste?

Aș putea să neg. Să pledez în nume propriu. Dar Kallias

nu este prost. Deși ofițerul nu are suficiente dovezi ca să mă condamne, Kallias știe adevărul.

— Sunt tentată să ucid din nou, îi spun eu, uitându-mă urât la el.

Se sprijină de cel mai apropiat corp de bibliotecă, recăpătându-și suflul. Odată ce se liniștește, se îndreaptă cu pași mari spre mine și îmi cuprinde capul cu mâinile înmănușate.

— Micul meu demon. Ești o forță cu adevărat de temut, nu-i așa? Oh, spune că te vei căsători cu mine, Alessandra!

Înghit în sec, complet confuză.

— Nu mă vei spânzura?

— Să te spânzur? repetă el, lăsându-și mâinile să cadă în lateral. El a greșit față de tine, Alessandra. Sincer, m-ai scutit de grija de a-i da de urmă și de a-l ucide cu mâna mea.

— Dar...

— Ești grațiată, spune el simplu.

Clipesc.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu. Orice pentru prietena mea.

Nu știu dacă am urât vreodată acest cuvânt mai mult decât când îl rostește Kallias.

— Vrei să fii soția mea? repetă el, întorcându-se la conversația noastră anterioară.

— Ce se va întâmpla dacă refuz?

— Tot vei fi grațiată, dacă pentru asta îți faci griji. Nu te-aș șantaja niciodată ca să te căsătorești cu mine! Vei fi liberă să rămâi la palat atât timp cât dorești sau să pleci.

Îi cade puțin fața.

— Dar aș fi... foarte trist dacă ai pleca.

Mă gândesc o clipă, dar Kallias nu poate îndura tăcerea.

— Am nevoie de tine, Alessandra. Spune că vei fi a mea și eu voi fi al tău.

Are nevoie de mine. Dar nu mă dorește. Îmi oferă putere. Tot ce mi-aș putea dori vreodată.

De ce este o *decizie atât de grea?*

— Vreau o cerere în căsătorie adecvată, spun în cele din urmă. Una publică.

Îmi încrucișez brațele peste piept.

— Și să nu mai râzi de mine din cauza lui Hektor Galanis. De fapt, nu vreau să-i mai aud niciodată numele.

Kallias îmi apucă mâna înmănușată și o sărută.

— Ne-am înțeles. Acum, hai să discutăm despre ce ai făcut până în acest moment pentru viitorul bal. Nu crezi că va fi ocazia perfectă pentru o cerere în căsătorie publică și adecvată?

MĂ CĂSĂTORESC CU REGELE.

Crimele din trecutul mele sunt iertate.

Mă voi elibera o dată pentru totdeauna de membrii familiei mele. Îi pot alunga definitiv de la curte!

Dar există un criminal în libertate. Cineva care vrea să mi-l ia pe Kallias și, odată cu el, viitorul promis.

Nu voi permite ca acest lucru să se întâmple.

Sunt conștientă că este posibil ca eu și Kallias să ne fi agitat degeaba în privința momentului. Ne-am îngrijorat din pricina discuției despre parada publică, dar acum îmi dau seama că balul meu este mai devreme și la fel de public.

Atunci va lovi asasinul. Sunt sigură de asta.

Câteva săptămâni mai târziu împărtășesc aceste preocupări cu Kallias în timp ce stau în camerele mele și lucrez la rochia pentru bal.

— Și eu m-am gândit la asta, răspunde el. Vom dubla numărul gărzilor. Vom verifica de arme toți invitații, înainte de a fi admiși în sala de bal.

— Care este mai exact raza de acțiune a abilităților tale? îl întreb. Care este cel mai îndepărtat punct în care trebuie să se afle criminalul pentru a te împiedică să-ți chemi umbrele?

Kallias ridică din umeri.

— Nu ai testat niciodată?

— Bineînțeles că am făcut-o. Pur și simplu nu vreau să te îngrijorezi.

Sub privirea mea furioasă, îmi răspunde:

— Patruzeci și cinci de metri.

— Doar atât!

Un țintaș talentat nu ar întâmpina nicio problemă.

— Voi fi în siguranță, Alessandra. *Noi vom* fi în siguranță. Va fi bine.

— M-aș simți mai bine dacă niciunul dintre consilierii tăi nu ar fi primit.

— Și eu la fel, dar nu prea putem să le retragem invitațiile. Acum încetează să te mai agiți atâta! Arată-mi la ce lucrezi.

— Nu, spun scurt. Aș prefera să o vezi pe mine când este (toată) gata.

— E destul de mult material, remarcă el cu tristețe.

— Oh, taci!

Capitolul 25

Trandafiri sădiți în ghivece străjuiesc intrările în sala de bal. Formează o alee asemănătoare unui labirint care duce spre masa cu gustări și băuturi răcoritoare și care se deschide după aceea în centrul încăperii, într-un spațiu suficient de mare pentru dans. Fiecare membru al orchestrei poartă un trandafir negru – bărbații, în buzunarele de la piept, doamnele, în păr – în onoarea răposatei regine.

Am pus ca sala de bal să fie pictată, așa că acum coloanele par îmbrăcate în iederă. Covoare verzi acoperă podelele, imitând desăvârșit iarba. Pe jos au fost presărate petale de trandafir care eliberează un parfum delicat.

A fost nevoie de mai mulți valeți și de scări lungi, dar am reușit și să atârnăm de tavan buchete de trandafiri. Din când în când va cădea câte o petală, care va face să pară că pe podea plouă cu roze. Am comandat tapiserii care să se desfășoare de-a lungul pereților, iar acum pare că marginile unei grădini se întind peste tot în jurul nostru.

Candelabrele electrice strălucesc intens. Am vrut ca totul să fie bine luminat. Nu doar pentru a crea iluzia de amiază în grădină, ci pentru ca orice trădare sau vicleșug să fie imposibil de tăinuit la adăpostul umbrelor.

Nimeni nu-mi ucide regele în seara asta.

Invitații au început deja să se reverse înăuntru, deși balul nu începe oficial decât peste zece minute. Pot vedea totul

de sus, unde aștept pe scară, supervizând aranjamentele. Întrucât este balul meu, am ocazia să-mi fac o intrare grandioasă, așa că trag de timp, așteptând momentul potrivit.

De fapt, aștept doar să apară Kallias. Nu aș vrea să rateze șansa de a mă vedea în noua mea rochie.

M-am autodepășit.

În mare, este galben-pal. La fiecare câțiva centimetri, materialul se pliază peste el însuși pe măsură ce urcă, pentru a da forma petalelor suprapuse ale unui trandafir. Am colorat vârful fiecărui fald într-o nuanță deschisă de roșu-portocaliu, ca să se asorteze cu trandafirii distinși descoperiți în grădina reginei. În mod normal, nu mă prea dau în vânt după culoarea portocalie, dar trandafirii reginei (și rochia mea, un model în oglindă) sunt pur și simplu divini. Port o crinolină sub straturile de mătase, iar corsetul este bine strâns. Partea de sus este fără mâneci, iar mănușile mele galbene, asortate, sunt însemnate cu puncte portocalii în vârful degetelor.

Mi-am fixat părul într-o parte, așa că îmi mângâie umărul stâng, dezvelindu-mi gâtul pe partea dreapta. Am ondulat șuvițele astfel încât să cadă în bucle perfecte, o cascadă întunecată care contrastează cu țesătura deschisă la culoare.

Când ajunge în sfârșit, Kallias nu își anunță sosirea. Mai degrabă încearcă să se strecoare înăuntru, îndreptându-se direct spre tronul de pe podium. După ce a văzut materialul pe care îl foloseam pentru a crea rochia, a decis să poarte o vestă de culoare asemănătoare: este atât de deschisă, încât ar putea fi confundată cu alb. Arată remarcabil pe pielea lui de culoarea bronzului.

De îndată ce își ocupă locul, dau ordin vestitorului să mă anunțe.

— Gazda noastră, lady Alessandra Stathos, a doua fiică a contelui de Masis.

Îmi ridic rochia cu ambele mâini și las un zâmbet delicat să-mi înfrumusețeze trăsăturile în timp ce cobor scările.

Toate capetele se întorc în direcția mea.

Și știu că nu doar rochia mea năucitoare este cea care îi determină să prindă de îndată glas. Sunt fata care a atras atenția regelui. Fata care a convins consiliul să-i pună în aplicare strategiile. Fata care l-a salvat pe rege de atacul unui asasin.

Într-adevăr, mi-am clădit o reputație impresionantă.

Iar în seara asta Kallias mă va cere în căsătorie și îi va șoca pe toți.

Mă urmărește acum, în timp ce cobor cu grijă, atentă la fiecare pas. Rochia este destul de largă încât să le ofere picioarelor mele suficientă libertate de mișcare, dar din cauza tivului până la podea și a cizmelor cu toc pot să mă împiedic foarte ușor.

Însă nu-mi iau ochii de la el.

Ochii lui înflăcărați, pe care îi ține ațintiți asupra mea, îmi arată cât de mult mă dorește Kallias. Atracția dintre noi nu mai reprezintă o enigmă, o incertitudine. Ci un obstacol în a se menține ferit de pericole. Avem un aranjament bun. După noaptea asta, amândoi vom avea ce ne dorim. El va avea o regină care să-l ajute să gestioneze și să echilibreze consiliul. Va avea alături pe cineva în care are încredere. Singura persoană în care are încredere.

Eu, în schimb, obțin puterea. De a conduce un regat alături de Kallias odată ce va împlini 21 de ani.

Va mai dura doar 17 luni.

Când ajung la baza scărilor, Kallias nu se apropie de mine. Dimpotrivă, își ferește privirea, intrând în vorbă cu unul dintre consilierii aflați în apropiere.

Mă cuprind dezamăgirea și iritarea, dar tot afișez un zâmbet plăcut.

Mă pregătesc să-mi întâmpin invitații, dar, după ce fac câțiva pași într-o anumită direcție, aceștia... se împrăștie.

Ce naiba?

Poate că n-a fost decât în imaginația mea. Mă îndrept spre masa cu gustări și răcoritoare, ca să verific aranjarea preparatelor. Fustele mi se răsucesc în aer, iar un grup de gentilomi își abandonează conversația și se îndepărtează de mine, găsind imediat un alt loc în care să stea.

Ce i-a apucat pe toți?

Când sunt la câțiva pași de masă, mă relaxez de îndată ce o altă persoană se apropie de mine. Îmi dau seama că este tatăl meu.

— Nu-mi amintesc să-ți fi trimis o invitație, îi spun, distrăgându-mi atenția cu un pahar de șampanie de pe masă.

— Probabil că ai uitat, comentează el.

Odată ce ajunge suficient de aproape pentru a nu fi auzit, adaugă:

— Sunt aici ca să te salvez, Alessandra.

Iau o înghițitură din pahar și mă port de parcă nu l-aș auzi. Tata speră să obțină o reacție din partea mea. Nu se va întâmpla.

— M-ai auzit, Alessandra? Te voi salva pe tine și reputația ta.

Continui să nu spun nimic.

— Cum toate zvonurile despre crima ta se răspândesc precum focul, trebuie să te țin în siguranță, adică să te căsătoresc fără întârziere cu un om puternic.

Ochii îmi zboară spre chipul tatei.

— Zvonurile despre crima mea?

— Da, despre uciderea lui Hektor Galanis. Toată lumea vorbește despre asta.

Acum înțeleg de ce toți mă ocolesc dintr-odată. Mă consideră o ucigașă.

Al naibii Faustus. Trebuie să fi aflat că regele m-a exonerat de toate acuzațiile, dar asta nu l-a împiedicat să-și dea drumul la gură.

— Nu te îngrijora, draga mea, spune tata. O căsătorie pripită îți va oferi o oarecare protecție. Am vorbit cu vicontele de Thoricus...

— Cu tatăl lui Rhouben?

— Să înțeleg că îl cunoști pe fiul lui? Minunat. A rupt de curând logodna cu fiica unui baron. Voi doi veți face o partidă bună.

Aproape că scuip șampania din gură.

— Deci acum trebuie să mă căsătoresc cu cineva sub rangul meu?

— Are bani, Alessandra. Și cu dragul meu prieten Eliades după gratii, nu ne mai putem baza pe el.

Când un servitor trece pe lângă noi, pun paharul gol de șampanie pe tava pe care o cară. Apoi mă întorc complet spre tatăl meu.

— Deci nimic mai prejos decât un duce nu va fi îndeajuns pentru Chrysantha, dar eu mă voi căsători cu un viitor viconte. Am înțeles bine?

— După cum vorbesc oamenii despre tine, nu prea îți permiți să fii pretențioasă.

Îl fac pe tata să tresară, când încep să râd.

— Niciodată nu mă asculți. Niciodată nu ai făcut-o, dar vreau să clarificăm lucrurile. Nu am nevoie să mă salvezi. Nu am nevoie de o căsătorie pripită. Îl am pe rege, iar el m-a grațiat. Ai fi știut asta dacă ți-ar fi trecut vreodată prin cap să mă întrebi despre situație în loc să ajungi la propriile concluzii și soluții. În seara asta mă va cere în căsătorie, închei eu.

— Nu mi-a cerut permisiunea...

— Nici nu trebuie. El este regele și, după cum am spus, nu primești niciun ban din prețul de mireasă pentru mine.

Încearcă să mai adauge ceva, dar nu îl las.

— Nu. Asta este petrecerea mea. Noaptea mea. Nu ai voie să o strici.

Mă uit spre două gărzi staționate în apropiere de perete. După ce le captez atenția, le fac semn cu mâna să se apropie.

Aproape că mă aștept să nu mă asculte. Dar o fac. Doi bărbați tineri înaintează cu pași mari, cu puștile aruncate peste umeri.

— Da, domnișoară? întreabă unul dintre ei.

— Escortați-l pe conte afară de la bal. Nu este bine-venit. Dacă nu pleacă de bunăvoie, aveți permisiunea mea de a folosi forța.

Tata scapă un singur hohot de râs.

— Cine te crezi? Regina?

Dar cele două gărzi deja pășesc între mine și tatăl meu.

— Pe aici, lordul meu.

Tata mă privește cu nedumerire. Și apoi, pentru o fracțiune de secundă, simt că în sfârșit mă vede. Îmi vede ambiția. Viclenia. Realizările. Gărzile care îmi ascultă poruncile sunt o dovadă suficientă a lucrurilor pe care am încercat să i le explic de câteva săptămâni.

Am obținut exact ceea ce mi-am propus.

Și atunci tata pare să-și dea seama că, dacă asta este adevărat, atunci și tot ce am spus despre faptul că nu primește un preț de mireasă pentru mine trebuie să fie de asemenea adevărat. Panica îi cuprinde chipul în timp ce gărzile îl apucă ferm de brațe și îl escortează afară din încăpere.

Toată lumea din sala de bal s-a oprit să urmărească spectacolul, deși nici muzica, nici vorbăria nu au încetat.

Dar acum niciun suflet nu pare să aibă vreo problemă să se apropie de mine. Nu când pot porunci să fie dați afară de la petrecere. Nu când gărzile regelui îmi ascultă poruncile. De

fapt, sunt salutată de nu mai puțin de zece nobili cât se servesc cu băuturi și degustă *hors d'oeuvres**.

— Uimitoare petrecere! Acelea sunt bomboane de ciocolată în formă de boboci de trandafir?

Rhouben înșfacă o bomboană de pe masă și o aruncă în gură. După ce o înghite, adaugă:

— Îmi vine să te sărut.

— Te rog să nu o faci în public.

— Vorbesc serios, Alessandra. Mulțumesc. Știu că am spus-o deja, dar o voi spune iar. M-ai scăpat de Melita. A părăsit palatul, a fost atât de răvășită de despărțire, de respingerea lui Eliades și apoi de arestarea lui. Sunt din nou un om liber!

Și nici măcar nu știe că tocmai l-am scăpat și de o căsătorie cu mine.

— Cum te bucuri de burlăcie? întreb.

— Voi sărbători dansând cu fiecare femeie superbă prezentă în seara asta. Asta te include și pe tine. Îmi păstrezi un dans?

— Desigur.

Îmi sărută mâna și îl privesc repezindu-se către un colț al sălii, unde Petros și Leandros râd împreună.

Mă bucur să-l văd pe Leandros. Mă temeam că nu va veni.

De parcă mi-ar fi simțit privirea, se uită și el la mine. Când vede că mă uit insistent, îmi oferă un zâmbet reținut. Răspunsul meu este un zâmbet mare, grandios.

Leandros este îmbrăcat complet în negru, la fel cum a fost și Kallias când l-am văzut prima dată. Doar că Leandros poartă un trandafir negru pictat pe reverele sale. Aproape că nu observ floarea la cât de bine ascunsă este de vestă. Vederea florii mă face să-l îndrăgesc și mai mult pe Leandros. Kallias nu a mai vorbit cu el de un an și totuși fostul lui cel mai bun

* Aperitive (n.t.).

prieten apare la o petrecere în cinstea mamei regelui și poartă floarea ei preferată. Restul veșmintelor sale închise la culoare îi fac pielea aurie să pară mai luminoasă și chiar îi evidențiază tonurile mai întunecate ale părului său maro-deschis.

Nu contează ce poartă – Leandros este atât de chipeș și de grijuliu. Sigur va face o fată foarte fericită.

Întorc cu greu privirea și cercetez restul sălii. Mă bucur să constat că aproape toată lumea sosește în ținuta adecvată. Văd un grup de doamne îmbrăcate asemenea unor lalele, cu gulere foarte înalte, ușor curbate la capete, care le încadrează și lateralele feței, imitând petalele unei lalele. Panglicile pe care le poartă pe cap par niște stamine.

O doamnă este suficient de îndrăzneață pentru a se costuma în ceea ce cred că ar trebui să fie o narcisă. Are o pălărie aurită, modelată ca trompeta florii, care o face să arate destul de... diferit.

Bărbații sunt așa cum mă așteptam, adică plictisitori, cu nimic mai mult decât niște flori în buzunarele de la piept, care să se asorteze cu doamnele.

Le văd pe Hestia și pe Rhoda și mă grăbesc spre ele. Rhoda poartă ceva emblematic pentru numele ei*. Tivul de la baza rochiei este adunat în ciorchini delicați, ca niște trandafiri-de-munte roz-violet. O ținută simplă, totuși foarte elegantă.

Hestia este o minune înveșmântată în roz-prăfuit. Și ea a optat tot pentru trandafiri, dar, în loc să modeleze toată rochia precum unul, și-a pus croitoreasa să coasă mărgele rafinate pe toată suprafața fustei, creând un model cu liane spinoase și trandafiri înfloriți.

— Amândouă arătați splendid, spun.

---

* Numele Rhodei vine de la rododendron, o plantă cunoscută sub diferite denumiri: azalee, bujor-de-munte, trandafir-de-munte (n.t.).

— Mulțumim, zice Hestia. Mi-ai observat șalul?

Cercetez o vreme mătasea roz din jurul umerilor ei.

— Oh, l-ai cusut singură, nu-i așa?

Este o sarcină simplă să coși capetele pentru a netezi uniform marginile, dar îmi amintesc cât de neîndemânatică era Hestia când a început să învețe să coasă, incapabilă să țină cusăturile drepte. Și, chiar dacă șalul nu este perfect – a rămas la vedere un fir care atârnă la unul dintre capete –, majoritatea cusăturilor arată fantastic.

— Este uimitor, îi spun.

— Am avut o profesoară bună, îmi răspunde ea.

— Decorul arată chiar mai bine decât l-ai descris, mă felicită Rhoda. Și îi faci pe toți de rușine cu rochia ta. Cum reușești să arăți ca o floare fără să pari ridicolă?

— Am lucrat mult timp la rochie, recunosc.

Când nu eram cu Kallias, coseam.

— Ceva lipsește, observ în timp ce o cercetez pe Rhoda. Ah, ți-am spus să-l aduci pe Galen! Unde este?

Rhoda își aruncă o șuviță neagră peste umăr și îndreaptă discret capul spre un loc de lângă perete.

Am nevoie de trei încercări înainte să-l văd. Căutam un servitor, îmbrăcat în bumbac simplu și culori mohorâte. Nu eram pregătită să văd un bărbat elegant, în brocart lila. Și-a aranjat până și părul, îmblânzind cumva vârfurile, acum date pe spate, să nu-i mai acopere chipul. În ciuda veșmântului îmbunătățit, pare teribil de stânjenit: își mișcă nervos mâinile și privește fix gărzile din apropiere, de parcă s-ar aștepta să fie dat afară.

— Zeilor, ce face acolo? întreb.

Rhoda oftează.

— Așteaptă să, ei bine, să mă servească*.

* Joc intraductibil de cuvinte. În original este *He's waiting to, well, wait on me*, cuvântul *wait* având dublu înțeles: *a aștepta* și *a servi* (n.t.).

— Dar nu i-ai spus că va fi însoțitorul tău?

— Ba da, dar cred că m-a înțeles greșit. A acceptat hainele croite special pentru el doar fiindcă a aflat că nu mă poate *servi* în seara asta dacă nu este îmbrăcat pentru ocazie.

— Oh, Rhoda, trebuie să clarifici situația.

— Asta i-am spus și eu, intervine Hestia.

— Am încercat, continuă Rhoda. I-am spus să meargă cu mine și să-mi fie alături, dar el a insistat că poate vedea dacă am nevoie de ceva și de pe margine.

Clatin din cap.

— Nu mai fi atât de timidă cu el. Uneori, bărbații au nevoie de puțin ajutor. Fă un gest pe care el nu-l poate confunda cu o sarcină menită unui servitor.

— Cum ar fi?

— Invită-l la dans.

Rhoda coboară privirea, frământându-și degetele.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Hestia.

— Dacă mă refuză? întreabă Rhoda. Dacă încearcă să-mi spună că nu este interesat și-mi înțelege greșit intențiile... dinadins? Dacă îl hărțuiesc? Sau, chiar mai rău, dacă se simte *obligat* să-mi îndeplinească dorințele când în sfârșit mă fac clar înțeleasă, doar pentru că sunt stăpâna lui?

— Oh, Rhoda, zice Hestia, toată această nesiguranță, toată această teamă... Sunt emoții firești când ești îndrăgostit. Dar, odată ce trec, totul este minunat! Bineînțeles că Galen ține la tine. Ți-a fost alături *ani buni*. Niciun servitor nu este obligat să devină prietenul și confidentul tău, totuși Galen a fost întotdeauna ambele pentru tine. Te iubește. Este evident pentru toată lumea. Acum, du-te și ia-ți alesul.

Rhoda își adună curajul, apoi o ia în direcția lui Galen.

Mă întorc spre Hestia.

— Un sfat foarte înțelept.

— L-am pus în aplicare acum puțin timp.

Rămân tăcută pentru o clipă.

— Cum... cum treci de acea teamă? Și merită să înduri ce ar putea urma mai târziu? O inimă frântă?

Hestia se gândește la întrebările mele înainte să răspundă.

— Cred că, atunci când ții îndeajuns la cineva, ajungi într-un punct în care este mult mai dureros să nu-l ai deloc decât să-l ai și să riști să-l pierzi. Înțelegi că merită riscul. Pentru că fericirea, oricât ar fi de efemeră, merită întotdeauna.

Amândouă urmărim cum Rhoda ajunge la Galen. Îi spune ceva, iar el dă din cap. Îi mai spune ceva, iar el se uită la ea, dând din cap de nerăbdare. Apoi ea dă capul pe spate, îl apucă de braț și îl târăște pe ringul de dans.

La început, scena e ciudat de privit. Conduce Rhoda, pentru că Galen nu a fost învățat dansurile. Nu ca om de rând. Dar, după o clipă, brațele lui o țin mai ferm, picioarele lui intuiesc pașii și nu are ochi decât pentru femeia răpitoare din fața sa. Arată ca un bărbat care are întreaga lume la picioare.

— Ia spune, oare asta nu merită? întreabă Hestia.

— Unde este lordul tău Paulos în această seară? schimb eu subiectul.

— O, a spus că va întârzia puțin. A trebuit să se ocupe de niște afaceri.

— Bărbații trebuie să se ocupe întotdeauna de afaceri.

— Nu și regele. Doar stă pe podium, nu? De ce nu te-ai dus la el?

— El nu a venit la mine.

— Știe că tu ești gazda acestei petreceri. Poate că se teme să-ți stea în cale.

— Petrecerea este deja pusă la punct. Pur și simplu mă bucur de bal. Ar trebui să se bucure și el cu mine. Dar acum nici nu se mai uită la mine.

Hestia strânge din buze.

— Uneori mi-aș dori să știm exact ce gânduri ridicole le trec prin minte.

— Într-adevăr.

Capitolul 26

Hestia mă părăsește de îndată ce lordul Paulos ajunge la bal, puțin mai târziu. Se oferă să stea cu mine la o șuetă, dar o îndepărtez prietenește.

Doar pentru că alesul meu mă ignoră, nu înseamnă că ea ar trebui să-l ignore pe al ei.

— Arăți minunat în seara asta, Lady Stathos, se aude o voce în spatele meu.

Lady Zervas nu s-a deranjat să țină cont de temă. Presupun că ar fi fost și mai ciudat s-o facă. Mă îndoiesc că mai există cineva în lume care să poarte mai multă ranchiună față de regretata regină decât cealaltă femeie care a concurat pentru inima regelui. Femeia care a pierdut.

— Nu sunteți costumată, îi răspund eu, uitându-mă la rochia ei simplă de nuanța smaraldului, complet lipsită de accesorii.

— Am purtat verde, nu-i așa? Ce strigă „grădină" mai mult decât asta?

Nu am nimic de spus la asta.

— Am fost uimită să îți primesc invitația, continuă ea. Nu credeam că ți-a plăcut în mod special ultima noastră conversație.

— Nu mi-a plăcut, dar cine ar avea mai multă nevoie de un bal dacă nu niște femei bătrâne irascibile?

Râde la gluma mea nesărată, o reacție la care nu mă așteptasem.

— Îmi place de tine, zice ea. Cred că vei fi o regină desăvârșită. Când am vorbit ultima oară, m-am gândit doar să-ți spun cum să te protejezi.

— E prea târziu pentru asta, murmur eu, mai mult pentru mine.

Lady Zervas încuviințează din cap, ca și cum ar înțelege complet ce vreau să spun, apoi pleacă mai departe.

BALUL ESTE ÎN TOI, iar prietenii mei sunt în culmea fericirii. Hestia și lordul Paulos dansează împreună. Rhoda și Galen stau într-un colț, vorbesc și se ating ușor, reținut. Câteva priviri dezaprobatoare sunt ațintite asupra lor, dar Rhoda nici măcar nu este conștientă de ele. În niciun caz nu-mi voi ține gura ferecată dacă cineva încearcă să tulbure fericirea prietenei mele.

Un nou lord s-a strecurat în brațele lui Petros și, cu siguranță, cei doi sunt cei mai eleganți dansatori din sală. Între timp, Rhouben a pus ochii pe o doamnă și o urmărește peste marginea paharului de vin. Chiar și Leandros și-a găsit o parteneră de dans, o fată frumușică, îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei.

Gărzile sunt santinele tăcute, staționate la marginile încăperii. Toți invitații au fost verificați de arme la intrare.

Cât despre Kallias...

El stă în continuare pe tron, mă urmărește. Nu participă, dar este prezent. Așa cum trebuie să-și trăiască mereu viața.

Oftez și îmi feresc privirea. Presupun că așa va arăta viața mea, zi și noapte. Aș putea la fel de bine să mă obișnuiesc. Dar asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de propriul bal.

Rhouben încă nu și-a făcut curaj să o invite pe acea domnișoară la dans, prin urmare, la următoarea pauză dintre melodii, încep să mă îndrept cu pași mari spre el.

O mână blândă coboară pe umărul meu, astfel că mă întorc.

— Dansează cu mine.

Înainte să pot răspunde, Kallias mă trage în brațele lui, ținându-mă acolo ca lumea întreagă să ne vadă. Melodia prinde glas, iar el ne poartă pe amândoi în ritmul intens, dar distins al viorilor. Își lasă umbrele să i se învolbure în jurul chipului, ca să le arate tuturor privitorilor că încă deține controlul deplin asupra puterilor sale. Dar brațele îi sunt tangibile pentru dansul nostru, ca să mă poată învârti, ridica, ține strâns lipită de el. Mâinile lui înmănușate îmi aleargă pe spate și pe brațe în timp ce mă conduce în pașii dansului.

Nu sunt pregătită pentru senzația bruscă de căldură, ca și când aș fi luat foc. Oriunde mă ating mănușile lui, ard. Abia îmi simt picioarele – chiar mă împiedic o dată –, atât sunt de conștientă de locul în care trupul lui îl atinge pe al meu.

Naiba să-l ia!

— Ce faci? reușesc în cele din urmă să rostesc. Nu mă poți ignora toată seara, doar ca să dansezi acum cu mine!

Se înclină spre mine.

— Ești atât de frumoasă încât mă doare.

— Ce fel de răspuns este acesta?

— Am păstrat distanța ca să nu fac ceva prostesc. Ceva ca asta.

În timp ce executăm pașii următori, mă trage atât de aproape încât devine indecent.

Nici nu mai aud muzica. Tot ce aud sunt bătăile frenetice ale inimii lui Kallias, răsuflarea lui caldă în părul meu.

Când îndrăznesc să mă uit în ochii lui, îmi dau seama că este lucrul greșit de făcut.

Ard. Trupul îmi ia foc. Privirea lui pare flămândă, înflăcărată, *doritoare*. Privirea unui bărbat care nu a mai atins o altă ființă umană de un an.

Kallias a spus-o singur. Niciun bărbat nu ar renunța la puterea umbrelor decât pentru cea mai profundă și mai mistuitoare iubire.

Nu că aș *vrea* să mă iubească.

M-a cunoscut acum două luni.

Și odată mi-am dorit să-l ucid.

Dar acum totul este diferit și vreau mult mai mult. În același timp, sunt îngrozită să am mai mult și atât de bucuroasă că nu mă poate atinge, că nu mă va răni niciodată, pentru că nu i se va permite niciodată să ajungă atât de aproape.

Muzica se oprește, dar Kallias continuă să-mi țină mâna în mâna lui.

— Vino cu mine, spune el.

Mă conduce sus, până la podiumul pe care este tronul.

Nu.

Acum sunt două tronuri. Când a fost adus cel de-al doilea?

Oh, zeilor!

Se întâmplă acum.

La un semnal făcut de Kallias, melodia este întreruptă după doar câteva note. Invitații mei amuțesc, iar toți ochii sunt ațintiți asupra regelui.

Kallias mă așază pe al doilea tron, apoi se lasă în genunchi în fața mea și flutură un inel între două degete.

Strălucește în lumină. Nu observ niciun detaliu, pentru că nu-mi pot lua ochii de la el. Prin toată sala de bal răsună suspine delicate și exclamații.

— Alessandra, rostește regele cu o voce pe care numai eu o pot auzi. M-ai făcut din nou fericit. Mi-ai oferit speranță și mi-ai devenit un confident neprețuit și cea mai bună prietenă. O... o femeie pe care aș putea să o iubesc.

Să o iubească.

Pe care *ar putea* s-o iubească. Dacă și-ar da voie. Ceea ce nu va face.

Apoi ridică vocea ca toată sala să-l audă.

— Lady Alessandra Stathos, vrei să fii regina mea? Egalul meu întru totul? Un protector și conducător al Naxosului și al regatelor cucerite? Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da.

Un strigăt asurzitor de bucurie răzbate din mulțime și mă scald în sunet. În atenție. În cererea în căsătorie a celui mai puternic om din lume. În atingerea celui mai mare țel al vieții mele.

El este al meu.

Dar apoi mă fulgeră o scânteie de teamă când îmi amintesc că cineva vrea să-l ucidă pe regele meu. Și, chiar dacă îl vom prinde pe *acest* asasin, Kallias va continua întreaga viață să fie o țintă. L-aș putea pierde în orice moment.

Kallias nu știe ce gânduri îmi răvășesc mintea în timp ce îmi strecoară inelul pe deget, o bandă de argint cu un diamant negru, tăiat în formă de trandafir.

— Un toast! spune lordul Vasco de undeva din apropiere.

Urăsc că trebuie să facă parte din acest moment.

Pocale de vin sunt oferite tuturor invitaților în doar câteva minute. Dar acele minute par să se întindă la nesfârșit, iar groaza își înfige ghearele în pieptul meu. Sunt atât de multe persoane în sală. Un asasin ar putea să se strecoare cu ușurință.

El este în siguranță, îmi reamintesc. Am interzis accesul cu arme în sală. Toți invitații au fost percheziționați temeinic, spre propria lor iritare. Nimeni nu poate trece de gărzile care înconjoară podiumul.

Membrii consiliului stau mai jos decât noi. Prin sală mișună servitoare care umplu pocalele până la refuz.

Kallias îi mulțumește femeii care îi toarnă în al său un lichid roșu-închis.

— În cinstea regelui și a viitoarei regine, glăsuiește lordul Ikaros Vasco, iar mulțimea repetă din toată inima cuvintele.

Atunci o văd. Ascunsă printre invitați, cărând o grămadă de vase murdare de la masa cu gustări și băuturi răcoritoare.

Este fetița de la clubul gentilomilor.

Din locul în care a fost atins Kallias. Și acum văd îngrozită că umbrele care îi înconjuraseră capul au dispărut complet.

Fie nu a observat, fie nu le folosește.

— Kallias, nu! țip eu.

Îndepărtez cu o lovitură cupa pe care a ridicat-o la gură.

Dar este prea târziu. A băut deja.

Kallias se prăbușește imediat la podea și începe să fie scuturat de convulsii. Gura i se umple de spumă și închide ochii.

Urletele explodează, iar consilierii încearcă să se repeadă pe podium.

— Nu! strig. Nimeni nu se apropie!

Gărzile strâng rândurile, împiedicând pe oricine să ni se alăture pe podium. Încerc să gândesc. Trebuie să-i împiedic pe oameni să-l atingă. Încă nu știm cine este criminalul și...

De fapt, știm.

Vasco a fost cel care a propus toastul și care a ordonat ca pocalele tuturor să fie umplute.

Știam că unul dintre consilierii lui Kallias trebuie să fie implicat.

Sunt indecisă. Trebuie să o scot pe fetiță de aici, dar nici nu vreau să plec de lângă rege.

Și atunci, fix în acel moment, Leandros, Petros și Rhouben încearcă să treacă de gărzi.

— Lasă-i să treacă! le poruncesc soldaților.

Gărzile se dau în lături, formând un culoar cât să le permită celor trei să urce pe podium.

— Ce facem? întreabă Leandros. Avem nevoie de un medic.

— Nu lăsați pe nimeni să-l atingă! strig eu. Pe nimeni. Rămâneți aici cu el!

Sar de pe scenă și îmi scot cizmele cu toc, apoi o iau la goană după acea fetiță. Când ajung la ea, o ridic în brațe și țâșnesc spre ieșire.

Fetița scapă vasele murdare și se agață cu îndârjire de mine, temându-se că îi voi da drumul. Protestează slab, dar o ignor.

Fug, fug, fug.

Cât înseamnă suficient de departe? Ce a spus Kallias? Patruzeci și cinci de metri?

Ne strecurăm prin bucătării, ocolim personalul de aici și sărim prin ușile din spate. Trec cu picioarele peste pietricelele ascuțite și alte gunoaie de pe străzi care îmi taie pielea, dar nu las asta să mă oprească.

Trebuie să o îndepărtez de Kallias. Nu îmi număr pașii. Sunt prea îngrozită. Nu am nicio idee încotro mă îndrept, dar nu mă opresc până nu sunt epuizată – recunosc că asta se întâmplă destul de repede.

Nu se întâmplă des să fiu nevoită să depun un astfel de efort.

Ne prăbușim la pământ și abia atunci îmi dau seama că fetița plânge, cu mâinile ei mici strânse în jurul gâtului meu.

— Nu am vrut să fiu acolo, spune ea. Ei mi-au spus să vin. Nu știam de ce, dar știam că ceva nu era în ordine. Mai întâi m-au pus să-l ating și apoi.... și apoi...

Izbucnește în și mai multe lacrimi, suspinele ei zguduitoare împiedicându-mă să aud orice altceva mai spune.

Nu vreau să o ascult plângând. Vreau să merg să văd dacă Kallias se simte bine. Dar nu o pot lăsa să scape. Trebuie să știe sau să poată identifica persoana care a pus totul la cale.

— Cine sunt *ei*? întreb. Cine ți-a spus să fii aici în seara asta? Cine te-a pus să-l atingi?

Nu poate scoate niciun cuvânt. Atât este de zdruncinată de felul în care am luat-o de la petrecere și de vederea muribundului, mai ales că acum trebuie să știe că este parțial vinovată.

Vreau să o scutur, să o fac să asculte. Dar știu că asta nu va ajuta. Și știu că nu este cu adevărat vina ei. A fost folosită de oameni mai în vârstă și mult mai puternici decât ea. Vreau doar să spună că Vasco a pus totul la cale și să termin odată cu toată treaba asta.

— Alessandra?

Este Leandros.

— Aici.

Chiar îmi bat capul să mă uit în jur și să descopăr unde este „aici".

Suntem într-un loc ciudat, aflat între niște grajduri și o mic șuvoi care vine de pe munte.

Când apare Leandros în peisaj, îl întreb:

— Cum se simte?

— Este în regulă, dar întreabă de tine.

Cobor privirea spre copilă.

— Nu o pot părăsi.

— Voi rămâne eu cu ea. Va fi aici când te vei întoarce.

I-o dau lui Leandros, iar fetița se lasă ținută în brațe de un alt străin, deși oarecum cu reticență.

— E în regulă, îi spun. E un om bun.

La acele cuvinte, fața îi cade pe piept și începe iar să plângă cu sughițuri.

Apoi plec din nou. De data aceasta, chiar simt la fiecare pas durerea înțepătoare care îmi străbate picioarele la fiecare pas. Împrejurimile mi se par înecate în ceață în timp ce mă grăbesc înapoi în palat. Intru prin bucătării și mă duc în sala de bal; o dungă maro încântătoare îmi acoperă partea de jos a rochiei odinioară galbene.

Kallias stă în picioare, cu spatele la un perete și nicio umbră la vedere, dar sper că asta este un lucru bun, nu unul rău. Consilierii săi încearcă să le dea ordine gărzilor, escortând afară invitații de la petrecere.

— Ești bine? întreb.

De îndată ce mă vede, Kallias mă apucă și mă trage spre el.

— Sunt bine. Uită-te la tine! Ești rănită? Unde ai plecat?

Cât mai succint posibil, îi povestesc despre fetiță și despre cum am scos-o repede din sală. Îi spun că Leandros este acum cu ea.

— Noroc cu Leandros și cu șleahta asta.

Arată spre Petros și Rhouben, care stau de-o parte și de alta a lui.

— Consilierii mei tot încearcă să se apropie de mine. Vasco a fost deja aruncat într-o celulă, unde va putrezi până când voi fi pregătit să vorbesc cu el. Cel mai bun prieten al tatălui meu...

Uitasem ce înseamnă asta pentru el. Nu este vorba doar despre prinderea persoanei care încearcă să-l omoare. Este vorba și despre obținerea dreptății pentru părinții săi morți.

— Nu a fost unul singur, spun. Nu am putut afla prea multe de la fată, dar a spus clar că există mai multe persoane implicate în acest complot. Mă voi întoarce și o voi lua la întrebări de îndată ce termin aici.

— Poate să o facă altcineva, zice Kallias, iar brațele i se strâng în jurul meu.

— Nu poți fi tu. Trebuie să stai departe de ea. Trebuie să ne dăm seama ce să facem cu ea. Dar mai târziu. Deocamdată trebuie să aflăm ce știe și sunt prea puține persoane în care să ai încredere. Unde sunt umbrele tale? mă ia gura pe dinainte la final.

— Odată ce m-am vindecat de otravă, am vrut să lovesc lucruri. În special fața lui Vasco.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap.

— Ar trebui să mergi sus. Să te odihnești după acest calvar. Mă voi alătura imediat ce voi avea mai multe informații.

Kallias oftează. Apoi se uită la bărbații care îl flanchează.

— Mergeți cu ea. Ajutați-o cu orice are nevoie.

Cumva, pieptul mi se încălzește când nu-l aud spunându-le să mă protejeze. Știe că mă pot proteja singură. Nici nu trebuie să menționeze asta.

Mă așez pe podium și mă șterg repede pe picioare înainte să-mi pun din nou cizmele. Acum, că graba nu este necesară, îmi pot permite să le port. Apoi ne întoarcem toți trei în locul în care i-am lăsat pe Leandros și pe fată, care pare să se fi liniștit în cele din urmă.

Îngenunchez ca să ajung la înălțimea ei.

— Cum te cheamă?

— Drea, spune ea după ce își trage nasul. Vă rog, abia azi am aflat că el este regele. Nu l-am mai văzut până acum.

— Este în regulă, Drea, o liniștește Leandros, mângâind-o pe păr, spune-le și lor ceea ce tocmai mi-ai spus mie.

— Au fost doi, continuă ea. Acel bărbat, cel care a anunțat toastul pentru rege și regină. Și doamna.

— Ce doamnă? întreb.

Este implicată și o femeie?

— Cea care poartă mereu negru. Dar în seara asta este în verde.

Capitolul 27

Simt cum sprâncenele mi se ridică până la linia părului.

— Lady Zervas.

Bineînțeles. Otrava este arma unei femei. Îl ura pe tatăl lui Kallias pentru că nu a ales-o pe ea. Bineînțeles că i-ar fi ucis și pe el, și pe soția lui. Și pe Kallias. A încercat să mă avertizeze să stau departe de el, știind că regele nu va mai trăi mult timp. Ura ei trebuie să fie cu adevărat adâncă dacă este dispusă să ucidă rodul unei uniuni din dragoste, care ar fi trebuit să o vizeze pe ea.

Leandros coboară capul.

— Unchiul meu. Îmi pare atât de rău, Alessandra. Habar n-aveam.

— Știu, spun eu. E în regulă. L-am arestat deja, dar trebuie să înștiințez gărzile și de trădarea lui lady Zervas.

— Nu-i nevoie. O voi face eu. Tu... Vrei te rog să ai grijă de el și să-i spui că îmi pare rău?

Îi pun o mână pe umăr.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

— Cu siguranță ar fi trebuit să observ ceva. Aș fi putut să...

— Încetează! Nu există altceva de făcut decât să uiți. Astăzi l-ai ajutat pe Kallias. Și voi doi, la fel, adaug, întorcându-mă spre locul în care stau de pază Petros și Rhouben. Mă voi asigura că regele își va aduce aminte de asta. A sosit timpul să nu-și mai îndepărteze prietenii. Mai ales că ucigașii părinților au fost în sfârșit prinși.

O INSTALEZ PE FATĂ într-o cameră din aripa palatului opusă celei în care stăm eu și Kallias, lăsând-o în grija cuiva de la bucătărie, pentru a o ține în siguranță. Evident că mai târziu va trebui să fac aranjamente permanente, dar deocamdată sunt complet epuizată.

Lady Zervas și lordul Vasco se află în celule separate din temniță. Am reușit în cele din urmă să-i alung pe nobili, împreună cu întrebările și felicitările lor.

Cine a fost vinovat?

A fost și băutura mea otrăvită? Cred că mai bine consult un medic.

Arătați-ne inelul, lady Stathos!

Voi doi sunteți o un cuplu potrivit. Desigur, Clarissa mea ar fi fost și ea o alegere bună pentru rege.

Închid ușa apartamentului meu și mă sprijin o clipă de cadru, masându-mi tâmplele.

Gestionarea oamenilor poate fi obositoare, dar tot nu există nimic mai satisfăcător decât să-i privesc pe alții cum fac exact ceea ce spun.

— Arăți precum mă simt eu, spune Kallias din dormitorul meu.

Stă pe pat, cu un picior trecut peste celălalt.

— A trebuit să temperez grijile nobililor.

— Ești deja o regină desăvârșită.

Îmi dau jos cizmele, tresărind când tălpile mele sfâșiate ating podeaua. Merg pe călcâie, croindu-mi drum spre un scaun capitonat și mă prăbușesc.

— Ești rănită.

— Nimic ce nu poate fi remediat cu o îmbăiere lungă în apă fierbinte.

— Îți voi pregăti cada.

Kallias se mișcă metodic spre baia mea. Îl aud jucându-se cu robinetele și săpunurile înainte să răzbată sunetul apei fierbinți care curge.

Se îndreaptă cu pași mărunți spre mine, în picioarele goale, apoi mă ia în brațe și mă duce până la cadă.

— A fost Zervas, îi spun eu, după ce îmi dau seama că nu va întreba. Lucra împreună cu Vasco. Fata de la club a confirmat trădarea lui și a numit-o și pe ea. Amândoi sunt închiși în temniță.

Când ajungem în baie, Kallias are grijă să mă așeze astfel încât să stau în fund pe marginea căzii, cu spatele sprijinit de el și cu picioarele în apă. Tresar odată ce tăieturile resimt contactul usturător. Tivul rochiei mele de-acum murdare absoarbe apa, dar nu-mi pasă. Oricum este distrusă.

Este atât de plăcut să-mi mișc degetele de la picioare în apa caldă, în timp ce mâinile lui Kallias încep să-mi maseze umerii.

Sunt puțin îngrijorată de tăcerea lui la lucrurile pe care tocmai i le-am spus, dar îi ofer timpul necesar pentru a procesa totul. Nu spun nimic. Lasă-l să se concentreze asupra mea, dacă de asta are nevoie acum.

— Sunt ușurat că s-a sfârșit, spune el în cele din urmă. Chiar sunt. Dar am terminat și cu asta.

Înghit în sec și sunt convinsă că trebuie să simtă tensiunea ivită brusc înăuntrul meu.

— Cu ce anume?

Nu știu ce voi face dacă spune că a terminat-o cu mine.

Acum are mâinile în părul meu, iar buclele i se strecoară printre degete.

— Toată noaptea te-am urmărit de la distanță, mai puțin la sfârșit, când nu am mai putut îndura. Iar acum? M-am ascuns de o fetiță, de teamă că cineva ar putea să mă atingă.

Clatină o singură dată din cap.

— Nu contează ce măsuri de precauție iau. Aș putea să mă închid într-o cutie de beton, astfel încât nimic să nu mă poată răni vreodată, dar nu pot trăi așa. A fi rege înseamnă riscuri. Sunt dispus să mi le asum. În cele din urmă, merită.

Acum se uită la mine.

— Tu meriți, Alessandra. Nu voi mai trăi separat de ceilalți. Ucigașii părinților mei vor fi în sfârșit aduși în fața justiției. Și chiar dacă nu ar fi, tot aș face această alegere.

— Ce alegere?

Mâna îi alunecă pe obrazul meu și îmi înclină gura spre a lui.

Îmi trag răsuflarea, surprinsă, iar Kallias se folosește de asta și îmi cuprinde buza inferioară cu buzele lui. O mângâie ușor cu limba apoi o trage ușor în sus.

Uitând că am picioarele rănite, mă ridic și îl împing atât de tare, încât mai că mă răstorn în cada aproape plină.

Închid bine robinetele, apoi mă duc în cealaltă parte a căzii.

Dar este deja prea târziu.

— Ce ai făcut? țip eu.

— Te-am sărutat, răspunde el simplu.

— M-ai *atins*.

Se îndreaptă de spate; se pare că nu îi este frică de această luptă.

— Nu m-ai ascultat? Am terminat cu toate astea! Nu sunt tatăl meu. Nu-mi voi petrece viața singur, ca să pot ajunge la o sută de ani. La trei sute de ani. La un mileniu. Nu-mi mai pasă de o viață lungă. Nu suport să mai stau singur nici măcar o secundă în plus. Nu suport să mai stau departe de tine nici măcar o secundă în plus.

Se schimbă la față când îi trece prin minte un gând.

— Iar dacă nu simți la fel, îmi pare rău dacă am fost necuviincios.

Apa se adună în jurul meu pe podea, prelingându-se din rochie, dar o ignor.

— La fel, repet. Ce? Ce simți?

Kallias își strecoară mâna într-un buzunar al pantalonilor săi eleganți și scoate un pergament îndoit.

— Am așternut pe hârtie.

Îl deschide, se uită la cuvinte și clatină din cap.

— Nu pot citi cu voce tare. Este pentru tine, să citești. Mai târziu. Sincer, am vrut doar să dovedesc că pot scrie una mai bună decât Eliades. Dar o voi lăsa aici și voi pleca.

Se întoarce și pune scrisoarea pe o noptieră, apoi o ia spre camera lui.

— Kallias Maheras, să nu îndrăznești să mă părăsești fix în acest moment!

Se oprește și reușește să se uite la mine.

— Spune-mi, îi zic. Nu trebuie să citesc o scrisoare. Doar spune-mi.

Își strânge mâinile în pumni, de-o parte și de alta a corpului.

— Te doresc.

Aștept să spună mai multe. Când nu o face, intervin:

— Cu siguranță poți mai mult de atât.

Provocarea îl face să îngusteze ochii.

— Nu vreau să te mai văd flirtând cu alți bărbați. M-am săturat de asta. Nu vreau să mai săruți sau să mai atingi pe nimeni în afară de mine.

Fața mea nu trădează nicio emoție în timp ce ridic o mână pentru a-mi masa celălalt braț.

— Cât de egoist din partea ta.

— Taci acum! Nu am terminat de vorbit. Ai vrut să o spun. Așa că voi spune tot. Egoist sau nu. Când te-am văzut prima oară, m-a înfuriat faptul că nu te-ai uitat nici măcar o dată la mine. Nici măcar o dată în timpul balului ăla stupid. Abia când m-am apropiat de tine ai binevoit să te uiți în ochii mei. Și apoi m-ai insultat. Ți-ai bătut joc de mine ori de câte ori ai

avut ocazia. Nu ți-ai plecat capul și nu te-ai dat la o parte ca orice altă ființă umană în viață. M-ai provocat. Atunci am știu prima dată că sunt pierdut.

Face un pas înainte.

— Și apoi am petrecut toate acele clipe împreună, despărțiți de o blestemată de masă. Și mi-ai vorbit despre visurile tale. Despre temerile tale. Și nu mi-am dorit nimic mai mult decât să-ți îndeplinesc visurile și să-ți înlătur temerile.

Încă un pas.

— Ai cerut să petreci mai mult timp cu mine. A fost singurul lucru pe care credeam că nu ți-l pot oferi. Pentru că, dacă aș petrece mai mult timp cu tine, m-aș îndrăgosti și mai tare de tine. De această fată căreia nu-i pasă că sunt rege. Dar apoi ai petrecut acea seară cu Leandros și mi-am dat seama că singurul lucru mai rău decât să nu te am era să nu te am și să te văd cu altcineva. Așa că m-am torturat petrecând și mai mult timp cu tine. Și mă lași să vorbesc despre mama mea. M-ai ajutat să provoc consiliul. Ai pus capăt aproape tuturor problemelor din regat. Nu doar că erai perfectă pentru mine, erai perfectă pentru Naxos. Atunci am știut că trebuia să mă căsătoresc cu tine. Pentru binele regatului. Chiar dacă ar însemna că aș fi nefericit în fiecare zi, să te am aproape și *să nu te am* de fapt.

Kallias continuă, fără să-și tragă răsuflarea.

— Dar cea mai desăvârșită tortură dintre toate a fost noaptea de la clubul gentilomilor, când ți-am putut simți reacțiile la atingerile mele. Nu știam care era motivul – că te atingeam *eu* sau că nu mai fuseseși atinsă de ceva vreme, așa cum îmi spuseseși mai înainte.

Se oprește o clipă.

— Vreau o viață cu tine, Alessandra, una fără umbrele care ne despart. Și nu-mi pasă dacă sunt vulnerabil. Pentru asta sunt gărzile mele. Îmi voi găsi un degustător de otrăvuri. Voi

trăi așa cum o fac și alți regi. Nu am nevoie de acest dar vechi de secole, care este de fapt doar un blestem. Și, chiar dacă tu nu mă vrei la rândul tău, tot voi înlătura legea care le interzice celorlalți să mă atingă. Nu mai vreau asta. M-am săturat să-mi trăiesc viața în umbre.

Kallias a ajuns și el în cadă. Este atât de aproape. Nu mă pot mișca. Sunt atât îngrozită, cât și disperată să-l cred. Să-l las să fie ceea ce vrea să fie. Să mă căsătoresc de-adevăratelea cu el.

Pentru că odată a fost Hektor.

Dar...

Kallias știe că l-am ucis pe Hektor. Îmi știe toate secretele și nu îi pasă. Mă vrea în pofida lor. Chiar din cauza lor.

— Te rog să spui ceva, mă imploră el.

— Ai făcut această alegere înainte de atacul din seara asta?

Încuviințează din cap.

— M-ai dorit... de la început?

O altă încuviințare din cap.

Și îmi dau seama că, dacă îi spun nu, voi fi la fel cum a fost el. Singură, pentru că sunt îngrozită să fiu vulnerabilă. Dar pot trece peste asta, așa cum o face el acum, și pot avea totul.

Puterea.

Regatul.

Alesul.

— Vino aici, spun, pentru că încă mă dor picioarele și, de asemenea, nu știu dacă mă pot mișca, nu când mă privește așa.

Kallias mă privește fix în timp ce își scoate mănușile, lăsându-le să cadă pe podea.

Înghit în sec.

Nici nu-mi dau seama când este în fața mea. Ridică o mână și îmi cuprinde obrazul în căușul palmei. Îmi afund și mai tare capul în palma sa. Cea după care tânjesc de atâta vreme.

Apoi mă ridică, îmi strecoară un braț la spate și pe celălalt sub genunchi. Brațele mele îi înconjoară gâtul și îi apropii fața de a mea.

— Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut, îi spun înainte ca buzele noastre să se atingă.

Și apoi iau foc.

Nu există nicio urmă de blândețe sau de răbdare în acest sărut. Pentru Kallias este unul pe care l-a așteptat un an întreg. Pentru mine, parcă este unul pe care l-am așteptat o viață întreagă.

Se împiedică puțin când încearcă să înconjoare cada fără să întrerupă sărutul, iar eu râd cu buzele lipite de ale lui, dar mă reduce la tăcere cu gura sa.

Nu știu cum reușește să nu mă scape. Ajunge până la patul meu. În tot acest timp fiind atent exclusiv la buzele mele.

Mă trezesc întinsă pe spate, cu el deasupra mea, susținându-și greutatea în brațe, cu gura mișcându-i-se în jos, pe linia gâtului meu.

— Promite-mi..., încep eu, apoi mintea mi se încețoșează, pentru că găsește un loc la baza gâtului și trece cu dinții peste el.

Îmi pun mâinile pe umerii lui și-l împing doar o clipă, cât să-mi pot aduna gândurile.

— Promite-mă că nu mă vei alunga pentru că sunt cea care te face muritor. Promite-mi că nu te vei răzgândi mai târziu și că vei decide că nu sunt de ajuns pentru prețul mortalității.

Respiră neregulat, dar reușește să se concentreze.

— Îți jur, Alessandra. Nu pleci nicăieri. Ești a mea.

Se retrage, proptindu-se pe genunchi, și începe să-și desfacă nasturii de la cămașă.

Îi urmăresc degetele cu ochii, privesc cum este dezvăluit fiecare centimetru din pielea sa frumoasă.

Nu-mi place să mă aflu în dezavantaj, așa că mă ridic și

eu în șezut. Kallias își scoate cămașa și o aruncă la podea și înțeleg.

Îmi lipesc palma de pieptul lui, iar el închide ochii. Nu a fost atins de mult timp. Și ceea ce își dorește acum – ceea ce are nevoie – este să fie atins.

Îi mângâi fiecare centimetru de piept, apoi încep să îl sărut, simțind fiecare mușchi, fiecare pantă, fiecare suprafață netedă și aspră.

Îl întind pe spate, mă urc deasupra lui și îl las să-mi simtă greutatea corpului. Îi mângâi obrajii cu părul, îl sărut pe barba nerasă, apoi trec la gât, mă duc tot mai sus, până la ureche și îi apuc lobul între dinți și limbă.

Și atunci, de parcă n-ar mai putea suporta, mă trage cu dibăcie sub el. Rochia mi se ridică, se strecoară cu una dintre coapse între picioarele mele și împinge în sus...

Și atunci încep să gem, dar el acoperă sunetul cu gura lui.

Nu pot gândi. Nu pot respira. Nu pot...

Kallias domolește sărutul. Prelungește cât se poate de mult fiecare atingere a buzelor noastre, ca și când ar avea tot timpul din lume.

Îmi revin simțurile și doar mă bucur de el, de căldura lui, de felul în care buzele sale viclene se mișcă peste ale mele.

Regele Umbrelor este cel mai răbdător bărbat din lume. Mă sărută ore întregi. Se joacă cu mine, intensificând săruturile pentru o vreme, doar domolindu-le, ca și cum ar vrea să vadă cât de mult se poate apropia de pierderea controlului înainte de a se liniști la loc.

Nu-și scoate niciodată pantalonii. Nu-mi scoate niciodată rochia. Nici măcar nu-și lasă mâinile să cutreiere în locuri interzise.

Și sunt atât de îngrozită că se va răzgândi. Că mă va alunga. Că va decide că nu mă mai vrea – așa cum a făcut Hektor – încât nu încerc să-l grăbesc. Oricât de tare îl doresc, îl las să controleze ritmul și viteza cu care înaintăm.

Doar pentru noaptea asta. Când lucrurile sunt noi și înspăimântătoare.

Poate că de asta are nevoie. Să-și amintească treptat cum este să *simți*.

CÂND MĂ TREZESC, încerc să mă agăț de amintirea unui vis răvășitor. Eram eu și Kallias și...

Dar când deschid ochii îl găsesc în pat lângă mine, ținându-mă de mijloc cu brațul gol, fără cămașă, cu mâna fără mănușă.

Nu un vis.

O realitate frumoasă.

Regele meu al Umbrelor.

Mijește ochii și pur și simplu se uită la mine cu ochii larg deschiși, de parcă ar fi surprins.

Dar apoi își revine.

— Va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu asta.

— Să te trezești lângă cineva?

— Să mă trezesc lângă cineva care nu este Demodocus. Oricât îl iubesc, te prefer pe tine.

Mâna îi șerpuiește până la fața mea și mă trage spre el pentru un sărut tandru.

O oră mai târziu, Kallias se duce să se schimbe în propria cameră, dar nu-și bate capul să închidă ușa care ne separă de obicei, astfel încât să putem vorbi.

— Voi aranja ca lucrurile tale să fie mutate aici, spune el.

— Mutate unde? În camera ta?

— În camera noastră. Vom dărâma peretele ăsta. Vom avea o cameră mare. Nu-mi pasă. Dar dormi cu mine. Nu vor exista prostii de genul patul-tău-și-patul-meu.

Următoarele lui cuvinte se aud înfundat, de parcă le-ar rosti în timp ce își trage o cămașă peste cap.

— Doar dacă nu vrei neapărat să ai propriul dormitor...

Sună de parcă îl doare să rostească așa ceva. Zâmbesc și nu răspund imediat, știind că asta îl va înnebuni.

— Nu am nevoie de propria cameră.

— Perfect. Voi porunci servitorilor să-ți mute imediat lucrurile. Vom aduce aici câțiva constructori pentru a dărâma peretele cât suntem plecați în luna de miere.

— Plecăm de la palat în luna de miere?

Kallias apare în prag; nici măcar nu s-a sinchisit să întrebe dacă sunt îmbrăcată.

— Una *foarte* lungă.

Chiar dacă am reușit să-mi trag rochia peste cap, nu pot dezlega șireturile de la spate.

— Vrei să mă ajuți sau să chem o cameristă?

Kallias nu spune nimic și, în clipa următoare, îi simt degetele trecându-mi părul peste umăr. Îmi desface șireturile corsetului, oprindu-se după fiecare ca să mă sărute pe ceafă. Când termină, mă întind după mănușile mele, dar el mi le smulge dintre degete și le aruncă deoparte.

— Fără mănuși.

Și își întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Ai devenit deodată mult mai exigent.

— Și cred că îți place asta, spune el, trăgându-mă aproape și trecând cu nasul de-a lungul gâtului meu.

Oh, chiar foarte mult.

UN ÎNTREG DETAȘAMENT de gărzi ne însoțește până jos în temnițe.

Cred că va dura ceva timp până vom stabili numărul corespunzător de soldați care ar trebui răspândiți peste tot prin palat, acum că regele va fi constant vulnerabil la atacuri, la fel ca orice om normal.

Când suntem lăsați să trecem printr-o ușă groasă, prevăzută în partea de sus cu o deschidere cu gratii, sunt bucuroasă că nu port aici, jos, una dintre creațiile proprii. Podeaua este îngrozitor de murdară. Bănuiesc că nu a fost curățată niciodată.

Fiecare pas eliberează un ecou puternic, iar torțele aprinse strălucesc în sfeșnicele lor. Se pare că firele electrice nu au fost niciodată montate în temnițe. Și de ce ar fi fost? Infractorii nu au nevoie de lumină.

— Mai întâi Ikaros, spune Kallias, iar un bărbat masiv, cu un inel de chei, ne conduce printr-un labirint de celule, apoi se oprește în fața uneia ocupate.

Lordul Vasco – doar Vasco acum, deoarece presupun că va fi deposedat de titlu – stă cu spatele la gratii, cu fața îndreptată către un colț abandonat. În celălalt colț nu se află decât o găleată și nu vreau să mă gândesc la ce este folosită.

S-ar părea că nu există nici canalizare în temnițe.

— Vreau doar să știu răspunsul la o întrebare, spune Kallias. De ce?

Vasco nu se întoarce, nu face nicio mișcare prin care să indice că ne-a auzit câtuși de puțin apropiindu-ne. Ține hotărât capul spre colț, de parcă ar fi cel mai interesant lucru din lume.

— Părinții mei...

Kallias înghite în sec.

— Te-au iubit. Te-ai bucurat de respectul lor. De ce le-ai făcut așa ceva?

Din nou, niciun răspuns.

— Ai vrut puterea, nu-i așa? Fără dinastia Maheras ai crezut că vei domni în locul nostru. Ei bine, nu ai fi făcut-o. Am veri de gradul trei. Ar ocupa tronul cu mult înaintea ta. Așa că de ce?

Vasco nu se mișcă, așa că regele țipă:

— DE CE?

Sunetul ricoșează de pe pereți și rezist impulsului de a-mi acoperi urechile cu mâinile. Stau alături de Kallias, ținându-l de mână ca să-l susțin. Această problemă este personală pentru el. Îl voi respecta, lăsându-l să se ocupe de asta în orice mod consideră că este potrivit.

Când ecourile se sting complet, Kallias încearcă din nou:

— Ai crezut că aș fi ușor de controlat? Asta era? Ai crezut că voi fi regele tău marionetă? Și, când nu am fost, ai crezut că poți scăpa și de mine?

Nicio mișcare.

Kallias pleacă, luându-mă cu el înapoi de-a lungul coridorului, dar spune peste umăr:

— Ai trei zile să te gândești la asta. După aceea recurgem la metode mai puțin plăcute ca să scoatem informații de la tine. Du-ne acum la Zervas, îi zice gardianului.

— Părinții tăi nu au fost cine ai crezut tu că au fost, spune o voce rece din spatele nostru.

Kallias se oprește brusc, dar nu se întoarce.

— Nu ar fi trebuit să ajungi niciodată rege, continuă Vasco. Tatăl tău a meritat ce i s-a întâmplat.

Degetele lui Kallias le strâng mai tare pe ale mele, așa că îl cuprind de braț cu mâna liberă.

— La celula lui lady Zervas, îi spun gardianului.

Și-l lăsăm pe Vasco în urma noastră.

Suntem conduși pe un alt coridor și, dacă celula lui Vasco a fost tăcută ca un mormânt, cea a lui Zervas este animată de muzică.

Cântă.

Cu ecoul distorsionat al celulelor, nu pot desluși cuvintele, dar probabil că este un cântecel din copilărie.

Presupun că trebuie să-ți ocupi cumva timpul.

Odată ce ne aude pașii, lady Zervas tace, urmărindu-ne pe măsură ce îi apărem în fața ochilor.

Oftează dramatic.

— Ați venit aici să mă eliberați?

— Nu, spune Kallias.

— Ei bine, atunci anunțați-mă când veniți aici ca să mă eliberați.

Și își reia cântarea.

Ce naiba?

— Sunteți închisă pentru *crimă*, îi spun eu. Ar trebui să tratați problema cu mai multă seriozitate.

Vocea i se întrerupe din nou.

— Nu sunt eu cea responsabilă pentru moartea regretatului rege și a răposatei regine. Nu l-am amenințat niciodată pe Kallias. Când adevăratul criminal va lovi din nou, eu voi fi eliberată.

— Ați corespuns perfect unei descrieri.

— O descriere dată de cine? întreabă ea.

Nici Kallas și nici eu nu îndrăznim să rostim „de o fetiță".

— Fie a provenit dintr-o sursă extrem de îndoielnică, fie a provenit de la cineva implicat. Cineva care vrea să crezi că eu sunt cea vinovată, astfel încât să lași garda jos. Ca să fiu sinceră, persoana din spatele atacului are tot respectul meu. Sunt țapul ispășitor perfect. Am mijloacele și motivul. Dar, deși am vrut ca dragul tău tată să sufere așa cum a făcut-o, nu eu sunt cea care l-a ucis. Și nu există niciun motiv pentru care aș vrea să te ucid *pe tine*. Dacă aș fi în locul tău, aș fi foarte atent. Și, sincer, poate ar trebui să fii mai atent la *ea*.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că se referă la mine.

— Până la urmă, dragostea este un excelent stimulent pentru a ucide.

Și apoi își reia cântarea.

Capitolul 28

Eu și Kallias ne alăturăm celorlalți nobili pentru prânz, în marea sală. Trebuie să fim un front puternic și unit în ochii tuturor curtenilor. Kallias nu este deloc intimidat de atacul asupra vieții sale. Este mai puternic ca niciodată. Și toată lumea se află aici ca să asiste la măreția sa.

Cu excepția lui Vasco, Zervas și Orrin, desigur.

Mă aplec în scaunul meu.

— Rhoda, unde este Galen? De ce nu ni se alătură?

Rhoda întoarce capul și-l fixează cu privirea pe bărbatul sprijinit de perete împreună cu ceilalți servitori. Apoi se răsucește la loc în scaun, cu o expresie deznădăjduită întipărită pe față.

— Nu a vrut. A spus că ar pune prea multă presiune și ar atrage prea multă atenție asupra mea. Îți vine să crezi? Își face griji pentru mine!

Kallias își ridică ochii din farfurie.

— Ești interesată de valetul tău? Ți-ai dori o relație cu el?

Rhoda îl fixează mândră pe rege cu privirea.

— Da, afirmă ea hotărâtă, ducând un dumicat la gură.

Kallias înclină capul:

— Ar ajuta dacă l-aș face lord? Dacă i-aș da ceva pământ și un titlu?

Rhoda se îneacă.

— Cred că da, spun eu.

Rhoda ia o gură sănătoasă din pocalul ei.

— Maiestate, nu aș putea cere niciodată așa ceva!

— Dacă ar face-o fericită pe Alessandra, s-a și rezolvat.

Zicând acestea, Kallias trece furculița în mâna stângă. Pe cea dreaptă o strecoară sub masă.

Și îmi atinge piciorul.

Încerc să păstrez o expresie neutră, în ciuda greutății bruște care mă apasă.

— Oh, sire, vă mulțumesc! Dar am suficient pământ pentru amândoi. Nu are nevoie de el. Dar un titlu! Am fi onorați să-l acceptăm.

— Atunci voi face totul oficial și îmi voi pune asistentul să întocmească toate detaliile. Îi vom dărui titlul în public, pentru a ajuta la eliminarea suspiciunilor despre voi doi.

Rhoda pleacă brusc de la masă și aleargă spre Galen. Îl ia de mână, apoi îl conduce afară din sală.

Între timp, mâna lui Kallias alunecă spre interiorul coapsei mele. Nu știu cum reușește, în condițiile în care continuă să-și aducă mâncare la gură. Aproape că scap lingura când degetul lui mare mângâie un punct deosebit de sensibil. Mă bucur atât de mult că astăzi am optat pentru o rochie cu fuste subțiri.

Dar tot îmi este imposibil să mă concentrez asupra unui singur cuvânt rostit de Hestia.

Ceva despre invitația de a vizita împreună cu ea moșia lordului Paulos. Sau poate...

Mâna lui Kallias alunecă mai sus.

Oh, bărbatul ăsta diabolic.

— Scuzați-mă, spun eu, ridicându-mă de la masă, dar nu mă simt prea bine. Cred că mă voi retrage în camerele mele.

Fug practic de la masă, sperând să ascund roșeața din obraji și respirația accelerată. Nu arunc nici măcar o privire în direcția lui Kallias.

CÂND AJUNG ÎN CAMERA MEA, le spun să plece tuturor servitorilor care începuseră să-mi mute lucrurile în camerele regelui. Se pare că au terminat deja cu măsuța de toaletă și cu baia, dar s-au oprit la garderobă.

Poate că ar trebui să iau în considerare o baie rece.

Se aude un ciocănit, apoi se deschide ușa. Kallias, desigur:

— Nu te simți bine? De ce nu ai spus...

Mă arunc asupra lui, copleșindu-l cu săruturi fierbinți. Deși la început este uimit, îmi răspunde în curând cu aceeași fervoare. Parfumul de lavandă și mentă îmi răscolește simțurile, iar gura lui are gustul îmbietor al vinului.

Îl împing în cel mai apropiat perete, mă lipesc de trupul lui și îi înlătur jacheta de pe umeri.

— Sunt bine, spun în timp ce mă retrag puțin, ca să mă ocup de un nasture care mă sabotează. Tu, pe de altă parte, ai probleme.

— De ce? întreabă el nevinovat.

— Pentru că m-ai distras până în punctul de a nu-mi putea mânca prânzul.

Kallias se învârte, *mă* învârte și ajung cu pieptul lipit de perete, cu capul întors în lateral ca să-l privesc.

— Parcă nu s-a întâmplat așa, zice el. Tot ce am făcut a fost să...

Și apoi se apleacă, trăgându-mi în sus fustele, ca să poată urmări cu degetele același traseu conturat sub masă, numai că de data aceasta, pe pielea mea goală. Între timp, îmi explorează cu buzele ceafa și mă simt prinsă ca într-o capcană, incapabilă să fac altceva decât să-l simt, să-i simt degetele cum explorează din ce în ce mai sus.

Când nu mai rezist, mă împing în perete și mă învârt, întorcându-mă cu fața spre el. Buzele lui le găsesc pe ale mele, iar

degetele îi sunt în părul meu, scoțând agrafele pe care le-am folosit dimineață pentru a-l prinde în vârful capului.

Duc mâinile la spate, încercând să ajung la șireturile care îmi țin strâns rochia. Trebuie să o scot. Acum. Sunt prea multe între trupul lui și al meu.

Odată ce își dă seama ce fac, spune:

— Nu.

Kallias face un pas în spate.

— Nu, repetă el.

Și cred că aș putea să țip dacă încearcă să oprească asta, dacă...

— Lasă-mă pe mine, adaugă el.

În doar câteva secunde, rochia mea a dispărut și stau în fața lui în combinezon.

Mă soarbe din priviri, lent, iar ochii lui îmi mângâie pielea care se întrezărește pe sub materialul aproape transparent.

— Dacă aș fi un bărbat mai bun, te-aș trimite departe, spune el. Viața mea este periculoasă. Întotdeauna există cineva care încearcă să mă omoare. Chiar dacă am scăpat de această amenințare, vor urma și altele. Ai putea fi rănită dacă rămâi lângă mine.

— Bine că nu ești un bărbat mai bun.

Îi scot cravata, apoi trec la nasturii de la cămașă.

— De ce? întreb. De ce nu m-ai făcut a ta noaptea trecută?

— Nu eram sigur dacă vrei. Sau dacă vrei să aștepți până după nuntă. Nu ai...

— Vreau.

După ce îmi alunecă pentru a doua oară printre degete, smulg pur și simplu ultimul nasture.

Și apoi mă duce în brațe în pat.

Se pare că Regele Umbrelor a meritat din plin așteptarea.

CAMERA DE ZI A FOSTEI REGINE este acum camera mea de zi. Încă mă bate gândul să o redecorez, dar deocamdată este locul perfect pentru ca eu, Rhoda și Hestia să petrecem puțin timp împreună.

Mai ales când am atât de multe să le spun.

— Cum a fost? vrea să știe Hestia. Să fii cu un rege?

— A fost... mai bine decât orice mi-aș fi putut imagina, spun. Dar nu cred că a avut nicio legătură cu faptul că este rege.

Răbdarea, capacitatea lui de a se stăpâni până la momentul potrivit, îl fac un amant atât de bun.

— Dar tu și lordul Paulos? mă interesez. Voi doi ați...?

— Nu, spune ea simplu. L-am întrebat dacă putem aștepta până după nuntă.

— Te-a presat? întreb eu, simțind brusc nevoia să-mi protejez prietena.

— Oh, nu! A fost minunat în această privință. Ai putea crede că mă port prostește, dar vreau doar să aștept până când sunt soția lui.

Îi iau mâna în a mea.

— Nu este nimic prostesc să aștepți până când te simți pregătită. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună altceva. Este trupul tău și faci ce vrei cu el.

Îmi zâmbește atunci și mă tem că aș putea fi prima persoană care îi spune asta.

Să aștepți. Să nu aștepți. Un iubit. O sută de iubiți. Oricum ar fi, nimeni nu ar trebui să fie supus judecății. O femeie nu este definită de ceea ce face sau nu în dormitor.

— Dar tu, Rhoda? întreabă Hestia. Ce se mai aude de tine și Galen?

— Dacă ar fi după mine, m-aș fi culcat cu el după bal, spune Rhoda. Galen vrea să aștepte. A mormăit niște prostii despre păstrarea virtuții mele. Dar vrei să știi ce cred eu?

Vrea să aștepte până când suntem căsătoriți, ca să nu mă pot răzgândi. De parcă ar avea de ce să-și facă griji!

— Poate că trebuie să fii puțin mai convingătoare, îi sugerez.

— Sunt deschisă la idei.

— Ai încercat să-l aștepți în patul lui noaptea?

— Da!

— Deja goală?

Deschide gura. Se oprește.

— Nu.

— Nu îți va rezista. Ai crede că ar trebui să fie puțin mai recunoscător după ce a fost făcut lord, adaug cu o voce mai pragmatică. Ar trebui să te venereze.

— Atât de adevărat, spune Rhoda, apoi oftează.

Și mă uit la cele două prietene. La primele mele prietene adevărate. Am crezut că femeile au fost mereu rivalele mele, că trebuia să fiu geloasă pe ele. Cât de mult m-am înșelat. Toate suntem atât de fericite. Sper să dureze o veșnicie.

Ușa salonului se deschide brusc, aproape zburând din balamale.

— Lady Stathos, ți se poruncește să te prezinți imediat în fața regelui.

Cel care emite comanda este un membru oarecare al gărzii. Este flancat de alți doi bărbați care poartă blazonul regelui.

— Kallias e bine? întreb eu în timp ce mă ridic subit în picioare.

— Luați-o, spune prima gardă, iar celelalte două mă flanchează, apucându-mă fiecare de un braț și începând să mă tragă spre ușă.

— Ce credeți că faceți? țipă Rhoda din spatele meu. Aceea este viitoarea regină. Dați-i drumul imediat!

Dar este ignorată, iar brațele îmi sunt învinețite în timp ce sunt târâtă în sus pe scări, către biblioteca pe care eu și Kallias o folosim pentru mesele noastre private.

După un timp, încetez să mă mai zbat și pur și simplu suport umilința. Mă voi ocupa de acești trei bărbați odată ce sunt cu Kallias. Oh, cum vor plăti atunci!

Asta este un fel de încurcătură. Trebuie să fi înțeles greșit ordinele regelui. Nu-mi pot imagina ce le-a spus pentru a le da impresia că ar trebui să fiu tratată precum o prizonieră.

Când mă eliberează în cele din urmă, îl găsesc pe Kallias singur în bibliotecă, cu spatele la ușă.

— Așteptați afară, le spune gărzilor.

Aceștia îl ascultă, împingându-mă ca niște bădărani spre rege.

— Kallias, ce înseamnă asta? Zeilor, m-au învinețit!

Se întoarce, iar ochii i se îndreaptă spre brațele mele pentru a evalua daunele. Apoi, de parcă și-ar aduce aminte de ceva, își ferește privirea, împietrindu-și trăsăturile.

— De ce ai venit la curte? întreabă el pe un ton jos.

— Pentru că mi-ai cerut!

Acum sunt foc și pară.

— Care a fost scopul tău real? De ce ai fost la bal, cel organizat special de consilierii mei pentru că doreau să aleg o femeie pe care să o curtez? De ce m-ai ignorat, de ce practic m-ai forțat să vin la tine?

Groaza îmi încleștează pieptul, dar cum... cum ar putea ști?

— Ce e cu toate întrebările astea? Am făcut ceva greșit? Kallias, *eu* sunt.

Oare Zervas a bătut iar câmpii despre faptul că aș fi implicată în atacurile asupra lui?

— Servitorii au terminat de mutat lucrurile tale în camera mea. Asta a fost găsită în garderoba ta.

Kallias ridică fiola de minalen – cea pe care am furat-o de la vindecătoare și pe care am aruncat-o în cel mai adânc cotlon al garderobei, cu mult timp în urmă.

Și cea despre care am uitat complet.

— Kallias...

— Ești suspectă de trădare, izbucnește el. Și mi te vei adresa cu *Maiestatea Voastră* pentru aceste proceduri.

Ceva înăuntrul inimii mele se răsucește, se frânge, se dizolvă. Lăsând o rană deschisă în locul său. Am nevoie de o minciună. Una convingătoare. Urgent. Acum.

Dar eu, vicleana, uneltitoarea Alessandra Stathos, nu mă pot gândi nici măcar la un singur lucru de spus când mă privește cu o asemenea ură.

— De ce era asta în garderoba ta? cere el să știe. Am pus deja să fie examinată de unul dintre vindecătorii mei. Este același tip de otravă care s-a găsit în pocalul meu după balul tău.

Oh, o coincidență oribilă.

Deschid gura.

— Nu cred că m-ai mințit vreodată, Alessandra.

Nu am făcut-o. Nu cu adevărat.

— Desigur, m-ai indus în eroare când a venit vorba de Hektor și de baron. Dar nu cred că mi-ai spus vreodată o minciună vădită. Crezi că mi-aș putea da seama dacă ai face-o? Hai să aflăm. Acum spune-mi le ce voiai să folosești asta.

Mă uit în jos la degete și văd că tremur.

— Uită-te la mine! strigă el.

O fac. Orice ezitare din partea mea ar face să pară că încerc să inventez o minciună. Așa că adevărul începe să se reverse din mine.

— M-am...

Tușesc și mă străduiesc din răsputeri să rămân calmă.

— M-am dus la acel bal cu intenția de a-ți atrage atenția, încep eu.

— Nu am nevoie de toată povestea. Am nevoie să-mi spui pentru cine a fost menită otrava și de ce, spune Kallias și stu-

diază fiola. Nu este deschisă și nu te ajută la nimic să mă ucizi înainte să ne căsătorim. Ai lucrat cu Vasco? Și-a pus în aplicare planul prea devreme, fără tine? Sau ai lucrat pentru el? Ca să-mi distragi atenția, astfel încât să te ating și să devin vulnerabil în fața lui?

— Nu! Nu am lucrat în niciun fel pentru sau cu Vasco. Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la bal.

— Atunci asupra cui intenționai să o folosești, Alessandra?

O singură lacrimă îmi alunecă pe obraz.

— Asupra ta. Intenționam să o folosesc asupra ta.

Pentru o fracțiune de secundă, bărbatul crud din fața mea dispare. Kallias se schimbă la față, durerea îmblânzindu-i trăsăturile. Apoi se întoarce răufăcătorul.

— De ce?

— Am avut un plan. Au fost trei pași simpli. Să te curtez. Să mă căsătoresc cu tine. Și apoi...

— Și apoi *ce*?

— Și apoi să te ucid și să-ți iau regatul pentru mine.

Un zâmbet amar i se întinde pe buze.

— Asta chiar sună tipic ție.

— Dar, Kallias, am renunțat la acel plan în urmă cu câteva săptămâni. Nu mai aveam nicio dorință să te ucid pentru că eu...

— Ce? Tu *ce*, Alessandra?

Acum lacrimile curg încontinuu. Nu mă pot uita la el în timp ce o spun. Nu *vreau* să o spun, dar viața mea este în joc.

— M-am îndrăgostit de tine.

Kallias râde. Nu este un sunet blând, iar durerea arde spațiul gol unde mi-a fost odată inima.

— În tot acest timp mi-am făcut griji cu privire la amenințări vechi, când ar fi trebuit să mă preocup și unele noi. Presupun că unui rege nu i se permite niciodată să aibă prieteni sau iubite. Nu când orice persoană din lume vrea ceva de la mine.

— Nu a fost așa. Nu și acum. Jur. Nu te-am mințit niciodată. Nu m-am prefăcut niciodată cu tine. Nu a *trebuit*. Nu înțelegi?

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Kallias, te rog.

Gâtul îi trosnește în direcția mea.

— Ți-am spus. Nu mai ai voie să mi te adresezi în acel fel, lady Stathos.

Durerea este atât de profundă, dar la fel și furia.

Iar noaptea aceea cu Hektor îmi răsare în minte.

Desigur, pumnalul meu este în cizmă. L-aș putea scoate mult mai repede decât ar putea trage Kallias spada. Mai ales când stă cu spatele mine.

Și, deși furia mea este intensă și pură, nu-mi doresc nici măcar pentru o clipă să întind mâna după pumnal.

Nu aș putea să-i doresc niciodată, dar *niciodată* răul lui Kallias.

— Vei pleca, spune el. Nu-mi pasă unde te duci, atât timp cât nu trebuie să te mai văd din nou. Dacă te întorci aici... dacă va trebui să mă mai uit vreodată la chipul tău, te voi ucide cu mâna mea.

Îmi șterg lacrimile pe măsură ce cad. Încerc să-mi adun gândurile, dar junghiul din piept mă consumă, mă distruge.

— Fir-ar să fie, pleacă! Înainte să mă răzgândesc!

Se îndreaptă spre mine călcând apăsat și cred că ar fi în stare să mă dea afară cu mâna lui dacă nu-mi mișc picioarele.

Așa că fug.

— Să părăsești palatul până la căderea nopții! strigă el după mine. Nu-mi pasă dacă trebuie să-ți lași lucrurile în urmă.

Acesta este ultimul lucru pe care îl aud. Le văd pe Hestia și pe Rhoda pe hol, așteptând. Mi-au adus și ceilalți prieteni, Leandros, Rhouben și Petros. Ce au de gând să facă? Să ple-

deze în numele meu? Ei nu știu ce am făcut. Oare Kallias le va spune?

— Alessandra..., începe Rhoda, însă o ignor.

Trec în grabă pe lângă toți și alerg pe scări, neluând în seamă privirile pe care mi le aruncă servitorii când îmi văd fața roșie și obrajii pătați de lacrimi.

— Mă duc eu după ea, cred că aud pe cineva spunând, o voce îndepărtată. Voi vorbiți cu regele.

Dar abia dacă mai înțeleg ceva. Totul este o ceață prin ochii înlăcrimați. Orbecăi după cheia camerei mele și abia după trei încercări reușesc să deschid ușa. Spațiul este complet gol.

Corect. Totul a fost mutat în odaia lui.

Lacrimile se revarsă din nou în timp ce mă îndrept cu pași mari spre ușa alăturată. Și mă uit în camera care a fost amenajată încât să încapă atât lucrurile lui, cât și ale mele. Garderobele noastre sunt una lângă alta. Pe pat au fost puse perne suplimentare. Măsuța mea de toaletă a fost proptită de un perete gol, lângă baia care miroase a săpunurile pe care Kallias le-a folosit în această dimineață.

Uitându-mă la tot, la dovezile vieții pe care aș fi putut să o am, să o trăiesc alături de *el*, cad la podea într-o învălmășeală de fuste, cu capul în mâini.

Cât timp până la căderea nopții? Nu știu. Nu-mi pasă. Nu când totul este distrus.

Nu știu cât timp stau acolo înainte să ajungă la urechile mele cea mai ușoară bătaie în ușă.

— Alessandra? Pot să intru?

Nu răspund. Încerc să-mi șterg lacrimile cu mânecile.

El intră oricum.

Leandros. Arată de parcă s-ar fi îmbăiat recent, cu părul încă umed. Mă învăluie mirosul de trandafiri. Trebuie să fi avut petale în apă.

— Vai! exclamă el când mă vede.

Apoi cade pe podea și mă trage spre el, lăsându-mi capul să se sprijine de pieptul său. Mă mângâie pe păr cu o mână și scoate sunete liniștitoare.

Totuși am plâns până mi s-au uscat ochii. Lacrimile mi-au secat.

— Vrei să vorbești despre asta? mă întreabă el.

— Nu este nimic de spus. M-a alungat. Am timp până la căderea nopții să-mi strâng lucrurile, spun eu, cu o voce răgușită.

Leandros își întețește strânsoarea.

— Cum a putut să te alunge? Ce ai făcut?

— Nimic, zic.

Și este adevărat. Am fost prinsă cu fiola de otravă, dar nu am folosit-o. În realitate, nu am făcut nimic. Nu aveam de gând să fac nimic. De fapt, de ce am furat-o?

— Atunci este un prost.

Leandros se trage înapoi, suficient cât să mă privească, să-mi șteargă ultima lacrimă de pe bărbie.

— Știu că suferi, dar vei trece peste asta. Totul va fi bine.

Și în timp ce stau acolo, uitându-mă la Leandros, sunt copleșită de o dorință bruscă.

Dorința de a-l răni pe Kallias.

M-a făcut să mă îndrăgostesc de el și apoi m-a alungat. M-a aruncat deoparte așa cum mi s-a mai întâmplat odată.

Cum îndrăznește?

Prin urmare, mă aplec și îl sărut pe Leandros. Nu îmi răspunde. Stă în fața mea rigid ca o scândură, așa că îmi folosesc mâinile ca să mă dau mai aproape, apoi le las să se miște în jurul gâtului său. Îi prind buza inferioară cu dinții, iar gestul meu are drept rezultat cel mai delicios sunet din partea lui.

Abia atunci returnează totul cu ardoare.

Sărută excepțional, dar nu este Kallias.

Nu-mi pasă.

Mâinile mi se strecoară în părul lui, încă ușor umed. Un alt parfum, mai subtil, îl învăluie, dar nu reușesc să-l identific. Se îmbină armonios cu cel de trandafiri.

Aș vrea să intre Kallias. Aș vrea să se gândească să verifice dacă mă pregătesc de plecare. Aș vrea să se răzgândească și să-mi ceară să rămân. Să-mi implore iertarea. Să se așeze în genunchi...

— Ești bine? întreabă Leandros, îndepărtându-se. Pari distrasă.

Toți anii de practică cu iubiții mei anteriori mă ajută să mă prefac cu ușurință.

— Mă faci să îmi fie greu să gândesc.

Rânjește.

— Ești prea bun pentru mine, spun. Cum poți fi atât de bun când te-am respins? Leandros, îmi pare atât de rău. Niciodată nu ar fi trebuit să spun nu.

Se înclină și-mi sărută vârful nasului.

— Nu te mai gândi la asta. Știam că îmi vei vedea meritele, în cele din urmă.

— Trebuie să plec. Mi-a ordonat să plec înainte de apusul soarelui.

— Nu-ți face griji. Nu vei lipsi mult.

Apuc ce găsesc la îndemână. O pungă mică de bani. Jacheta mea preferată pentru a mă proteja de frig.

— Ai văzut cât de supărat era.

— Dă-mi ceva timp să vorbesc cu el. Te vei întoarce la curte, de data aceasta la brațul meu, cât ai clipi.

Mă simt rău. Nu, doar mizerabil. Kallias nu mi-ar permite niciodată să mă întorc la curte și, chiar dacă ar face-o, nu aș putea suporta să fiu aici și nu cu el. L-am sărutat pe Leandros și pentru ce? Nu m-a făcut să mă simt mai bine. Nu l-a înfuriat pe Kallias. Tot ce a reușit a fost să-i dea speranțe false lui Leandros.

Poate că nu în totalitate false. Nu mă pot întoarce la tatăl meu. Probabil că mă va arunca așa cum am procedat și eu cu el la bal. Cea mai bună șansă pe care o am este să mă căsătoresc repede. Poate că îl pot convinge pe Leandros să ofere un preț al miresei pentru mine și apoi să mă țină la moșia lui.

— Îți voi scrie, spun.

— Îți promit că voi veni după tine, îmi răspunde el. Când e momentul.

Atât de optimist. Cum reușește să fie mereu așa? Cu siguranță trebuie să fie epuizant.

Capitolul 29

În tropotele cailor, trăsura șerpuiește de-a lungul străzii, coborând încet versantul, ducându-mă la un han situat la poalele muntelui.

Distrasă de toată nefericirea mea, nu mi-am dat seama de un lucru.

Am noroc că sunt în viață. Kallias avea tot dreptul și autoritatea să ordone uciderea mea imediată. Putea să mă spânzure împreună cu Vasco și Zervas.

Dar mi-a spus să plec.

De ce?

De ce ar face asta?

Niciun singur motiv nu-mi răsare în minte.

Peisajul pe care îl văd din mers mă îndurerează, un alt junghi în piept. Îmi amintește momentul în care eu și Kallias am călătorit împreună în sus pe munte. În care m-am îndrăgostit de el. În care mi-a încredințat secretele sale. În care s-a comportat ca un gentilom cât am fost să înotăm.

Numai ca un gentilom nu s-a comportat aseară.

Inima pare să mi se frângă din nou când îmi amintesc de timpul petrecut împreună. Când mă gândesc la atingerile și la sărutările lui. Când mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a șoptit în păr.

Oh, dar cât l-am iubit!

Însă a fost crud forțându-mă să mărturisesc. Și când i-am spus cât l-am iubit, mi-a râs în față.

Acea persoană nu este acel Kallias pe care îl cunosc.

Mai am cel puțin trei ore de petrecut în trăsură, așa că încerc să mă fac comodă, întinzându-mi picioarele pe scaunul opus.

Nu-mi poate face asta mie. Nouă.

Am fost perfecți împreună. Am fost făcuți unul pentru celălalt. Ca rege și regină. Ca îndrăgostiți. Nu există niciun motiv pentru care nu ar trebui să fim împreună.

Strâng pumnii. Trebuie să-l fac să înțeleagă. Trebuie să-l conving. Dar merită riscul când prețul este propria mea viață? A jurat că mă va ucide cu mâna lui dacă mă întorc.

Cum l-aș putea convinge că nu i-am vrut răul? Cum îl pot convinge că îmi doresc viața pe care a modelat-o pentru noi?

Umerii mi se destind și descleștez pumnii. Mă lovește un nou val de durere când văd inelul lui Kallias pe deget, dar apoi ochii mi se fixează pe ceva aflat sub acesta.

Pfui!

Am o pată de murdărie pe partea inferioară a mâinii. Încerc să o îndepărtez, frecându-mi pielea de scaunul trăsurii. Trăsura lui Kallias.

Nu iese.

Apoi îmi folosesc încheieturile degetelor și, când nici asta nu funcționează, ud un deget cu limba și frec pata.

Dar tot nu iese.

Ezitant, cobor nasul și miros.

Parfumul acela de dinainte, cel amestecat cu mirosul de trandafiri al lui Leandros, se îndreaptă ușor spre mine, ca o adiere.

Cunosc acest miros. De ce îmi este familiar?

Mâinile mele. Au fost în părul lui Leandros când l-am sărutat.

Da, părul. Există un produs folosit la vopsirea părului doamnelor. Miroase exact așa.

Dar de ce și-ar vopsi părul Leandros?

În timp ce stau acolo, îmi amintesc că lady Zervas a susținut că este nevinovată, că va fi eliberată când adevăratul ucigaș își va dezvălui identitatea.

Vasco este vinovat. Sunt sigură de acest lucru, dar oare ar fi putut să-și convingă nepotul să-l ajute?

Nu, Leandros nu ar face-o niciodată. Ce motiv ar avea? A fost prietenul regelui.

A venit la curte după moartea fratelui lui Kallias. Ce motiv ar avea să-l rănească pe rege?

Dar apoi îmi amintesc cum a insistat că mă voi întoarce în curând la palat, la brațul lui. Totuși de ce și-ar dori să-l rănească pe Kallias?

Privesc fix pata de pe mână.

A venit la curte după moartea fratelui lui Kallias.

Când eu și Kallias ne-am dus deghizați la clubul gentilomilor, am observat că semăna atât de mult cu Leandros așa, cu părul mai deschis.

Dar ce ar avea de câștigat Leandros dacă îl rănește pe Kallias, doar dacă...

La naiba!

— Întoarce trăsura! țip eu și vehiculul se oprește brusc.

Aproape că sunt aruncată pe scaunul opus.

— Domnișoară? întreabă vizitiul.

— Viața regelui este în pericol. Trebuie să ne întoarcem imediat!

— Mi s-a spus... mi s-a spus să vă duc de la palat. Ordinele regelui.

Scot fulgerător capul pe fereastră, ca să îi pot arunca o privire furioasă omului de rând.

— Și ce crezi că se va întâmpla când regele va muri și înștiințez consiliul că ai fi putut preveni acest lucru?

Încă pare nesigur.

— Am cincizeci de necos în poșetă, îi spun.

Banii îl conving să mâne caii în direcția opusă și să vireze trăsura înapoi în sus, pe munte, de data aceasta cu o viteză primejdioasă.

NU ȘTIU CE FAC.

Kallias mă va ucide. De îndată ce mă vede, sunt moartă. Nu cu mult timp în urmă nu aș fi ezitat să mă salvez, chiar dacă prețul ar fi fost moartea altcuiva. Încă aș plăti acest preț dacă ar fi oricine în afară de Kallias.

Îl urăsc.

Dar îl iubesc mai mult.

Trebuie să știe adevărul. Chiar dacă mă ucide pentru asta. Trebuie să știe cine i-a omorât părinții. Nu a fost Zervas, nici Leandros. Nici măcar Vasco, dar el trebuie să fie implicat cumva. Încă nu am toate detaliile și răspunsurile.

Dar știu destul.

Odată ce ajungem din nou la palat, sar din trăsură. Blestem fustele care mă încetinesc. Măcar dacă aș fi purtat pantaloni astăzi, dar nu m-am gândit că voi avea de alergat. Îmi amintesc doar ce a făcut Kallias ultima oară când am purtat fuste...

Soarele a apus de mult; palatul este la fel de tăcut ca un mormânt. Gărzile stau de veghe la fiecare intrare în palat, dar bănuiesc că încă nu au fost informați de trădarea mea. Niciuna nu mă împiedică să intru și, din fericire, nu îi văd pe cei trei bărbați care m-au dus la bibliotecă ca să aștept judecata regelui.

Gâfâi până ajung la coridor – coridorul nostru.

— Regele este în camerele lui? întreb soldații de gardă.

— Nu, lady Stathos. Încă nu s-a întors.

Vocea mi se transformă într-un mârâit.

— Unde este?

— Nu suntem repartizați în garda sa personală. Nu aș putea să vă spun.

— Viața regelui este în pericol. Trebuie să știu acum unde se află!

Dar țipatul nu ajută. Nu le oferă deodată răspunsurile pe care le doresc.

Mă năpustesc în jos pe scări. Când aud gărzile în urma mea, strig înapoi:

— Nu, stați aici în caz că se întoarce. Să nu vă părăsiți posturile!

Unde ar putea fi la o oră atât de târzie? Unde s-ar duce, dacă nu are nicio întrunire? A fost în bibliotecă ultima oară când l-am văzut, așa că mă îndrept într-acolo. Dar o presimțire mă îndeamnă să schimb direcția pe la jumătatea drumului, întorcându-mi pașii spre camera de zi a reginei.

Încăperea folosită de mama lui.

Îmi blestem prostia când nu văd niciun soldat la ușă. Dar dacă Kallias s-a descotorosit de gărzile sale?

Năvălesc cu toată viteza în cameră, ușa trântindu-se de peretele din spatele ei. Două brațe mă prind înainte să aterizez grămadă pe podea.

— Alessandra?

Mă desprind repede din brațele lui Kallias, în continuare înspăimântată de felul în care m-a tratat când ne-am văzut ultima dată.

— Ești în viață!

Se uită la mine de parcă aș fi înnebunit.

— Da.

— Unde este garda ta personală?

Rostesc cuvintele printre răsuflări sacadate.

— Le-am dat liber soldaților în seara asta. Având în vedere că toate amenințările la adresa mea au fost îndepărtate –

inclusiv *tu*, aș putea adăuga –, m-am gândit să petrec puțin timp fără ei. Lasă asta, de ce te-ai întors? Ți-am...

— Ești singur? întreb peste el.

— Nu, și eu sunt aici.

Leandros iese din alcovul în care stătuse.

— Recuperam timpul pierdut. Tu ce cauți aici?

Mă răsucesc spre Kallias.

— Trebuie să fugi. Acum! Du-te la gărzile tale. Oriunde sunt cele mai apropiate.

— De ce? Vei încerca din nou să mă omori? întreabă el cu un sarcasm amar.

— Nu am încercat niciodată să te ucid și nu sunt eu cea care reprezintă o amenințare la adresa vieții tale. Ci el!

Arăt spre Leandros, ai cărui ochi se măresc la acuzație.

— Poftim? întreabă Kallias. Leandros nu și-a ajutat unchiul. M-a protejat de el când Ikaros a încercat să se apropie de mine după ce am înghițit otrava.

— Nu te-a protejat, spun eu în timp ce lucrurile capătă sens. A profitat de ocazie ca să te atingă. Ți-ai putut folosi umbrele de când ai intrat în această cameră?

— Nu am încercat și nu le pot chema cu tine aici. Acum pleacă!

Kallias mă apucă de braț, încercând să mă târască afară din cameră.

— Nu este cine spune că este. Lordul Vasco nu are niciun nepot!

Cuvintele mele îl fac pe Kallias să-și slăbească strânsoarea și îmi eliberez brațul.

— Ce tot spui acolo? întreabă el.

— Asta vreau și eu să știu, spune Leandros, iar din vocea lui îmi dau seama că este mult mai aproape acum.

Fără să mă gândesc, mă strecor între cei doi bărbați, folosindu-mi trupul ca un scut pentru Kallias. Nu-mi schimb

poziția, nici măcar când observ sabia care atârnă la șoldul lui Leandros.

— Uită-te la el, Kallias. Uită-te cu atenție la el. Îl cunoști.

— Da, se aude vocea lui din spatele meu. E cel mai bun prieten al meu. Sau a fost, până când eu...

— Nu, îl cunoști dinainte de asta. Arăta puțin diferit atunci, cu părul la fel de negru ca al tău, cu un nas care nu era rupt. Mintea vede ceea ce vrea să vadă când nu poate înțelege, când nu poate da sens unui lucru. Fratele tău a murit, deci cum ar fi putut să se întoarcă, deghizat ca altcineva?

Și atunci Leandros – *Xanthos* – mijește ochii în direcția mea.

— Ce ți s-a întâmplat? întreb. Ai fost bătut; asta este evident. Dar de ce să-ți înscenezi moartea? De ce să te întorci și să-ți ucizi părinții și să încerci să-ți ucizi fratele? Nu are sens.

Xanthos se uită peste capul meu la Kallias.

— Cred că se simte vinovată. Știi, m-a sărutat în această seară. După ce ai alungat-o.

— Încetează! strig, copleșită simultan de rușine și de furie.

Dar nu îndrăznesc să mă uit la Kallias. Nu-mi pot lua ochii de la Xanthos, de la amenințare.

— Eram rănită, spun ca explicație. Asta nu mă scuză, dar mi-a dezvăluit trădarea ta.

Ridic mâna deasupra capului, astfel încât pata să fie îndreptată spre Kallias.

— Vopsea de păr. Mi-a rămas pe mâini. M-a ajuns din urmă imediat după ce a folosit-o. Bănuiesc că voia să mă vadă plecată. Să fie sigur că te poate prinde în sfârșit cu adevărat singur, fără ca nimeni să-l vadă când te ucide.

Tăcerea umple camera.

— Nu, spune în cele din urmă Kallias. Nu, el nu poate fi Xanthos. Mi-am iubit fratele, dar era zeflemitor. Crud. Leandros nu a fost altceva decât...

— Un actor, închei eu. Un asasin sub acoperire.

Din nou, tăcere. Dăinuie pentru o perioadă atât de îndelungată, încât aproape că sunt tentată să mă întorc, îndurerată de faptul că nu pot citi expresia de pe chipul lui Kallias.

Și apoi nu mai simt căldură în spatele, iar Kallias pășește în față.

— Chiar *ești* tu.

Xanthos ridică privirea.

— Minunat, Alessandra. Felicitări, spune el, scoțându-și sabia. Lucrez la planul ăsta de patru ani lungi, ca să vii tu să-l strici.

— Tu ești cel care l-a stricat, punctez eu, arătându-i pata maronie.

— M-am gândit să-i mai iau un singur lucru fratelui meu. Avea tot ce ar fi trebuit să fie al meu. Regatul. Imperiul. Umbrele. Singurul lucru care era cu adevărat al lui ai fost tu și am vrut să iau și asta.

Mă dau înapoi când simt că mâna lui Kallias îmi coboară pe umăr, trăgându-mă spre el.

— Asasinul din grădini, spun. A fost acolo la ordinele tale.

Îl văzusem pe Leandros chiar înainte să apară Kallias. Nu-mi vine să cred că nu am făcut legătura mai devreme.

— Slujea ca valet de o săptămână, zice Xanthos. Așteptam momentul potrivit, atâta tot. Când nu ar fi fost gărzi prin preajmă. Când Kallias ar fi renunțat la umbrele sale.

— Și scrisoarea? întreb. Clubul gentilomilor?

Xanthos clatină din cap.

— Nu, aia a fost opera lui Vasco. Nu aș fi niciodată de acord cu un plan atât de prost și de complicat. A avut noroc că l-a recunoscut pe Kallias. A avut noroc că nu a fost văzut la club.

O greutate de plumb îmi apasă pieptul.

— Te-am lăsat cu el la bal, pe podium. Ți-am spus să ai grijă de el!

— Și ar fi murit dacă Petros nu m-ar fi văzut când l-am atins. A crezut că a fost un accident, dar mi-a ordonat să plec, astfel încât Kallias să se poată vindeca.

— Xanthos, spune în cele din urmă Kallias, de parcă tot nu-i vine să creadă, de parcă n-ar fi auzit nimic din conversația pe care tocmai am avut-o. Ce ți s-a întâmplat? De ce nu mi-ai spus că ești tu? Aș fi...

— Ai fi *ce*? izbucnește Xanthos. Ai fi renunțat să fii rege? Ai fi oferit titlul de bunăvoie, bucuros? Amândoi știm că nu ai fi făcut-o. Nu după ce ai gustat din putere. În plus, nu puteam să-mi dezvălui identitatea până când mama și tata nu erau morți. Până când tu nu erai mort, astfel încât nimeni să nu te poată susține pentru a contesta pretenția mea la tron.

— Oh! exclam eu, înțelegând. Nu ai avut abilitatea. Umbrele. Tatăl tău nu a vrut să devii rege. L-ai făcut de râs, nu-i așa?

Xanthos ridică sabia astfel încât vârful să-mi apese gâtul.

— Aș tăcea din gură dacă aș fi în locul tău.

— N-o implica în asta, spune Kallias, trăgându-mă din calea sabiei.

Își așază trupul între mine și fratele lui mai mare.

— Nu înțeleg. Tata a ordonat să fii bătut?

Nările lui Xanthos freamătă, chipul i se înăsprește.

— M-a bătut el însuși. Aproape până m-a omorât. Asta i-a fost cu siguranță intenția. M-a abandonat pe marginea drumului, în apropiere de o trăsură, apoi și-a pus oamenii să o răstoarne, ca să pară un accident. După care a plecat, fără nicio urmă de regret.

— Atunci te-a găsit Vasco, spun eu.

— Când a aflat ce a făcut tatăl meu, mi-a jurat credință. Mie, adevăratului rege. A avut grijă de mine. M-a ajutat să mă deghizez, a jurat să mă ajute să-mi recâștig tronul. I-am angajat pe acei bărbați să intre în palat, am închis întregul

loc. L-am ucis pe tata înainte să-și dea seama de ce se întâmplă. A fost mult prea rapid. Ar fi trebuit să-l bat mai întâi, cum a făcut el cu mine. Dar știam că nu am mult timp.

Respirația lui Kallias s-a accelerat.

— Și mama? întreabă el, cu vocea frângându-i-se la sfârșit.

— Nu puteam fi sigur că nu a fost implicată. Mi-a fost mai greu să o ucid, dar am știut că nu am de ales. Începuse deja să bănuiască cine sunt.

Asta a fost prea mult. Kallias se aruncă asupra lui Xanthos, evitând sabia și trântindu-l la pământ. Sabia zboară în lateral și fug să o recuperez. Apoi mă dau înapoi, urmărindu-i pe cei doi frați.

Kallias deține avantajul.

Aterizează deasupra lui Xanthos. Imobilizându-l cu picioarele, își dezlănțuie pumnii asupra bărbatului căzut.

— Ea. A. Fost. Mama. Mea.

Punctează fiecare cuvânt cu o lovitură cu încheieturile degetelor.

Xanthos se ridică brusc, izbindu-și cu putere fruntea de nasul lui Kallias. Îl împinge în lateral, eliberându-se din ghearele fratelui său mai mic.

Și apoi îl lovește cu piciorul. Kallias se prăbușește.

— Să nu care cumva să crezi că ai fost singurul care a iubit-o, spune Xanthos.

Se trage aproape inconștient de butoni și îmi amintesc că îi plăcea să poarte unii în formă de trandafiri. Floarea preferată a mamei lor.

— Aproape că m-a distrus să o ucid și pe ea. Dar pe tine? Pe tine îmi va face plăcere să te ucid.

Kallias se rostogolește într-o parte și reușește să se ridice în picioare, dar sângele îi picură încontinuu din nas.

Cei doi sar din nou la bătaie. Se feresc și își împart pumni. Nu pot face nimic altceva decât să privesc. Ce se întâmplă

dacă tai bărbatul greșit cu sabia? Oare ar trebui să fug după gărzi?

Nu dacă vreau să îmi asum riscul ca Xanthos să câștige lupta.

— Te-ai bucurat de dreptul meu din naștere, Kallias? Ți-a plăcut să guvernezi din umbra consiliului? Ți-a plăcut apartamentul regelui? Să stai în capul mesei?

— Da, spune Kallias. Nu aș fi renunțat niciodată la toate astea. Nu pentru un mucos vinovat de matricid, neputincios și jalnic ca tine.

Xanthos țipă în timp ce se aruncă spre Kallias. Se rostogolesc pe podea, până când Xanthos aterizează de data aceasta deasupra.

Kallias încasează un pumn în gură, în ochiul stâng, în gât.

Xanthos îl va ucide, sunt sigură de asta.

Fac un pas înainte cu sabia și o așez sub gâtul lui.

— Jos! Acum!

Mă ignoră și când încearcă să-mi smulgă sabia, îi apăs cu muchia lamei pe piele, trasând o linie de sânge.

Asta îi atrage atenția. Se ridică în momentul în care repet ordinul și se trage îndărăt, retrăgându-se până când se lipește de un perete.

— Lasă-mă să plec, Alessandra! țipă el ascuțit.

— Nu.

— Te-a alungat! A spus că te va *ucide* dacă te vei întoarce.

Oare trăsese cu urechea la ultima noastră conversație?

— De ce l-ai apăra?

Ridic din umeri.

— Sincer, așa am chef.

Doar n-am de gând să-mi mărturisesc din nou dragostea, când Kallias mă poate auzi.

— Nu te vrea. Dacă îl salvezi, asta nu se va schimba. Dă-te la o parte! Acum!

— Nu o voi face.

— Dacă vrei să mă oprești, va trebui să mă omori. Cred că amândoi știm că nu ești o ucigașă.

Când încearcă să se miște, las vârful sabiei să-i străpungă pielea și împingând până când acesta atinge peretele.

Ochii lui Xanthos se măresc de groază și un sunet sugrumat îi iese din gât. De unde începe să i se prelingă sângele.

— Nu m-ai cunoscut cu adevărat, spun. Dacă ai fi făcut-o, ai știut că am mai ucis odată din dragoste.

Și apoi se prăbușește înspre înainte, țintuit de perete ca o tapiserie macabră. Mort.

Mă întorc spre Kallias, care mă urmărește de pe podea, cu ochii prinși într-o altă luptă, o dată limpezi, o dată încețoșați.

Fug după gărzi.

Capitolul 30

De îndată ce am știut că regele este în siguranță, că un vindecător îl îngrijește și că un întreg pluton de gărzi îl veghează, am plecat. Știam că nu va face decât să mă alunge din nou, odată ce va avea puterea să o facă. Desigur, cu excepția cazului în care lua decizia să mă ucidă.

L-am salvat, dar, cumva, nu am fost niciodată mai nefericită.

Poate că Zervas a avut dreptate. Este mult mai bine să știu că a fost al meu înainte de moarte, decât să știu că va trăi și că va fi cu altcineva.

Îmi înfoi perna, apoi mi-o așez sub piept, înfășurându-mi brațele în jurul ei și lăsându-mi bărbia să se scufunde pe marginea pufoasă.

Rhoda m-a asigurat că pot rămâne la moșia ei atât timp cât îmi doresc. Este plecată cu Galen și stau la nu știu ce han rural, cât mai departe de bârfe și de oricine îi cunoaște.

Încerc să nu mă gândesc cu amărăciune la escapada romantică de care se bucură. Cum pot fi geloasă când pot sta la moșia magnifică a unei decese?

Singură.

Alungată.

Amenințată cu moartea de bărbatul pe care îl iubesc.

Pe care l-am iubit.

Nu se poate să-mi mai pese de el, nu după ce a făcut. A trecut o săptămână de când m-a dat afară de la palat. De la duelul din camera de zi. O săptămână în care m-am trezit îngrozitor de târziu în fiecare dimineață sau, de fapt, în fiecare după-amiază. O săptămână în care am vândut bijuteriile dăruite de Kallias pentru a-mi umple poșeta. O săptămână în care m-am plimbat de-a lungul holurilor vaste ale acestei moșii, făcând un tur al domeniului (evitând totuși grădinile). Călăresc în fiecare după-amiază. Mă delectez cu mese delicioase, pregătite de bucătarul desăvârșit al Rhodei. Și încerc să decid care este următorul pas pentru mine.

Nu mai trebuie să mă căsătoresc. Am toți banii de care aș putea avea nevoie și un loc unde pot sta la nesfârșit, fără să plătesc nici măcar un necos.

Nu întrezăresc nicio uneltire la orizont. Și, deocamdată, mi-a pierit pofta de bărbați.

Hestia mi-a scris, întrebându-mă dacă ar putea să mă viziteze. Mi-a trimis și o invitație la nuntă.

În acest moment, nu știu dacă pot îndura vederea prietenelor mele și a fericirii lor.

Am nevoie să mă simt în control. Poate îmi voi achiziționa propria moșie și le voi da ordine propriilor servitori. Asta ar trebui să mă facă fericită.

Chem o cameristă să mă ajute să mă îmbrac și să-mi aranjeze părul. Apoi, având acces peste tot, intru în cabinetul Rhodei, unde mă așez în fața unui birou. Voi cere detalii despre orice pământ de vânzare. Sau poate mă voi interesa dacă este disponibilă moșia lui Vasco. A pierdut-o împreună cu titlul, când a fost condamnat.

După ceva timp sosește o scrisoare de la sora mea. Pledează în numele tatei, spunându-mi cu câtă disperare își dorește să mă întorc acasă. Își cere scuze pentru că nu mi-a fost alături atât de mult timp.

Îmi doresc să fi fost cu tine pentru a-ți servi drept exemplu. Poate că acum nu ai fi singură și fără nicio perspectivă. Ai vrea să vii să stai o vreme cu mine și cu ducele? Desigur, cât timp ești aici, nu te poți comporta așa cum ai făcut-o până acum.

Ai fost atât de tânără când a murit mama și, în calitate de soră mai mare, ar fi trebuit să am mai multă grijă de tine. Eu și tata cu siguranță nu te învinovățim pentru că ai devenit o femeie ușoară. Cum altfel aveai să te distrezi în timp ce eu eram la petreceri și baluri?

— Nu sunt o femeie ușoară, spun vorbind cu camera goală. Sunt o femeie emancipată sexual și nu este nimic în neregulă cu asta.

Cum îndrăznește să discute despre moralitate cu mine. Printr-o *scrisoare*. Și cum a putut tata să apeleze la ea ca să mă convingă să mă întorc acasă? Vrea doar un preț de mireasă pentru mâna mea. Fără mine, trebuie să-și dea singur seama cum să-și salveze moșia.

Foarte bine, gândesc. Este problema lui de rezolvat. Nu a mea. Niciodată nu ar fi trebuit să încerce să mă folosească. Valorez mult mai mult de atât. Mi-aș dori să mă fi tratat așa.

Mă întorc la scrisoarea pe care o compun, când aud cum este smucită clanța de la ușă.

— Aș prefera să nu fiu deranjată cu alte corespondențe, spun fără să-mi ridic ochii spre servitor.

— Atunci, vei permite un vizitator?

Mă ridic brusc în picioare, întorcându-mă la sunetul acestei voci care a devenit mai plăcută decât muzica.

— Mă tem că i-am hărțuit pe servitori ca să mă lase să intru fără să fiu anunțat, spune Kallias. Mă neliniștea gândul că le vei ordona să mă alunge înainte să am ocazia să te văd.

Are câteva vânătăi galbene pe chip, care încă se estompează. Deși ochiul și buza nu mai sunt umflate, câteva cruste îi acoperă obrajii și fruntea. Dar este în viață și sănătos.

— Nu te-ai vindecat. Cu umbrele tale. Voi pleca. Așa vei putea...

— Doresc să mă vindec de ele în timp. Merit durerea care vine odată cu ele.

Tăcerea umple cabinetul Rhodei. Când nu o mai pot îndura, îl întreb:

— Te-ai răzgândit?

Pare oarecum nedumerit de întrebare.

— Da, desigur.

Încuviințez din cap și las ochii să alunece de-a lungul podelei.

— Cum se va întâmpla, atunci?

— M-am gândit că vom lua trăsura, spune el, după o pauză.

— Și apoi?

Tăcerea se prelungește atât de mult, că ridic privirea.

— Ei bine? Cum voi muri? Voi fi spânzurată? Eviscerată și tăiată în patru? Ai de gând să-mi faci vânt de pe o stâncă? Să mă strangulezi cu mâinile goale? Ce vei alege, Kallias?

Și apoi, amintindu-mi de ce mi-a zis mai înainte, mă corectez:

— Vreau să spun, ce veți alege, *Maiestatea Voastră*?

Poate că, dacă mă comport civilizat acum, va fi o moarte rapidă.

O privire îngrozită îi umbrește trăsăturile, apoi micșorează spațiul dintre noi. Cade în genunchi în fața mea și îmi ia mâinile în ale sale, lipsite de mănuși. Îmi atinge ușor inelul, cu degetul mare. Inelul lui. Pe care încă nu m-am putut convinge să-l scot. Se uită fix la el înainte să prindă glas:

— M-ai înțeles greșit. Când am spus că m-am răzgândit, m-am referit la decizia de a te alunga. De a distruge viața noastră împreună.

Rămân stană de piatră; cred că inima mea ar putea înceta să mai bată.

— M-ai fi putut lăsa să mor, spune el. L-ai fi putut lăsa pe Leandros, vreau să spun, pe Xanthos, să mă ucidă și apoi să conduci ca regină alături de el. Dar nu ai făcut-o. L-ai ucis. Ai ucis pentru mine. Dar am știut dinainte. Am fost rănit, da, dar urma să mă întorc după tine chiar înainte ca Xanthos să se apropie de mine. Eram în camera de zi a mamei pentru că am încercat să-mi imaginez un viitor în care acea cameră nu ar mai fi a ta și nu am putut.

Atunci se ridică, ținându-mi mâinile strânse în ale lui.

— Mi-a fost frică. Mi-a fost atât de frică să am încredere în cineva și, ca urmare, te-am rănit. Am spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le auzi. Și îmi pare foarte rău, Alessandra.

Înainte să pot strecura un cuvânt, își smulge mâinile din ale mele și se străduiește să ajungă la ceva din buzunarul jachetei.

Cu o stângăcie puțin neobișnuită scapă o scrisoare pe podea și se apleacă pentru a o recupera.

— Nu ai citit niciodată asta. Am început-o imediat după ce am citit scrisoarea lui Orrin pentru tine. Mi-am dat seama că, pe moment, cuvintele pot fi foarte greu de găsit când sunt rostite cu voce tare. Dar în scris? Scrisul îmi oferă timp să redau exact ceea ce simt. Am fost prea laș ca să ți-o citesc înainte. Dar o voi face acum.

„Alessandra mea,

Toți poeții din toată lumea ar putea închina ode frumuseții tale. Ești minunată, incredibil de frumoasă. Până și un prost ar putea vedea asta.

Dar altceva m-a atras la tine. Au fost ochii tăi. A fost felul în care nu mă priveai, lucru care m-a ajutat să-mi dau seama că ești specială. Nu m-ai privit de parcă aș fi un rege, o persoană

care trebuie respectată și venerată. M-ai privit ca pe un bărbat. Un bărbat care spune lucruri nesăbuite și care ia decizii cumplite. M-ai făcut să-mi amintesc ce înseamnă să fii om.

Uitasem. După ce am petrecut un an întreg fără să ating pe nimeni, fără să vorbesc cu nimeni, tu ai fost cea care mi-a amintit ce înseamnă să trăiești.

Ochii tăi glăsuiesc despre o minte care iubește să tachineze și care iubește să câștige. Dar mi-au dezvăluit și inima ta, una care putea fi atât de prudentă, dar pregătită să iubească, numai dacă aș putea să o merit.

Nu am meritat-o. Nu o voi merita niciodată. Aș putea petrece un milion de ani încercând să te venerez și tot nu aș fi demn de tine.

Dar, în același timp, sunt disperat după tine. Și, deși nu voi avea milenii de trăit, vreau să-ți ofer oricâți ani mi-au mai rămas. Pentru că te iubesc. Iubesc femeia care m-a salvat. Și, deși ea nu are nevoie de mine, eu o vreau. Cu înverșunare.

Tot timpul din lume nu valorează nimic dacă nu îl pot petrece cu tine.

Al tău pentru totdeauna, Kallias."

După ce termină de citit, împăturește la loc scrisoarea. Metodic, trăgând de timp și, cred, speriat să-și ridice privirea.

— De ce ți-a luat atât de mult să vii la mine? întreb, ascunzând orice emoție din vocea mea.

Ridică din umeri și râde stânjenit.

— Am fost distrus. M-am gândit că aș avea mai multe șanse să mă primești înapoi dacă fața nu mi-ar fi atât de bătută.

Las o mână să-i alunece pe obraz și îmi lipesc palma acolo.

— Nu-mi pasă cum arată fața ta.

Simt cum îi zvâcnește un mușchi când buzele i se tensionează.

— Nu?

— Îmi place când este vindecată și frumoasă, dar nu de asta te iubesc.

Își trage răsuflarea când spune:

— Și banii și puterea ajută.

— Este ceea ce mi-a captat inițial interesul, dar, mai devreme sau mai târziu, îmi pierd interesul în tot. În tot mai puțin în tine. Pentru că în tine mi-am găsit perechea. În tine mi-am găsit egalul.

Kallias, Regele Umbrelor, regele meu, mă apucă și mă trage în brațele sale.

— Te iubesc, Alessandra. Ce pot să spun pentru a te convinge să mă ierți și să mă primești înapoi?

— Cuvintele au și ele o limită. Acțiunile sunt mai grăitoare, nu crezi?

— Ba da.

Coboară capul și îmi mângâie buzele cu ale lui.

Și începem noua noastră viață împreună. Nu vom mai fi niciodată singuri.

Mulțumiri

De data aceasta, optez pentru ceva scurt și drăguț! Trebuie să mulțumesc unui număr mare de persoane pentru ajutorul acordat cu acest roman!

Lui Rachel Brooks: Îți mulțumesc că ești tu! Te afli mereu în control, atentă și la ultimul detaliu. Nici că mi-aș fi putut dori un agent mai bun! Mă bucur atât de mult că mă susții în fiecare etapă a procesului!

Lui Holly West: Îți mulțumesc că, atunci când am propus acest proiect, ai fost la fel de entuziasmată de el ca mine! Chiar m-ai ajutat să-l modelez în forma sa finală. Nu aș fi reușit fără entuziasmul tău.

Lui Jean Feiwel: Nu ne-am întâlnit și nici nu am vorbit vreodată, dar îți mulțumesc că i-ai dat voie lui Holly să-mi cumpere în continuare cărțile! (Și mulțumiri speciale pentru aprobarea acestei idei!)

Lui Nekro: Îți mulțumesc pentru încă o copertă uluitoare! Încă mă minunez.

Lui Liz Dresner: Îți mulțumesc pentru tot designul magic încorporat în cărțile mele!

Lui Erica Ferguson și Starr Baer: Vă mulțumesc pentru toate modificările!

Lui Charlie N. Holmberg: Îți mulțumesc că ai fost partenerul meu critic! Mă bucur foarte mult să te am alături. Dorm

mai bine știind că îmi citești manuscrisul înainte să-l trimit în altă parte.

Lui Cale Dietrich: Ești cel mai bun! Îți mulțumesc că ai citit acest roman în faza lui incipientă și că mi-ai oferit feedback!

Lui Caitlyn Hair și Mikki Helmer: Vă mulțumesc pentru prânzurile și sesiunile de brainstorming! Sunt atât de recunoscătoare pentru prietenia voastră!

Lui Bridget Howard: Ești o susținătoare și o prietenă grozavă, un adevărat maestru fotograf!

Lui Taralyn Johnson: Îmi pare rău că a trebuit să sari peste scenele sexy, dar îți mulțumesc că mi-ai citit oricum romanul!

Familiei mele: Mamă, tată, Becki, Johnny și Alisa, vă mulțumesc că mă susțineți în continuare și că veniți la evenimentele mele literare. Este minunat să știu că sunteți mereu acolo, ținându-mi pumnii!

Fanilor mei: Vă mulțumesc că mi-ați rămas alături pentru încă o carte! Sau, dacă acum ne-am cunoscut pentru prima oară, vă mulțumesc că v-ați alăturat grupului! Voi sunteți cei care mă încurajați să scriu în continuare. O mie de mulțumiri! Voi încerca să strecor mai multe sărutări în următoarea mea carte, special pentru voi.

„Nu au găsit niciodată trupul primului și singurului băiat care mi-a frânt inima. Și nici nu o vor face."

Alessandra s-a săturat să fie ignorată și are un plan pentru a obține puterea dorită:

1. Curtează-l pe Regele Umbrelor.
2. Căsătorește-te cu el.
3. Ucide-l și ia-i regatul.

Nimeni nu știe cât de puternic este cu adevărat Regele Umbrelor. Unii susțin că le poate comanda umbrelor care se învârt în jurul lui să-i îndeplinească orice poruncă. Alții afirmă că ele îi vorbesc, șoptindu-i gândurile dusmanilor săi. Asta n-o împiedică pe Alessandra, constientă de propria valoare, să facă tot ce îi stă în putință să obțină coroana.

Însă nu este singura care încearcă să-l ucidă pe rege. Pe măsură ce au loc tot mai multe tentative de asasinare, Alessandra se trezește luptând să-l tină în viată, suficient cât el să o încoroneze regina lui – străduindu-se, în tot acest timp, să nu-și piardă inima. Până la urmă, cine ar fi mai potrivită pentru Regele Umbrelor, dacă nu o regină vicleană si parșivă?

Un roman fantasy întunecat, hipnotizant si extrem de captivant. Simplu spus: este îndelung așteptata poveste de dragoste dintre doi Viperini.

Kerri Maniscalco, autoarea seriei *Apărând-o pe Audrey Rose*

Umbrele care ne despart este un fantasy decadent și captivant, plin de intrigi, conspirații la curte si mâncare din belsug, descrisă cu atâta savoare, încât nu pot sa nu mă declar o admiratoare înfocată.

Kendare Blake, autoarea seriei *Trei coroane întunecate*

storiabooks.ro

ISBN 978-606-9072-29-5

9 786069 072295

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

14+